

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

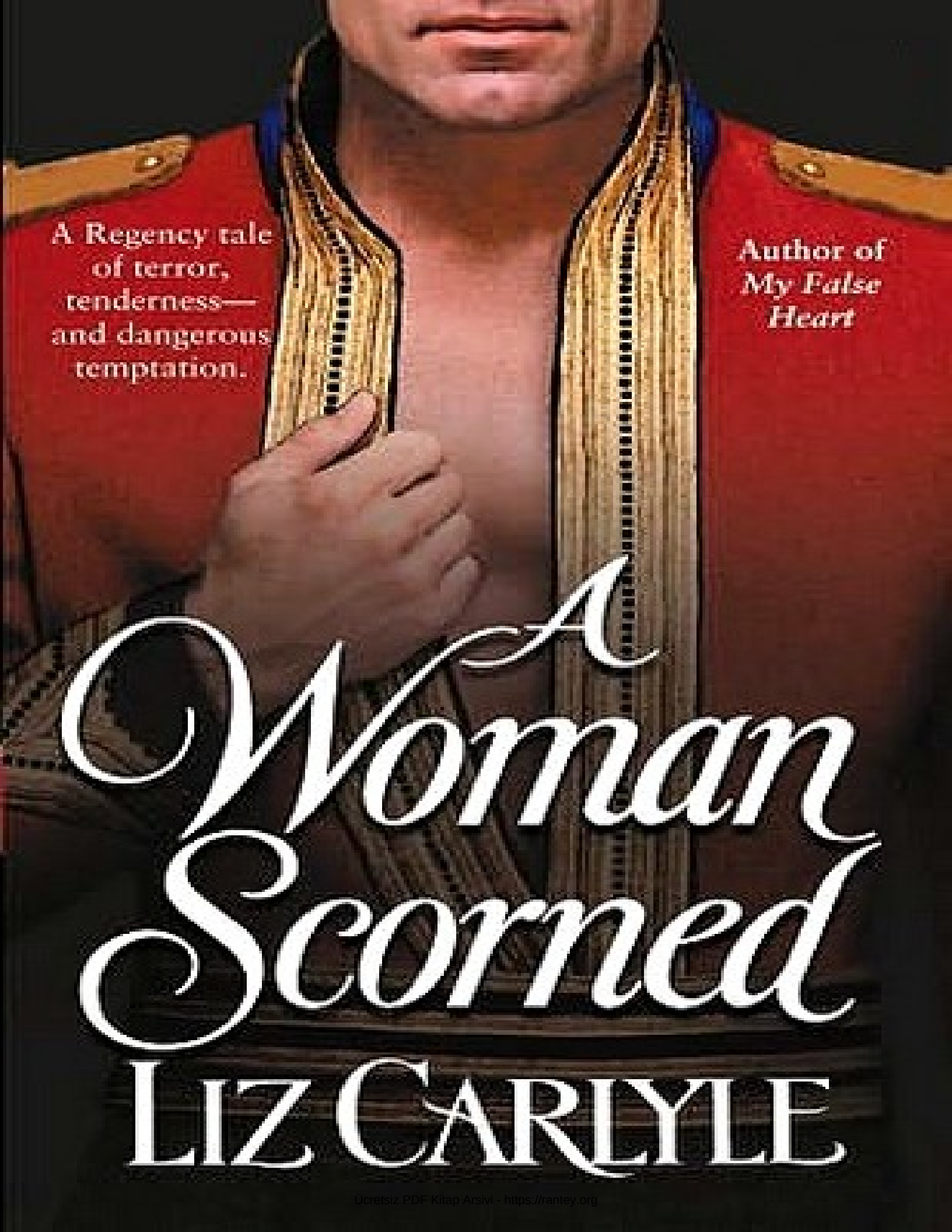
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Regency tale
of terror,
tenderness—
and dangerous
temptation.

Author of
*My False
Heart*

A Woman Scorned

LIZ CARLYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Liz Carlyle tarafından yazılan başlıklar

Sahte Kalbim
Aşagılanmış Bir Kadın

A
Aşağılanan
Kadın

LIZ CARLYLE

SONNET KİTAPLARI
New York Londra Toronto Sidney Singapur

*"James'in sizi buraya neden gönderdiğini bildiğimi söyleyebilirim,
Kaptan Amherst."*

Jonet, cesaret edebildiği kadar cesurca odanın içinde sallanarak ters ters baktı. "Merak etmeye başladığım şey senin bunu yapıp yapmadığın."

Ellerinin titremesini engellemek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona sırtını döndü ve pencereden dışarı baktı. Jonet telaşı içinde böyle bir hareketin ne kadar kaba ve kibirli görünebileceğini hiç düşünmemişti. Ancak Amherst bunu oldukça çabuk kavramış görünüyordu. Neredeyse aynı anda Amherst'in elinin sıcaklığını omzunda hissederek şok oldu ve elbisesinin kumaşını yaktı. Dönüp ona baktı, dudaklarında acımasız bir azar canlanıyordu.

Amherst'in yüzü o kadar yakındı ki dudağının küstah kıvrımını ve teninin altındaki sakalının gölgesini görebiliyordu. Adam o kadar uzundu ki nefesinin sıcaklığını alnında hissedebiliyordu. Adam ağır bir gölge gibi üzerine çökmüştü. Jonet artık onun kokusunu alabiliyordu, parmaklarını kolunun üst kısmına bastırırken öfkeli sıcaklığının kenarında sabun kokusundan başka bir şey yoktu. Elleri güçlü ve biraz da sertti. İçinden derin bir titreme geçti ama bunun düpedüz korku mu yoksa sapkın bir şehvet mi olduğunu Jonet söyleyemezdi. Biri diğeri kadar kötüydü.

Amherst bir santim daha yaklaştı. "Eğer inandığınız kadar tehlikeliysem, Leydi Mercer," dedi yumuşak, ölümcül bir ses tonuyla, "belki de ben odadayken bana arkanızı dönmemelisiniz."

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Simon & Schuster Inc. şirketinin bir bölümü olan POCKET BOOKS tarafından yayınlanan bir Sonnet Kitabı. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

Telif Hakkı © 2000 S. T. Woodhouse

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-1778-X

SONNET BOOKS ve kolofon Simon & Schuster Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

İçindekil

er [Önsöz](#)

- [1.](#) Cesur Bir Subay Taktiksel Olarak Konuşlandırıldı
- [2.](#) Uzun yıllardan sonra, Seni nasıl selamlamalıyım?
- [3.](#) Leydi Mercer birliklerini toparlıyor
- [4.](#) Kaptan düşman hattının gerisinde kamp kuruyor.
- [5.](#) Kaptan Amherst'in galip geldiği
- [6.](#) Lord Delacourt Meydan Okuyor
- [7.](#) Kaptan'ın Uykusuz Bir Gece Geçirdiği
- [8.](#) Leydi Mercer'ın Karanlık ve Tehlikeli Hikayesi
- [9.](#) Albay Lauderwood geri çekilme emri verdi
- [10.](#) Leydi Mercer komutayı ele aldı
- [11.](#) Lord Delacourt'un Üzücü Bir Şekilde Suistimal Edildiği
- [12.](#) Bayan Birtwhistle'in stratejik bir hata yaptığı
- [13.](#) Dul Rowland Hak Ettiğini Aldı
- [14.](#) Leydi Delacourt'un Her Şeyi

Anlattığı [Epilog](#)

Gece Gibi Güzel'in [Önizlemesi](#)

En seçkin ve bilgili meslektaşlarım olan
hanımefendiler ve beyefendilere

Beni inanç ve neşeyle
destekleyen *Romance*
Journal
bunca yıldır.

❧ Önsöz ❧

Altın Balta Brook Street'e düştü

Altıncı Mercer Markisi Henry Rowland, elli yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ iyi bir adamdı. Geniş omuzları gücün, çengel burnu kibrin ve sıkılı yumruğu da amansız bir kararlılığın göstergesiydi. Ama her şeyin ötesinde, lord hazretlerinin görünüşü zenginliği ilan ediyordu, çünkü Mercer Markizliği son derece zengin bir markizdi. Herhangi bir şüphe olsaydı -ki orada bulunan iki adam arasında hiçbir şüphe yoktu- Mercer'in, derisine dikilmiş izlenimi veren akşam yemeği kıyafetine şöyle bir göz atarak mesele kolayca çözülebilirdi.

Lord Hazretleri de iri bir adamdı, normal şartlar altında -Bir buçuk metrenin biraz altındaydı, beli düzgündü ve baldırları hâlâ uzun ve kaslıydı. Dr. Greaves bakışlarını bu bacaklardan aşağı kaydırıp ve Mercer'in mükemmel ayakkabılı ayaklarını inceleyerek bitirdi. Lord hazretlerinin giydiği diğer her şeyde olduğu gibi ayakkabılar da Bond Street'in sunduğu en iyi ayakkabılardı ve tabanları neredeyse hiç aşınmamıştı. Dr. Greaves, alışılmadık bakış açısı sayesinde bunu açıkça görebiliyordu.

"Gerçekten de! Çok iyi bir adam," dedi doktor ciddi bir ses tonuyla. Sonra da bitişikteki oturma odasında ağlayan kadına kaçamak bir bakış atarak ayak parmağını uzattı ve Mercer'i botunun ucuyla içten bir şekilde itti.

Hayatı boyunca olduğu gibi, Lord Hazretleri de boyun eğmezdi.

"Ölüm katılığı başladı," diye homurdandı tombul, yaşlı doktor. "En az iki saattir ölü olduğunu söyleyebilirim."

"Aman Tanrım, Greaves," diye tısladı dirseğindeki yargıç. "Şeytan seni ve kötü sırtını alsın! O lanet halının üzerine çök ve bir şeyler yap!"

Doktor kalın gri kaşlarını çatıp. "Peki ne yapmamı istersiniz, Bay Lyons? Lord Mercer tamamen öldü, emin olabilirsiniz."

"Kes şunu Greaves! Adamın doğru dürüst muayene edilmesini istiyorum," diye karşılık verdi yargıç, halının üzerinde dizlerinin üzerine çökerek ve özenli görünmeye çalışarak. Lyons bir saat içinde dördüncü kez nabzını yokladı ama bir şey bulamadı. "*Emin* olun," diye ısrar etti, başını yerden kaldırarak. "Mercer'in büyük ödülüne doğal nedenlerle gönderildiğinden ya da

İçişleri Bakanlığı, benimkini memnuniyetle göreceğimden daha erken görmemi sağlayacaktır!"

Greaves homurdanarak Lord Mercer'ın zengin yatak odasının zemininde dizlerinin üzerine çöktü ve iyi giyimli cesedi rutin bir şekilde incelemeye başladı. Ağır ama kendinden emin elleri havada uçuşuyor, onu kaldırıyor, bunu dürtüyor ve lordun bedeninde ölüm nedenine dair herhangi bir belirti olup olmadığını kontrol ediyordu. Hiçbir şey yoktu. Tam da beklediği gibi.

"Kalp yetmezliği," diye homurdandı, ağırlığını kaldırarak yükselmeye çalıştı.

"Emin olun," diye tekrar uyardı yargıç, sesi ölümcül bir fısıltıya dönüşmüştü. "Yakın zamanda geçirdiği safra şikayeti dışında Mercer'ın sağlığı mükemmeldi."

"Öyle mi diyorsun?" Greaves kaşlarını çatı. "Artık öyle değil, değil mi?" Lyons kalçalarının üzerine oturdu ve omuzlarının çökmesine izin verdi. *Cinayet*

Mayfair. Manşetlerini bir aşağı bir yukarı pazarlayan açgözlü işportacıların pıtırtilarını duyabiliyordu. Yorgun bir şekilde iç çekti. "Buraya bak Greaves. Uşağın söylediğine göre, lord hazretleri sadece ufak tefek şikâyetlerde bulunmuş. Bir parça bile şişmanlamamış. Aşırı alkol ya da tütün kullanmıyormuş."

"Belki de aşırı fahişelik," diye mırıldandı doktor, sesi zar zor duyuluyordu.

"Ne?"

Greaves acımasız bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Dün gece burada bir yeni yıl yemeği vardı, söylememiş miydiniz? Şans eseri, yorulmak bilmeyen Bayan Lanier de orada mıydı? Belki de zavallı şeytan sonunda ölene kadar kendini becermiştir."

"Tanrım, iğrençsin, Greaves! Ayrıca, yerde yatıyor."

Doktor, uzun yaşamış ve çok şey görmüş adamlara özgü bir tavırla omuz silkti. "Mercer'ın kim, ne zaman ya da nerede olduğu konusunda fazla seçici olduğu bilinmezdi."

"Bakın," dedi Lyons bıkkın bir ifadeyle. "Tek bildiğim, uşağın söylediğine göre, dün gece alt katta müthiş bir kavga olmuş ve saat on birde oradan geçen bekçinin duyabileceği kadar gürültülüymüş. Ve bir sürü başka tanık da var. *İyi doğmuş* tanıklar, demek istediğimi anlıyorsanız." Başını oturma odasında birlikte oturan genç çifte doğru salladı, başları dostça birbirine yaslanmıştı. "Ne hakkında olabileceğine dair bir tahminde bulunmak ister misin?"

"Kanıtınız var mı?" diye sordu Greaves, dikkati aniden dağılmıştı.

Lyons, "Tam olarak değil," diye sözünü kesti. "Yine de Lord Delacourt'un neden burada olup yaşlı dudu teselli ettiğini merak etmeden duramıyorum. Kibirli piç kurusu benden beş dakika sonra geldi ve sanki buranın sahibiymiş gibi davrandı. Artık bunu yapmak için her türlü umuda sahip olduğumu söyleyebilirim!"

"Saçmalama Lyons," diye karşı çıktı doktor. "Bu ev ve içindeki her şey artık dokuz yaşında bir çocuğa ait. Lord Stuart Rowland, Mercer'in yeni Markisi."

"*Hımm!*" dedi Lyons, bakışlarını oturma odasındaki kanepeye dikerek. Güzel Leydi Mercer tam o anda, sanki hayatı sona ermiş gibi yüksek sesle ve derinden hıçkırmaya başladı. Ardından Lord Delacourt'un kucağına düştü, mükemmel burnunu onun zarif yakasına bastırdı. "Şuna bak Greaves! Bu küçük maskaralık kimin için yapılıyor, ha? Tüm toplum onun kocasından nefret ettiğini biliyor."

"Belki de sebepsiz değildir," dedi doktor yumuşak bir sesle. Güçlü bir çekişle cesedi yan çevirerek bir tür çıkış yarası olup olmadığını kontrol etti. Giriş yarası olmadığına göre, böyle bir şey beklenemezdi. Herhangi bir yara yoktu. Kan da yoktu. Düşüşün şiddetinden aplikte iyi bir çarpma bile olmamıştı. Görünüşe göre markinin kafası da kalbi kadar sertmiş.

"Yara yok, değil mi?"

Greaves başını salladı. "Hiç kimse. Söyle bana, bunu başka kim biliyor?" Mercer'ın kayıtsızca arkasına yaslanmasına izin verdi.

"Bunu söyleyemem," diye yanıtladı Lyons. "Ev halkının hepsi, kesinlikle. Oda hizmetçisinin söylediğine göre, saat üç buçukta ateşi karıştırmak için yukarı çıkmış ve efendisinin aşağıda olduğunu sanmış. Biraz şüpheli bir hikâyeye. Her halükârda, kadın ortalığı ayağa kaldırmış ve birisi de bekçiyi tam görevden çıkarken yakalamış."

Greaves Mercer'ın alt dudağını aşağı çekti ve diş etlerinin rengini inceledi. "Hımm," dedi. "Peki sonra bekçi ne yaptı? Bir şeye dokundu mu? Bir şeyi hareket ettirdi mi?"

Lyons öfkeyle ona baktı. "Yüce Tanrım, Greaves! Adam *görevden ayrılıyordu*. Ne yaptığını sanıyorsun? Bu karışıklığı polis memurunun kucağına bıraktı, o da beni çağırdı. Ve işte buradayım. O cahillerden herhangi birinin yapabileceği kadar iyi bir şey yaptığımı söyleyebilirim."

Greaves geniş başparmağıyla önce bir, sonra da diğer göz kapağını geriye doğru yuvarlayarak cesedin gözbebeklerini inceledi ve pek başarılı olamasa da biraz sempati uyandırmaya çalıştı. Yine de adam ölmüştü ve insan bu gerçeği görmezden gelemezdi. Ama Greaves oturma odasını göremiyordu. Başını o yöne doğru salladı. "Bak Lyons, Leydi Mercer şimdi ne yapıyor?"

Lyons yarı açık kapı aralığından endişeli bir bakış fırlattı ve homurdandı. "Görebildiğim kadarıyla hâlâ Lord Delacourt'un her sözüne asılıyor. Alçak herif hâlâ onun ellerini tutuyor. İkisinin de."

"O zaman kapıyı kapat da cesedi biraz daha inceleyeyim," diye fısıldadı doktor, Mercer'in kravatını ustalıkla sıyrarak. "Tanrı'ya dua et yanıyorsun Lyons, ama belki de bundan daha fazlası vardır. Onda hiç hoşlanmadığım garip bir renk var. Mercer şeytanın ta kendisiydi, Tanrı ruhunu şad etsin. Yine de, eğer bu onun kalbi değilse, sanırım gerçeği öğrenmeliyiz."

"Yargıç, Leydi Mercer'in oturma odasına açılan kapıyı kapatmak için ayağa kalkarken, "Herkesin bunu öğreneceğinden emin olabilirsiniz," diye acı acı yakındı. Ve biz burada oyalanırken bile, bir bulaşıkçı ya da çizmecici çocuk bu iğrenç hikayeyle *Times*'in yolunu yarıladi bile."

"Evet, evet!" diye homurdandı Greaves. "Kitleler için biraz tüyler ürpertici bir heyecan."

"Kitleler umurumda değil Greaves. Beni ilgilendiren İçişleri Bakanı. Benim bölgemde bir soylunun öldürülmüş olabileceğini ve bunun kim tarafından, hatta nasıl yapıldığını bilmediğimizi duyduğunda kellemi uçuracaktır." Lyons halıyı geçerek Greaves'e doğru ilerledi ve lord hazretlerinin darmadağınık tuvalet masasının yanında kısa bir süre durakladı. "Kahretsin, Mercer bir şeyden öldü ve kasabadaki her paçavra haberi almadan önce ne olduğunu bilmeyi tercih ederim!"

"Ben de öyle Bay Lyons," diye mırıldandı doktor, dalgın dalgın saçsız kafasını kaşıyarak. "Ben de öyle." Yargıç başka bir cevap vermeyince, Greaves ona bakmak için başını yukarı doğru eğdi ve bunu yaparken Lyons'un şimdi iki parmağının arasında ustalıkla tuttuğu boş şarap kadehine dikkat etti.

Yargıç kadehi havaya kaldırdı ve yakut renkli tortulara baktı, sonra tereddütle burnunu kadehin ağzına soktu ve derin bir nefes aldı.

"Ne varmış orada?" diye homurdandı doktor, merakı kızgınlığıyla savaşıyordu.

Lyons yine burnunu çekti, sonra gözlerini kısıarak kâseyi dikkatle inceledi. "Biliyorsam ne olayım Greaves," diye mırıldandı huzursuzca, keskin bakışları bir anda doktorunkileri yakalayıp tuttu. "Biliyorsam ne olayım."

Cesur Bir Subay Taktiksel Olarak Konuşlandırıldı

Yüzbaşı Cole Amherst ağır pardösüsünün yakasını sıvayıp Red Lion Sokağı'ndaki mütevazı bekâr evinden dışarı adımını attığında Londra'nın bahar havası en mevsimsel halini yaşıyordu, yani hem yağışlı hem de soğuktu. Daha kötülerini de yaşamış olmanın bilinciyle Amherst işlek caddeyi bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra arabalar ve at arabaları hızla geçerken gürleyen tekerleklerle ve fişkırان sulara katılmak için cesurca aşağı indi. Hava sokak kokularıyla doluydu; nemli is, sıcak at gübresi ve çok fazla insanın yaygın kokusu.

Birkaç metre ileride patika daraldı ve uzun paltolu bir adam Cole'u iterek geçti, başı yağmura eğikti, şapkası sıırıslıklamdı. Cole ustalıkla pis suların çağıldadığı hendeğin üzerinden atladı ve az kalsın yanından geçen bir faytonun spreylene yakalanıyordu. Tekrar patikaya atlayan Cole, kısa bir süre aracı selamlamayı düşündü, sonra inatla vazgeçti. Bunun yerine, şapkasının kenarını aşağıya çekti, ardından sol uyluğunun yeni örölmüş kemiğindeki acı alevini görmezden gelerek, taş döşeli patika boyunca batıya doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Mayfair'e doğru uzun bir yürüyüş yapmanın kendisine yarardan başka bir şey getirmeyeceğine karar verdi. Yağmur dinmemişti ama Mount Street'e iki milden daha az bir mesafe kalmıştı ve sadece birkaç metre ötesinde, o kadar resmi bir şekilde çağırıldığı tuğladan yapılmış yüksek konak bulunuyordu. Amherst'e sık sık, son yirmi küsur yıldır buna benzer yüzlerce olayda -tercihi ya da programı dikkate alınmaksızın- bu şekilde çağırılmış gibi geliyordu. Ama bir şey değişmişti. Artık sadece ailevi bir görev için geliyordu, korktuğu için değil.

"İyi akşamlar Kaptan," dedi onu kapıda karşılayan genç uşak. "Ne insan ne de hayvan için uygun bir gece, değil mi efendim?"

"İyi akşamlar, Findley." Cole sıırıtarak genç adama ıslak şapkasını fırlattı, sonra da paltosunu çıkardı. "Canavarlardan bahsetmişken, amcama nazikçe onun zevkini beklediğimi söyleyin."

Lord James Rowland'ın çalışma odasındaki masa her zamanki gibi genişti, parlak yüzeyi geniş göbeğinden uzanıyor ve ileriye, sonsuzluğa doğru yuvarlanıyordu. Bu etki, insan çocukken hayattaki pek çok şeye farklı bir açıdan bakmak zorunda kaldığında özellikle rahatsız ediciydi.

Cole bunu çok iyi hatırlıyordu, çünkü gençliğinin önemli bir bölümünü o masaya bakarak, ahlak dersi vermesini ya da amcasının yapmasını istediği önemsiz bir görevi yerine getirmesini bekleyerek geçirmişti. Cole, amcasının karısının yetim kalan yeğenine bakmakla yükümlü olmadığını ve bunu sadece onun gözyaşlarını dindirmek için yaptığını bildiği için James'i reddetmek zor olmuştu.

Ama Cole artık bir çocuk değildi ve uzun zaman önce umutlarının ve hayallerinin çoğuyla birlikte çocukça şeylerini de bir kenara bırakmıştı. Hayatının ilk on bir yılını Cambridgeshire'daki sakın bir papaz evinde geçirmiş olan o zeki çocuk artık yoktu. Teyzesi ve amcasının yetiştirilmesine yardım ettiği toy genç bile çoktan ölmüştü. Ve şimdi Cole, o gencin sonunda nasıl bir beyefendi ve bilgin olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. Cole, tutunmaya değer çok az anı olduğunu fark etmişti.

Şimdi, dört buçuk yaşındayken Cole sadece bir askerdi. Bunun basitliğini seviyordu, hayattaki yolunu açıkça görebilmek hoşuna gidiyordu. Ne eğitmenler, ne papazlar, ne de memnun edilmesi gereken amcalar vardı. Artık sadece üstündeki subaylara hizmet ediyor ve kaderin kendisine emanet ettiği alttaki birkaç askerle ilgileniyordu. Askeri eğitimin zorluklarının ona öğretemediği birkaç zor dersi, savaşın acımasızlığı telkin etmişti. Cole naifliğinin cehennem ateşinde sertleştiğini ve çok daha güçlü bir şey olarak ortaya çıktığını hissediyordu. Pragmatizm, belki de?

Ama savaş sona ermişti. Artık İngiltere'ye dönmüş olan Cole, amcasının diktatörce mesajlarını sadece işine geldiğinde açıyor, vakti olduğunda Mount Street'e gidiyor ve canı istediğinde yaşlı adamı yatıştırıyordu. Gerçekte amcası yaşlı bir adam olmamasına rağmen

-Sadece öyle davranmayı seçti. Şimdi kaç yaşındaydı? Belki de beş-elli? Emin olmak zordu, çünkü James Rowland iyi yaşlanmış odunlar gibi uzun zaman önce terbiye edilmişti - ama rüzgâr ve havadan ziyade varsayılan görev, yüce kibir ve ahlaki üstünlük tarafından.

Lord James Rowland aniden, sanki yaşının hakaretini üzerinden atmaya kararlıymış gibi masasından fırladı ve adım atmaya başladı. Masasından bir kâğıt alıp Cole'un eline tutuşturacak kadar kısa bir süre durdu. "Kahretsin, Cole! Şuna bir bak lütfen! Bu ne cüret? Sana soruyorum, bu ne *cüret*?"

"Kim, lordum?" diye mırıldandı Cole, ilanı hızla tarayarak. Gözleri birkaç kelimeye takıldı. *Köklü ev Mayfair ...*

yüksek eğitimli bir öğretmen arıyor ... dokuz ve yedi yaşlarında iki genç beyefendi .

...felsefe, Yunanca, matematik ...

Lord James arkasından yaklaştı ve Cole'un omzunun üzerinden parmağıyla işaret etti. "Benim İskoç orospu baldızım, işte o!" Kâğıda vurarak neredeyse Cole'un elinden yırtacaktı. "O *katil* kadın benim otoritemi yıkmayı düşünüyor. İskoçya'ya yaptığı uçuştan döndü.

-O ve o küstah cicisbeo, şimdi de evdeki bütün iyi İngiliz hizmetkârları kovma cüretini gösteriyor." Parmağını kasabanın kuzey ucuna doğru uzattı.

"Amca, 'katil' kelimesinin adil bir tanımlama olduğunu düşünmüyorum-"

James onun sözünü kesti, avucunu masaüstüne vurdu ve bir tüy kalem fark edilmeden yere düştü. "Ailenin iyi hizmetkârlarını eski bir palto gibi fırlatıp attı, hem de hiçbir şey vermeden, sonra da iki araba dolusu kendi hizmetkârını getirdi! Koyun gibi ta Yaylalardan getirmiş onları! Ve sanki buranın sahibiymiş gibi onları Brook Sokağı'na yerleştirdi! Ve şimdi-şuraya bakın!"

Cole hafif bir merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

James tekrar kâğıdı karıştırdı. "Bir öğretmen tutmak ve genç lordun düzgün bir şekilde eğitildiğini görme hakkımı reddetmek istiyor. Söz veriyorum Cole, buna izin vermeyeceğim! Bu ailenin reisi uygun bir şekilde eğitilmeli. Ve bu benim tavsiyem ve onayım olmadan yapılamaz, çünkü ben bu iki çocuğun da vasisi ve koruyucusuyum."

Cole amcasının sözleri karşısında bir safra dalgasını geri yuttu. Demek James'in koğuşları için istediği şey "düzgün bir eğitim "di. Belki de genç lordların Cole'un kendisi gibi alçakgönüllü Kolejliler olarak yerleştiğini görmek istiyordu? James'in aile görevini yerine getirmek için tercih ettiği yöntem hâlâ bu muydu? Korunaklı çocukları Eton'un soğuk yataklarına ve seyrek masalarına götürmek, burada bursla geçinebilecekleri ve yumruklarıyla hayatta kalabilecekleri?

Cole bu ihtimal karşısında öfkeyle titredi. Ama bu onu ilgilendirmezdi. O bunu atlatmıştı. Onlar da öyle. "Sanırım Leydi Mercer'ı tartışıyoruz?" diye kuru bir sesle cevap verdi, amcasının tüy kalemmini almak için eğilerek.

"Kesinlikle haklıyız," diye cevap verdi Lord James, sesi sertti. "İşte bu yüzden seni buraya çağırdım Cole. Yardıma ihtiyacım var."

Onun yardımı mı? Oh, hayır. Bu horoz dövüşü karmaşasında bir kuşu desteklemeyecekti. Rowland ailesiyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Genç Mercer Markisi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Cole sadece

Kuzeni Edmund Rowland bu gerçeği her zaman dile getirmişti, zira hanedanın kendisinden küçükleri kendi yerlerinde tutması çok önemliydi. *İyi, güzel!* O zaman neden Leydi Mercer'ın entrikalarını anlatmak zorunda kalmıştı?

Kocasının şüpheli ölümünün Yüzbaşı Cole Amherst'le hiçbir ilgisi yoktu. Lord Mercer'ın genç ve güzel dul eşi Lucrezia Borgia da olabilirdi. Kesinlikle pek çok insan ona bu kadar saygı duyuyordu. Merhum kocasını daha da az sevseler de, ölen kişi hayattayken ne kadar kötü ya da hilekâr olursa olsun, ölümüne her zaman saygı duyulurdu. Evet, Leydi Mercer'ın hayatı muhtemelen tam bir cehennemdi ama Cole'un bundan başka bir şey bilmesine gerek yoktu.

Cole soğukkanlılıkla, "Korkarım lordum, size yardımcı olamayacağım," dedi. "Hanımefendiyi tanımıyorum ve kimse tavsiyede bulunmaya cüret edemez-"

"Çok doğru!" diye sertçe araya girdi amcası. "Tavsiyeye ihtiyacım yok! Bu ailenin yetimlerine karḂı görevimi bildiğimi söyleyebilirim, efendim. Bunu herkesten önce sizin çok iyi bilmeniz gerekir."

Görev. Yetim. Ne kadar çirkin, kasvetli kelimelerdi ama yine de amcasının ona olan bağlılığını özetliyordu. Genç Lord Mercer ve kardeşinin şu anda Eton'daki Uzun Oda'ya kapatıldıklarını hayal edebiliyordu. Cole aceleci bir karşılık verdi. "Kusura bakmayın ama amca, bu çocuklar yetim sayılmaz. Anneleri hâlâ yaşıyor ve vesayetlerini sizinle paylaşıyor, sanırım?"

"Evet," diye tısladı Lord James. "Gerçi Mercer'ın bizi ortaklaşa atamakla kastettiği şey tüm mantığa meydan okuyor! O kadın, tüm insanlar!"

Cole içten içe gülmek zorunda kaldı. Lord Mercer'ın karısının ebeveyn otoritesini tamamen çiğnemekten daha iyisini bildiğinden şüpheleniyordu. Cole'un duyduğuna göre, hanımefendi her türlü otoriteye ya da emre karşı gelebiliyordu. Gerçekten de herkesin Strathclyde Büyücüsü olarak andığı bu kadının her şeyi yapabileceği söyleniyordu. Ölen kocasının vasiyetindeki hükümler hoşuna gitmemiş olsaydı, yırtıcı avukatlarını James'in boğazına sarabilirdi.

Ama büyük olasılıkla leydi kaybedecekti, çünkü kendi İskoç unvanına ve dul markiz statüsüne rağmen, İngiliz hukukunun ataerkil üstünlüğü zor ve yavaş bir ölümle ölmüştü. Ama Cole'un duyduklarına bakılırsa, Leydi Mercer -ya da diğer adıyla Leydi Kildermore- Aziz Petrus'un kadınların daha zayıf bir bedene, uysal ve sessiz bir ruha sahip olmasıyla ilgili öğüdünü unutmuşa benziyordu.

Bu anı hatırlayınca keder Cole'u bıçakladı ve zırhını delerek ona Rachel'ı hatırlattı. İki kadın ne kadar farklı olmalıydı. Leydi Mercer'ın aksine, Cole'un karısı İncil'in tüm öğretilerinin vücut bulmuş haliydi. Onunla evlenmesinin bir nedeni de bu değil miydi?

O zamanlar, bir din bilgini için, kendisinden önce babasının yaptığı gibi kiliseye girecek bir adam için mükemmel bir eş gibi görünüyordu. Evet, James Amca gibi Rachel da görevini çok iyi biliyordu. Belki de Rachel'ın sonunu getiren, görevine olan bu bağlılığı, kendi uysal ve sessiz ruhuydu. Ya da belki de Cole'un onun iyiliğini umursamamasıydı.

Maun koltuğunda huzursuzca kıpırdanan Cole, ölen karısının anılarını silkeledi. Bunu yapmak daha zor olmalıydı. Yaptığı şey peşini bırakmamalıydı ama anıların çoğu o kadar derine gömülmüştü ki, öyle olup olmadığından emin değildi. Dikkatini, hâlâ kırmızı ve altın rengi halının üzerinde volta atan ve kirislere doğru bağırıp çağıran amcasına vermeye zorladı.

Lord James aniden ona doğru döndü, masanın bir tarafında durdu, ayaklarını inatla birbirinden ayırdı. Tek yumruğuyla ilanı kavradı. "Yarım maaşa mı devam ediyorsun?" Soru açıldı.

Cole başını hafifçe eğdi. "Şu anda," diye onayladı. "Peki ya sonra?"

"Bacağım tamamen iyileştiğinde, garnizon görevine döneceğim." Cole amcasına alaycı bir gülümseme attı. "Sonbahara kadar Afganistan'a gönderileceğim. Şansım yaver giderse Malta'ya ya da Hint Adaları'na."

Lord James bir süre daha volta atmaya devam etti. Sonunda tekrar konuştu. "Güzel. O halde biraz zamanımız var."

"Pardon?"

Ama Lord James cevap vermedi. Bunun yerine, aniden solgun ve bitkin görünerek masa sandalyesine çökmüş gibiydi. Boğazını sonor bir sesle temizledi. "Buraya bak Cole, bu böyle. Onu kendi isteğime boyun eğdiremem." Bunu sessizce söyledi, sanki böyle bir başarısızlığı itiraf etmek onu utandırıyormuş gibi. "Elimden geleni yaptım. Leydi Mercer beni kabul bile etmeyecek. Çocuklarla ilgili olarak ona danışmak için ısrar etmezsem olmaz, o zaman da avukatlarının hazır bulunması gerekir. Böyle bir cüreti hayal edebiliyor musunuz?"

Cole ağzını bir sırtışın kapladığını hissetti. "Şok edici, lordum," diye cevap vermeyi başardı.

James yeğeninin sempatisinden memnun olmuş gibi başını salladı ve devam etti. "Kardeşimin öldürülmesinden bu yana geçen ayları Kildermore Kalesi'nde saklanarak geçirdi; burası Firth of Clyde üzerindeki bir uçurumdan sarkan soğuk, Allah'ın unuttuğu bir yer. Onu durdurmaya gücüm yetmedi, hatta görünüşe göre hukuk sistemimizin de gücü yetmiyor. Küstahlığına lanet olsun! Kendi kocasını zehirliyor ve görünüşe göre bu yanına kâr kalıyor. Hiçbir şey kanıtlanamaz. O sadece zina yapan bir kadın değil, bir katil ve şimdi de çocukları üzerindeki otoritemi sarsmayı düşünüyor!" James çenesi kırılana kadar başını salladı. "Sana söylüyorum Cole, buna çok içerliyorum."

Tek kızdığın şey, diye düşündü Cole alaycı bir tavırla, huşu uyandıran aile unvanının artık senin olmaması. Ama akıllıca, dilini tuttu. Lord James sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve ellerini göbeğinin üzerine koydu. "O evin içinde mutlaka birini bulmalıyım Cole," diye mırıldandı.

Cole kısa bir süre bu konuyu düşündü. Savaş bittiğinden beri işsiz olan en az iki yüz iyi asker tanıyordu. Bazıları iyi bir casus olabilecek niteliklere sahipti ama Rowland ailesine ait olan engerek çukuruna kimseyi atmaya niyeti yoktu. "Bir dedektife ihtiyacınız var, değil mi?" diye düşündü. "Kardeşinize ne olduğunu öğrenmek için mi?"

Amcası hızla başını salladı. "Hayır, hayır. Bunun için çok geç! Ona göz kulak olacak birine ihtiyacım var. Yeğenim Cole olacak. Bu genç Lord Mercer'ın iyiliği için, çünkü annesi onu yetiştirmeye uygun değil."

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu Cole usulca, ses tonu şüpheyi işaret ediyordu.

James nefesinin altında şiddetle küfretti. "Neden, erkekleri şehvetten çıldırtıyor!" diye ısrar etti. "Gerçekten de, o gözü dönmüş, küstah Delacourt artık neredeyse onun çatısı altında yaşıyor! Ve sanırım bunu kanıtlamak mümkün olmasa da, kardeşimin çocuğu olmadığını açıkça görmek için o küçük çocuğa bakmak yeterli."

"Tam olarak ne istiyorsun James Amca?" diye sordu Cole usulca.

"Her hareketinin büyük bir dikkatle izlenmesini istiyorum. Her patavatsızlığının, her öfke nöbetinin ve aslında her hareketinin belgelenmesini istiyorum." James vurgulamak için yumruğunu masaya vurdu. "Ve bu çocukların, onları o evden çıkarıp bu eve getirebileceğim zamana kadar düzgün bir şekilde eğitilmelerini istiyorum. Ya da en azından iyi bir okula kayıt yaptırmalarını."

Cole bir an Leydi Mercer adına endişelendiğini hissetti, çünkü James'in acımasız kararlılığı ortadaydı. Amcasının endişesi daha az kişisel amaçlı olsaydı, Cole onun değerlendirmesine katılabilirdi. Kimden

Cole'un hanımefendi hakkında bildiği kadarıyla, oğullarına ebeveynlik yapmaya uygun olmaması oldukça olasıydı. *Sosyeteye* ilgi duymayan bir adam olan Cole bile onun sevgilileri ve kocasının açık cinayeti hakkında fısıldanan dedikoduları duymuştu.

Gerçekten de Lord Mercer'ın ölümüyle ilgili anlatılanlar bir söylentiden çok daha fazlasıydı, çünkü soruşturmada zehirden bahsedilmişti. Leydi Hazretlerinin Lord Delacourt David Branthwaite'e duyduğu bariz sevgi de herkesin *dilindeydi*. Aralarındaki ilişki Mercer'ın ölümünden çok önce başlamış ve hız kesmeden devam etmişti. Cole kısa bir süre çocuklar için üzüldü, sonra bu düşünceyi de aynı hızla bastırdı. *Bunların hiçbirisi onu ilgilendirmiyordu*. Kendisi de benzer bir durumda kaldığında kimse onun için üzülmemişti, o da üzülmelerini istememişti, diye içten içe ısrar etti.

Cole başını kaldırıp amcasına baktı ve ellerini çaresizlik ifadesi olarak iki yana açtı. "İçinde bulunduğunuz durumu anlıyorum lordum. Keşke size yardımcı olabilseydim ama bunun bir askere göre olmadığı açık."

"Beni yanlış anladın Cole. Benim istediğim bir özel öğretmen." "Özel öğretmen mi?" Cole kaşlarını sorgulayarak kaldırdı.

"Aman Tanrım, Cole!" James avuçlarını parlak masanın üzerine koydu ve masanın yarısına kadar eğildi. "Ne demek istediğimi ne kadar açık anlatmalıyım? Leydi Mercer'ın ilanına cevap vermeni istiyorum. Brook Sokağı'nda ona başvurmanı istiyorum. Kim daha nitelikli olabilir ki? Siz parlak bir akademisyensiniz."

Cole sandalyesinde geriye doğru çekildi. "Kesinlikle hayır."

"Cole, lütfen anla. Eğer bunu benim için yapamazsan, genç Lord Mercer'ı düşün. O *cadalozun* merhametine terk edilmiş durumda. O çocuk senin kuzenin, Tanrı aşkına."

"Sizi yanılttığım için üzgünüm lordum ama o çocukların hiçbirisi benim akrabam değil."

Lord James'in nefesi sanki sırtından bıçaklanmış gibi kesildi. Koyu renk gözleri kısıldı. "Bu ailenin senin için yaptıklarından sonra Cole, bu sözlerin beni nasıl yaraladığını bilemezsin. Bu çocuklar daha bebek. En iyi okulların avantajlarına sahipken nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Eton, Cambridge, King's College, Tanrı aşkına! Akademik başarılarınız yıldızlardan aşağı değil. Dahası, iyi ailelerin genç erkeklerini eğitme konusunda büyük bir deneyime sahipsiniz."

"Ben artık bir süvari subayıyım, efendim. Öğretmenliğe dönmem söz konusu bile olamaz. Artık iyi ailelerin genç erkeklerine eşlik etmeye uygun değilim. Ve daha da önemlisi, Leydi Mercer bunu asla kabul etmez."

"Cole, bazen senden umudumu kesiyorum, oğlum! Gerçekten istiyorum!
Söylememelisin

Leydi Mercer, siz kimsiniz! Onunla tanışalı on yıl ya da daha fazla oldu. -Ve her halükarda, *seni* hatırlamak için kendini rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ayrıca savaş sizi biraz yaşlandırmış ve sertleştirmiş."

Az önce ettiği hakaretlere aldırmayan James, sanki mesele çözülmüş ve sadece detaylar halledilecekmiş gibi ellerini uzattı. "Orduda geçirdiğiniz yılları açıklamak için kimlik bilgilerinizi yeterince gizleyeceğiz," diye devam etti. "Ve elbette, referanslarınızın doğrulanabileceğinden emin olacağım-"

Cole, "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz, Lordum," diye araya girdi. Aniden ayağa kalktı ve bunu yaparken babasının altın saatini çıkardı. "Sizden ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm, efendim. Kaptan Madlow'la saat yarımda kulübümde akşam yemeği için sözleştik."

James etkileyici gövdesini sandalyeden kaldırdı ve masanın etrafında bir daire çizdi. "Cole, bunu bana borçlusun. Senin için yaptığım her şeyi sana hatırlatmak bana düşmez ama gerçeklere bak-"

Cole amcasını engellemek için elini kaldırdı. "Benim için önemli olan tek gerçek, hilekârca bir şey yapmayı planlıyor olmanız. Her zamanki sağduyunuzun çocuklar için duyduğunuz endişe yüzünden tükendiğini varsaymak zorundayım. Aksi olsaydı, böyle bir şeyi asla teklif etmeyeceğinize ikna oldum."

"Cole, Cole!" James yüzünün kalın parmaklarının arasına düşmesine izin verdi. "Hiç minnet duymuyor musun?"

"Evet, lordum. Son derece minnettarım. Ve evet, çocukların masumiyetini önemsiyorum. Tanrı biliyor ya, ben de kendi masumiyetimi çok erken kaybettim. *Kuzenlerim* babalarını böyle talihsiz koşullarda kaybettikleri için üzgünüm. Ama tekrar öğretmenlik yapmayı seçmiyorum ve kim ve ne olduğumu yanlış tanıtmak için kandırılmayacağım."

Aniden, amcasının çalışma odasının kapısı öyle bir güçle açıldı ki, masanın üzerindeki mumlar neredeyse sönüyordu.

"Yemin ederim, bu Kuzen Cole!" dedi kapı aralığından gelen derin, aşırı cılalı bir ses. "Ne büyük bir zevk." Kuzeni Edmund Rowland elini selamlamak için gevşekçe uzatarak masaya doğru kayıtsızca yürüdü. "Babam geleceğinden söz etmedi, sevgili oğlum. Bizimle yemek yiyecek misin?"

Cole burnunun ucuyla amcasının kandırılmış oğluna baktı. "Hayır, Edmund. Teşekkür ederim ama başka bir işim var."

"Evet, pekâlâ!" Edmund gömleğinin manşetlerini düzgünce çekiştirdi. "Eminim çok meşgulsünüzdür. . şey, siz askerler öldürülmesi gereken kâfirler olmadığında ne yapıyorsunuz onunla!" Neşeli bir şekilde güldü.

"Oh, kapa çeneni, Edmund," dedi James teslim olmuş bir iç çekişle. "Ve eğer kalmayı planlıyorsanız oturun. Cole ve ben Leydi Mercer ile ne yapılacağını tartışıyoruz."

Bunun üzerine Edmund'un ince, siyah kaşları havalandı. "Ah, sevgili kuzen Jonet! Onun gibi hayat dolu bir kızla ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum." Mükemmel beyaz dişlerini göstererek imalı bir şekilde gülümsedi, sonra Cole'un yanındaki sandalyeye kaydı.

James yüksek sesle tısladı. "Çocuklar, seni aptal! Onun çocuklarına ne yapılacak!"

"Neden umurumda olduğunu sanmıyorum, baba." Edmund alaycı ve sorgulayıcı bir bakışla efendisine döndü. "Doğrusu, ben onların çoğunu oldukça rahatsız edici buluyorum. Sizce de öyle değil mi? Bütün o zenginlik ve gücün önünde duran iki küçük çocuk? *Tsk, tsk!* Lanet olası rahatsız edici - hanımefendi karım da böyle söylüyor." Cole'a baktı, bakışlarını bir aşağı bir yukarı gezdirdi, sonra Cole'un kırmızı ve altın rengi alay kıyafetlerine odaklandı. "Gerçi seni ne ilgilendirir kuzen, hayal bile edemiyorum."

Cole çenesindeki kasların seğirmesini engellemeye çalışarak, "Tam da benim demek istediğim," dedi. Ayağa kalktı, hâlâ yarı yarıya kapıya doğru dönmüştü ama yine de aniden gitmek konusunda tereddüt etti. Gitmek istiyordu, değil mi? Amcasının aşağılayıcı isteğini bir kenara bırakan Cole, mümkün olduğunca Edmund'la aynı odada bulunmaktan kaçınıyordu. Yine de kuzeninin küçümseyici ses tonundaki bir şey Cole'un botlarını halıya sabitledi. Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu. Edmund her zaman kötü niyetliydi.

James sabırsızlıkla, "Cole'dan Stuart ve Robert'ın öğretmenini olarak Brook Street'e gitmesini istedim," dedi. "Ayrıntıları tartışıyoruz."

Edmund kahkahalarla havladı. "Yarım maaş seni biraz eksik mi yakaladı, ihtiyar delikanlı? Şeytana kendim gitsem daha memnun olurum. Akademiye dönmeni pek hayal edemiyorum, ama o zaman da insan ekmeğini kazanmalı ve savaş gerçekten de sona ermiş gibi görünüyor."

Cole aniden, "Yarın Brook Street'e gideceğim," dedi ve amcasının şaşkın bakışlarını yakalamak için döndü. Kelimeler sanki başka biri tarafından söylenmiş gibiydi ama yine de mükemmel bir netlikle yuvarlandılar. "Leydi Mercer'ın programı uygunsa saat üçte onu bekleyeceğim. Sen de

Gelme amacımı bildir ve bunun için ondan izin iste. Ona askerliğim de dahil olmak üzere kimlik bilgilerimi açıklayacaksın."

"Evet, sanırım" diye yanıtladı James alışılmadık bir uysallıkla.

Cole kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dahası, Amca, onu beni kabul etmeye ikna etmek senin sorumluluğunda, çünkü ona zorbalık yapmayacağım. Yalan da söylemeyeceğim. Senin için casusluk da yapmayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Şey, bilmiyorum." James iri bir elini yüzünden aşağı kaydırıldı. "Çocuklar hakkında ciddi endişelerim var."

Edmund aniden sandalyesinden fırladı. "Bu ne saçmalık! Onu gönderemezsiniz! Cole'un bu işle hiçbir ilgisi yok! Hem de hiç."

Cole kuzenini görmezden gelerek tüm dikkatini amcasının giderek daha da çiçeklenen yüzüne verdi. "Çocuklarla ben ilgileneceğim lordum. Sadece onların iyiliğini düşüneceğimden emin olabilirsiniz. Bu sizin endişeniz, değil mi?"

Devam etmeden önce amcasının gönülsüzce başını sallamasını bekledi. "Uygunsuz, güvensiz veya yakışksız bir şey gözlemlersem, bunu hem sizinle hem de Leydi Mercer'la derhal görüşeceğim."

"Bunu *onunla* tartışmak mı?"

Cole ikna olmayacaktı. "Vesayeti ortaklaşa üstlendiğinize göre bu adil değil mi?"

James tereddütle çenesini kaşıdı. "Cole, bunun işe yarayacağından tam olarak emin değilim..."

Cole kapıya gitti ve elini pirinç kulpun üzerine koydu. "Lordum, istediğiniz şeyin bu olmadığına farkındayım ve bunun için üzgünüm. Teklif edebileceğim tek şey bu. Yarın sabaha kadar bunu düşünün ve eğer bu işi daha iyi yapabilecek birini bulursanız, size minnettar olacağım."

Cole, paltosunu ve şapkasını tutan Findley'in yanından geçip gittiğini fark ettiğinde bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda merdivenleri yarılamıştı. Sanki ona aptallığını hatırlatmak istercesine, soğuk bir su damlası saçlarından süzülüp yakasının arkasına süzüldü ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Şimdi, az önce ne halt etmişti? Ve neden? Cole merdivenlerden yukarı doğru koşmak için arkasını döndü, belki de bacağı yerine kafasına üzüm kurşunu yemişti.

Leydi Mercer'ın özel salonunun kapısı aceleyle çalındığında güneş Mayfair'in üzerine henüz doğmuştu; bu salon, yatak odasıyla rahmetlinin yatak odasını birbirine bağlayan küçük ama zarif bir şekilde döşenmiş bir oturma odasıydı.

Kocası. Leydi Mercer bir an için cevap vermedi, o kadar dalmıştı ki yazı masasının üzerinden pencereden aşağıdaki sessiz sokağa bakıyordu. Hafifçe parmağını dudaklarına götürdü, sonra bir kez daha tüy kalemmini eline aldı. Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha sertti.

Leydi Mercer derin bir iç çekti. Görünüşe göre bugün yalnızlığa kaçış olmayacaktı. "İçeri gelin," dedi sonunda, sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak.

Kâhyası içeri girdi, kapıda kararsızca bocaladı, sonra küçük gümüş bir tabağı uzatarak hızla ilerledi. Donaldson belli belirsiz İskoç aksanıyla, "Bir mesaj var leydim," dedi. "Cevap göndermek isterseniz, çocuğun aşağıda beklemesini rica ettim."

Mercer Markizi, Kildermore Kontesi, Ledgewood Vikontesi ve Carrow ve Dunteith Baronesi Jonet Cameron Rowland keskin bir nefes aldı. "Kimden?"

Donaldson onu sempatiyle izledi. "Yine Lord James olduğunu söylemekten üzüntü duyuyorum leydim."

Leydi Mercer tabladaki notu kaptı. "Hizmetçisinin beklediğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu karanlık bir sesle.

"Evet, ama mutfaklarda!" Donaldson ellerini havaya kaldırdı, avuçlarını açtı. "Aşçı onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyecek, yemin ediyor."

Leydi Mercer başını sallayarak masasına gitti ve atalarının Kelt haçı şeklinde özenle oyulmuş ağır bir altın çakı aldı. Bileğinin bir hareketiyle mektubu açtı ve gözleri üzerinde gezinirken avucunun içinde tuttu.

Söğüt gibi, narin kemikli bir kadındı, saçları kuzgun kanadı gibi siyah ve kaygandı. Genç kızlığında çok güzel olduğu düşünülürdü ama yaş ve deneyim yüzündeki canlılığın büyük bir kısmını alıp götürmüştü, yerine yoğun, neredeyse soğuk bir temkinlilik bırakmıştı. Bunu, çabuk daralan geniş, etkileyici mavi gözlerinde ve çoğu zaman amansız çizgiler halinde çekilen dolgun, hareketli ağzında görmek mümkündü.

Leydi Mercer'ın bakışları sabit ve kesindi ve dikkatsiz bir hizmetkârı bir korsan kılıcının savruluşu gibi duvara yapıştırabilirdi. Dahası, zekâsı da öfkesi kadar hızlıydı ve aptallıklara katlanmazdı - ne mutlu ki ne de başka türlü. İki çocuk ve sekiz yirmi yıldan sonra Leydi Mercer hâlâ bir erkeğin başını döndürecek bir fiziğe sahipti ve keskin yüz ifadesi, eğer isterse, aynı hızla onu geri çekebilirdi. Patrisyen alnıyla,

zarif elmacık kemikleri ve açık, kusursuz cildi ile her santiminde *Gaidhealach* aristokratıydı ve öyleydi.

Leydi Mercer'ın gururlu, atılgan ve değişken olduğunu düşünen pek çok kişi vardı ve son zamanlarda birkaç kişi onun duygusal repertuarına *soğukkanlı* terimini de eklemişti. Ne olursa olsun, hayatın onu yarattığı gibiydi ama Donaldson uzun yıllar süren yakın arkadaşlıkları sayesinde metresi hakkında pek bilinmeyen birkaç şeyin de farkındaydı. Hataya yer vermeyecek kadar cömert ve güvendiği kişilere sonsuz bir sadakatle bağlı olabiliyordu.

Düşmanlarının vay haline, ama sevdiklerini derinden ve sadakatle sevdi. Tüm bunlar, arzuladığından çok farklı bir hayata rağmen oldu.

Donaldson kıpırdamadan bir kenarda durmuş, Leydi Mercer'ın eteğinin donuk siyah bombeli kumaşının titremeye başlamasını izliyordu. Bir anda gözleri spazmlı bir şekilde kırışmaya başladı ve parmak eklemeleri beyazlaştı. Elindeki mektup titremeye başladı. Gerginlik, salonda yaklaşan bir fırtına gibi uğulduyordu.

İhtiyatlı bir şekilde o tek *kelimeyi* -uçucu- hatırlayan uşak bir gözünü kıstı ve hanımefendi köşeye sıkışmış bir kedi gibi tıslayıp mürekkep hokkasını kaptığı gibi kan donduran bir çığlıkla ocak taşına doğru acımasızca fırlatırken adım adım geri çekildi.

"Cehennemde kızar, seni kara kalpli piç!" diye patladı, koyu mürekkep şöminenin soluk pembe mermerine sıçradı.

"Leydim!" Donaldson onun titreyen koluna nazik ve sakinleştirici bir el koydu. "Tanrı aşkına, şimdi ne olacak?" Yavaşça onu şöminenin yanındaki küçük kanepeye doğru sürükledi ve yatırdı.

Leydi Mercer teklif edilen koltuğa çöktü ve mektubu ona uzattı. Bir an için dehşete kapılmış gözlerle ona baktı. "Bir özel öğretmen, Charlie," diye fısıldadı, sesi aniden kırılmıştı. "Çocuklarım için bir öğretmen gönderiyor! Her ne şekilde olursa olsun bu eve zorla girecek. Biz ne yapacağız?"

Charles Donaldson onun yanında tek dizinin üzerine çöktü ve mektubu gözden geçirdi. "Sanırım *Sanırım* leydim, bununla savaşıyoruz." Genç İskoç adam başını kaldırıp onun endişeli bakışlarını yakaladı. "McFadden'ı getirmesi için bir uşak göndereyim mi? Ya da diğer avukatlardan birini?"

Leydi Mercer yutkundu. "Bilmiyorum," diye bıkkınlıkla itiraf etti. "Tüm bu çekişmelerden bıktım usandım! Bir öğretmen için ilan verdim ve Tanrı biliyor ya

çocukların ihtiyacı var. Bildiğimiz hayat sona ermiş gibi davranarak bu şekilde devam edemeyiz."

"Evet, ama böyle biri bize yabancı olur, Leydi Jonet," diye usulca uyardı, eski ismine dönerek. "Bu adam hakkında ne biliyoruz?"

"İyi bir şey yok," diye cevap verdi acımasızca. "James içimize bir yılan gönderiyor. Buna emin olabilirsiniz."

"O zaman uşaklara onu göndermelerini söyleyeyim mi leydim?" diye sordu uşak. "Saat üçte geleceği yazıyor."

Leydi Mercer mektubu iki eliyle kavradı ve bariz bir hayal kırıklığı içinde kucığında ezdi. "Hayır, onu gönderme Charlie." Her zaman yaptığı gibi yine toparlandı, omurgasını sertleştirdi ve dar omuzlarını geriye çekti. Derin sesi, sert kenarı ve hafif çapağıyla normale döndü. "Kuşkusuz James'in uşaklarından birinden başka bir şey değil ve bu nedenle sadece asgari düzeyde nitelikli. Adamla tanıştıktan sonra belki bazı eksikliklerini ortaya çıkarabilir ve daha iyi bir aday bulabilirim. James bile buna itiraz edemez."

"Çok iyi, leydim." Donaldson usulca ayağa kalktı. "Biraz bitkin görünüyorsunuz. Bayan Cameron'ı sizinle ilgilenmesi için gönderebilir miyim?"

Dudaklarını sıkıca bastıran Leydi Mercer ayağa kalktı ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Kuzen Ellen morardığım zaman beni anlayamaz. Onu üzmekten başka bir şey yapmayacağım, bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"Evet leydim." Donaldson gülümsemekten kendini alamadı. "Buna inanabilirsin."

Cole, âdeti olduğu üzere şafak vakti kalkıp giysilerini giydi ve uzun bir sabah gezintisi için atını eyerledi. Şehrin daha moda olan çevresinden uzak durarak, Hyde Park'ı ve aradaki her şeyi görmezden geldi, bunun yerine kuzeye, Gray's Inn Yolu'na ve kırsal bölgeye doğru at sürdü. Bu özel günde, atını neredeyse bir saat boyunca zorladı ve sadece kahvaltı ihtiyacı onu zorladığında eve doğru döndü.

Cole'un kuşkusuz akademik eğilimine rağmen, en ciddi düşüncelerini her zaman bir atın sırtında yapmıştı. Bugün bu işe yaramıyordu. St. Pancras'ı yarılamış, tüm Londra etrafında dönerken, Cole hâlâ amcasının çılgın, kendine hizmet eden planını neden kabul ettiğine dair hiçbir fikre sahip değildi. Ne düşünüyordu ki? Ne elde etmeyi umuyordu?

Şu anda ordu içinde işler biraz sıkıcıydı, bu doğrudu. Ama yapılacak işler vardı. Albemarle Sokağı'ndaki kulübü, hâlâ üyesi olduğu iki ya da üç akademik topluluk ve ara sıra

Eski dostlarıyla sohbet etmek için Savaş Ofisi'ne gitti. Bilimsel dergilerini okuyor, eski askerlerinin durumunu öğrenmek için mektuplar yazıyor ve her akşam, geceleri kendisi gibi çok fazla boş vakti olan eski askerlerin yanı sıra oyuncular, öğrenciler ve şairlerden oluşan eklektik bir karışımın doldurduğu yerel halk evinde biraz içki içiyordu.

Pekala! Gerçek her zaman sonunda ortaya çıkar, değil mi? Gerçek şu ki, Cole hayatından çok sıkılmıştı. Üç ay boyunca Paris'te topalladıktan ve barış çabalarına çok az katkıda bulunduktan sonra nihayet Londra'ya dönmüştü - ne kadar zaman önce? Yedi ay mı? Parmaklarıyla saydı. Evet, hem de çok sıkıcı aylardı.

Parçalanmış kalçası bir kez daha sapasağlamdı ve dışarı çıkması gereken birkaç metal parçası bunu çoktan yapmıştı. Cole atından düşerken kemiği kırdığı için şanslı olduğunu ve isabet eden kurşunun ikincil bir darbe olduğunu biliyordu. Ondan daha iyi adamlar bir bacağını kesmek zorunda kalmıştı. Neredeyse bir yıl sonra, geriye sadece birkaç yara izi ve ara sıra ortaya çıkan ağrılar kalmıştı.

Ve artık eve gitmemek için hiçbir bahanesi kalmamıştı. Cambridgeshire'a. Savaştan önce İngiltere'den ayrıldığından beri görmediği Elmwood Malikânesi'ne. Malikânelere bakılırsa, pek de görkemli bir yer sayılmazdı. İki küçük ama iyi dengelenmiş kanadıyla erken Georgian dönemine ait gibi görünüyordu, ancak arka bahçelerden orijinal Tudor yapısının önemli bir kısmı görülebiliyordu. Uzun zaman önce, belki de büyük büyük büyükbabasının zamanında, Elmwood bir papaz eviydi. Gerçekten de köylüler tarafından hâlâ bu şekilde anılıyordu, çünkü yüz yıl ya da daha uzun bir süre boyunca, evin kendisi kilise tarafından satıldıktan sonra bile, Elmwood'un duvarları içinde biri Saint Ann'in papazı olarak onlara hizmet etmişti. Ama artık öyle değil.

Bu, Cole'un etrafından dolaşmayı başardığı hayatın kavşaklarından bir diğeri. Cambridge'deki görevinden ayrıldıktan sonra bir süre papaz vekilliği yapmış, ileride bir tarihte kürsüye çıkma niyetiyle hareket etmişti. Ama sonunda, daha pastoral bir tür yerine kaslı Hristiyanlığı seçmiş ve saban demirini kararlılıkla bir kılıca dönüştürmüştü.

Cole hâlâ bunu neden yaptığının tam olarak emin değildi. Bildiği tek şey orduya katılmaya itildiğini hissettiği; adını koyamadığı bir duygu onu savaşa sürüklemişti. O zamanlar buna vatanseverlik demişti. Bunu kesinlikle maddi kazanç için yapmamıştı. Subaylık görevi pahalıya mal olmuştu ve evde geçimini sağlamak zorunda olduğu bir karısı vardı. Ve her ne kadar Cole

Zengin bir adam olmaktan çok uzaktı, annesinin evlilik anlaşmaları ona yirmi beşinci yaş gününde düzenli bir gelir sağlamıştı ve babası ona Elmwood Malikanesi'ni bırakmıştı.

Elmwood, küçük bir ev çiftliği ve beş kiracı mülkten oluşuyordu; bu mülklerin sahipleri, kendilerinden önce babalarının ve dedelerinin işlediği toprakları işliyorlardı. Savaştan bu yana Cole, hiç duyulmamış bir adım atarak tüm araziyi kiralamış, ev arazisini beşte bir oranında parselledikten sonra güvendiği kiracılarına devretmişti. Malikâne, tüm pratik amaçlar için, artık kendi kendini yönetiyordu.

Üç ay önce, eve dönme düşüncesini bir türlü kabullenemediği için, hastabakıcısı Moseby'yi her şeyi gözden geçirmesi için göndermişti. Moseby'nin seyrek raporlarına göre her şey yolundaydı. Cole'un kısa bir süre sonra yapacağı plan boşa çıkmıştı. Ve şimdi, geri dönmek istemediğini kendine itiraf etmek zorundaydı.

Cole sabahın geri kalanını kulübünde, geç ve yavaş bir kahvaltı yaparak ve ahbablarıyla imparatorluğun kalan askeri gücünün durumunu tartışarak geçirdi. Ancak her zaman olduğu gibi Cole biraz boş döndü, kendisine sağladığı entelektüel uyarıma rağmen sabahın tadını tam olarak çıkaramadığını fark etti. Bu tür toplantılar sadece Portekiz'in hendeklerinde bırakılan adamların acıklı bir şekilde hatırlanmasına hizmet ediyordu. İyi subaylar ve yiğit adamlar bir daha asla saha stratejisini tartışmayacak, bir daha asla kralları için silaha sarılmayacaklardı.

Diğer adamlar bu tür şeyleri daha kolay kabul ediyor gibiydi ve Cole sık sık dine ve felsefeye olan akademik bağlılığının onu bir subay hayatı için uygunsuz bıraktığından ya da en azından böyle bir hayatın sonrasına uygun olmadığından şüpheleniyordu.

Sonunda Cole yazışmalarını tamamlamak için odasına döndü ve sonra da şaşmaz bir özenle tıraş olup Leydi Mercer'la buluşması için giyindi. Bunca yıldan sonra hanımefendiyle bir kez daha karşılaşacağı için biraz isteksiz, biraz da meraklıydı. Yine de Cole onun kendisini hatırlamayacağından emindi. Hayır, hatırlamayacaktı. Hatırlar mıydı?

Kendini Brook Sokağı'nda buldu ama çeyrek saat erken geldiğini fark etti. Markiz'i beklemenin doğru olmayacağı konusunda kendini uyararak Cole, fazla enerjisini sokakta volta atarak ve köşeyi dönüp arkadaki mews'te gezinerek harcamaya karar verdi. Her iyi asker gibi, ilerlerken mekânı her açıdan inceledi.

Tipik bir Mayfair şehir eviydi, ancak çoğundan biraz daha büyüktü. Ön tarafta dört sıra derin pencere, zemin katın altında bir servis girişi, zarif bir bahçeye sahip dar, iyi gölgelenmiş bir arka bahçe ve arkada bir sıra dördüncü kat hizmetli yatak odası. Avlunun tam karşısında bir sokak uzanıyordu. Burası muhtemelen iki arabaya ev sahipliği yapabilir ve yarım düzine hizmetkâra daha konaklama imkânı sağlayabilirdi.

Sokağın bu tarafında kimse kıpırdamadı. Ama arka bahçede bir hizmetçi oyalanıyordu, iri yarı, kızıl saçlı bir adam, yeni açmış bir çiçek tarhını amaçsızca çapalıyordu, görünüşe göre bahar nergislerine bastığının farkında değildi. Cole'un yaklaşmasıyla adam gerildi ve gözlerini kaldırarak alçak çitin üzerinden ona kötü niyetle baktı. Mesaj açıktı. Cole şapkasına saygıyla dokundu ve bahçe kapısını geçerek ilerledi. Anlaşılan Leydi Mercer'ın hizmetkârları pek sosyal insanlar değildi.

"Psst, Stuart!" Lord Robert Rowland güneşli bir toz bulutunun içinde durmuş, ağabeyinin kuyruğunu çekiştiriyor, neredeyse onu üzerine tündüğü sandıktan çekip çıkarıyordu. Dizlerinin üzerinde dengede duran Stuart, Lord Mercer, sinir bozucu küçük kardeşini silkeledikten sonra yüksek tavan penceresine doğru uzanarak tozlu pervazın üzerinden dışarı baktı.

"Sallanmayı bırak Robin!" diye uyardı kardeşini, bir omzunun üzerinden sandığa bakarak. "Eğer beni düşürürsen, Nanna bunu duyacak ve ikimizi de akşam yemeği olmadan yatağa atacak!"

Robert parmak uçlarında durarak acınacak bir yüz ifadesi takındı. "Ama o adam şimdi ne yapıyor Stuart? Bırakın beni! Bırakın beni! Ben de görmek istiyorum!"

Stuart tekrar pencereye döndü. "Arka tarafta dolaşıyor." Çocuk ceketinin koluyla camdaki kiri temizlemeye çalışırken biraz homurdandı.

"Hey, Stuart, sence o bir casus olabilir mi?" diye sordu Robert hevesle. "Sence babamı zehirleyen adam o mu? Belki de onu tuzağa düşürüp yakalayabiliriz, eğer öyleyse."

Stuart kaşlarını çatarak yere baktı. "Kapa çeneni, ahmak! Bunu bilmemeliyiz! Ve bu adam bir ordu subayı, size daha önce de söyledim. Onlar sadece düşmanı vururlar. Yatak odalarındaki insanları zehirlemeye vakitleri yok."

Ama Robert'ın biraz heyecana ihtiyacı vardı. "Peki, bizi gözetleyip gözetlemediğini söyleyebilir misin? Belki de peşinde olduğu şey budur?"

"Biraz burnunu sokuyor ama casusluk yapmıyor!" diye bildirdi Stuart tünediği yerden. Pencereye doğru eğildi. "Her neyse, bu öğleden sonra gelecek olan adamın o olduğunu sanmıyorum. O süslü alay kıyafetlerini giymiyor." Robert heyecanla, "Hangi alaydan?" diye sordu. kardeşinin yanına tırmanmak için daha çok çabaladı.

Stuart tereddüt etti ve Robert nedenini biliyordu. Askeri olan her şeyin görülmesi ve tanımlanması çocuklar arasında sürekli bir anlaşmazlık kaynağıydı. Yaşça daha küçük olmasına rağmen Robert kendini bu alanda daha uzman sayıyordu. Oyuncak asker koleksiyonu çok genişti, çok seviliyor ve dikkatle inceleniyordu.

"Umm" Stuart tereddüt etti. "Yaşam Muhafızları."

Sonunda, küçük çocuk yukarı tırmanmayı ve kardeşiyle birlikte yatakhaneye sıkışmayı başardı. Sertçe içini çekti. "Ah, Stuart, sen bir ejitsin ve bu bir gerçek! Şuradaki adam bir *Kraliyet Süvarisi*." Robert bu sözleri, insanın göksel ev sahibi için ayırabileceği bir huşu ile telaffuz etti.

"Öyle değil," diye karşılık verdi Stuart, açıkça hakarete uğramıştı.

"O da öyle!" diye ısrar etti genç çocuk. "Ve ben buna düzgün bir palto da derim! Her tarafına yapışmış ucuz pirinç düğmeler görüyor musun? Hayır. Ve pantolon, Stuart! Hiç de aynı değil." "

Lord hazretleri kibirli bir tavırla, "Oh, onlar Yaşam Muhafızları ve ben bunu biliyorum," diye ısrar etti. "Oh, Stuart! Sen tam bir a-" Lord Robert umutsuzca el yordamıyla

Dün öğleden sonra ahırda kulak misafiri olduğu yeni bir deyim. "Bir atın kıcı!" diye zaferle böğürdü.

"Değilim!" diye cevap verdi Stuart. "Ve sen de sadece bir *köpek pisliğisin*. Küçük, kurumuş bir köpek pisliği."

"Hayır, değilim!" diye feryat etti Robert, öfkeyle. Kardeşi gözlerini kıpmıştı. "Sen de!" "Atın kıcı!"

"Köpek pisliği!" "At kıcı!" "Dog tur-yowch!"

Aniden, etli bir yumruk uzandı ve en soylu lordunu kabaca tüneğinden geriye doğru sürükledi. "Evet, sen ne yaptığını sanıyorsun güzel dostum?"

"Nanna!" diye bağırdı çocuklar hep bir ağızdan.

"Bana 'Nanna' demeyin, çocuklar," dedi tombul ve yaşlı hemşire, diğer eliyle Robert'ı tutup hafifçe sarsarak. "Hayır

yeterince açık. Şimdi ikiniz de merdivenlerden inin, bakalım akşam yemeği var mı?"

Uzun yıllardan sonra, Seni nasıl selamlamalıyım?

Brook Sokağı'ndaki yüksek tuğla konağı ziyaretinin dışarıdan olduğu kadar içeriden de istenmeyen bir olay olduğunu bilseydi belki de Cole'un zihnini rahatlatırdı. Ama bunu bilmiyordu ve belirlenen saatten tam iki dakika önce elini soğuk pirinç tokmağın üzerine koyduğunda, hafif merakı yerini ciddi bir belirsizlik duygusuna bırakmaya başladı ve bu duygu tokmağın tahtaya düşerken çıkardığı boş yankıyla daha da arttı.

Uzun bir süre sonra kapı gürültüsüz bir şekilde açılarak bir değil, bir çift kırmızı yüzlü uşak ortaya çıktı ve bunlar normalde Londra'nın daha iyi evleriyle ilişkilendirilebilecek uzun boylu, yakışıklı tipler değildi. Kesinlikle zarif gri ve bordo kıyafetleri bir yana, Mercer Markizi'nin ev hizmetçisi olarak bir çift eski boksör çalıştırdığı anlaşıyordu.

"Evet, ne istiyorsun?" diye homurdandı ilki, kullandığı dil her şeyi ele veriyordu. Anlaşılan Leydi Mercer güzel ön kapısını kimin açtığını hiç umursamıyordu. Garip bir şekilde Cole'un hanımefendi hakkındaki değerlendirmesi bir kademe daha yükseldi.

Cole askeri bir hassasiyetle kartını çıkardı. "Yüzbaşı Amherst hanımefendiyi görmek istiyor," diye anons etti ve ağırlığını öne vererek salona girdi.

"Evet, sadece bir dakika yaşlan, gov'!" dedi diğeri, Cole'un göğsünün ortasına bir avuç etli parmak ucu yerleştirerek. Uşak sağına, idman arkadaşının durduğu yere baktı ve gözlerini kısarak Cole'un kartına baktı. Birlikte, sessizce kelimeleri ağızlarına alarak kartı incelediler. "Kaptan *Am-erst*, ha?"

"Evet, sanırım bekleniyordum," dedi Cole, yüzünü asmamaya çalışarak. "O kartı küçük bir tepsiye koyup hanımefendiye götürebilir ve sorunlarınıza bir son verebilirsiniz."

"Oh, bizim *sorunlarımız*, öyle mi?" Elinde kart olan uşak Cole'a oldukça şüpheli bir bakış fırlattı. "Peki siz onlar hakkında ne biliyorsunuz, efendim?"

Cole biraz kafası karışmış bir halde bir ileri bir geri baktı. İkinci boksör onun tereddütünü fark etti. "Asker yok," dedi.

kapıyı Cole'un yüzüne kapatacakmış gibi hareket etti. "Ve ev hâlâ yas tutuyor."

Cole, kendisini kabul etmedikleri için rahatlamış olmalıydı. Aslında, tam o anda, birazcık akli olsaydı, kendini insanların en şanslısı sayar, topuklarının üzerinde geri döner, Pall Mall'a doğru yürür ve neşeyle sarhoş olurdu. Ne yazık ki, içinde onuruna yapılan bu hakarete kızacak kadar kaslı bir Hristiyanlık kalmıştı.

"Bekleniyorum," diye ısrar etti, emrindeki askerleri görmeye alışkın bir adamın ses tonuyla. "Lord James Rowland'ın emriyle Leydi Mercer'ı beklemeye geldim. Şimdi kartımı alıp şu merdivenlerden yukarı çıkma nezaketini gösterirseniz, eminim her şey size açıklanacaktır!"

James'in adını anmak korkunç bir hataydı. Gözleri şişen her iki adam da ağırlıklarını ayaklarının taşaklarına doğru kaydırды ama Cole, uşak kıyafetleri içindeki uzun boylu genç bir adamın aniden ortaya çıkmasıyla neredeyse kesin bir ölümden -ya da en azından ciddi diş hasarından- kurtuldu.

"İşte burada!" dedi hafif bir ses tonuyla. "Bütün bu gürültü de ne?"

"Gent 'here says he's to see 'er lay'ship, Donaldson," diye cevapladı ilk Uşak biraz savunmaya geçti. "Ona kabul etmediğini söyledim ama sanırım içeri girebileceğini düşünüyor."

"Doğru," diye söze karıştı ikinci uşak. "Lord James'in adamlarından biri olduğunu iddia ediyor ve sürekli gelip onu rahatsız ediyor."

Donaldson'ın gözleri Cole'un boyunu gözden geçirdi, mavi gözlerini hafif bir şaşkınlık aydınlattı. "Tanrım!" dedi usulca. "*Sen* Amherst misin?"

Leydi Mercer hayatının ilk on sekiz yılında masum, taşralı bir hanımefendi olmasına rağmen, zorunluluklar yüzünden oldukça huysuz ve soğuk bir kadın haline geldiğini fark etti. Bazen kalbini, donmuş bir göletten koparılmış, talaşla paketlenmiş ve saklanmak üzere derin, karanlık bir çukura atılmış bir parça kış buzu gibi hissediyordu. Böyle bir varoluşla geçen on yılın ardından, artık nadiren herhangi biri ya da herhangi bir şey tarafından hazırlıksız yakalanıyordu ve kesinlikle kaderin cilveleri tarafından değil. Ancak hiçbir şey Jonet'i o uğursuz öğleden sonra saat üçü beş geçte koridordan geçerek salonuna doğru gelen adama hazırlayamazdı. Kesinlikle bir adamın gelmesini bekliyordu. En azından genç erkeklere ders veren bir öğretmene benzeyen biri.

tahmin etmişti. Ama daha ilk andan itibaren Lord James'in uşasının her zamanki gibi saçları dağınık, buruşuk bir frak giymiş, yoksul bir Milquetoast olacağından kuşkulandı.

En azından bu kadarını doğru yapmıştı, diye düşündü Jonet zayıf bir sesle ve arayanın amansızca yaklaşmasını izledi. Uzun ve zayıf kalçalı bir yürüyüşü olan Cole Amherst omuzlarını sertçe geriye atmış, ağır botları koridorda yankılanarak ilerliyordu. Bir Dragoon subayının ince kırmızı paltosunu giymiş, gece mavisi ön yüzünü arkaya çevirmiş ve saçlarına mükemmel uyum sağlayan bir altın tonuyla kaplamıştı.

Kadının kapısının çerçevesi içinde hazırolda dururken, ordu yüzbaşı etten kemikten bir adamdan çok bir portre eserine benziyordu. Sanki ressam, bazı sözde sanatçılar gibi, normal bir adama bakmış, sonra da ona gerçekliğin izin verebileceği tüm sanatsal ruhsatı yüklemişti. Amherst'in omuzları biraz fazla geniş, çenesi fazla zarifçe yontulmuş ve çenesi bir ölümlüye ait olamayacak kadar derin çukurluydu. Ve ağzı! Amherst'in ağzı günahkârca dolu, vaat ve tutkuyla dolu, bir çapkının ağzıydı ama Jonet onun öyle olmadığından emindi.

O da uzundu. En az 1.80 boyundaydı ve boyunun büyük kısmı bacaklarından oluşuyordu. Uzun, zayıf, çok ince bacaklar sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünüyordu. Yoksa göğüs müydü? Jonet yine sertçe yutkundu. Evet, orada da büyük bir göğüs vardı. Gözleri adamın boyunu gözden geçirdi. Sadece hafifçe çatılmış bir kaş ve biraz fazla sivri bir burun Kaptan Amherst'i mahvedici bir güzellikten kurtarmıştı.

Jonet, James'in casusu salonuna girdiğinde ayakta durmayacağını kendine söylemişti. Merhum ve kederli kocasının farkında olmadan ona öğrettiği gibi kibirli ve küçümseyici olmak için kendini eğitmişti. O bir leydi, diye kendine hatırlatmaya çalıştı. Üstelik bu adamın amiriydi. Yine de merakına yenik düşmüştü. Charles Donaldson anonsunu bitirmeden Jonet sandalyesinden kalkmış ve salonun yarısını geçmişti.

"Yüzbaşı Cole Amherst, leydim," dedi ve kapıyı sert bir gümbürtüyle kapattı.

Jonet salonun ortasında durup altın saçlı, iri yarı subayı ne kadar süre süzdüğünden emin değildi. O bakarken, Amherst zarif ve akıcı bir eğilme hareketi yaptı ve çok ince bacaklarından birini Naip'in sarayına yakışan bir zarafetle geriye çekti. Sıcak, altın rengi bakışları

ona baktı. "Leydi Mercer?" Amherst'in sesi zengindi ve içinde bir parça kuru mizah barındırıyordu. "Kendimi hizmetinizde buldum, hanımefendi."

Hafifçe alaycı tonu Jonet'i soğuk gerçekliğe geri döndürmeye yaradı. Amaca yönelik bir öfke onu bir çalı yangını gibi sardı. "Ne kadar da komiksiniz Kaptan," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi, sesinde alaycı bir ton vardı. Kasıtlı olarak ona sırtını döndü ve koltuğuna geri döndü. "Nedense sizi kayınbiraderimin hizmetinde sanmıştım. Oturun."

Ona bakmadan kendi sandalyesinin karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Jonet aklını başına toplamaya çalışırken mümkün olan her türlü tembelliği göstererek koltuğuna yerleşti ve eteğinin donuk siyah kumaşındaki her bir kıvrımı düzenlemek için bir an ayırdı. Ancak gözlerini kaldırdığında Kaptan Amherst'in hâlâ kapısının yanında dimdik ve inanılmaz büyüklükte durduğunu görünce şaşkına döndü.

"Neredeyse hiç görgü kurallarına uymamanızdan, amcamın planını kabul etmediğinizi anlayabilir miyim, hanımefendi?" dedi sakince.

Jonet ona küçümsemekten başka bir şey göstermeyeceğine dair ettiği yemini unutarak sandalyesinden kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Aklını başına topla, Kaptan Amherst," diye tersledi. "Her şeyden önce küstahlıktan hoşlanmam." Jonet onu en sakinleştirici bakışıyla sabitledi.

Ama onun sakinleştirici bakışı belli ki boşa gitmişti. Kaptan mükemmel ağzını ve yontulmuş çenesini inatla düzeltmek dışında en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi. "O zaman belki de nezaketi öğrenmeyi kendinize görev edinebilirsiniz, hanımefendi," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi.

Jonet o anda James'in stratejisini fena halde hafife aldığını anladı. Tanrı'ya bu adamın -bu *askerin*- gözünü korkutması, büyülemesi ya da zekice bir manipülasyonla etkisiz hale getirmesi için dua etti. Jonet'in tanıdığı erkeklerin çoğu kibirli ve şeffaf oldukları için bunu kesinlikle yapabilirlerdi ama bu durum şimdiden cesaret kırıcı görünüyordu. Jonet kasıtlı olarak gözlerini kıstı. "Amcan hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ne de herhangi bir plan," diye küçümseyerek cevap verdi.

"Amcam Lord James Rowland'dan anladığım kadarıyla çocuklarınız için bir eğitmene ihtiyacınız varmış." Sözleri hâlâ yumuşaktı ama kırılmış ve talepkârdı. "Böyle bir yardımda bulunmamı arzuladığınıza inandım hanımefendi, yoksa buraya gelerek hem kendimin hem de sizin zamanınızı boşa harcamazdım."

Jonet sadece ona baktı, sözlerini özümsemeye çalışıyordu. *Amcası mı?* Bu subay daha önce hiç görmediği biriymi, bundan emindi.

Ve süvari subayları çocuklara ders vermezdi.

Amherst. *Amherst mi?* James bu sefer onu kızdırmak için kimi göndermişti? Jonet'in başı çarpmaya başladı. Aylardır onu rahatsız eden derin yorgunluk şimdi onu aşağı çekmekle tehdit ediyordu. Dizleri neredeyse bükülüyor, elleri titriyor, kontrolü sağlamak için savaşıyor ve bir şekilde onu buluyordu.

"Sizi anlamak gibi bir zevkim yok, efendim," dedi, sesi biraz titreyerek. "Lord James dün gerçekten de yazdı. Bana sadece oğullarım için bir öğretmen göndereceğini söyledi ve sizi temin ederim ki bu mesajının en *diplomatik* yorumu."

Kalın kaşları birbirine yaklaşırken hafif çatık kaşları derinleşti. "Başka bir şey söylemedi mi?" Amherst homurdandı. Biraz fazla zorlanırsa tehlikeli olma noktasını aşabilecek bir adamın görüntüsüne sahipti. Şimdiden sinirlenmişti. Kırbaç gibi zayıftı ve gözleri hızlıydı. Çok hızlı.

Jonet ona komutanın kimde olduğunu hemen göstermek istemişti ama Amherst daha bir düzine kelime bile etmemişti ve Jonet durumun çoktan tersine döndüğünü hissediyordu. Başka bir şey daha vardı. Daha da kafa karıştırıcı bir şey. *Kaptan Amherst burada olmak istemiyordu.* Bundan emindi. O halde neden gelmişti? Jonet huzursuzca odanın genişliği boyunca bir ileri bir geri yürümeye başladı. Amherst kıpırdamadan duruyordu. Salonun sessizliğinde, bombazininin sert şakırtısı fazla yüksek ve rahatsız edici görünüyordu. Birdenbire Amherst'le yüzleşmek için döndü, üstünlüğü yeniden ele geçirmesi gerektiğini biliyordu; geçmişte bu görev ona genellikle çok az zorluk çıkarmıştı.

"Başka bir şey söyledi mi?" Amherst kelimeleri gıcırdatarak tekrarladı.

"Hiçbir şey efendim!" diye karşılık verdi, kibirli bir şekilde çenesini kaldırarak ona baktı. "Bugün saat üçte arayacağınızı söylemekten başka. Üstelik kuzenim de değilsiniz -" bakışları bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, "- ve emin olmak için öğretmen de değilsiniz. Lord James Rowland şimdi hangi oyunu oynuyor? İkinizin ne dolaplar çevirdiğini bana söylemenizde ısrar ediyorum."

Şimdi süvari subayıyla neredeyse burun buruna geliyordu ama en değer verdiği şeyin tehlikede olabileceğini bilmek onu hasta ediyordu. Eğer bu adam tahmin ettiği kadar tehlikeliyse, zayıflığa, korkuya ya da kendine acımaya yenik düşmesine izin veremezdi. Ve kesinlikle onun altın gibi yakışıklılığının dikkatini amacından saptırmasına izin veremezdi. Jonet iradesinin gücüyle kendini tam boyuna kadar kaldırdı.

Uzun boylu bir kadındı ama Amherst yine de ondan bir baş ya da daha fazla üstündü. Hipnotize edici gözlerini onunkilere dikti ve ona uzun, düz bir bakış attı. Bu bakışlarda hâlâ huşu ya da boyun eğme yoktu.

"Buraya dürüstlüğümün sizin hakaretlerinize maruz kalmasına izin vermek için gelmedim, Leydi Mercer," dedi soğukkanlılıkla. "Dilinizin ustura keskinliğine de katlanmayacağım. Zamanımı harcayacak daha iyi işlerim var."

Ancak tam o anda, memurun gözlerindeki bir şey, yüzünün dönüşü, ani bir anı parıltısı yarattı, o kadar keskin ve tatlıydı ki, kadın bu anı karşısında titredi. Sonra isim bir utanç dalgasıyla geri geldi. Oh, Tanrım! *Zavallı küçük Cole?* Yetim kuzeni o olabilir miydi? Ve rahmetli kocasının duygusuz tanımına göre neredeyse hiç akraba sayılmazdı. Vay be! Artık kimsenin zavallı küçük *bir şeyi* olmadığı kesindi. Büyüktü, tehditkârdı ve hiç de fakir görünmüyordu.

Jonet Cole Amherst'le bir ya da iki kez karşılaştığını hatırlıyordu. Onun düşününe katıldığını da hayal meyal hatırlıyordu. Evet ve o zaman da yakışıklıydı. Ama toy ve çok daha az alaycıydı. Aklından bir sürü izlenim geçti; fazla uzun sarı saçları, zarif elleri, tuhaf giysileri ve burnundan aşağı ısrarla kayan altın çerçeveli, bilgece gözlükleri.

Ve başka bir şey daha hatırladı. Nazik bir dokunuş, yatıştırıcı bir ses ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir anda kulağına fevkalade tatlı bir söz mırıldanması. İçindeki sıcaklık ve nezaketten şüphe etmek mümkün değildi. Ve sonra, kısa bir öpücük -sert, sıcak dudaklar alnına bastırılmıştı- ve adam hayatından çıkıp gitmişti. O korku dolu günün geri kalanı bir endişe bulutuyla örtülmüştü. Yine de, Kuzen Cole'un o belirsiz anıları sıcaktı, neredeyse rahatlatıcıydı ve hiç de nahoş değildi.

Böyle olması ona tuhaf gelmişti. Zihni allak bullak oldu. Amherst evlilik yoluyla kuzeniydi, James'in karısının akrabasıydı ve Rowland'dan değildi. Onun için ne büyük şans. "Affedersiniz," dedi sertçe. "Şimdi sizi hatırlar gibiyim."

"Son derece rahatladım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

O zaman ona baktı, tekrar saldırmaya hazırlanıyordu. Ama karnını bıçak gibi kesen arzusunun sıcak bıçağına hazırlıklı değildi. Tatlı anılar hâlâ canlılığını korusa da, o tuhaf, toy gençlik gitmiş, sert bakışlı, alaycı subay geri gelmişti. Amherst altın rengi gözlerini onunkilere dikti ve uzun, sabit bir bakışla daha onu kısırdı.

onun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Bir zamanlar ne olursa olsun, artık onu asla korkutamayacaktı. Yine de umut dolu bir bakıştı bu; kendinden emin, kararlı ve gösterişsiz bir adamın bilmiş bakışı.

Ama bu tür düşünceler ne kadar hayalperestti! O toy bir kız değildi. Neredeyse hiç hatırlamadığı bir adama, özellikle de bu adama şehvet duyması mümkün değildi. Hiç şüphesiz son dört ayın gerginliği idi bu. Artık farklı bir yaklaşımın zamanı gelmişti. "Kendimizi içinde bulduğumuz bu garip durumu tartışmamız gerektiğine ikna oldum, Kaptan," dedi sesi şaşırtıcı derecede düzgün bir şekilde. Lütfen, oturamaz mısınız?"

Kadının ricasının nezaketi Amherst'i yatıştırmışa benziyordu ve Amherst odayı geçerek kadının daha önce oturmasını emrettiği koltuğa oturdu. Uzun boyunu narin koltuğa yerleştirirken Jonet onun sol elinde ince deri bir dosya taşıdığını fark etti.

Kaptan konuşmadan önce Jonet oturana kadar bekledi. "Hanımefendi," diye söze başladı, biraz sinirli görünüyordu, "amcamın size yazdığı mektubun kısalığını açıklayamayacağımı fark ettim. Durumum ve geçmişim hakkında sizi bilgilendireceğini ve kararın size ait olacağını anlamıştım. Kıyafetimden de gördüğünüz gibi, bir pozisyona gerçekten ihtiyacım yok."

Jonet onun sözünü kesti. "Peki siz öğretmenlik için yeterli misiniz, efendim?" diye şüpheyile sordu.

Kaptan Amherst sertçe başını eğdi. "Bazılarının beni öyle gördüğünü söyleyebilirim. Ancak kısa süre içinde garnizon görevime dönmeyi umuyorum. Amcamın çağrısına isteksizce cevap verdim, ama yardıma benim vermek istediğimden daha az ihtiyacınız var gibi görüldüğünden, bu toplantıyı uzatmaya gerek görmüyorum."

"Ben ... yani, tam olarak emin değilim," diye kekeledi, anlaşılmas bir şekilde telaşlıydı ve aniden zaman kazanmaya hevesliydi. Dudaklarını kararsızca yaladı. Gerçekten, James neyin peşindeydi? "Belki de," dedi yavaşça, "amcanızın neden oğullarıma öğretmenlik yapabilecek nitelikte olduğunuzu düşündüğü konusunda beni aydınlatabilirsiniz."

Jonet onu dikkatle inceledi, merakı tamdı. Cole Amherst'in gözleri bir kaplanınki gibi altın sarısı, ışıltılıydı. Bazen uykudan ağırlaşmış gibi görünürler, sonra aniden canlanırlardı. Güzelliğini daha da vurgulamak istercesine cebinden bir gözlük çıkardı ve burnuna yerleştirdi. Acı-tatlı bir hatıra daha

Bu manzara onu delip geçti ve bir zamanlar kendisine küçük ama bencil olmayan bir nezaket göstermiş olan utangaç genç adamı tekrar hatırladı.

Kendini daha çalışkan göstermeyi umduysa da bu çabası boşa çıkmıştı. Sadece daha ciddi görünüyordu. "Elbette," diye cevap verdi, klasörünü etkili bir hareketle açarak. Jonet kısa bir an için onun da James'ten kendisi kadar hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. Amcasına yaptığı göndermelerde karanlık, ölçülü bir ton vardı.

Amherst ustalıkla sayfaları karıştırdı, boğazını temizledi ve okumaya başladı. "Kraliyet bursiyeri olarak Eton'da beş yıl okudum, hanımefendi. Daha sonra Cambridge'deki King's College'a kaydoldum ve ilahiyat eğitimime başladım. Eğitimimi onur derecesiyle tamamladıktan sonra üniversitenin bursiyeri oldum ve araştırmalarımın odak noktasını felsefi teolojinin *a priori* ve ampirik yöntemlerinin karşılaştırılması oluşturdu."

Bir ara duraklayarak bir tomar kâğıt çıkardı ve uzun, zarif parmaklarıyla ona uzattı. "İşte leydim, referanslarım ve çeşitli derecelerimin ve pozisyonlarımın tarihleri. Ayrıca, üniversiteye katılmadan önce felsefe, matematik, klasik edebiyat, Latince ve Yunanca konularında kapsamlı dersler verdim. Ayrıca bir süre Cambridgeshire'daki Saint Ann's'de küratör olarak görev yaptım-"

"Kaptan Amherst!" Jonet elini kaldırdı ve aklını toplamak için durakladı. *Aman Tanrım, adam gerçekten de bir zamanlar görüldüğü gibi bir bilgindi. Gerçekten de mahvolmuştu.* "Görünüşe göre bu pozisyon için gereğinden fazla niteliklisiniz."

"Aynen öyle," diye yanıtladı basitçe.

Kendini çok cahil hisseden Jonet eteklerini bir kez daha düzeltti ve kelimelerini büyük bir dikkatle seçti. "Çok bilgili olduğunuz açık olsa da, efendim, oğullarım genç ve matematik, edebiyat ve belki de ilkel Yunanca eğitimine ihtiyaçları var - hepsi çok temel şeyler. Ve tabii ki iyi ata binmeyi öğrenmeliler. Biraz dans etmeyi ve *kriket* oynamayı, Tanrı aşkına! Böyle *sıradan* bir deneyiminiz var mı?"

Yakışıklı ağzından alaycı olabilecek bir şeyler döküldü. "Küstahlığımı bağışlayın hanımefendi, ama İngiliz Ordusu beni iyi bir süvari subayı yapmayı başardı ve bu yüzden ata biraz beceriyle binebiliyorum. Ve kütüphanedeki tüm o ağır kitapları taşımak vuruş yeteneğime tamamen zarar vermedi."

"Ah!" dedi Jonet hafifçe, onun erkekliğine hakaret ettiğini çok geç fark etmişti. Ne şakaydı ama. İşaret parmağının ucunu nazikçe alt dudakına dokundurdu. "Peki ya şu dans becerileriniz, Kaptan Amherst? Yapmayı üstlendiğiniz her şeyde fiziksel olarak da yetenekli misiniz?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz onları geri ısırarak istedi. Amherst'in gözleri keskin bir şekilde kısıldı. *Yüce Tanrım, onun nesi vardı?* Önce terbiyesiz bir şirretti, şimdi de kaba bir flört gibi davranıyordu. Kaptanın onun hakkındaki kötü düşünceleri bu aşağılık davranışla daha da artmış olamazdı.

Amherst soğuk bir ifadeyle, "İtiraf etmeliyim ki beni orada yakaladınız, madam," dedi. "Kapalı alan atletizmine gelince, kendinize bir dans ustası tutsanız daha iyi edersiniz."

Jonet utançtan yerin dibine girmek istedi. Ne yazık ki bu onun için geçerli bir seçenek değildi. Yüzsüzce davranmaktan başka çaresi yoktu. Kendine bir kez daha tehlikede çok fazla şey olduğunu hatırlattı; ilk içgüdüğü olan paniğe kapılmanın göze alamayacağı bir lüks olduğunu. Gözdağı vermek zorunda kalacaktı.

Huzursuzca tırnağını maun sandalyesinin koluna vurdu. Uzun süredir kayıp olan ve öyle de kalması gereken kuzeni Yüzbaşı Cole Amherst'in görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Daha doğrusu sorun, onun görünüşünü çok sevmesiydi. O bir tür meydan okumaydı ve Jonet çok uzun zamandır hiçbir şey tarafından meydan okunduğunu hissetmemişti. Eziyet, evet. Sık sık işkence görmüştü. Ama bu pek de canlandırıcı bir irade ya da zekâ yarışmasıyla aynı şey değildi.

Dahası, bu niteliklere sahip bir adamı - inatçılığından bahsetmiyorum bile - sokağa atmayı haklı çıkarmak zor olurdu. Gitmek istemediği sürece. Gitmek istiyor muydu? Onun istediğini düşünüyordu. Öyleyse neden buradaydı?

Jonet aylardır olduğu gibi hâlâ etrafındaki tehlikeyi hissediyordu ama neredeyse şaşmaz içgüdüleri bunun nedeninin Amherst olduğunu tespit edemiyordu. Yine de, en büyük tehdidi oluşturan kişi tarafından gönderilmişti. Her şeyden önce onun asıldığını görmek isteyen ve skandala aldırmayan adam.

Yüzbaşı Amherst'e tekrar baktı ve onun erkeksi dış görünüşünün altında güçlü bir zekâ yattığını fark etti. Jonet'in akademik başarılarının geçerliliği konusunda en ufak bir şüphesi yoktu. James bile

çocuklarını okutması için uydurma referansları olan birini gönderecek kadar akılsız olamazdı. Kısa bir süre için kayınbiraderinin Amherst üzerinde bir etkisi olup olmadığını merak etti ama bu düşünce de aynı hızla yok oldu.

Bu adam jilet gibi keskindi, James ise neredeyse artık ölmüş olan ağabeyi kadar kalın kafalıydı. Ama kaçınılmaz gerçek, James'in bir şekilde onun özel öğretmen ilanını keşfetmiş olmasıydı, her ne kadar bunu gizlice ve isimsiz olarak yapmış olsa da. Şimdi, onun zaman kazanmaya çalıştığını ve çocukların okula gitmesine asla izin vermeyeceği sonucuna varmıştı. Tabii Brook Sokağı'ndan cansız bedeninin üzerinde sürüklenerek çıkarılmadıkları sürece. Bu düşünce midесinin panikle düğümlenmesine neden oldu.

Görünüşe göre bir uzlaşma olacaktı ve bu uzlaşmanın bir adı vardı. Ve muhteşem altın gözleri. Eğer Cole Amherst olmasaydı, muhtemelen James'in seçtiği başka biri olacaktı. Ve sonunda, bunu durduracak gücü kalmayacaktı. "Evet, Kaptan," dedi aşırı parlak bir sesle. "Görünüşe göre *artı olmayan bir noktaya* geldik, değil mi?"

"Gelmiş olabilirsiniz hanımefendi," diye cevap verdi sakince, "ve belki de amcamı gezintiye çıkarmışsınızdır. Ancak benim ikinizle de bir yere gitmek gibi bir niyetim yoktu." Oturduğu yerden kalkacakmış gibi sabırsızca ağırlığını kaydırdı. "Konuşmamızı tamamladık mı, Leydi Mercer?"

Çenesi inatçı, hatta biraz küçümseyiciydi. Belki de herkes gibi o da kendisini yargılama hakkına sahip olduğuna inanıyordu. Jonet'in böyle önyargılara alışkın olması gerekirdi ama bu adamda bu durum onu olağanüstü öfkелendirdi. "Lütfen söyleyin Yüzbaşı Amherst, sevgili kayınbiraderim benim hakkımda size ne söyledi?"

Amherst gözlüklerini çıkardı ve şaşırtıcı derecede nazik elleriyle özenle katladı. "Amcamın söylemiş olabileceği hiçbir şey benim kararımı etkilemez, Leydi Mercer. Ben kendi fikirlerimi oluşturunum."

"Ah, ve tahminimce oldukça da hızlı."

"Oldukça," dedi, sesi kısılmıştı.

Odayı geçmek için ayağa kalkarken ona yoğun, yan bir bakış attı. "Peki bu görüşler nedir, efendim? Benimle paylaşır mısınız?"

"Sanmıyorum, hanımefendi." Gözlüğü dikkatlice cebine geri koydu.

"Ah, ama sanırım ısrar etmeliyim," diye cevap verdi, ona doğru ilerledi ve sandalyesinin önünde durdu. Ona eziyet etmek için müthiş bir istek duyuyordu.

Cole Amherst onun gözlerinin içine baktı. "Peki her zaman ısrar ettiğiniz şeyi elde eder misiniz Leydi Mercer?"

Jonet bir süre ileri geri yürüdükten sonra tekrar ona döndü. Küstahlığı yüzünden onu tokatlamak için elleri kaşınıyordu. Ama bu işe yaramayacaktı. "Söylenti değirmenini dinliyordunuz, değil mi?" dedi dikkatli ve ölçülü bir ses tonuyla. "Şüphesiz hakkımda bir şeyler duymuşsunuzdur."

Kaptanın altın rengi gözleri yarı yarıya kapandı, sanki çok rahatmış gibiydi. "Eğer böyle aşağılık dedikoduları yaymakta ısrar ediyorsanız, Leydi Mercer, evet, kendinize bir ün yapmış gibi görünüyorsunuz." Sesinin boğuk tonu, en iyi konyak gibi düşündürücü derecede yumuşaktı. İnsana sıcak yün ve odun dumanını düşündürüyordu. Ve bir erkeğin kokusunu.

Öfkelenmesi gerekirdi ama Jonet bunun yerine kendini Yüzbaşı Cole Amherst'in şık alay giysilerinin altında nasıl koktuğunu merak ederken buldu. *Belki de onu baştan çıkarmalı ve öğrenmeliydi.* Belki de ona James'in sunamayacağı bir şey sunabilir ve aralarındaki küçük oyunu tamamen farklı bir alana taşıyabilirdi.

Böyle düşünceleri dehşet verici bulması gerekirdi ama bulmadı. Jonet bunu tamamen çaresizliğe bağladı ve daha tehlikeli bir şey olmaması için dua etti

-Gerçek bir çekim gibi. Ama görünüşüne bakılırsa Cole Amherst'i baştan çıkarmak büyük bir fedakârlık sayılmazdı, tabii ruhuna bir kara leke daha sürmek dışında. Ama Jonet, tehlikede olan bu kadar çok şey varken hesap yapmayı çoktan geçmişti.

Ona tekrar baktı ve gözlerinin artık ağır değil, keskin ve sessizce dikkatli olduğunu gördü. Sanki Amherst onun maskaralık duvarının arkasını ve kalbinin içini görebiliyordu. Görebilir miydi? Hatta, Tanrı korusun, kızın ona karşı hissettiği açıklanamaz çekimi hissedebilir miydi? Arzusunun o kaprisli kabarışını, onu gafıl avlayan, sonra da aç bir ihtiyaçla içini eriten o tatlı anı kırıntılarını? Jonet neredeyse dalgın bir şekilde kendini biraz salladı. Tanrım, kendini sık sık yalnız hissedirdi ama ne zaman bu kadar acınacak kadar yalnız olmuştu?

"Leydi Mercer?" Amherst'in derin, dumanlı sesi onun huzursuzluğunu böldü. "İster inanın ister inanmayın, bazılarımız tembellik hayatı yaşamıyor. Eğer yardımcı olabilirsem, işimize devam edebilir miyiz?"

"*Devam edelim mi?*" Sandalyesine çöktü.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Evet, lütfen. Ve eğer yardımımıyla ilgilenmiyorsanız, şimdi eve gitmeliyim, çünkü akşam için başka planlarım var."

Ruh hali giderek asık suratlı bir hal alan Cole, karşısında oturan kadını inceledi. Amcasının dar görüşlü hayatında bir kez olsun başka bir insan hakkında eşitlikçi bir yargıda bulunduğunu düşünmeye başlamıştı. Leydi Mercer tam bir cehennem kedisiydi. Ona da bir kediyi anımsatıyordu; uzun ve zarifti, hareketleri o kadar kıvrımlıydı ki bu hareketlerin Yüce Yaratıcı tarafından bahşedilmiş olması mümkün değildi. Gerçekten de James'in ona dediği gibi bir sürtük olması tamamen mümkündü.

Belli ki erkekleri kızdırmaktan ve onlara eziyet etmekten zevk alıyordu. Kesinlikle ona eziyet ediyordu. Leydi Mercer'ın solgun, ince eli sandalyesinin koluna gelişigüzel yaslanmıştı ama parmak uçlarının deriyi okşarken yaptığı ritmik hareket, pirinç çiviler üzerinde dalgınca ileri geri sürtünmesi, çılgınca büyüleyiciydi. Bu şehvetli, hipnotik ve çok kedigil bir hareketti. Cole acımasızca gözlerini onun elinden çekti ve bunu yapabilme yeteneğinden bir ölçüde tatmin oldu. İhtiyatlı bir tavırla, kızın elbisesinin ciddiyet derecesinde sade ve kusursuz fildişi teni için mükemmel bir folyo oluşturan, hafifletilmemiş siyahına baktı. Jet boncuklardan oluşan tek bir ipin ucundaki haç, yüksek ve yuvarlak göğüslerin arasında asılı duruyordu.

Saçları narin yüzüne mükemmel bir şekilde uyacak şekilde taranmıştı, ancak bu düzenleme modaya uygun olmayan bir şekilde yumuşak ve gevşekti, sessizce bir erkeği parmaklarını içinden geçirmeye, tüm tokaları çıkarmaya ve beline kadar yuvarlanmasına izin vermeye davet ediyordu. Cole sertçe yutkundu ve kendini gerçeğe geri döndürdü. Tanrı aşkına, kadının saçında o kadar da olağanüstü bir şey yoktu. Gerçekten de son derece şık giyinmişti. Dul kalalı dört ay olan Leydi Mercer'ın kıyafeti, dedikodulara inanacak olursak, baş belasından başka bir şey olmayan adamın kaybının yasını derinden tuttuğunu gösteriyordu.

Cole, kendisinininkinden sadece birkaç ay önce gerçekleşen düğün gününde onun nasıl görüldüğüne dair her ayrıntıyı şimdi hatırlıyor olmasını tuhaf buluyordu. O zamanlar Leydi Jonet Cameron'dı. James Amca, markinin ikinci evliliğinin kutlu olayında tüm ailenin hazır bulunması için ısrar etmişti. Uzaktan akrabası olan Cole bile amcasının fermanından kaçamamıştı. Bu yüzden araştırmasını isteksizce bir kenara bırakmıştı,

Cambridge'deki ofisinden ayrılmış ve şenlikler için Londra'ya gitmiş, ancak günün büyük bir bölümünü elinden geldiğince kalabalıktan uzak durarak geçirmişti. Ve yine de onu hatırladı.

Leydi Jonet on sekiz yaşındayken pahalı düğün kıyafetlerine bürünmüş, zayıf, neredeyse çelimsiz bir kızıdan biraz daha fazlasıydı. Cole, hiç tanımadığı bu güzel genç kadın için duyduğu derin üzüntüyü mükemmel bir netlikle hatırlıyordu. St. James's koridorundan aşağı inebilmiş olmasının bir mucize olduğunu düşünmüştü, titremesi o kadar belirgindi ki.

Daha sonra, zevki selim geline tebriklerini sunmasını gerektirdiğinde, Cole düğün kahvaltısının karmaşası içinde ona doğru eğilip anlamsız bir iltifat fısıldadığını ve ince bedeninin ona karşı ürperdiğini hatırladı. Kendi tensel farkındalık ürpertisini ve onu izleyen ateşli utancı da hatırlıyordu. Onu öpmüş ve yoluna devam etmişti; onu korkudan, kendisini de bencil bir şehvetle titrer halde bırakmıştı. Oh, evet. O zamandan beri hiç hissetmemiş olmasına rağmen o garip hissi asla unutmamıştı.

O zamanlar, korunaklı bir İskoç bayan için, genç gelininin yaşının iki katından fazla olan sinir bozucu derecede üstün Lord Mercer ile evlenmekten daha kötü bir kader hayal edememişti. Görünüşe göre, endişelenmesine gerek yoktu. Her şeye rağmen Leydi Mercer aldığı kadarını vermişti. Ve bu konuda da hızlı davranmıştı. Düğünden sonra Mercer yeni karısını Norfolk'taki evinde saklamıştı, ta ki Jonet görevini yerine getirip ona ilk karısının veremediği değerli varisi verene kadar.

Hemen ardından Lord Hazretleri şehre geri dönmüş, Cole'un söyleyebildiği kadarıyla Leydi Mercer da canının istediği yere gitmişti. Bu da çoğunlukla İskoçya'ya, hasta annesine baktığı ve kurnaz tilki babasıyla sorun çıkarmak için komplo kurduğu eviydi, ya da James Amca sık sık böyle homurdanırdı.

Cole bir bilgindi. Çok az şey anlamıştı ve daha da az umursuyordu. -Soylu evliliklerinin incelikleri ve unvanlarının karmaşıklığı hakkında, özellikle de tuhaf İskoç evlilikleri hakkında. Leydi Jonet'in bir mirasçı olduğunu kesinlikle anlamamıştı. Amcası James, kurnaz Kildermore'un kızı adına müzakere ettiği ve çoğu ilk oğlunun doğumuyla yürürlüğe giren liberal anlaşmalardan şiddetle şikâyet etmişti.

Ve sonra, Lord Kildermore ölmüştü ve James'in tanımıyla, işler kötüden daha kötüye gitmişti. Jonet Rowland daha fazla unvana sahip bir a s i l d i .

Cole'un yaka örtülerinden daha çok adını asıyordu ve görünüşe göre bu konuda hiç de uysal değildi. James, kardeşinin karısının toplum içinde bu kadar cesurca dolaşmasını, istediği kişiyle arkadaş olmasını ve böylesine yakışksız bir bağımsızlıkla hareket etmesini utanç verici bulduğunu açıkça belirtmişti.

Görünüşe bakılırsa Lord Mercer'ın eli hâlâ karısının üzerindeydi. Ama zar zor. Marki, hiç şüphesiz bu güzel kızın küçük kafasında akıllıca bir düşünce olmadığını düşünerek onunla evlenmişti. Mercer bu konuda yanılmıştı. Şu anda bile Leydi Mercer'ın bir sonraki hamlesini planlamakla meşgul olduğu Cole'un gözünden kaçmamıştı. Yüzünde parlayan gülümseme göz kamaştırıcı derecede kibardı, neredeyse tatlıydı. "İşe alındınız," diye kesin bir dille açıkladı.

Cole, oldukça geniş olan kelime dağarcığında "*senin için çalışmamın imkanı yok*" demenin daha medeni bir yolunu ararken, Leydi Mercer zili çalmak için zarif bir şekilde yerinden kalktı.

"Eminim farkındasınızdır, işe alınma koşullarınız ve maaşınız ilanında belirtilmişti," dedi hızlıca. "Haftada yarım gün izinlisiniz, bu süre zarfında şüphesiz James Amcanızı ziyaret etmek isteyeceksiniz." Sonra başını eğdi ve parlak siyah saçları içinde kibirli bir şekilde durarak, parlak gözlü bir kuzgunun şüphelenmeyen bir solucanı incelemesi gibi onu değerlendirdi. "Bay Donaldson size odanızı gösterecek, Kaptan Amherst," dedi kesin bir tonla. "Eşyalarınız mümkün olan en kısa sürede getirilecek."

Cole ayağa kalktı ve salonun ortasında durdu, elleri arkasında sıkıca kenetlenmişti. Zorlukla anlayabildiği nedenlerden ötürü, ekşi reddini ısırarak geri aldı. Konuştuğunda, sözlerini keskin, neredeyse acımasızca nazik olacak şekilde düzenledi. "Birbirimizi anlamamıza izin verin, Leydi Mercer. Ben sizin hizmetkârınız değilim. Maaşa ihtiyacım yok. Çocuklarınıza yardım edeceksem, pazartesi cumaya kadar ders vereceğim, cumartesi de yarım gün. "Yetiştirilecek" hiçbir şeyim yok. Burada ikamet etmeyi planlamıyorum."

Jonet bir nefesi bastırdı. Öfkesi şaşkınlığın peşinden hızla koşuyor, dizginlenemeyen şehvet de peşlerinden geliyordu. Tanrım, *bu Yüzbaşı Amherst anlaşılması zor bir adamdı*. Zaten hızla atan nabzının bir kademe daha hızlandığını hissetti. Dehşet o kadar uzun zamandır sürekli yoldaşı olmuştu ki neredeyse alışmıştı. Şimdi, beş dakika içinde, duygularının geri kalanı kötü eğitilmiş bir tazi sürüsü gibi serbest bırakılmış gibi görünüyordu.

Amherst'in yontulmuş çenesindeki sert bir seğirme onun öfkesini yalanlıyordu ama Jonet tahmininde yanılmadıysa, bu gerçekten de şiddetli bir öfkeydi. Amherst'in başka bir yerde yaşamayı tercih edebileceği Jonet'in aklına hiç gelmemiştir ve Jonet onun kendi çatısı altında uyumayacak olmasından dolayı son derece rahatlamış olması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine oldukça sinirlenmişti. "İlanımda öğretmenim evde kalacağı belirtilmişti," diye ısrar etti, sesi kastettiğinden biraz daha hırçın çıkmıştı.

Kaptan Amherst yine aynı dikkatle ayarlanmış ses tonuyla konuştu. "Tüm saygımla leydim, ilanınıza cevap vermek için gelmedim. Amcamın emri üzerine geldim. Üstelik buraya bakıcılık yapmaya değil, öğretmenlik yapmaya geldim."

"James'in sizi buraya neden gönderdiğini bildiğimi söyleyebilirim, Kaptan Amherst," diye tersledi, cesaret edebildiği kadar cesurca odanın içinde salınarak. "Merak etmeye başladığım şey, sizin bilip bilmediğiniz."

Ellerinin titremesini engellemek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona sırtını döndü ve pencereden dışarı baktı. Jonet telaşı içinde böyle bir hareketin ne kadar kaba görünebileceğini hiç düşünmemişti. Ancak Amherst bunu oldukça çabuk kavramış görünüyordu. Neredeyse aynı anda Amherst'in elinin sıcaklığını kolunun üzerinde hissederek şok oldu ve elbisesinin kumaşını yaktı. Dönüp ona baktı, dudaklarında acımasız bir azar canlanıyordu.

Amherst'in yüzü o kadar yakındı ki ağzının küstah kıvrımlarını ve teninin altındaki şaşırtıcı derecede koyu sakalının gölgesini görebiliyordu. Adam o kadar uzundu ki nefesinin sıcaklığının alnında dolaştığını hissedebiliyordu. Adam ağır bir gölge gibi üzerine çökmüştü. Jonet artık onun kokusunu alabiliyordu; parmaklarını kolunun üst kısmına bastırırken adamın öfkeli sıcaklığının kenarında temiz erkek teri ve biraz da sabun kokusu vardı. Elleri güçlü ve biraz da sertti.

İçinden derin bir titreme geçti ama bunun düpedüz korku mu yoksa sapkın bir şehvet mi olduğunu Jonet söyleyemezdi. Biri diğeri kadar kötüydü. Amherst bir santim daha yaklaştı. Gür, şehvetli ağzı şimdi sıkı ve acımasız görünüyordu. "Eğer inandığınız kadar tehlikeliysem, Leydi Mercer," dedi yumuşak, ölümcül bir ses tonuyla, "belki de ben odadayken arkanızı dönmemelisiniz. Dahası, eğer çocuklarınız resim odası sürgünü konusunda eğitime ihtiyaç duyarlarsa -ki gördüğüm kadarıyla duyabilirler-bunu seve seve müfredatlarına eklerim."

Jonet geri adım atmayı reddetti. "Neden, Yüzbaşı," diye usulca karşılık verdi, gözlerinin içine bakarak, "o kadar yakın duruyorsunuz ki, insan beni baştan çıkarmaya çalıştığınızı düşünebilir." Son derece utanç verici bir şekilde, o sert, uzlaşmaz ağzı yumuşayıp kendi ağzına dönüşene kadar öpmek için yanıp tutuştuğunu fark etti. Bir an için Amherst'in koyu renk kirpikleri aşağı indi ve yüzünde aç bir ifade belirdi.

Neredeyse aynı anda, parmakları acımasızca tenine saplandı. Ve sonra onu kabaca itti. "Hata yapmayın hanımefendi," diye homurdandı, gözleri altın kıvılcımlar saçıyordu. "Ben bir kadını baştan çıkarmaya çalıştığımda, o bunun farkındadır. Ve bunu kendi çatım altında yaparım. Kendi zamanımda."

Kız bu hakaret karşısında nefesini tutamadan, Amherst'in güçlü adımları onu odanın yarısına kadar taşımış ve uzun, becerikli ellerinden biriyle deri dosyayı kapmıştı.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Jonet toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla sordu. Hâlâ pencerenin yanında durmuş, morarmış kolunu ovuşturuyordu.

Amherst kapıdan dönerek ona ters ters baktı. "Sizden çok daha makul görünen uşağınızı bulmaya, hanımefendi. Eğer zamanımı çocuklarla didişerek geçireceksem, bunun öğretmek istediğim çocuklar olmasını tercih ederim."

Ancak tam o anda kapı içeriye doğru açıldı ve Donaldson bir elinde çay tepsisini düzgünce dengede tutuyordu. Koridorda arkasında, kolalı beyaz şapkasının altından beyaz saç tutamları fişkırان, yuvarlak yüzlü, yaşlı bir kadın duruyordu. Kâhya sorgulayan bakışlarla ikisinin arasında gidip geliyordu.

"Oh, Tanrıya şükür buradasın, Nanna!" Jonet sinirli bir şekilde Donaldson'a ve tepsisine baktı. "Lütfen bu *beyefendiyi -Yüzbaşı* Amherst'i- okul odasına götür. Ve her zaman onun yanında kal." Amherst odadan çıkarken Jonet tırnaklarını avuçlarına geçirerek bakışlarını daralttı. Misafir odasındaki gerginliğin farkında olduğu belli olan Donaldson kapıyı iterek kapattı ve beklenti içinde ona baktı.

Jonet başını kapalı kapıya doğru salladı. "Charlie, Pearson'a bir mesaj iletmesi için Bow Street'e birini gönder," diye emretti sesini sabit tutmaya çalışarak. "Yüzbaşı Cole Amherst hakkında bilmemiz gereken her şeyi öğrenmemiz gerektiğine ikna oldum. Nereli olduğunu bilmek istiyorum. Nerelerde bulunmuş. Gömleklerini nerede kolalattığını. Nerede uyuyor ve - " bir kalp atışı kadar durakladı- "kiminle?"

"Elbette leydim. Bu arada, başına bir uşak dikeyim mi?" Jonet sertçe başını salladı. "Mükemmel bir fikir! Ve bir şey daha, Lütfen. Lord Delacourt'a haber yolla. Mümkünse akşam yemeğine erken gelmesini söyle. Mümkün olduğunca erken. Ona iyi tavsiyelerine acilen ihtiyacım olduğunu söyleyin."

Leydi Mercer birliklerini toparlıyor

Leydi Mercer'la yaşadığı hararetli karşılaşmanın etkisinden hâlâ kurtulamamış olan Cole, kendisini salonda sadece Nanna olarak tanıdığı kadınla baş başa buldu. Uzun olduğu kadar yuvarlak hatlı olan kadın, koyu gri kamgarn bir elbise giymiş ve üzerine bembeyaz bir önlük geçirmişti. Kadının ona attığı bakışa pek de hoş geldiniz denemezdi. Gerçekten de, küçük, kara gözleri, yüzünü oluşturan kırışıklık yuvasından ona kızgınlıkla bakıyor gibiydi.

Cole küçük bir selam verdi ve ona elini uzattı. "İyi günler, Mrs. -?"

"Nanna," dedi kısa ve öz bir şekilde, parmakları inatla geniş kalçalarının üzerine yayılmıştı.

"Pekâlâ o zaman, Bayan Nanna." Uzattığı eli geri çekti. "Sanırım bu beni Kaptan Cole yapar."

"Sen çok akıllı birisin, değil mi?" Kadın onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

Cole gülümsemeyi başardı. "İki genç çocuğa öğretmenlik yapacaksam, tamamen zekâdan yoksun olmadığımı umarım, madam."

Nanna ona bir kez daha sakinleştirici bir bakış attı, omuz silkti ve inanılmaz bir çeviklikle merdivenlere doğru döndü. "Evet, eğer o iki iblisi idare ederseniz, zekâdan çok daha fazlasına ihtiyacınız olacak, efendim. Şimdi beni takip edin, eğer sizden kurtulamayacaksak." Yukarı çıkarken başını şiddetle salladı ve demir grisi bir bukle daha serbest kaldı. "Gerçi Lord James'in seni buraya göndermekle neyi amaçladığını hiç bilmiyorum. Hanımefendileri o çocuklarla ilgilenebilecek durumda ve Lord James'in de burnunu istemediği ya da ihtiyaç duymadığı bir yere sokmaya hakkı yok. Hem kendisi hem de kardeşi, hanımefendiye karşı züppelikten başka bir şey yapmadılar."

İki kat merdiveni ağır ağır çıkarken Nanna'nın hitabeti devam ediyordu. Yaşlı kadın iki kez derin bir nefes almak için durakladı, ama onun dışında okulun kapısına varana kadar nefesi şikayet etmekle geçti. Sonra ellerini tekrar kalçalarına koyup nefes nefese kaldı. "Ve bir şey daha, efendim! Bu çocuklar çok yaramaz ve bunu size söylemekte bir sakınca görmüyorum. İkisi de iyi çocuklar, ama fazla akıllılar. Ve daha da kötüsü, yeterince iyi yetiştirilmiş olmalarına rağmen vahşileşiyorlar." Kızgın bir nefes daha aldı. "Umarım sen ve o iyi kalpli Lord James ne yaptığınızı biliyorsunuzdur.

Şimdi içeri gir ve ben küçük afacanları bulup onları şık bir hale getirene kadar otur." Nanna bu veda cümlesinin ardından okulun kapısını iterek açtı ve kocaman kalçaları gri eteklerinin altında zahmetle yuvarlanarak uzaklaştı.

Cole boş okul odasına girdi, ayak sesleri çıplak ahşap zeminde yankılanıyordu. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Yüce Tanrım! Jonet Rowland hayal ettiğinden de kötüydü ve onun kontrolünü sarsmıştı. Fena halde. Uzun bir an durakladı, gözleri sımsıkı kapandı ve enerjisini içine çevirerek bir an için muhakemesini gölgeleyen öfke ve açlığı yatıştırmaya çalıştı. Kendini bu kadar kaybetmek ona hiç yakışmıyordu. Hoşlanmadığı bir kadına şehvet duymak ne kadar rahatsız ediciydi. Şeytani bir rahatsızlık da. Ve onun davranışları! Cüretkâr çok hafif bir kelimeydi. Bir hanımefendi asla böyle düşünceleri yüksek sesle dile getirmezdi, asla bu kadar açık bir şekilde bayağı dedikodulardan bahsetmezdi ve bir hanımefendi kesinlikle böyle bir fiziksel enerjiyle, karanlık gözleri parlayarak ve etekleri cesurca sallanarak bir odada hareket etmezdi.

Leydi Mercer *onu* ilk kez baştan çıkardığında -hayır, *ona eziyet ettiğinde- ondan uzaklaşmalıydı*. Evet, basitçe dönüp onun evinden çıkıp gitmeliydi. Bunu neden tam olarak yapmadığından hâlâ emin değildi. Tek bildiği, ki bu gerçekten de hayali bir düşünceydi, görünüşe göre bir şeyin onu buraya çektiği idi. Ve garip bir şekilde ona. Gerçi ne şekilde ve hangi düzeyde olduğunu söyleyemiyordu. Ama oradaydı, o belirsiz *aciliyet* hissi. Onu rahatsız ediyor, sadece hızlı bir kesinlik olması gereken yerde tereddüt yaratıyordu.

Sonunda Cole içindeki fırtınanın dinmeye başladığını hissetti ve gözlerini açtığında öğleden sonra ışığının pencerelerden yumuşak bir şekilde zeminin geniş meşe döşemelerine döküldüğünü gördü. Jonet Rowland'ı ve onun kötü, baştan çıkarıcı yöntemlerini unutup elindeki işle ilgilenmenin zamanı gelmişti. Kapıdan uzaklaştı ve odada amaçsızca dolaşarak tozlu tebeşir ve eski kitap ciltlerinin kokusunu derin derin içine çekti. Bunlar tanıdık, biraz da rahatlatıcı kokulardı ve genel olarak güzel anıları geri getiriyordu. Çocukluğunun ikinci yarısı en mutlu zamanları olmamıştı ama Cole sınıfta, yüksek tavanların ve vasistas pencerelerin altında, ailesinin ölümünden sonra nihayet bir aidiyet duygusu bulmuştu.

Rastgele, bir atlası sehпасından aldı, avucunun üzerinde dengeledi, sonra amaçsızca çevirmeye başladı, hiçbir şey görmüyordu. Geçmiş görmüyordu. Genel olarak Eton'dan nefret ettiği doğrudu. Okulun kasvetli havasından nefret etmişti.

yaşam alanları ve bitmek bilmeyen sıcaklık ve yiyecek kıtlığı nedeniyle umutsuzluğa kapıldılar. Gözetim ve şefkatten tamamen yoksundu. Yine de hayatta kalmayı başarmıştı. Kısmen fiziksel büyüklüğü sayesinde. Ama çoğunlukla ihtiyaçları basit olduğu için. Ve aklı basit olduğu için - zayıf değil, karmaşık olmayan ve zekice.

Cole kendini bildi bileli hiç kimseye ya da hiçbir şeye karşı gerçek bir düşmanlık hissetmemişti. Evet, Eton'un pek çok özelliğini küçümsemişti ama ona kazandırdıklarını küçümsemediğini hiç hatırlamıyordu, çünkü sadece orada, sınıflarda gerçekten başarılı olmaya başlamıştı. Eksik olan ve sonunda onu özgür kılacak olan bilgiyi, içgörüyü ve özgüveni geliştirmek için. Cole bir an için, odanın içinde sessizce volta atarken daha tatmin edici anıların kötü olanları silip süpürmesine izin verdi.

Büyük bir oda değildi ama iyi aydınlatılmıştı, tertemizdi ve bol miktarda malzeme vardı. Kitap rafları bir duvarı kaplıyor, bir köşede sağlam bir masa duruyor ve ortayı dar bir çalışma masası dolduruyordu. Uzun, deri bir kanepesi, evin ön tarafına bakan bir çift derin, hafif dökümlü pencerenin altında uzanıyordu. Evet, normal şartlar altında burası bir nebze de olsa mutluluk bulabileceği bir yerdi. Burada kendini işinin tatminine kaptırabilir ve gençlik vaatleriyle olgunlaştıklarına şüphe olmayan iki genç adamın vesayetinden keyif alabilirdi.

Ama onu buraya getiren koşullar normal olmaktan çok uzaktı. İstenmiyordu. Leydi Mercer bunu açıkça belirtmişti. Ona güvenmiyordu, açıkça düşmanı olarak gördüğü amcasına sadık olduğuna inanıyordu. Açıkçası, Cole'un aslında bir görev duygusuyla gelmiş olabileceği, babasız çocuklarının kötü durumuna biraz sempati duyabileceği fikri egoist aklından hiç geçmemişti. İlk bakışta, dünyanın onu olmakla suçladığı her şeye benziyordu -kibirli, soğuk, işbirlikçi ... ve tabii ki unutulmaz derecede güzel.

Tanrım, kadın onunla nasıl da flört etmişti. Cole bile cehaletini itiraf etse de bu gerçeği gözden kaçıramazdı. Niyeti onu tedirgin etmek, avıyla oynayan bir kedi gibi onunla oynamaktı. Odanın içinde ağır ağır yürümüş, o kadar yaklaşmıştı ki Cole fildişi yanaklarından aşağı süzülen ipeksi kirpiklerinin her birini görebilmişti. Kadın o kadar yakınında durmuştu ki, adam kadının egzotik, baharatlı, neredeyse erkeksi kokusunu içine çekebilmişti. Kasıtlı olarak başını kaldırmıştı.

Fırtına mavisini gözlerini onunkilere dikti, sonra dilinin ucuyla ağzının köşesindeki o küçük, neredeyse görünmez bene dokundu, her hareketi ona işkence etmek için hesaplanmıştı.

Cole onun amacından çok emindi çünkü ne kadar utansa da işe yaramıştı. Küçümsemesine ve güvensizliğine rağmen ona karşı bir arzu hissetmişti ve Cole, kadının duyguları üzerinde böylesine rahatsız edici bir etki yaratmasının ilk kez olmadığını kendine hatırlattı. Ama bu seferki davranışının kasıtlı, neredeyse kötü niyetli olduğuna inanıyordu. Jonet Rowland onun tüm erkeksi içgüdülerine kasten meydan okumuştı. Ve hain bedeni de muhtemelen onun bildiği gibi tepki vermişti.

Centilmenliğin canı cehenneme. Kendisini hiç alışık olmadığı bir öfkeyle içi titrerken bulmuştu. Kadın onu öylesine öfkeliendirmişti ki, kendi akıl sağlığını kurtarmak için ona hakaret etmek zorunda kalmıştı. Onu şiddetle kucağına çekmemek ve dizlerinin bağı çözülene kadar küstah ağzını öpmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ah, evet - yapmak için yanıp tutuştuğu şey buydu, ama bunu başarabilir miydi? Böylesine güçlü bir kadını zayıflatmak için çok şey gerekebilirdi.

Cole melek değildi ve bazı kadınların onu çekici bulduğunu biliyordu. Yine de keşif hayatı ve askeri yaşamı onu kadınlarla o kadar nadiren bir araya getirmişti ki -ve hiçbir zaman bu kadar tehlikeli olmamıştı- ne yapacağını bilemezken, Leydi Mercer ne yapacağını çok iyi biliyordu. Cole'a öyle geliyordu ki, kadın cinsel hayal kırıklığını İspanyolların bile hayran kalacağı bir işkence biçimine dönüştürmüştü.

Sadece bunu hatırlayınca bile kasıkları gerildi ve kıpırdandı, onu sonsuza kadar rahatsız etti ve ihtiyaçtan sızlamasına neden oldu. Belli ki artık dar sosyal becerilerinin çok ötesine geçmişti. Belki de artık askeri izinde olduğu için kasabada işi yoktu. Belki de her şeye rağmen kendini Elmwood'a dönmeye zorlaması daha iyi olurdu.

Bu düşünceler içinde kaybolan Cole pencereye doğru yürüdü ve perdeleri çekerek aşağıdaki sokağa baktı. Artık öğleden sonra oldukça geç olmuştu ve Mayfair'in yüce çevresine iş getiren birkaç at arabası ve yük arabası artık yavaşlamıştı. Birdenbire kapı açıldı ve Cole döndüğünde bir grup çocuğun ve köpeğin odaya daldığını gördü.

Görünüşlerine bakılırsa border collie cinsi olan köpekler de çocuklar kadar iri görünüyordu ve neredeyse onlar kadar hızlı hareket ediyorlardı; pençeleri pencere pervazına sıçrayan dolu gibi ahşap zeminde ileri geri takırdıyordu. Arkadaki kapı aralığında,

Nanna ayağa kalktı, suratı asıktı. Cole onun ellerinin kalıcı olarak kalçalarına yapıştığına inanmaya başlamıştı.

İki çocuktan küçük olanı zıplayan köpeklerle masanın arasına sıkışarak Cole'un hemen önünde durmayı başardı. Gözlerini kıstı ve Cole'un alay kıyafetlerini inceledi. "Sen bir Dragoon musun?" diye cesaretle sordu. "Ben öyle olduğunu söyledim, Stuart ise olmadığını söylüyor."

Cole kapıdan Nanna'ya doğru baktı. "Hanımefendi, Lord Mercer ve Lord Robert ile birkaç dakika yalnız kalabilir miyim? Sizi temin ederim ki benden korktuğunuz kadar çabuk kurtulamayacaklar."

Yaşlı hemşire kollarını kavuşturdu. "Ben yakınlarda kalacağım, efendim," dedi uyarı tonuyla. "Ben koridorda olacağım."

Köpekler masanın altında güneş alan bir yere uzandılar ve Cole dikkatini çocuklara verdi. "Siz Lord Robert Rowland olmalısınız," dedi küçük çocuğa doğru eğilip elini uzatarak. "Ben de Kaptan Amherst."

Çocuk Cole'un elini coşkuyla sıkmak için uzandı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi tüm kelimeleri hızla bir araya getirerek. Kayıtsızca köpekleri işaret etti. "Bana Robin diyebilirsiniz. Bu Scoundrel, bu da Rogue. Siz Dragoon musunuz, efendim?"

Cole elini kaldırdı ve yedinci Mercer Markisi Stuart Rowland'a doğru döndü. Sırık gibi, yakışıklı bir çocuktı, dokuz yaşına göre biraz vakurdu ve Rowland'a özgü bir rengi vardı. "Siz de Stuart olmalısınız, Lord Mercer?" dedi.

"Evet efendim," dedi çocuk isteksizce elini tutarak. "İyi günler." Stuart teması çabucak keserek Cole'un onu incelemesine izin verdi. Çocuğun saçları koyu renkti, ela ve derin bakışlı gözlerinin ardında kasvetli ve güvensiz bakışlar vardı. Stuart'ın gözleri Cole'un Lord James'in kır evinin koridorlarında sıralanan portrelerden kendisine bakarken sık sık gördüğü gözlerin aynısıydı. Ancak o anda Stuart'ın bakışları donuklaşmış, neredeyse korkmuştu.

Lord Robert, "Pekâlâ, bu kadar o zaman, değil mi?" dedi. Ağabeyinin rahatsızlığından ya da Cole'un yakıcı merakından neşeyle habersiz görünüyordu. "Şimdi, siz bir Dragoon musunuz, efendim? Stuart olmadığınızı söylüyor. Yaşam Muhafızları olduğunuzu. Ama ben onun yanıldığını söyledim."

Cole dikkatini Stuart'tan çevirdi ve küçük çocuğun sözünü kesmesini onaylamayarak kaşlarını çatmaya çalıştı. Bu oldukça zordu, çünkü çocuk ısrarcı olmasının yanı sıra çok da küstahtı. "*Değil mi*, Robert," dedi Cole.

düzeltildi. "Lütfen okul odasında konuşmayın. Ve evet, ben bir Dragoon'um. Ama sizin öğretmeniniz olma ihtimalim var. Birkaç aylığına, daha kalıcı bir şey ayarlanana kadar."

"*Süvariler!*" Robert kardeşine kendini beğenmiş bir bakış attı. "Sana söylemiştim! Sana söylemiştim!" diye alay etti. Bir anda oda patladı ve kıyamet koptu. Stuart'ın eli dışarı fırladı ve Robert'ın kafatasının arkasına sert bir darbe indirdi. Robert Stuart'ın boğazına saldırdı, yumrukları ve dirsekleri havada uçuşuyordu. Köpekler masanın altından fırladı, amaçsızca hırlayıp hırlayarak odanın içine daldılar.

Stuart geriye doğru sıçradı ve bir sandalyeyi devirdi. Bir yığın kitap yere yuvarlandı. Cole onları yakalamaya çalıştı ama daha iri olan Collie aralarına daldı ve henüz tanımlayamadığı düşmanı arayıp yok etmek için cesur bir girişimle yerde çılgınca debelenmeye başladı.

"Durun!" diye bağırdı Cole, sonunda çocukları birbirinden ayıracak kadar uzun süre kavgayı geri püskürtmüştü. Sesi eski komuta düzeyini taşıyor olmalıydı ki, Scoundrel ve Rogue masanın altına kaçarak sinmişlerdi. Ancak çocuklar bunu fark etmemiş gibiydi. Ayakları ve dirsekleriyle birbirlerine etkisiz bir şekilde saldırmaya devam ettiler.

"Beyler, bırakın!" Cole ikisini de hızlıca salladı ve birbirinden ayırdı. "Vurmak yok. Askeri kurallar buna izin vermiyor, ben de vermiyorum."

Robert'ın gözleri daha da kısıldı. İnce kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman onu *süngüleyeceğim*. Orduda bunu yapabilirsin, bunu biliyorum, çünkü Donaldson Vittoria'da kışına bir süngü yedi ve bir hafta boyunca oturamadı, sonra onu eve göndermek zorunda kaldılar ve Duncan sonsuza kadar ona at lapası koymak zorunda kaldı-"

Cole avuçlarını masaya vurdu ve dikkatle öne doğru eğildi. "Oturun beyler!" diye bağırdı. "Vurmak yok. Süngülemek yok. Ateş etmek yok. Bıçaklamak yok. Hiçbir şekilde şiddet yok! Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diye mırıldandı Robert, devrilmiş olan sandalyeyi düzelterip içine yerleşirken.

Stuart kardeşine son bir kez daha çirkin bir bakış fırlattı. "Pekâlâ," diye gönülsüzce kabul etti ve bastırılmış bir şiddetle gömleğinin kuyruğunu içeri itti.

"Ve sakın kış deme," diye ekledi Cole, bunu söylerken bile kendi kışını neyin içine soktuğunu merak ediyordu. Görünüşe göre Nanna

haklıydı. Leydi Mercer'ın çocukları gerçekten de inatçı, disiplinsiz cehennem zebanileri gibi görünüyorlardı. Görünüşe göre kan her zaman doğruyu gösteriyordu.

Robert oturduğu yerde kıpırdandı, sonra biraz neşelendi. İki çocuktan daha neşeli olduğu belliydi ama neşesi bile biraz tedirgin olduğu gerçeğini gizleyemiyordu. "Her neyse efendim, sizi ara sokaktan bizi izlerken gördüğümde bir Dragoon olduğunuzu anlamıştım."

"Kapa çeneni Robin!" diye tersledi ağabeyi. "Aptal olma!" "Casusluk yapmıyordum." Cole hızla birinden diğerine baktı, Sözlerinin arkasında ne yattığını merak ediyordu. "Ve bir daha asla *kanlı* deme Stuart! Dahası, kardeşine aptal deme. Yanılıyor, hepsi bu. Ben sadece annenle buluşmama erken gitmemek için ara sokakta dolaşıyordum."

"Ama Duncan senin bir casus *olabileceğinden* endişe ediyordu," diye karşı çıktı Robert, belli ki fikrinden vazgeçmek istemiyordu. "Onu seni izlerken gördüm. Senin ortalıkta dolaşan şüpheli bir tip olduğunu düşünüyordu," diye ekledi, açıkça duyduğu bir şeyi papağan gibi tekrarlayarak.

Stuart kaşlarını çatı. "Şüpheli bir karakter güpegündüz sokakta yürümez, seni zekâ yoksunu. 'Şüpheli bir karakter' karanlıktan fırlar ve seni anlamsızca boğazlar. Ya da kimse bakmazken seni öldürür - tıpkı babamda olduğu gibi." Tavrı yüzeyde sadece küçümseyici görünüyordu, ta ki insan bunun arkasında daha karanlık bir duygunun yattığını fark edene kadar.

Odanın üzerine ani, bunaltıcı bir soğuk çöktü ve Cole ensesindeki derinin diken diken olduğunu hissetti. Bunu görmezden gelmeye çalışarak tüm dikkatini genç çocuğa verdi. "Duncan mı? Arkadaki büyük, kıvılcak saçlı adam mı? Bahçıvanın mı?"

"Ha! Kandırdım seni," dedi Robert, şımarık sırıtışı geri dönmüştü. "Duncan Kildermore Kalesi'nden gelen baş seysisimiz. Ama şimdi, arkada duracak ve gözcülük yapacak-ah!"

Stuart'ın darbesi bu kez sağlam bir temas sağladı ve açık avucu Robert'ın sırtına sağlam bir tokat indirdi. "İsa, Meryem ve Yusuf, Robin! Bira fıçısı kadar büyük bir ağzın var!"

Cole başını ellerinin arasına aldı ve doğruca Whitehall'a gidip Pencap'a hızlı bir sevkıyat için yalvarma isteğini bastırdı. Aşırı sıcak ve şüpheli tayınlar bile bundan daha kolay olmalıydı. En azından ordudayken Cole askerlerine nasıl komuta edeceğini biliyordu. "Lütfen

Kurtarıcımızın adını asla boş yere ağzına alma Stuart," diye homurdanmayı başardı yayvan parmaklarının arkasından.

Tanrı aşkına, bu iş için yeterli olduğunu nasıl düşünmüştü? Özel ders vermeyeli yıllar olmuştu ve o zaman bile her seferinde bir öğrenci almıştı ve her zaman bunlardan daha büyük çocuklardı. Basit bir iş olmalıydı ama değildi. Basit bir iş değildi.

"Artık öğretmenimiz olmayı bıraktınız mı, Kaptan Amherst?" Robert'ın sorusu bu kez yumuşaktı, biraz da kederliydi. Cole başını kaldırdığında çocuk masumiyetinin timsali gibi görünen bir yüz gördü. Robert'ın gözleri genişti, yeşilin ürkütücü derecede canlı bir tonuydu ve koyu kumral saçları kulaklarının etrafında neredeyse peri gibi kıvrılmıştı. Ağabeyinden daha farklı görünemezdi.

"Hayır Robin," dedi yumuşak bir sesle. "Korkarım benden o kadar kolay kaçamayacaksın. Şimdi kardeşinle konuşmak istiyorum ve senin araya girmeni istemiyorum. Ona önceki çalışmaları hakkında bazı sorular soracağım, sonra da aynısını seninle yapacağım. Anlaşıldı mı?"

Bir ayağını ritmik bir şekilde sandalyesinin ayağına vuran Robert dudağını büktü ve başını salladı. "Pekâlâ," dedi Cole, Stuart'ın yüzüne dönerek. Bakışları kukuletalıydı, ifadesi keskindi ama başka türlü okunamazdı. Çocuk birkaç yaş daha büyük olsaydı, Cole babasının ölümünden başka bir şeyin zihninde ağır bastığını söyleyebilirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, ne olabilirdi ki? Lord Mercer sadece dokuz yaşındaydı. Cole bu garip hissi bir kenara bıraktı ve sonraki yarım saatini her iki çocuğun da akademik gelişim açısından nerede durduğunu anlamaya çalışarak geçirdi.

Cole, Robert ve Stuart'la yaptığı görüşmeleri tamamladığında saat oldukça geç olmuştu. Geçmiş çalışmaları hakkında iki sayfa not almış ve ilerlemek için gerekli kitap ve malzemelerin bir listesini tamamlamıştı. *Eğer devam ederse*, ki devam etmesi gerektiğinden hiç de emin değildi. Ama Leydi Mercer'ın çocuklarıyla ilgili bir şeylerin ters gittiği duygusu onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

Sonunda Cole okuldan çıktığında ev sessizliğe gömülmüştü. Hiç kuşkusuz hizmetçiler çoktan alt katta akşam için hazırlıklarına başlamışlardı. Pişirilecek akşam yemeği, çekilecek perdeler ve hatta Mayıs ayında süpürülüp gece için hazırlanacak ocaklar olacaktı. Okul odasının ötesindeki üst kat salonu boştu, ne hemşireden ne de uşaktan bir iz vardı.

Kâhyanın adı neydi? Donaldson. Çok tanıdık bir adamdı. Görünüşe göre eski bir askerdi, eğer Robert

Çocukça gevezeliklerinde haklıydı. Donaldson'ın yolu Cole'un kiyle kıtada bir yerde kesişmiş olabilir miydi? Bunun pek olası olmadığını düşündü. Yine de, diye düşündü Cole, merdivenlerden aşağı inerken, bu adamda gerçekten de tanıma hissi uyandıran bir şeyler vardı.

Donaldson'ın bu kadar yakışıklı bir adam olması ve uşak olmak için oldukça genç olması ona da garip gelmişti. James ne demişti? Leydi Mercer'in bütün hizmetkârlarını kovduğunu ve İskoçya'dan yenilerini getirdiğini mi? Bu hikâye, belki de eski baş seyisin şimdi beceriksiz bir bahçıvan olarak oturmasını açıklıyordu. Yoksa açıklıyor muydu? Hayır, sadece işleri daha da karıştırdı. Adam gerçekten de *bahçıvanlıktan* çok *seyrediyor* gibiydi. Tanrı aşkına, genç bir nergis yatağını çiğniyordu.

Cole bu düşünceden sıyrılmaya çalıştı. Görünüşe göre Lord Robert Rowland'ın hayali fikirleri bulaşıcıydı. Yine de çocuğun yedi yaşının ötesinde zeki olduğu gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi ve yüksek zekâ çoğu zaman çılgınca hayal gücü anlamına geliyordu. Daha büyük olan Stuart, Lord Mercer, daha iç gözlemciydi, okuması daha zordu. Yine de kesinlikle gergindi ve bunun nedeni basit bir kederden daha fazlası gibi görünüyordu.

Cole daha önce James'in atıp tutmalarına pek aldırmış etmemişti ama şimdi sözleri yeni bir anlam kazanmıştı. Neden ta İskoçya'dan hizmetçi getirmişti? Ve neden St. George's-in-the-East'ten iki kabadayı çocuk kirilayıp onları uşak olarak görevlendirmişti? Cole bir sonraki merdivenden inerken elini tırabzanın üzerinde hafifçe gezdirirken aklına başka bir düşünce geldi.

Sahanlığa çıktı ve olduğu yerde dondu kaldı. Genç Lord Mercer neden bu kadar korkmuştu? Cole'un Stuart'ın yüzünde gördüğü şey için tedirginlik çok zayıf bir kelimeydi. Gerçekten de düpedüz korkuydu; uzun zaman önce paniğin ötesine geçmiş ve umutsuzca tanıdık hale gelmiş bir korku. Bunu daha önce de görmüştü, bitmek bilmeyen bir savaşın ardından genç ama metanetli askerlerin yüzlerinde. Bu, Cole'un bugün gördüğü her şeyden daha fazla, onu iliklerine kadar ürpertmeye başlamıştı.

Kendisinin de o yaşlarda beklenmedik bir şekilde yetim kaldığını ve korkudan aklını kaçırdığını çok iyi hatırlıyordu. İnsanın anne babasını kaybetmesi çok zor bir yaştı. Stuart'ın sadece babasını kaybettiği doğru olsa da, Cole kendisine kalan ebeveyn hakkında ciddi şüpheler taşıyordu.

Cole'un durumunda, amcası James hiç yardımcı olmamış, Cole'u hemen Eton'a göndermiş ve Cole'un sonsuz minnettarlığını talep etmişti.

Karısının yeğeni bir çeşit hayırseverdi. Cole, fakir bir akraba *olmadığını* fark ettiğinde King's College'daki eğitiminin yarısını tamamlamıştı. Asla zengin bir adam olamayacak olsa da, en azından kırsal kesimdeki soyluların standartlarına göre orta derecede varlıklıydı. Dahası, Cole sonunda Rowland ailesinden bağımsız bir hayat yaşama özgürlüğüne sahip olduğunu fark etmişti. Ve o günden beri de aşağı yukarı tam olarak bunu yapmıştı.

Ama genç Stuart'ın gidecek hiçbir yeri yoktu. Mutluluğu ve refahıyla ilgilenecek kimsesi yoktu. Vasileri James ve Jonet dışında hiç kimse. O halde çocuğun bu kadar sıkıntılı olmasına şaşmamak gerekirdi. Cole'un da canı sıkındı çünkü bir şeyin daha farkına varmıştı. O korkmuş ve hayalperest çocukları, tam olarak güvenmediği iki insanın ellerine bırakıp gitmenin çok ama çok zor olacağını fark etti.

Bu düşünceyle ayılan Cole, ön kapının tokmağının sertçe indiğini duyduğunda merdivenlerin son katını yarılamıştı. Yarım kat yukarıda durduğu yerden Leydi Mercer'ın serserilerinin görünürde olmadığını görebiliyordu. Onun yerine Donaldson gölgelerin arasından kayarak kapıyı açtı ve şaşırtıcı derecede yakışıklı genç bir adam koridora adım attı.

"İyi akşamlar, Donaldson," dedi beyefendi hızlıca, uşağa göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve ona güzel, altın topuzlu bir baston uzattı.

"İyi akşamlar, Lord Hazretleri," diye cevap verdi Donaldson, adam şık siyah paltosunu silkerek çıkarırken. "Sanırım Leydi Jonet sizi kitap odasında bekliyor."

"Ah, iyi ve güzel!" dedi adam ellerini hızlıca birbirine sürterek. "Konyak var mı? Haziran ayına bu kadar yakın olmak için mevsimsiz bir soğukluk var, öyle değil mi?"

Donaldson başını salladı. "Evet, efendim. Kapının yanındaki büfeye en sevdiğinizden bir şişe koydum."

"Aynen öyle, Charlie! Sen insanlar arasında bir prensisin. Sensiz ne yapardık- *merhaba!* Bu kim?" Genç adam son üç basamağı inerken Cole'a dikkatle baktı.

Donaldson geri çekildi. "Lord Delacourt, Leydi Mercer'ın uzaktan kuzeni Yüzbaşı Amherst ile tanıştınız mı?"

"Neden, hayır, gerçekten," diye mırıldandı Delacourt, o en aşağılık züppe aksesuarını, test bardağını çıkararak. "Ben o zevki tatmadım."

Uşak Cole'a döndü. "David Branthwaite, Vikont Delacourt."

Cole kibar bir selam vererek mırıldandı, gözleri amcası James'in "neredeyse Leydi Mercer'ın çatısı altında yaşadığını" iddia ettiği adamın her ayrıntısını inceliyordu. Görünüşe göre amcası bir kez daha değerlendirmesinde haklıydı.

Dahası, Delacourt'un birinci dereceden bir züppe olduğuna hiç şüphe yoktu. Belki düpedüz bir züppe değildi, çünkü giysileri bunun için biraz fazla inceydi, ama yine de zengin ve kibirliydi. Her gözeneğinden zenginlik ve çekicilik fışkırıyor gibiydi ve Cole onu görür görmez nefret etti, bu hiç de Hıristiyanca olmayan bir duyguydu. Delacourt da gençti, en fazla altı yirmi yaşındaydı. Jonet Rowland'dan bile gençti. Bu gerçekten utanç vericiydi.

Cole aniden topuklarını tıkırdatarak göstermelik bir selam verdi. "Hizmetkârlarınız, Delacourt."

"*Hizmetkârım* mı dediniz?" dedi genç adam küstahça, parlak yeşil bakışlarını Cole'un boyunda gezdirmek için bardağı kaldırarak. "Sanki birisi süvarileri çağırması gibi görünüyor." Elindeki aleti aniden bıraktı ve Cole'u yüzeysel tavırları ve görünüşüyle derin bir tezat oluşturan karanlık ve değerlendirmeci bir bakışla süzdü. "Söyleyin bana, efendim. Nasıl oldu da hiç tanışmadık? Jonet'in tüm ailesini tanıdığımı sanıyordum."

Cole başını sertçe eğdi. Delacourt'un Leydi Mercer'ın soyadını kasıtlı olarak kullandığını fark etmemişti. "Leydi Mercer'ın kayınbiraderi Lord James Rowland'ın evlilik yoluyla yeğeniyim," dedi sertçe. "James bir süreliğine onun çocuklarına, yani vesayetindeki çocuklara ders vermemi istedi."

Bu söz üzerine koridora kesin bir soğukluk çöktü. Delacourt'un zarif kaşları bir çentik yukarı kalktı ve adım adım geri çekildi. "Gerçekten de öyle mi?" dedi soğukkanlılıkla. "James her zaman düşüncelidir, değil mi? Şimdi izin verirseniz Kaptan, hanımefendiyi beklemeye geldim." Ve bu söz üzerine dönüp koridorda ağır ağır yürüdü, evindeymiş gibi görünüyordu.

Bir anda misafir odasının kapısı açıldı ve Leydi Mercer salona adım attı. Orada durmuş, uzun zamandır beklediği bir ikram için sabırsızlanan küçük bir kız gibi ellerini önünde kavuşturmuş, Delacourt'un kendisine doğru yürümesini izliyordu. Yüzünde tatlı bir beklenti ifadesi vardı ama başka bir şey de seziniyordu. Belki de rahatlatma? Cole'u gördüyse de bunu belli etmedi.

Donaldson aniden Cole'a şapkasını uzattı ve kapıyı açtı. Cole kısa bir süre için Delacourt ve uşağın kapıyı yağlayıp yağlamadıklarını merak etti.

ön basamaklardan aşağıya indi. Yakında hava kararacaktı ve hava gerçekten de biraz soğuktu. Cole şapkasını başına yerleştirdikten sonra Brook Sokağı boyunca hızlı adımlarla ilerlemeye başladı; kendini asla ait olamayacağı, asla anlayamayacağı insanlarla dolu bir dünyadan kaçmış gibi hissediyordu.

Ama düşünmesi gereken çocuklar vardı ve onları anlıyordu. Endişeliydi. Ve daha da kötüsü, nedenini tam olarak anlayamıyordu. Endişesi bir yana, Delacourt'un düşmanlığı yanlış anlaşılacak kadar güçlüydü. Yanlış anlaşılması mümkün olmayan başka bir şey daha vardı. Çok daha rahatsız edici bir şey. Gür kumral saçları ve parlak yeşil gözleriyle Delacourt, genç Robert Rowland'ın tıpatıp aynısıydı. Tıpkı James'in ima ettiği gibi. Lanet olsun, amcasının haklı çıkmasından nefret ediyordu.

Gerçekten de Cole, Leydi Mercer'a karşı sıcak bir hayal kırıklığı hissetti ve hemen ardından kendisine yönelik -daha da sıcak- bir öfke duydu. Leydi'nin yatağına kimi aldığı onu neden ilgilendiriyordu? Ve ne zaman bu kadar kendini beğenmiş olmuştu?

Cole, Mayfair'den kuzeye gitmeye ve High Holborn'a doğru kıvrılmaya ne zaman karar verdiğinden tam olarak emin değildi ama bunu Red Lion Sokağı'nı kaçırdığını ve Holborn Tepesi'nin yarısına geldiğini anladığı anda yaptığını fark etti. Hayal meyal etrafına bakındı ve sarsılarak durdu ama ilk şaşkınlık dalgası geçtikten sonra aslında korktuğu kadar dalgın olmadığını fark etti. Çoğu zaman olduğu gibi Cole'un ayakları onu kalbinin gitmesi gereken yere götürmüştü.

Sağ tarafına baktı, sarhoş bir çift hukuk öğrencisi Shoe Lane boyunca dikkatli bir yol seçiyordu. Hiç şüphesiz Mitre'ye doğru gidiyorlardı. Cole onları barın müdavimleri olarak hayal meyal tanıdı ve bu yüzden düzenli yürüyüşünü birkaç dostça selamlama sözü söyleyecek kadar yavaşlattı. Ancak onlar hafif trafiği aşip caddenin diğer tarafına geçer geçmez Cole onları daha fazla düşünmedi, gideceği yer artık kesindi.

Sokağa adımını attığında Saint Andrew's'un yumuşak lambalarının alaca karanlığı yara yara ilerideki çakıllı yola hoş bir ışık yaydığını gördü. Cole kapıya yaklaştı, içeri doğru itti ve kiliseye doğru ilerledi. Cole sorunsuz bir şekilde ikinci sıraya kayd, diz çöktü ve uzun zamandır yapmayı ihmal ettiği bir şeyi yapmaya başladı. Dua etti. Yardım etmek için doğru yolu seçme konusunda rehberlik etmesi için dua etti.

Stuart ve Robert Rowland. Ve Jonet Rowland'ın sunduğu akıl almaz cazibeden kurtulmak için dua etti. Ama daha da önemlisi ve belki de daha da içtenlikle, Cole her zaman yaptığı şey için dua etti. Bağışlanmak.

* * *

Yeni yakılmış ateşin yumuşak çıtırtısı ve tıslaması dışında Jonet'in salonunda sessizlik hakimdi. Lord Delacourt, akşam yemeği kıyafetinin şıklığına rağmen, gül ağacından yapılmış uzun kanepenin üzerine zarif bir şekilde yayılmıştı; ayakkabılı bir ayağı bir ucundan amaçsızca sarkıyor, diğer dirseği ise yan tarafa doğru yayılıyordu. Delacourt, yakışıklı yüzünü desteklemekle meşgul olmayan eliyle, kazınmış kristal bir kadehin dibinde bir kadeh konyağı döndürüyordu, yüz ifadesi alışılmadık derecede ciddiye.

Jonet gözleriyle onu inceledi. Bu gece çok olgun görünüyordu. Yaşının gösterdiğinden bile daha büyüktü, çünkü Jonet onun henüz beş yirmi yaşında olmadığını biliyordu. Delacourt on gün sonra doğum gününü kutlayacaktı ve Jonet hediyesini haftalar önce seçmişti.

Çok yakındılar, sosyete kurallarına göre fazla yakınlardı ama yine de arkalarından konuşulanları dert etmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Başlangıçta Henry bile umursamamıştı - ta ki dedikoduların yoğunluğu dayanılamayacak kadar artana kadar. Elbette Jonet kimseye zarar vermek ya da küçük düşürmek istememişti ama hayatta bazı şeylerden vazgeçmesi mümkün değildi. Lord Delacourt'la olan ilişkisi listenin en başında, çocuklarından sonra ikinci sıradaydı.

Delacourt, Londra'nın salonlarında ve balo salonlarında göz kamaştırıcı bir yol açtı. Genç yaşına rağmen kadınlar üzerindeki etkisi şimdiden efsane olmasa bile dedikodu malzemesi olmaya başlamıştı. Delacourt küstahtı, hatta zaman zaman kibirliydi ama bu Jonet'i fazla rahatsız etmiyordu. Gözlerinin Delacourt'un boyunda onaylayarak gezinmesine izin verdi. Yas tutmaya başlamadan önce genç lord ona yakışıklı ve nazık bir eşlikçi yapmıştı. Ve şu anda da, kendi acısını keskin bir zekânın ardına özenle saklayan sevecen bir yoldaşı.

Ama acı yine de oradaydı, keskin ve gerçektir. Bu bilgi Jonet'i onun sıkıntılarına katkıda bulunma konusunda isteksiz bıraktı. Ama teselli bulabileceği başka kimse yoktu ve Cole Amherst'le ilgili endişelerini -en azından *bazı* endişelerini- paylaşmak ona şimdiden bir nebze huzur getirmişti.

Delacourt aniden dönerek tamamen oturur pozisyona geldi ve boş bardağını aralarındaki masanın üzerine koydu. Elini kumralın koyu bir tonu olan ve mum ışığında simsiyah görünen saçlarında gezdirerek, "En iyisinin ne olduğu konusunda bir fikrim varsa söyle, Jonnie," dedi açıkça. "Bow Street'teki adamını çağırmakla iyi ettin, ama Amherst gibi bir adam hakkında ne tür bir dedikodu ortaya çıkaracağını hayal bile edemiyorum."

"Yüzbaşı Amherst'in referansları etkileyici," diye onayladı Jonet, konyak şişesini tablasından almak için öne doğru eğilerek. "İddia ettiği gibi biri olduğunu söyleyebilirim. Umarım daha fazlası değildir."

"Çok çarpıcı biri, hayatım," dedi Delacourt kayıtsızca, kadehini doldururken durgun bakışları onun elindeydi. "Umarım ondan hoşlanmıyoursundur."

Jonet gözlerini kıstı. "Böyle bir şey önerdiğin için seni tokatlamam gerekir David."

David uzun ve zarif bir kolla dar masaya uzandı ve bir parmağını çenesinin altına kaydırды. "Devam et Jonet, eğer cesaretin varsa. Ve sen çok cesur bir kadınsın."

Jonet ağır bir gümbürtüyle şişeyi yere bıraktı. "Küstahlaşma David! Bu ciddi bir iş. Bunlar benim çocuklarım. Onlar söz konusu olduğunda hiçbir riske girmeyeceğimi biliyorsun."

Genç adam aniden ciddi göründü, yine de ince bordo renkli ceketinin kumaşı altında belirsiz bir şekilde omuzlarını silkti. "Ne yapmamı istersin canım? Southwark'lı bir deniz köpeğine boğazını mı kestireyim?" Biraz ürperdi. "Bu çok bayağı bir şey, pisliğinden bahsetmiyorum bile. Ama seni memnun edecekse yaparım."

"Oldukça cazip, ama sanmıyorum, seni kötü çocuk." Jonet ona tatlı bir gülümseme verdikten sonra aklına sıkıntılı bir düşünce gelince kaşlarını birbirine vurdu. "Bir başka tuhaf şey daha var David. Amherst burada yaşamayı reddediyor. Nedenini biliyor musun? James casusunun sadece gündüzleri değil, her zaman evin içinde olmasını ister. Böyle bir fırsatın üzerine atlamamasına şaşıyorum."

David masaya doğru eğildi ve sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Jonet refleks olarak kendi elini ona uzattı ve o da hafifçe sıktı. "Tüm şakalarımız bir yana, Jonet, seni incitmesine izin vermeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun, değil mi? Henry'nin seni incitmesine asla izin vermezdim ve Amherst'in de izin vermeyeceğim."

"Ah!" diye cevap verdi Jonet. "Henry hakkında konuşmayalım. Onun varlığının bu eve musallat olduğuna yemin edebilirim."

"Derbyshire'daki koltuğuma taşınırsanız daha mı iyi olur? Başımızın üstünde yeriniz var, biliyorsunuz." İçgüdüsel olarak, onu her zaman rahatlatan bir hareketle başparmağını avucunun üzerinde ileri geri oynattı. "Ya da belki Kildermore'a geri dönebiliriz, en azından Londra'yı dedikodulara boğmadan aynı çatı altında yaşayabiliriz."

Jonet gözlerini kenetlenmiş ellerinden kaldırdı ve ona baktı. "Saklanamayız David," dedi kasvetli bir sesle. "Kildermore'da buradakinden daha güvenli değildi. Bunu sen de biliyorsun. Lütfen tekrar gitmem için bana baskı yapma. Tehlikenin tam olarak nerede yattığını keşfedene kadar Londra'da kalmalıyım." Kız ağlamaklı bir ifadeyle adamın derin yeşil gözlerine baktı. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Ben bu meseleyi tamamen çözene kadar asla güvende olamayacağımızı?"

David boştaki elini yüzünde gezdirdi, aniden yorgun görünüyordu. "Evet, haklısın. Eğer Amherst'ten kurtulursak, James'in başka bir planı onun yerini alacaktır. Bırakalım kalsın, sanırım. O burada olduğu sürece, bu eve girip çıkmak için her türlü bahaneyi bulacağım. *Mümkün* olduğunca burada yemek yiyeceğim - eğer izin verirsiniz?" Jonet'nin alaycı bakışları karşısında durakladı, hafifçe güldü, sonra devam etti. "Ve Bow Sokağı'ndaki adamınız, gerektiğinde onu izlettirmek için elinden geleni yapabilir."

Jonet yavaşça başını salladı ve elini onunkinden çekti. "Evet, Charlie peşine bir uşak taktı bile," diye cevap verdi ve koltuğuna geri kayarak masanın karşısındaki adama baktı. "Ah, David," dedi biraz umutsuzca, "bütün bunlardan çok sıkıldım. Daha hoş şeylerden konuşalım." Aniden koltuktan kalktı, odayı geçerek maun bir sekreterin yanına gitti ve üst çekmeceyi açtı.

Sandalyesine döndü, uzattığı elinde küçük kadife bir kutu tutuyordu. "Bekleyemem David. Bu senin doğum günü hediyen. Sana şimdi verebilir miyim?"

David tereddütlü bir yüz ifadesi takındı. "Umarım, canım," dedi alaycı bir ses tonuyla, "bu yıl yine savurganlık yapmamışsındır. Geçen yılki mücevherli enfiye kutusu bir kralın fidyesine mal olmuş olmalı."

Elini hâlâ uzatmış olan Jonet dudağını ısırды ve başını salladı. "Korkma," dedi sonunda. "Bu bana bir kuruşa bile mal olmadı." Kadife kutuyu David'in avucuna bıraktı ve David kutuyu açıp süslü bir şekilde oyulmuş altın yüzüğe bakarken sandalyesine geri gömüldü.

David keskin bir nefes alışla onu kaldırdı ve mum ışığına tuttu, altının parıltısını izlerken bir o yana bir bu yana çevirdi.

Dikkatle sağ eline geçirdi ve uzun, beklenti dolu bir an boyunca derin kazınmış armayı inceledi.

"Canım," dedi sonunda, "bunu nereden buldun?" Sesi biraz suçlayıcıydı.

Jonet öne doğru eğildi ve kadehin kenarına biraz fazla sert vurarak kendine bir içki doldurdu. Camın kristal üzerinde çıkardığı çınlama sessizliği deldi ve Jonet elinin hafifçe titrediğini fark etti. Ama gerçekten de bunun kolay olmasını beklemiyordu.

"Bu Kildermore Kontluğu'ndan bir aile yadigârı, David," dedi hafifçe. "Yüzük çok eski ve efsaneye göre sahibine iyi şans ve büyük talih getirecek. Onu senin almanı istiyorum."

"Hayır, bunu alamam," dedi David, sesi kararsızdı. Yüzüğü yerine taktı ve kutuyu kendisinden uzaklaştırdı. "Bu basitçe yapılmaz. İnsanlar konuşacak." Bakışları onunkileri yakalamak için kalktı, gözleri sorgulayıcı ve yoğun, sanki yüzünde gizli bir anlam arıyordu.

"Saçmalık," diye karşılık verdi. "Onu almanı istiyorum. Artık insanların hakkımızda ne söylediğini umursamıyorum. Onu kasana koy, orada güvende olur. Herkesin içinde takmak istemezsen bunu kesinlikle anlarım ama sende olduğunu bilmek benim için çok şey ifade eder."

Jonet, onları yemeğe çağırmak için gelen Donaldson tarafından daha fazla tartışmadan kurtarıldı. Çabucak kutuyu kaptı ve onun eline sıkıştırdı. "David-lütfen? Bu sana olan sevgimin ve saygımın bir göstergesi. Gel, bunu kabul edemez misin?"

Uzun bir anın ardından sessizce başını salladı ve kutuyu cebine koydu. Sonra Lord Delacourt düşüncesizce parmaklarını kadının ensesindeki yumuşak saçlara geçirdi ve eğilerek onu alnından hafifçe öptü.

Cole ertesi sabah Brook Sokağı'na döndüğünde kafası biraz daha rahattı. Sonsuz gibi görünen gece boyunca sonunda ne yapacağına karar vermişti. Lord Mercer ve genç kardeşinin özel öğretmenliği görevini kabul edecekti. *Neden* böyle bir karara vardığını tam olarak anlayamamıştı ama tüm faktörleri tartıp kararını verdiğinde, yaptığı seçim ona bir ölçüde iç huzuru getirmiş ve sonunda uyuyabilmişti.

Ancak bundan daha şaşırtıcı olanı, Cole'un Leydi Mercer'ın Brook Sokağı'ndaki evinde yaşaması yönündeki fermanını kabul etme kararıydı. Bunu doğru nedenlerle yaptığını umuyordu. Ama gerçekte, zaten yeterince şey duymuştu ve

onu çok rahatsız edecek kadar çok şey görmüştü. James'e Leydi Mercer'dan çok daha fazla güvenmesine rağmen Cole da amcasının gerçek niyetini merak ediyordu. Dahası, Stuart'ın suskunluğu ve endişesi hakkında çok düşünmüştü. Dokuz yaşındaki bir çocuğun bu kadar garip davranmasına ne sebep olabilirdi?

Mercer House'da her şeyin yolunda olmadığına dair başka işaretler de vardı. Uşak olmadıkları her hallerinden belli olan uşaklar, bahçe işlerinden çok gözcülük yapan bahçıvan. Edmund'un Leydi Mercer'in çocuklarını uygunsuz bulduğuna dair küçümseyici sözleri de onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Ama en rahatsız edici olanı Leydi Mercer'in dengesiz davranışlarıydı. Başlangıçta kendi yabancı ve tedirgin edici duyguları yüzünden kör olan Cole, Leydi'nin tavırlarındaki nüansları tam olarak fark edememişti. Ancak biraz daha düşününce onun zaman zaman neredeyse ... *endişeli* görüldüğünü kabul etti. Belki de bu çok güçlü bir kelimeydi. Yine de, öfke sandığı şeylerin bir kısmının üstü örtülü bir endişe olabileceğinden şüphelendi.

Ve sonunda Cole her şeyin yolunda gittiğinden emin olmanın kendisine kaldığı gerçeğini kabullenmişti. Ne de olsa, kendi kendine düşünmesi gereken çocuklar olduğunu hatırlattı.

Leydi Mercer'in evine, artık şaşırtıcı derecede kibar olan iki sağlam uşak tarafından olaysız bir şekilde kabul edildi. İkisinden kısa olanı Cole'un kartını alıp gitti ve bir süre sonra dönüp leydinin kitap odasında çalıştığını ve onu orada görmekten memnuniyet duyacağını söyledi.

Uzun ve dar olmasına rağmen davetkâr olan kitap odasının içinde rahat bir sıcaklık vardı. Yüksek, zarif tavanı ve şişe yeşili kadifeyle örtülü derin pencereleriyle oda erkeksi bir canlılık vahası gibi görünüyordu. İç mekân, cilalı meşe zeminle ısıtılmış ve zamanın eskittiği bordo ve kahverengi tonlarındaki oryantal bir halıyla yumuşatılmıştı. Odanın uzun ucunda, yüksek meşe bir şöminenin tepesinde soluk yeşil mermerden ince bir baca parçası duruyordu. Cole ocağın çoktan süpürülmüş olduğunu görebiliyordu. Oda baştan sona deri ciltli güzel kitaplarla doluydu ve Cole'un huzurlu ve davetkâr bulunduğu bir sadelikte bir dekora sahipti.

Hiç şüphesiz, burası bir erkek odasıydı. Yine de Cole içgüdüsel olarak buranın ona ait olduğunu biliyordu. Ocağın bir kenarında oturmuş dikiş diken kadına, ayaklarının dibinde uzanmış iki ipeksi border collie'ye. Eşikten geçerken Cole dünkü sözlerini hatırladı ve şöyle diledi

onları söylememiştir. Leydi Mercer'a öfkelenmemiş olmayı diledi, ama onun kasıtlı olarak kışkırttığı şey için özür dilemeye de niyeti yoktu. Uşak onu çağırdıktan sonra birkaç dakika kapı aralığında tereddüt etmiş olmalıydı. Kadın ayağa kalkmadı, bunun yerine dikişlerini bir kenara bıraktı ve ona bir sandalye işaret etti.

"Günaydın Kaptan." Sesi gırtlaktan geliyordu ve hoş, neredeyse erkeksi bir tınısı vardı. Kibirli tavrına rağmen Cole göğsünün içinde şehvetin kıpırdadığını hissetti ve acımasızca bastırdı. Genç collie Rogue, Cole odanın bir ucundan diğer ucuna geçerken tembelce botlarını koklamak için sıçradı ama Scoundrel halının üzerinde sessizce yatıyor, sandalyenin altına, sahibesinin topuklarının dibine sıkışmıştı.

"Leydi Mercer?" Cole zorlukla yutkundu ve isteksizce onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Bu onu ona umduğundan biraz daha yakınlaştırmıştı. "Sanırım dün aceleci konuştum."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti başını muhteşem bir şekilde eğerek. "Ve birçok konuda. Ama bu aceleci sözlerden hangisine atıfta bulunuyorsunuz Kaptan?" Sandalyesinde kıpırdandı ve oymalı jet haçı baştan çıkarıcı bir şekilde yakasının üzerindeki krem si ete doğru kaydı. Davranışları hâlâ soğuk ve mesafeliydi ve Cole'a buradaki görevlerinin ilk başta düşündüğünden çok daha zor ve karmaşık olabileceğini bir kez daha hatırlattı.

"Burada ikamet etmeyi reddettiğimi belirtmek isterim, hanımefendi," dedi sakince.

Bunun üzerine masmavi gözleri fal taşı gibi açıldı ve birdenbire Leydi Mercer artık mesafeli görünmüyordu. Tedirgin görünüyordu. Hatta belki de endişeli. Cole onu korkutmak istemiyordu. "Fikrinizi değiştirdiyseniz leydim, bunu söylemeniz yeterli. Ancak, oğullarınız . . . şey, ben biraz endişeliyim, hepsi bu."

"Endişeli misiniz efendim? Ne şekilde?" Sesi tedirginlikle keskindi ve yaşlı köpek bunu hissetmişti. Sandalyenin altından çıktı ve Jonet'in etrafında dönerek ona dokunana kadar elini kokladı. Jonet dalgınca elini köpeğin karlı başının üzerinde gezdirdi ve köpek tekrar yere yığıldı.

Belli ki sorusuna bir cevap bekleyen Jonet öne doğru eğildi ve yas elbisesinin sade kumaşını sıkarak yüksek, dolgun ve mükemmel şekilli göğüslerini ortaya çıkardı. Şaşkınlık içinde bakışlarını *kadından* çekemediğini fark etti. O enfes göğsün kabarıklığı bile yüzünün güzelliği ve yoğunluğuyla yarışamazdı.

Kadının tüm dikkatini Cole'un üzerinde yoğunlaştırmak gibi bir huyu vardı. Cole'un tanıdığı çok az kadının yaptığı gibi cesurca ve kasıtlı bir şekilde.

yapabilecek özgüvene sahipti. Yine de içinde kaprisli olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Leydi Mercer'ın gözleri dikkatli bir dişi kaplan gibi her an tetikteydi ve Cole, gerektiğinde atılmakta tereddüt etmeyeceğinden emindi. Böyle bir güven iyi bir askerin işaretiydi. Cole, adamlarını seçerken ve görevlendirirken, aynı kararlı bakışa, tereddütten tamamen yoksun olan o özel birkaç kişiyi kasıtlı olarak aramıştı. Bir sonraki düşüncesinde kendini bir kahkaha sesini bastırmak zorunda buldu. Ama Tanrım, bu çok doğrudu! Leydi Mercer'dan çok iyi bir savaşçı olurdu.

"Komik bir şey mi söyledim, efendim?" diye sordu dikkatle. "Sanırım gülüyorsunuz."

Cole şaşırmıştı. "Öyle olduğumu sanmıyorum leydim."

"Dikkatli olun, efendim," diye uyardı, sesi alaycıydı. "Ne de olsa bana 'Strathclyde Büyücüsü' denmesini anlıyorum. İnsanların kalplerinin en karanlık köşelerini görebiliyorum."

Cole düşüncesizce bir sırıtışı bastırdı. Onun varlığında garip bir şekilde uyumsuz hissediyordu. "O halde benimkinde yeterince mizah göremeyeceksiniz, Leydi Mercer," dedi hafifçe.

"Bana Jonet de," diye düzeltti aniden. "Ve tartışmak için yalvarıyorum, efendim. Gördüğünüz gibi içinizden gülüyorsunuz ve hepsi aynı. Ben sadece neyi bu kadar komik bulduğunuzu bilmek istiyorum. Gelin, şakanızı benimle paylaşmaz mısınız *kuzen*?"

İğneleme imasını gözden kaçırmamıştı ama bugün sadece bunun arkasında daha ciddi bir şey olup olmadığını merak ediyordu. "Pekâlâ hanımefendi. Görünüşe göre beni yakaladınız. Kendimi sizin iyi bir asker olabileceğinizi düşünürken buldum. Zamanında birkaçını eğittim ve gerekli özellikleri bildiğime inanıyorum."

Leydi Mercer başını yine o soru soran tavrıyla yana eğdi. "Ve bu özellikler ... olabilir mi?"

Cole aniden ayıldı. Ona baktı ve cevap vermemek için hiçbir neden göremedi. "İyi bir asker sonunda savaş geldiğinde asla tereddüt etmez, hanımefendi," diye cevap verdi, bir elini hafifçe dizine koyarak. "Belki de bunu istemez. Hatta bu ihtimal karşısında dehşete kapılabilir ama meydan okumayı cesaretle üstlenir. Bu bazı erkeklerin sahip olmadığı bir yetenek."

"Ve birkaç kadın?" diye sordu biraz alaycı bir şekilde. "Sık sık aşırı cesur olmakla suçlanıyorum, efendim."

Cole başını salladı. "Kötü bir niyetim yoktu leydim." "Bana Jonet diyeceksin," dedi tekrar.

"Bence bu akıllıca değil, hanımefendi. Ben çocuklarınızın öğretmeniym."

Leydi Mercer dolgun dudaklarını inatçı bir çizgiye çekti ve gözlerini kitap odasının derinliklerine dikti. "Kaptan, görünüşte merhum kocamın ailesinin bir üyesi olarak bana geldiniz. Maaş almayı reddediyorsunuz - en azından *benden*." Ona temkinli bir bakış fırlattı. "Ve bu koşullar altında bu evde birlikte yaşayacaksak, başladığımız gibi devam etmemiz gerektiğini söyleyebilirim."

"Peki bu ne olabilir?"

"*Kuzenler* olarak. Bu yüzden ben Jonet'im. Ve sen de *-Cole'sun*, değil mi?" "Nasıl isterseniz," diye sertçe cevap verdi.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, sonra bakışlarını onunkilerden çekti ve bir kez daha dikişine başladı. İğnesi hızlı ve hassas hareketlerle bir içeri bir dışarı girip çıkmaya, sonra da ipliği tekrar tekrar çekmeye başladı. Jonet Rowland'ın pek çok özelliğinde olduğu gibi elleri de yüzeysel olarak narin görünüyordu ama Cole onların içindeki muazzam gücü hissedebiliyordu.

Bir süre için onu izlemekle yetindi ve o da bunu yapmasına izin vermekten aynı derecede memnun görünüyordu. Birbirlerinden bu kadar farklı olan, hatta birbirlerinden hoşlanmayan ama belli ki nezaket kurallarına boyun eğmeye ve rol yapmaya karar vermiş iki insan arasında alışılmadık düzeyde bir yakınlık vardı. Leydi Mercer'in bakışları bir an için onunkileri yakaladı ve sanki onun gözlerinin kendi görevi üzerinde olduğunu hissetmiş gibi gülümsedi. Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi, "Şeytan boş ellere yapacak bir yaramazlık bulur," dedi. "İncil'in öğrettiği de bu değil mi?"

Cole rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı. "İncil bizi tembelliğin sinsi bir ahlaksızlık olduğu konusunda uyarır, hanımefendi. Ama bu sözlerin Bay Watts'a ait olduğuna inanıyorum."

"Gerçekten mi?" Kadın ona biraz garip bir şekilde baktı. "Ne kadar zekisiniz, efendim."

Peki Bay Watts kim?"

"Bir ilahiyatçı, hanımefendi. Ve bir ilahi yazarı."

"Ah, evet! Haklı olduğunuza ikna oldum," diye cevap verdi, son dikişini gererek. Sonra keskin beyaz dişleriyle ipliğini düzgünce ikiye ayırdı ve işini bıraktı. "Şimdi bana çocuklarımla ilgili seni ilgilendiren şeyin ne olduğunu söyleyecek misin Cole? Elbette benim de kendi endişelerim var."

Cole onun sabit mavi gözlerinin sıcaklığını yüzünde hissetti. Güzel bir soruydu ama yine de tereddüt etti. Çocuklarını görmüş, onların kırılğanlığını hissetmişti. Ama bunu nasıl açıklayabilirdi? Bu kadınla nasıl paylaşabilirdi?

Kimseyle paylaşmadığı şeyleri -hatta her şeyi paylaşması gereken tek kişiyle bile- bir kadınla mı paylaşacaktı? Kendi ruhunu Leydi Mercer'a, bazı rivayetlere göre kendisinin de ruhu olmayan bir kadına açmak istemiyordu. Cole buna inandığından emin değildi ama ona gerçeği, bir zamanlar korkmuş ve babasız olduğunu, bir çocuğun dehşet ve kayıp duygusunu sonsuza dek anlayacağını açıklamaya da cesaret edemiyordu. Ve diğer endişelerine gelince -tehlike kokusu, tuhaf anlarda omurgasından aşağı süzülen o karıncalanma hissi- çoğunlukla bir askerin içgüdüleri olan şeyi nasıl açıklayabilirdi?

Daha dün gece bu hislerine kelimeler ve belki de az da olsa mantık katmaya başlamıştı. Aman Tanrım, Leydi Mercer'i korkutup aklını başından alabilirdi. Ya da onu sadece kendisini korkutmaya çalışmakla suçlayabilirdi. Ya da onun deli olduğunu düşünebilirdi. Belki de öyleydi. Tehlike *neredeydi*? Kime yönelikti? Hiçbir fikri yoktu. Belki de sadece savaştan kalan stres yüzünden acı çekiyordu. Birdenbire fark etti ki, aylardır iyi uyuyamamıştı. Ve Leydi Mercer garip anlarda onun akıl sağlığını kesinlikle sarsıyor gibiydi. Cole dalgınca gözlüğünü yüzünden çekti ve sol şakağını sertçe ovmaya başladı.

Başı yeniden ağrımaya başlamıştı ve yeni gözlükler de hiç yardımcı olmamıştı. "Belki de oğullarınız babalarının ölümüyle ilk başta şüphelendiğimden daha fazla mücadele ediyorlardır, hanımefendi," diyebildi sonunda. "Ve umarım çocuklarınızın ilk düşündüğümünden daha fazla ilgiye ihtiyaç duyduklarını söyledüğimde alınmazsınız."

Leydi Mercer yavaşça başını salladı, hâlâ onun omzunun arkasından bakıyordu. Kendi iç gözleminin ağına yakalanmış bir kadının görüntüsü vardı. Her şeye rağmen belki de birkaç pişmanlığı olan bir kadın. Peki ne tür pişmanlıklar? Cole bilmek için yanıp tutuşuyordu. Aslında onu daha iyi tanımak için yanıp tutuşuyordu.

Ondan hoşlanmıyordu, bu doğrudu. Gururlu, mesafeli ve neredeyse acı verecek kadar güzel bir kadındı. Ve kocasının ölümünde parmağı olması tamamen mümkündü -aslında büyük olasılıkla-. Ama yine de büyüleyici bir kadındı. Üstelik o bir filozof, bir insan doğası öğrencisiydi, öyle değil mi?

Görünüşe göre çok da sadık bir öğrenciydi. Çünkü tam o anda Cole, Jonet Rowland'ın sert ama melankolik olduğu her halinden belli olan kalbinde ne olduğunu öğrenmek için sağ elini kesebilirdi. Ancak şaşırtıcı bir şekilde Leydi Mercer ne daha fazla açıklama istedi ne de önerdi. Bunun yerine sözleri dikkatle seçilmiş ve tereddütle söylenmiş gibiydi.

"Rahmetli lord hazretlerinin pek çok hatası vardı, Kaptan," dedi sessizce. "Ama yeterli bir babaydı. Belki de bu konuda söz hakkım olsaydı çocuklarım için seçeceğim türden bir baba değildi. Ama Lord Mercer oğullarına değer verirdi ve onlar da onu çok severdi. Ve şimdi onun kaybından dolayı büyük acı çekiyorlar."

Cole kibarca alaycılığın yüzüne yansımalarını engellemeye çalıştı ama belli ki başaramadı. Leydi Mercer, anlamadığı bir standarda göre ölçüsünü alıyormuş gibi uzun ve değerlendirci bir bakışla onu sabitledi. Gözlerinde pişmanlığa benzeyen bir hayalet dolaştı ve aniden dikişlerini bir kenara iterek sandalyesinden kalktı ve pencereye doğru ilerledi.

Cole, Leydi Mercer'ın perdeleri geri çekip sokağa bakmasını izlerken havadaki gerilimin arttığını hissetti. Sonunda konuştuğunda sesi duygu yüklüydü. "Bunu bilmeyecek kadar duygusuz olduğumu mu sandınız Yüzbaşı? Çocuklarımın acı çektiğini fark etmediğimi mi? Eğer öyleyse, sizi bu düşünceden kurtarmama izin verin. Hissediyorum ve bunu biliyorum. Ve bu kalbimi kırıyor."

Cole onun boğazındaki düğümlenmeyi duyabiliyordu; dökülmek üzere olan gözyaşlarını neredeyse görebiliyordu ve derinden utandığını hissetti. Oturduğu yerden kalktı ve farkında olmadan pencerenin yanında ona katılmak için odayı geçti. Elini hafifçe onun omzuna koydu. "Özür dilerim hanımefendi. Bunu ima etmek istememiştim-"

"Ne demek istediğin ya da istemediğin umurunda değil," diye sertçe araya girdi ve pencereden uzaklaşarak Cole'a baktı. Cole şimdi ona dönük duruyordu, ama o gözlerini kaçırdı, sanki kendi zayıflığından utanıyormuş gibi onun bakışlarını tutmayı reddetti. Solgun güneş ışığında Leydi Mercer'ın yüzü solgundu, gözleri donuktu ve hızla kırışıyordu. Doğuştan gelen bir zarafetle giydiği siyah kılıfın içinde neredeyse titriyor gibiydi.

Böylesine derin duygular karşısında -keder, suçluluk, acı; ne biliyordu ne de umursuyordu- Cole'un centilmenlik içgüdülerini yüzeye çıkı. Ne yazık ki, daha şehvet düşkün olan birkaç içgüdü de onlarla birlikte geldi. Onu kollarının arasına almak, uzun siyah kirpiklerine dökülen gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmak için ne kadar acele ettiğini fark edince hayal kırıklığına uğradı. Kız tehlikeliydi. *Kötüydü*. Yine de o anda Cole'un umurunda değildi.

Şimdi ona çok yakın duruyordu, duygularının sıcaklığıyla daha da güçlenen egzotik kokusunu içine çekecek kadar yakın. Yanağının ve çenesinin dönüşü narindi, yüzü sanki en iyi fildişi porselenden yapılmış gibi şekillendirilmişti. Cole umutsuzca onu sert ellerinin arasına almak ve öpmek istiyordu.

hüznü uzaklaştırdı. Ve sanki bu uzuv kendisinin değil de bir başkasınınmış gibi Cole, sağ elinin tam da bunu yapmak için kalkışını izledi.

Nazikçe, çok hafifçe, inatçı parmaklarının yüzünün kıvrımında kaymasına izin verdi, nazikçe kavradı ve başparmağını, henüz düşmemiş gözyaşlarını silmek istercesine, gözünün altındaki saten ete nazikçe fırçaladı. Leydi Mercer'ın gözleri yavaşça kapandı, nemli, ipeksi kirpikleri yanaklarında dalgalandı ve neredeyse belli belirsiz bir şekilde yüzünü elinin sıcaklığına çevirdi, geniş avucuna karşı ağzını hafifçe açtı ve nasırlı tenine karşı derin, kararsız bir nefes aldı.

O anda Cole'a sanki dünya dönmeyi bırakmış gibi geldi. Zaman dondu ve bu sonsuz küçük anda, kendisinden ve bu güzel, karanlık ve esrarengiz kadından başka hiç kimse var olmadı. Sanki hayatında onu rahatlatmaktan ve açıkça tehdit eden şeytanlardan korumaktan başka bir amacı yokmuş gibiydi. Ama sonra yavaşça, gözlerini açmadan, Leydi Mercer sol elini onunkinin üzerine kaydırды, çok kısa bir süre tereddüt etti ve elini yüzünden çekti. Neredeyse acımasızca elini itti ve ona sırtını döndü.

Artık gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu göremeyen Cole, içini bir utanç duygusunun kapladığını hissetti. Hemen ardından gelen öfke hem kendisine hem de anlaşılmaz bir şekilde ona yöneldi. Konuştuğunda sözleri düzdü, hiçbir duygu barındırmıyordu. "Size önerim, efendim, sempatinizi çocuklarım için saklamanızdır, ki sizi temin ederim ki onların buna her türlü ihtiyacı var. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Garip bir şekilde, sanki uzak bir tanıdıktan değil de eski bir arkadaştan gelmiş gibi bu reddediş canını yakmıştı. Bu duyguyu çok yakından incelemek istemeyen Cole bakışlarını çelikleştirdi ve ona baktı. "Mükemmel, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Pekâlâ." Pencereden uzaklaştı, omuzları kaskatı kesilmişti ve sandalyesine döndü, o kadar sert oturuyordu ki omurgası döşemeye hiç değmiyordu. Cole daha fazla ne yapacağını bilemeden onun gidişini izledi ve sonra onu takip etti. Sanki o birkaç duygusal an hiç yaşanmamış gibiydi. Belli ki Leydi Mercer'ın istediği de buydu. Cole acımasız bir kararlılıkla onu yerine getirmeye karar verdi. Ona ne olmuştu böyle? Gerçekten de erkekler üzerinde neredeyse sihirli bir etkisi mi vardı? Bu onun hakkında sık sık söylenirdi. Adamın eli tamamen kendi isteğiyle ona dokunmak için hareket etmiş gibiydi.

Birden Cole'un dikkati şimdiki zamana geri döndü. Leydi Mercer konuşuyordu, sesi soğuktu, sanki istenmeyen bir şey olmamış gibiydi. "Red Lion Sokağı'ndaki lojmanınızdan uygun olan en kısa zamanda ayrılabilirsiniz, efendim, eğer hâlâ arzunuz buysa. Ama beni anlayın. Bu evde çocuklarımın refahı her şeyden önce gelir. Onları iyi eğitecek ve her şeyden önemlisi güvende tutacaksınız. Onların üzerinde gereksiz bir etki bırakmayacaksınız" -sesi yumuşamış gibiydi- "ve morallerini bozmadan elinizden geldiğince onları disipline edeceksiniz."

"Ruhları mı, hanımefendi?"

"Onları yarış atı yapmanızı isterdim, efendim, araba atı değil," diye cevap verdi biraz daha sert bir sesle. Sonra Leydi Mercer öne doğru eğildi ve içini çekti. "Ama yaramaz ve zaman zaman da huysuz oldukları doğru. Belki de son birkaç aydır onları biraz şımarttım ama çok ama çok endişelendim. Babalarını kaybetmeleri konusunda," diye gecikmeli olarak ekledi.

Cole onun sadece sözlerini değil, sözlerinin arkasındaki tonu da dinledi ve çocukları için içtenlikle endişelenen sadık bir annenin sesinden başka bir şey duymadı. Tıpkı iddia ettiği gibi. Ama hiç de beklediği gibi değildi. Yine de sözler başka, eylemler bambaşkaydı. Leydi Mercer'in gerçekte nasıl bir anne olduğunu anlamak uzun sürmeyecekti. "Çok hareketli çocuklar, hanımefendi," dedi sert bir gülümsemeyle, "ama oldukça zekiler. Söz veriyorum onları dövmeye kalkmayacağım."

Leydi Mercer ona baktı ve elbisesinin siyah kumaşının altından omuzlarını biraz kaldırdı. "Eğer onları idare edemiyorsanız, bunda utanılacak bir şey yok, efendim. Sadece bana gelin, ben müdahale edeceğim. Sizi temin ederim ki onları yola getirebilirim, çünkü gözümü boyayamayacaklarını çok iyi biliyorlar."

Cole buna alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayır, hanımefendi. Sanırım çok az insan bunu yapabilir."

Şaşırmış görünen Leydi Mercer cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar düşündü. Bir süre sonra daha önce konuştukları konuya döndü. "Dairenizden çıkarılmanızla ilgili olarak, *Char* -Bay Donaldson- dilerseniz birini gönderebilir."

Sözleri çok anlamlıydı ama Cole'un az önce teyit ettiği iki önemli şeyi anlaması biraz zaman aldı: Leydi Mercer ve uşağı çok iyi anlaşıyorlardı. Aslında Cole aralarında geçen bilmiş bakışları çoktan fark etmişti. Ama

İkinci fark ediş onu biraz daha duraksattı. Cole ona nerede yaşadığını hiç söylememiştir.

Birincisi onu ilgilendirmezdi. Cole, Jonet Rowland'ın Lord Delacourt'un başa çıkabileceğinden daha fazla kadın olduğundan şüphe etmiyordu. Charles Donaldson güçlü kuvvetli, yakışıklı bir adamdı ve *tonların* arasında garip şeyler olmuştu. Amcası James, Leydi Mercer'a ahlaksız bir fahişe demişti ama bu ince noktada amcasının mavi kanlı çifte standardı bariz bir şekilde ortaya çıkıyordu. Lord Mercer'ın fahişelere ve dul kadınlara olan düşkünlüğü bir sır değildi ve kibirli James'in bile birden fazla kez yarı gönüllü bir salon hizmetçisinin eteklerini savurduğu biliniyordu.

Leydi Mercer zevklerini bir uşakla yaşamayı seçmişse bunun onlara ya da Cole'a -ya da Tanrı'dan başka kimseye- ne zararı vardı? Ya da Delacourt gibi dinç ve yakışıklı bir genç adamla yatmayı seçmişse? Ahlaki nedenlerle Cole bu tür davranışları onaylamıyordu, özellikle de sağduyuya bu kadar az saygı gösterilerek yapıldığında. Zina onun inandığı her şeye ters düşüyordu. Ama onun günahı onlarınkinden daha mı kötüydü? Ve herhangi birinin bir başkasının günahı hakkında hüküm vermeye ne hakkı vardı? Cole'un azizliğe aday olduğu söylenemezdi. Aslında, kendi şehvetini uzak tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Acımasızca, işverenin ölüm cül günaha eğilimi hakkındaki tüm düşüncelerini ve onun bu günahın ortasında nasıl görünebileceğine dair oldukça canlı hayallerini bir kenara itti.

Dahası, Leydi Mercer'e adresini bilip bilmediği konusunda hiçbir şey sormamaya karar verdi. Bu küçük gerçek daha fazla düşünmeyi gerektiriyordu. Gerçekten de öyle.

"Sanırım odamda kalacağım, hanımefendi," diye açıkladı sonunda. "Aslına bakarsanız, başta kitaplar olmak üzere birçok kişisel eşyam var. Sanırım rahatsızlık verebilirler."

"Önemli değil," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi. "Üçüncü katta küçük bir süit var, eğer isterseniz orayı kullanabilirsiniz. İçinde giyinme odası olan bir yatak odası ve isterseniz özel misafirlerinizi kabul edebileceğiniz bir oturma odası var."

"Çok nazıksınız hanımefendi," diye karşı çıktı, "ama ben eğlenmem. Boş saatlerimi genellikle kulübümde ya da üyesi olduğum çeşitli kuruluşlarda geçiriyorum."

Leydi Mercer'ın gözleri oldukça kedigil bir şekilde kısıldı. "Hangi kulübe üyesiniz? Ve ne tür organizasyonlara?" Soruları şöyleydi

Keskindi ve karşı çıkmaya tahammülü yoktu.

Cole tereddüt etti, bu kadına kendisiyle ilgili herhangi bir şeyi açıklamak konusunda her zamankinden daha isteksizdi. Belki de Jonet Rowland gerçekten de İskoç yeteneğine sahipti. Belki de gerçekten onun kalbinin içini görebiliyordu. Ne kadar korkunç. Ne kadar hayalperest. "Çok büyük bir şey değil hanımefendi," diye geçiştirdi.

"Çocuklarımı eğitecek adamın alışkanlıklarını bilmek istiyorum," diye ısrar etti.

"Birleşik Hizmet Kulübü ve MCC," diye cevap verdi isteksizce. "Ayrıca Londra İlahiyatçılar Derneği ve Felsefe Derneği'ne de üyeyim."

Leydi Mercer'in narin siyah kaşları hayretle havalandı. "Gerçekten de bir ilahiyatçı mısınız? Ne kadar tuhaf!"

Cole onun hafif küçümsemesinin aralarına bir mesafe koymak için olduğunu hissetti. Belki de onu kendi yerine oturtmak için. Öfkesinin yükseldiğini hissetti.

" 'Tuhaf' normalde bu konu için kullanılan bir kelime değil, hanımefendi."

Adamın öfkesini fark ettiyse de bunu belli etmedi. "Ve *Philosophos* Topluluğu mu dediniz?" Esprili olmayan bir gülümseme takındı. "Anladığım kadarıyla rahmetli kocamın kendisi de Filistinler Cemiyeti'nin bir üyesiymiş - yoksa Filanderler miydi? Asla tam olarak hatırlayamıyorum."

Leydi Mercer gayet düzgün bir yüz ifadesiyle ona baktı ve Cole birden kahkahalarla gülmek istedi. Gerçekten de çok şaşırtıcı bir kadındı. İçindeki bilgin ahlakçı, onun bu şakası karşısında dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu, pişmanlık duymamasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bir an önce öfkelenmişti ama şimdi içinde o duygulardan pek azını bulabiliyordu. Kafası karışmış ve alışılmadık bir şekilde dengesiz hissediyordu. Leydi Mercer şaşkın bir ifadeyle dikiş sepetine uzandı ve bir parça kumaş daha çıkardı. Cole şaşkınlıkla ona baktı, duyuları yeniden harekete geçmişti.

Lanet olsun. *Mercer Markizi çorap mı dikiyormuş?* Görünüşlerine bakılırsa çocuklarınıninkileri. Ne kadar karakter dışı görünüyordu. Ama onun karakteri neydi? Gerçekten nasıl bir kadındı? Aslında Cole birden çok az şey bildiğini fark etti. Ondan hoşlanmadığını kendine hatırlattı. Hayır, hoşlanmıyordu. Ama zaman zaman ona hayran olmaktan da kendini alamıyordu. Cole bu düşünceleri bir kenara iterek dosyasını açtı ve ders planlarından bahsetmeye başladı.

Yüzbaşı düşman hattının gerisinde kamp kuruyor.

Bir saat sonra Jonet sessizce Cole Amherst'in kitap odasından çıkışını izledi, belkemiği sert, yürüyüşü yumuşak ve askerceydi. Tanrım, onun gittiğini görünce rahatlamıştı. Dalgınca elini Scoundrel'in ipeksi başının üzerinde ileri geri kaydırdı. Jonet korkularına teslim olduğu, keder ve öfke yüzünden dizlerinin neredeyse bükülmesine izin verdiği için kendini aşırı derecede aptal hissediyordu. Bir an için bile olsa, Yüzbaşı Cole Amherst'ten teselli almanın güvenli olduğuna inandığı için.

Ancak içgüdüsel olarak tam da bunu yapmayı arzulamıştı. Tam olarak nedenini söyleyemiyordu. Belki de üniforma yüzündendi? O mükemmel, dimdik duruşu mu? Ya da inanılmaz derecede geniş omuzları? Jonet kendi aptallığına hafifçe güldü. Evet, Amherst kesinlikle zayıf bir kadının sırtını yaslayabileceği türden bir adam gibi görünüyordu. Ama o zayıf değildi. Bu onun göze alamayacağı bir lükstü.

Tanrıya şükür ki aralarındaki meseleleri çabucak yoluna koymuştu. Jonet bir santime kadar nasıl sürüleceğini biliyordu; insan ya da at, hiç fark etmezdi. Her ikisi de dikkatle geliştirilmiş becerilerdi ve ikisi de yüreği zayıf olanlara uygun değildi. Genç yaşından itibaren onları ne zaman ileri iteceğini ve tam olarak hangi noktada geri çekmesi gerektiğini öğrenmişti. Ve dizginlerin kimin elinde olduğunu onlara nasıl göstereceğini. Artık her iki yetenek de neredeyse içgüdüsel hale gelmişti. Ve onun dünyasında her ikisi de hayatta kalma becerisiydi. Jonet dudağını yakaladı ve biraz fazla sert ısırıldı, acıdan yüzünü buruşturdu. Sadece Cole Amherst'le birlikteyken kontrolünü kaybediyor gibiydi. Bu ne kadar nadir görülen bir şeydi. Bir erkeğin ona üstünlük sağlamasına neredeyse hiç izin vermezdi.

Ama her şey kaybolmamıştı. Aslında, küçük de olsa bir umut ışığı vardı. Amherst'in ziyareti nispeten kısa sürmüştü ama bu süre içinde sadece huzursuz bir ateşkese varmakla kalmamışlar, Stuart ve Robert için onları önümüzdeki üç ay boyunca başarıyla taşıyacak bir ders planı da hazırlamışlardı. Amherst sessiz ama ısrarcı bir tavırla ona okul odası için gerekli eşyaların bir listesini vermişti. Gözleri listeye takıldı, düzgünce sıralanmış sütunlara ve küçük, kesin harflere baktı. Adam işi konusunda tamamen ciddi görünüyordu. Aslında Amherst belli ki çocuklarının ihtiyaçlarını çok düşünmüştü. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Amherst ondan böyle bir talepte bulunmadan onu da planlarına dahil etmişti.

Çok tuhaf bulduğu başka bir şey daha vardı. Charlie'nin alaydaki ahbabları arasından seçtiği yeni uşaklardan biri olan Cox, önceki gece Amherst'i eve kadar takip etmişti. Jonet'in tahmin ettiği gibi Amherst doğrudan James Rowland'ın evine gitmemişti. Bunun yerine, Holborn'un yukarısına doğru uzun bir mesafe yürümüş, sonra da Aziz Andrew Kilisesi'ne girmiş ve orada bir saatten fazla kalmıştı.

Cox pek hızlı düşünen biri sayılmazdı ama Amherst'in oraya biriyle buluşmak için gidip gitmediğini anlamak için kiliseye bakmayı akıl edebilmişti. Ama Amherst yalnızdı, meditasyonuna dalmıştı. Daha sonra, Bloomsbury yakınlarındaki, her zaman aktörler, şairler ve yakındaki Inns of the Court'tan gelen çok sayıda yoksul hukuk öğrencisiyle dolu olan bir halk evi olan Mitre'ye gitmişti.

Orada hafif bir akşam yemeği ısmarlamış, iki pint elma şarabı içmiş ve hem kâğıt oyununu hem de istekli bir fahişeyi kibarca reddetmişti. Amherst gecenin geri kalanını sohbet ederek geçirdikten sonra sessizce evine, Red Lion Sokağı'ndaki saygın lojmanına gitti. Hain bir casus için gerçekten de garip bir davranış. Jonet aniden bir şüphe dalgasıyla boğuldu.

Amherst hakkında yanılıyor olabilir mi? Ya da daha önemlisi, James Rowland hakkında yanılıyor olabilir miydi? Adam her zaman inandığı kendini beğenmiş ukaladan başka bir şey değil miydi? Böyle bir olasılık düşünülemezdi. Tehlike hafife alınamayacak kadar büyük, yanlış tarafa atfedilemeyecek kadar alçakçaydı. Jonet James hakkında yanılmış olabileceğini kabul ederse, düşmanlarının kim ya da nerede olduğunu bilmediğini de kabul etmek zorunda kalacaktı. Peki onlar düşmanları mıydı? Belki de gereksiz yere paniğe kapılmıştı.

Henry'nin ölümünden sonraki ilk saatlerde, gergin yargıç Bay Lyons, kocasının yatağını ısıtan pek çok kadından biri olan oda hizmetçisi Hannah'yı dikkatle sorgulamıştı. Hannah'nın, sabahın üçünde yatak odasında ölü yatan efendisini nasıl bulduğunu açıklaması gerçekten de zor olmuştu. Hannah odadan titreyen bir sinir yığınyla çıkmıştı ama Jonet'nin hizmetçinin, her ne kadar kibirli ve aptal olsa da, gerçekten birini öldürmüş olabileceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Kızın Henry'ye karşı gerçek bir *eğilim beslemiş* olması mümkün değildi. Yine de Jonet bütün hizmetçilere yaptığı gibi onu da işten çıkarmış, iki aylık ücretini ve bir referans mektubu vermişti.

Henry metresinin eliyle ölmüş olabilir miydi? Glorianna Lanier zayıf, enerjik, oldukça dengesiz ve şüpheli davranışları olan bir duldu. Henry'nin genellikle seçtiği türden biri değildi, çünkü hâlâ toplumda kabul görüyordu ama sadece bu kadar. Yine de Bayan Lanier'e göre Henry'nin hayatta olması ölü olmasından daha mı değerliydi? Ama yine de -kendi yüce görüşü bir yana- Henry'nin aşıklar arasında en beceriklisi ya da en sabırlısı olduğu söylenemezdi. Metresi onu öldürmüş olsaydı, bu muhtemelen ateşli bir tutkudan değil, cinsel bir hayal kırıklığından kaynaklanırdı.

David, geçen yıl birkaç hararetli tartışmada yanlış tarafta yer aldığı için bunun belki de siyasi bir düşman olabileceğini öne sürmüştü. Yine de Henry'nin Parlamento'ya katılımı düzensizdi; sadece oyu kendisine fayda sağlayacağı zaman gidiyordu. Aslında, çok azı kabul etse de, hem kibirli hem de kendini beğenmiş olduğu için pek çok kişi ondan hoşlanmıyordu. Ama Londra'nın hemen her salonunda onun gibi bir başkasına rastlamak mümkündü, Henry gibi adamlar o kadar yaygındı ki.

Peki onu neden öldürdüler? Sadece James ya da ailesinden biri bunun için gerçek bir nedene sahipti. Jonet dalgınca ellerini soğuk kollarında aşağı yukarı kaydırdı. Cole Amherst'in gidişi odanın tüm sıcaklığını ve huzurunu yok etmiş gibiydi. Jonet aptalca düşüncelerini bir kenara bırakarak zili çaldı ve her şeye rağmen bir ateşe ihtiyaç olacağına karar verdi. Beklerken ince siyah şalını aldı, omuzlarına sardı ve ocağın yanındaki sandalyeye kıvrıldı.

Çok yorulmuştu. Sürekli tetikte olmaktan çok yorulmuştu. Teselli ve güvenlik aramak için gittiği İskoçya'da Jonet bir daha kendini dinlenmiş, sıcak ya da güvende hissedip hissetmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Ama şimdi, Cole Amherst yakınında olursa kendini ölçülemeyecek kadar güvende hissedeceği gibi hayali bir düşünceye kapılmıştı. Ha! Daha dün onun en büyük düşmanı olduğunu hayal etmişti. Hâlâ onun kim ya da ne olduğundan emin değildi. Ondan gerçekten hoşlanmıyordu da, çünkü ahlaki üstünlüğünün ince havasını hissedebiliyordu. Yine de onun varlığı bile odaya David ya da Charlie'nin bile sağlayamayacağı bir güven duygusu getirmişti.

Agnes, salon hizmetçisi, içeri girdi. Jonet'in sandalyede titrediğini görünce dudaklarını büzerek sessizce azarladı ve hemen ateş yakmaya başladı. Jonet minnettar bir gülümsemeyi başardı. İskoçya'da paniğe kapıldığında Jonet, Agnes ve Charlie gibi güvendiği insanlarla etrafını sararsa ona bir güvenlik duygusu sağlayacağına inanmıştı ama bunun pek faydası olmamıştı. Tanrım, bundan nasıl da nefret ediyordu. Korkunç

belirsizlik. Jonet daha önce hiç kararsız bir insan olmamıştı. Hayatta kontrol edebileceği çok az şeyi güçlü bir amaç duygusuyla kontrol etmişti. Bu ona eleştirilmekten başka bir şey kazandırmamış ve fazla inatçı olmakla ün salmıştı. James Rowland'ın onu kötöleyenler arasında en önde geldiğini biliyordu.

Jonet söz konusu olduğunda hepsi doğrudan şeytana gidebilirdi. İlk çocuğunu doğurduğu gün dünyası başına yıkılmıştı, çünkü ancak o zaman kendisinden başka birinden tamamen sorumlu olduğunu fark etmişti. Birdenbire hayatının kontrolünü eline alması gerektiğini anlamıştı. Artık üzgün, uysal ya da sümsük olmayı göze alamazdı. Sanki hem ruhunu hem de duygularını teslim etmiş gibi, yaşamı boyunca başıboş dolaşmayı. Bunu yapamazdı. Böylesine acınacak derecede zayıf bir kadın ne tür çocuklar yetiştirmeyi umabilirdi ki?

Jonet evlendikten sonra Henry'nin kendisini sevmesini sağlamaya çalışmıştı; gerçekten de onu sevmeye *çalışmıştı*. Henry'nin erkeklik gururuna bir meydan okumadan başka bir şey olmadığını çok geç fark etmiş ve sonunda çok sevdiği karısına olan tüm ilgisini kaybettiğinde, Jonet bu kaybı çok derinden hissetmemişti. Ama şimdi Henry öldüğüne göre, hayatı ve içindeki her şey nihayet onun kontrolündeydi ve yine de kendini her zamankinden daha kaybolmuş ve yalnız hissediyordu. Daha işe yaramaz, daha etkisiz. Güvenebileceği birini özliyordu.

Tanrım, onun nesi vardı? *Güvenilecek biri mi?* Ne kadar saf! Kendinden başka kimseye güvenemezdi. Bu dersi uzun zaman önce ve zor yoldan öğrenmişti. Yine de zihninde tek görebildiği, kumral saçları ve zayıf kalçalarıyla Cole Amherst'tü. O kararlı, uzun bacaklı yürüyüşü, kahverengi altın gözlerini bir insanın üzerine dikip ruhunu delip geçme şekli.

Jonet daha önce böylesine sessiz bir özgüven, böylesine güçlü, odaklanmış bir zekâ ya da kontrol altında tutulan böylesine ham bir güç sergileyen bir adamla hiç karşılaşmamıştı. Amherst'e duyduğu garip çekim onu o kadar rahatsız ediyordu ki, zaman zaman ona karşı kasten sert davranmak istiyordu. Ona meydan okumak istiyordu ama Amherst yemi sadece kendi şartlarıyla yutuyordu. Garip bir şekilde Jonet buna saygı duyduğunu keşfetmişti. Gerçek bir evlilik partneri olsaydı hayatı ne kadar farklı olabilirdi. İçgüdüsel olarak her şeyin farklı olacağını biliyordu ama zamanında çok az iyi evlilik görmüştü. Kesinlikle anne ve babasının evliliği kötü bir örnekti, çünkü babasının kötü şöhretli patavatsızlıkları Henry'nin bile yüzünü kızartmıştı.

Sonunda Agnes maşayı takırdayarak rafa geri koydu ve odadan çıktı. Açgözlü alevler çıranın ötesine geçerek kömürleri yalayıp yutuyor, Jonet'e gününün de hızla tükenmekte olduğunu hatırlatıyordu. Çocuklarla geçireceği sakin bir iki saat ve ardından David ve Ellen'la yiyeceği akşam yemeği dışında dört gözle beklediği başka bir şey yoktu.

Garip bir şekilde dört gözle beklediği şey Cole Amherst'le akşam yemeğiydi ama Amherst daha önceden verilmiş bir sözü olduğunu söyleyerek onu kızdırmıştı. Jonet onun nereye gittiğini ve kiminle yemek yiyeceğini bilmek için yanıp tutuşuyordu. Belki bir metresi vardı? Bir sevgilisi? Bu düşünce karşısında acı bir hayal kırıklığı hissetti. Adamın iyi bir eş tutmaya gücü yeterdi; Jonet bunu bir bakışta anlayabilirdi. Fakir bir adam olarak doğmuş olsa bile, ki Jonet bundan oldukça şüpheliydi, onun gibi bir adam asla uzun süre öyle kalmazdı. Bu da neden onun çocuklarını okutmaya geldiği sorusunu akla getiriyordu.

Jonet başını sandalyenin pürüzsüz derisine doğru salladı. Aradığı kötü adam James olmalıydı, diye kendi kendine pişmanlıkla hatırlattı. Böyle bir adamı evine göndermesinin başka bir nedeni olamazdı.

Cole uşakla birlikte, kendisini odasına götürecek olan Jonet'nin arabasını beklemek üzere salona doğru yürüdü. Sabah esintisi şiddetliydi ve Cole uşağın uzattığı elden paltosunu memnuniyetle aldı, bunu yaparken adamın yüzünü tekrar inceledi. Merakı sonunda onu alt etti. "Efendim, bana biraz tanıdık geliyorsunuz," dedi Cole. "Lord Robert bana Yarımada'da olduğunuzu söyledi. Acaba tanışma şerefine nail olmuş muyduk? Birinci Kraliyet Süvarileri'nde idim."

Donaldson ona biraz temkinli baktı. "Emin değilim efendim. Mümkün, eminim."

"Hangi alaydaydın?" Cole ısrar etti. "Royal Scots, efendim."

"Ah!" dedi Cole takdirle. "Oldukça cesur askerler."

Salamanca'da ne kadar cesurdunuz. Leydi Mercer'ın oğulları üzerinde büyük bir etki bırakmışa benziyorsunuz."

Sonunda uşak gülümsedi. "Evet, onlar iyi çocuklar, efendim. Ama gençler sadece kahramanlıkları görürler, vahşeti asla görmezler - ki olması gereken de budur," diye ekledi. "Çok doğru," diye onayladı Cole, uşağın suskunluğu hoşuna gitmişti. zayıflıyordu. "Söyle bana, Vittoria'da mıydın? Robert'ın yaralı olduğunuzu söylediğini anladım. İngiltere'ye o zaman mı döndünüz?"

"Evet, ama İskoçya'da, efendim," diye düzeltti uzun boylu adam, oldukça üzgün görünüyordu. "Vittoria'da süngünün ucuna takıldım. Savaşın geri kalanını kaçırdım."

"Anlıyorum," dedi Cole ciddiyetle. "Daha sonra ne yaptınız?"

Donaldson gözlerini kırptırdı. "Eve geri döndüm efendim. Kildermore'a."

"Kildermore mu?" Cole biraz şaşırmıştı. "Kildermore Kalesi'ni mi kastediyorsun? Leydi Mercer'ın çocukluk evi mi?"

"Oh, evet. Leydi Jonet -yani Leydi Mercer- beni hemen hizmete geri aldı."

Cole bir an için bunu düşündü. "Donaldson, sen şanslı bir adamdın. Pek çok asker eve döndüğünde kendisini bekleyen kazançlı bir iş bulamaz."

Uşak başını hafifçe eğdi. "Çok şanslıyım. Ama Leydi Jonet benim için her zaman bir yer olacağını açıkça belirtti. Taburcu olur olmaz doğruca oraya gideceğimi söyledi." Uşak kendini bir kademe daha yukarı çekti. "Kildermore'da üç yüz yıldır Donaldsonlar var. Ben orada doğdum ve Tanrı'nın izniyle orada öleceğim."

Cole şaşırmıştı. "Hanımefendiyi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Tüm hayatım boyunca, efendim. Aramızda sadece altı ay var, ben daha büyüğüm." Donaldson birdenbire sanki çok fazla şey söylediğinden korkmuş gibi ağzını kapattı.

Cole daha fazla soru sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. Bu adamla şansını zorlamasına gerek yoktu. Ama belki de çok önemli bir şey öğrenmişti. Bundan tam olarak emin değildi. Tam o sırada dışarıdan bir at arabasının takırtısı ve gıcırtısı yavaşlayarak durdu.

"Pekala, Donaldson," dedi Cole hızlıca, "kısa süre içinde eşyalarımı alıp döneceğim, ama ne yazık ki akşam için tekrar dışarı çıkmak zorundayım. Ancak, yakın gelecekte bir gece, belki bana bir kâğıt oyunu oynarsınız? Ya da size bir bira ısmarlamama izin verirsiniz? O zaman biz eski askerler savaş hikayelerimizi paylaşabiliriz, ne dersiniz?"

Donaldson kısa bir an için şaşırmış gibi göründü. Birden sevimli yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Evet, Kaptan. Sanırım bunun pek bir zararı olmaz."

Öğleden sonra geç saatlerde Cole kendini bavullarını tamamen açmış ve tüm eşyalarını Jonet'in becerikli personeli tarafından özenle yerleştirilmiş olarak buldu. Dahası, çoktan giyinmiş ve Albemarle Caddesi'nde arkadaşı ve subay arkadaşı Terrence Madlow'a katılacağı akşam yemeği için hazırды. Cole dalgınlıkla saatini çıkardı ve her zamanki gibi çok erken olduğunu gördü.

Son birkaç gündür oldukça rahatsız edici bir sıklıkta olduğu gibi, Leydi Mercer'in ateşli düşünceleri tekrar başını ağrıtmış diye Cole zihnini meşgul edecek bir şeyler aradı. Birden, okul odası için iyi bir Latince sözlüğe ihtiyacı olduğunu ve bunu Leydi Mercer'a verdiği listeye koymayı ihmal ettiğini hatırladı. Kuşkusuz onun geniş kütüphanesinde böyle bir şey vardı.

Birkaç dakika sonra Cole, ilk başta boş olduğunu düşündüğü kitap odasına girdi. Aniden, az ışıklı bir köşeden hafif bir küfür duyuldu. Cole uzun boylu, kızıl saçlı, belirsiz bir yaşta bir kadının yüksek bir rafa tünemiş bir kitaba beceriksizce uzandığını görmek için odanın uzunluğuna baktı. Gerinmenin ortasında yakalanan kadın Cole'a baktı, yüzü kızarmıştı. "Ah!" dedi usulca ve elini geri çekti.

"Özür dilerim hanımefendi. Odanın boş olduğunu sanıyordum." Cole gitmek için döndü.

"Oh, hayır! Keşke acele etmeseydiniz," dedi kadın. Başını merakla yana eğmiş, elini selamlamak için uzatmış bir halde hızla odanın karşısına geçti. Gözleri o kadar güzeldi, hareketleri Jonet'inkilere o kadar benziyordu ki Cole onun bir akrabası olduğunu hemen anladı.

"Sanırım siz Kaptan Amherst olmalısınız?" dedi hoş bir sesle. "Doğru mu tahmin ettim?"

"Gerçekten de öyle. Ama korkarım benden daha avantajlısınız, Bayan-?"

"Cameron. Bayan Ellen Cameron, Leydi Mercer'ın kuzeni," diye açıkladı ve Cole'a oldukça sade yüzünü yumuşatan bir gülümseme verdi. Ellerini yüksek arkalıklı bir kanepenin üzerine koymak için öne doğru eğildi. "Söz veriyorum, Jonet'i fena halde azarlayacağım. Size burada olduğumu söylemeyi ne kadar da unutmuş. Sizinle tanışmak bir zevk, Kaptan."

"Büyük bir zevkle, Bayan Cameron," dedi, mobilyaların üzerinden onu inceleyerek. "Gerçekten de hanımefendiyle aranızda çok benzerlik olduğunu görüyorum." Aslında yüz kemikleri açısından büyük benzerlikler vardı ama Ellen Cameron daha iri yarı, daha az zarif bir kadındı. Ayrıca ciddi ve becerikli görünüyordu ve bu bakımdan narin çiçek kuzenine hiç benzemiyordu.

Onun bakışları altında kadın biraz kızarır gibi oldu. "Korkarım ki Jonet ailemizin en güzel kızı efendim. Onun mavi gözleri ve annesinin gür, siyah saçları var. Ama ben geleneksel Cameron rengine sahibim, şu kıızıl saçlarım ve maviden çok yeşil gözlerim var. Jonet ve ben Kildermore Kalesi'nde birlikte büyüdük." Ona dikkatle baktı. "Bunu biliyor musun?"

Cole başını salladı. "Hayır, o zevk bana ait değil."

Bayan Cameron'ın gözleri neredeyse tutkuyla yumuşadı. "Sizin için ne büyük talihsizlik! Burası dünyanın en güzel yeri. Çok romantik! Tüm sarp kayalıklar ve taş kuleler-okyanus dramatik bir şekilde aşağıya doğru çarpıyor." Kadın hafifçe güldü ve Cole kadının biraz flört edip etmediğini merak etmeye başladı. Ona tekrar baktı ve bu fikri çabucak bir kenara bıraktı. Kadın biraz aptaldı ama Cole çok yanlış bir değerlendirme yapmadıysa, hepsi bu kadardı.

Cole gülümseyerek karşılık verdi. "Şatolar falan bir yana, güzellik genellikle geçici bir şeydir, öyle değil mi Bayan Cameron?" dedi ve onun cevabını beklemeden öne atıldı. "Şimdi söyleyin hanımefendi, şu kitabı getirmenize yardım edebilir miyim? Sanırım ona daha kolay ulaşabilirim."

Kadın başıyla onayladı ve Cole, kadın ona işaret edene kadar duvar boyunca yürüdü. Yerinden kaydırıp ve ona uzattı. Kadın kirpiklerini ağırbaşlı bir şekilde indirdi, sonra da hemen bir kenara bıraktı. "Çok nazıksınız, Yüzbaşı Amherst. Çocuklara öğretmek için geldiniz, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Peki ya siz? Ziyarete mi geldiniz yoksa burada mı ikamet ediyorsunuz?"

"Ah, her ikisinden de biraz sanırım," diye cevap verdi, sanki bir tane daha seçecekmiş gibi parmağını kitap rafında dalgınca gezdirerek. "Genel olarak Cavendish Square'de yaşlı teyzemle yaşıyorum ama o sık sık Kent'e oğlunu ve torunlarını görmeye gidiyor."

Cole söylenmeyenleri duymuştu. Ellen Cameron yoksul bir akrabaydı, oraya buraya taşınan bir refakatçiydi ama yine de mutsuz görünmüyordu. Bir koca özlemi çekecek bir kadına da benzemiyordu ama Cole bunu neden hissettiğini söyleyemiyordu. "Taşrayı umursamıyor musunuz?" diye hafifçe cevap verdi. "İtiraf ediyorum, tercih ederim."

"Orayı yeterince seviyorum ama İskoçya'yı tercih ederim, denizi ve kayalıkları! Ve kırları da." Hızlı hızlı gülümsedi. "Ama şu anda oraya gidemem ve şu anda Jonet'le kalmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Gerçi kız kurusu tavırlarımla onu biraz rahatsız ettiğimi söyleyebilirim."

"Hiç de değil, eminim hanımefendi. Kuzeninizi düşünmekle çok iyi ettiniz. Teyzenizin sizi özlediğine şüphe yok."

Bayan Cameron çenesini kaldırarak ona baktı. "Çok nazıksınız efendim. Ama teyzem de benim gibi Jonet'in tam olarak *iyi* olmadığını anlıyor. Kocasını kaybettiği için çok acı çekti, görüyorsunuz." İncelemekte olduğu kitap sırasına döndü, sözlerinin sıcaklığı daha da artmıştı. "İnsanlar bunun onu ne kadar derinden etkilediğini gerçekten anlamıyor, Yüzbaşı Amherst."

"Belki de haklısınız." Cole ses tonunda alaycı bir ifade bırakmamak için kendini zor tuttu. "Leydi Mercer kocasını çok severdi, eminim."

Jonet'nin kuzeni brokar kanepenin etrafında dönerek daha yakın durdu. "Ah, Jonet'nin Henry'ye kendi tarzında oldukça bağlı olduğuna ikna oldum," dedi hararetle.

Cole, Jonet'in gözleri parlayan kuzeninin hevesini kırmak istemeyerek zayıfça gülümsedi. Otuzuna yaklaşmış olması gereken yaşına rağmen Bayan Cameron hâlâ hiç evlenmemiş ve sonsuza dek mutlu yaşamın nadir olduğunu bilmeyen bir kadının neşeli masumiyetini koruyordu. Lord ve Leydi Mercer evlendikleri, çocukları olduğu ve aşağı yukarı aynı çatı altında yaşadıkları için, Bayan Cameron muhtemelen evliliklerinin mutlu geçtiğini varsayıyordu. Cole daha iyi biliyordu. Ve bunu zor yoldan öğrenmişti.

Ancak Bayan Cameron onun şüpheciliğini sezmişti. "Anlamadığınızı görüyorum, efendim. İnsanlar Jonet ve Henry'nin birbirlerinden nefret ettiklerine inanmakta ısrar ediyorlar. Belki Jonet ilk başta biraz aptaldı, aşk için evlenmek istiyordu ama Henry de çoğu erkekten daha kötü değildi."

"Gerçekten mi?" Cole sakince cevap verdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Bayan Cameron raftan küçük bir şiir kitabı alırken neşeyle, "Peki o zaman!" dedi. "Akşam yemeğinde görüşelim mi?"

Sorusu Cole'u tekrar şimdiki zamana çekti. "Neden, hayır, Bayan Cameron. Bu gece olmaz. Korkarım daha önceden verilmiş bir sözüm var ama Leydi Mercer nazıkçe çoğu akşam ailemle yemek yemem gerektiğini söyledi."

Bayan Cameron gözlerini kırıştırdı. "Elbette!" diye cevap verdi. "Siz de kuzen değil misiniz? Jonet çok cömerttir, özellikle de ailesine karşı." Biraz sıkıca gülümsedi. "Rafta güvende olmanın avantajlarından biri de bu, Kaptan Amherst. İstedğim gibi gelip gitme özgürlüğüne sahibim ve Jonet beni her şeye dahil ediyor."

"Her şey mi?" Cole biraz şaşırmıştı. "O halde Bayan Cameron, Lord Mercer'ın öldüğü gece burada mıydınız?" Bu soruyu oldukça kaba bir şekilde ağzından kaçırmıştı ama Jonet'in kuzeni hiç alınmamış görünüyordu.

"Hayır, ama davet edildim," diye ısrar etti. "Dediğim gibi, Jonet beni her şeye davet eder. Ama tüm Noel boyunca buradaydım ve gerçekten eve gitmek istiyordum. Teyzemlere yani. Ben de dedim ki - aslında biraz yalan söyledim

-Ve öğleden sonra başımın ağrıdığını söyledim."

"Ne kadar şaşırtıcı," diye alay etti Cole. "Gerçekten de çok kötü olmalısın."

Yüzünde ekşi, çocuksu bir ifade belirdi. "İtiraf etmeliyim ki yemeğe gelen insanların çoğunu sevmiyordum. Ama şimdi, olanlardan sonra zavallı Jonet'i burada yalnız bıraktığım için kendimi aşırı derecede suçlu hissediyorum..." Sözleri güçlkle dağıldı.

"Evet, sanırım anlıyorum," dedi Cole nazikçe. "Ama kendinizi suçlu hissetmemelisiniz, Bayan Cameron. Elinizden gelen her şeyi yaptığınıza eminim. Tanrı'nın Lord Mercer'ı eve çağırma vakti gelmişti."

"Öyle miydi?" diye sordu biraz sertçe. "Aynı fikirde olmayanlar olduğunu söyleyebilirim." Bayan Cameron aniden seçtiği iki kitabı üst üste koydu. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Yarın akşam yemeğinde görüşelim mi?"

"Evet, belki." Cole duraklayarak onu selamladı, sonra Ellen Cameron geçerken kapıyı tuttu. Uzun bir süre orada durup kızın eteklerinin köşede salınışını izledi, ta ki aniden kendini arka merdivenlerden yuvarlanarak gelen bir çocuk ve köpek dalgasıyla kitap odasına geri dönerken bulana kadar.

"Alçak! Düzenbaz!" diye bağırdı Stuart, köpekler etraflarında dönüp dururken, kuyrukları şiddetle sallanıyordu. "Otur! Kal!"

"Yüzbaşı Amherst! Kaptan Amherst!" diye bağırdı Robert cesurca. "Eşyalarınızı gerçekten buraya mı taşıdınız? Gerçekten burada mı kalacaksınız? Gerçekten bize öğretmeye mi geldin? Stuart geri dönmeyeceğinizi söyledi, ama ben-"

"Hayır!" diye araya girdi Stuart yüksek sesle, yanından geçerken yaşlı collie'nin tüylerini şefkatle okşuyordu. "Söylediğim şey, akli varsa geri dönmeyeceğiydi."

Cole otomatik olarak bir bacağını kaldırdı, tam o sırada Rogue dizlerinin arasından fırladı. "Bu her şeyi açıklığa kavuşturuyor, değil mi? Hiç mantıklı değilim. Her zaman böyle olabileceğinden korkmuştum."

"Oh, kimin umurunda?" diye sordu Robert, köpek etrafında bir daire daha çizerken. "Annem kalmanı ve seninle Latince -ve *kriket*- çalışmamızı söyledi! Ve sana Kuzen Cole diyeceğimizi söylüyor, ama sadece sen kabul edersen. Kabul ediyor musun? Kabul ediyor musun? *Otur, Rogue!* Her neyse, sana böyle hitap etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun? Çünkü

şimdi

Annem, babamın yasını tuttuğumuz için burada sadece ailemizin olabileceğini söyledi ve tabii ki Lord Delacourt'un da," diye gecikmeli olarak ekledi.

Cole Stuart'a baktı, o da dramatik bir şekilde gözlerini devirmekle yetindi. "Buna alışmalısın. Robin söyleyecek anlamlı bir şeyi olsun ya da olmasın konuşmayı asla bırakmaz."

Cole eğlenen bir gülümsemeyle saatini çıkardı ve tekrar baktı. Ellen Cameron'la yaptığı görüşme onu çok geç bir saate bırakmıştı ki bu hiç duyulmamış bir şeydi. "Korkarım beyler, bu tartışma beklemek zorunda. Akşam yemeği randevuma geç kaldım." Yüzü ciddileşmiş bir halde bir ileri bir geri baktı. "Ama ilk ders dışı ödevinizi seçtim. Latince bir sözlük bulana kadar bu kütüphaneyi baştan aşağı arayın, sonra da yarın saat tam dokuzda okul salonuna kendinizle birlikte getirin."

"Extracur'icler nedir?" Robert şüpheyile baktı. "Kulağa *fazladan bir şey* gibi geliyor. Daha fazla iş gibi." Çocuk kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Şey," dedi Cole yavaşça, bir Spitalfields at tüccarının genç eşdeğerine özel ders vermekle görevlendirilip görevlendirilmediğini merak ederek. "Bu, normal görevlerinize ek bir şey. Yani tabii ki, *ekstra kredi* olmalı."

"Oh-?" Robert tek gözünü kısıp baktı. "Ne türden?"

"Peki, onu bulan beyefendi ..." Cole uygun bir ödül düşünmek için durakladı. "Ah, evet! Lord's'daki sezonun en iyi maçında bana eşlik edecek. Eton Harrow'a karşı!"

"Evet!" dedi Robert, birden hoşnut oldu. Başlamak için dans etti, Rogue da peşindeydi.

Ancak Stuart yerinden kımıldamadı. "Annem kriket maçına gitmemize izin vermiyor, efendim," dedi sessizce. "Hâlâ yas tutuyoruz."

Çocuk öylesine kederli ve ciddi görünüyordu ki, Cole onun omzuna nazik bir el koymaktan kendini alamadı. "Belki onu ikna edebilirim Stuart," dedi yumuşak bir sesle. "Maç Haziran ortasına kadar değil ve o zamana kadar neredeyse altı ay geçmiş olacak. Hiç değilse bir arabaya bineriz ve sen de pencereden onları izlersin."

Bunun üzerine çocuğun yüzü biraz aydınlandı. "Evet, sanırım yapabiliriz. James Amca bile buna itiraz edemez, değil mi?" Kara kaşları çatıldı

küçük bir düğüm haline getirdi. "Anneme sürekli azarlayıcı mektuplar gönderiyor, biliyorsun. Bize nasıl devam etmemiz gerektiğini, nasıl saygı göstermemiz gerektiğini ve tüm bu saçmalıkları anlatıyor." "Evet," diye mırıldandı Cole, çenesi gerilmişti. *Gerçekten de tüm o çürümüşlük.* "Eminim Babana çok saygı duydum Stuart."

Stuart sabit bakışlarını Cole'unakilere kaldırdı ve başını salladı. "Evet, efendim. Babamı yeterince severdik. James Amca'nın annemin canını sıkmakta neden ısrar ettiğini anlayamıyorum. Ne zaman mektupları gelse annem çok üzülüyor." Çocuk dar omuzlarını silkti. Dokuz yaşından çok daha büyük bir ses tonuyla, "Şu anda bu olmadan da yapabiliriz," diye ekledi.

Cole eğilerek Stuart'ın gözlerinin içine baktı. "James Amca'yı boş ver. O benim de amcam. Ve yıllar önce onu nasıl idare edeceğimi öğrendim. Onu bana bırak. Şimdi git kardeşinin sözlüğü aramasına yardım et, ben de ikinizi maça götürüyüm, tamam mı?"

"Buldum! Buldum!" diye bağırdı Robert kütüphanenin arkasından, tam da Cole kapıdan çıkıp koridora doğru yürürken.

Stuart'ın ayak sesleri odanın arka tarafına doğru ilerliyordu. "Ah, seni ahmak!" Cole onun uzaktan söylediğini duydu. "Bu *Yunanlı* olan."

Robert ısrarla, "Aynı lanet şey," diye feryat etti.

"Aman Tanrım! *Öyle değil!*"

"O *da!*"

"*Değil!*" "Atın

kıçı!" "Köpek

boku!"

Şu anda Cole'un eli ön kapının tokmağındaydı. Bir an tereddüt ettikten sonra resmi olarak görevde olmadığına karar verdi, ardından kapıyı çekerek açtı ve merdivenlerden aşağı indi.

Gecikeceği yönündeki korkunç tahminine rağmen Cole kulübüne arkadaşından birkaç dakika önce varmıştı ve Cole'u çok şaşırtan bir şekilde Terry Madlow'u yemek salonunda dul kayınpederi, emekli bir ordu subayı olan Jack Lauderwood takip ediyordu. Yaşlı albay bugünlerde büyük bir dikkatle hareket ediyordu, çünkü neredeyse tamamen kördü. Hastalığı Cole'un ordudaki ilk aylarında sinsice başlamıştı ama Birinci Kraliyet Süvarileri Portekiz'e gönderildiği zaman Lauderwood sahada komuta edecek kadar iyi göremez olmuştu. Damadı Yüzbaşı Terrence Madlow, Cole ve diğer pek çok kişiyle birlikte akıl hocaları olmadan yola çıkmıştı.

"Amherst!" Lauderwood'un kocaman yumruğu Cole'un elini kemik kıran bir coşkuyla sıkmak için masanın diğer tarafına geçti.

"Albay! Ne büyük şans. Lincolnshire'dan döndüğünüzü duymamıştım. Mülkünüzü iyi idare ettiğinizi umarım?"

"Yeterince iyi," diye onayladı yaşlı adam, damadının onu nazikçe ittiği sandalyeye oturdu. Üçü birlikte basit bir yemeğin ve bir şişe şarabın tadını çıkardılar, yemek aralarında savaştan konuşarak vakit geçirdiler. Cole sevdiği ve güvendiği adamlarla birlikte rahatlama fırsatının tadını çıkarıyordu. O ana kadar Leydi Mercer'in çocuklarının durumunun zihnini ne kadar meşgul ettiğini tam olarak anlayamamıştı.

"Haydi bakalım Terry!" diye gürlledi yaşlı albay, son yemek de kaldırılırken koltuğuna geri yerleşti. "Shotbag'im doldu, o yüzden garsona söyle bana en iyi Porto şarabından bir şişe ve üç bardak getirsin. Siz ikiniz bir deste kâğıt alın ve bana aldırmayın, çünkü ben gayet iyi devam edeceğim."

Madlow, Cole'a göz kırparak kayınpederinin emrini yerine getirmek üzere ayağa kalktı. Lauderwood dar masanın karşısında dostça eğildi, buğulu gözleri odada geziniyordu. "Cole, oğlum," dedi ve bir an için yemek sohbetlerine geri döndü. "Bugünlerde çok az şey görüyorum ama ben bile burada bir oda dolusu iyi subayın heba olduğunu görebiliyorum. Sanırım ordu amaç duygusunu yitirdi ve korkarım bir daha asla toparlanamayacak." Sesi biraz yorgundu.

"Belki de, efendim. Ama Tanrı'ya şükür sonunda huzura kavuştuk."

Lauderwood kibarca güldü ve sandalyesine geri yaslandı. "Bunu belirtmek için sana güveniyorum, oğlum! Senden hoşlanıyorum Cole. Hem de çok. Ama hayatım boyunca nasıl bu kadar iyi bir subay olduğunu anlayamayacağım. Sen gerçekten de öyle bir tip değilsin, biliyorsun."

Cole hafifçe gülümsedi. "Bu doğru, sanırım."

Lauderwood bir an için dudaklarını büzdü. "Şimdi söyle bana," dedi yine hevesle öne doğru eğilerek. "Terry'nin Mayfair'e taşınmanızla ilgili yaydığı bu saçmalık da neyin nesi? Oldukça şaşırtıcı."

O anda Terrence Madlow masaya doğru eğilerek bir şişe ve sağ elinin parmakları arasında düzgünce tuttuğu üç bardağı masaya bıraktı. "Sana söylemiştim Jack," diye cevap verdi hınzır bir sırıtışla. "Cole sadece kuzeni Leydi Mercer'a yardım ediyor."

Cole gözlerini devirdi, sonra Madlow bardağını doldururken bardağına odaklandı. "Hatırlarsınız Albay, beni büyüten amcamın küçük kardeşi

Lord Mercer'ın mı? Yeğenleri, Lord Mercer'in iki oğlu için büyük endişe duyuyor."

"Ugh," diye homurdandı Lauderwood. "Kötü bir iş. Mercer'ın zehirlendiğini söylüyorlar. Bunu duyduğuma şaşırmadım."

"Ama bu gerçekten doğru mu?" Cole, Lauderwood'un kasabadaki herkesi tanıdığının farkında olarak düşüncesizce sordu. "Yani, o söylentiye duymuştum ama kimse tutuklanmamış gibi görünüyor. Belki de onun kalbidir? Mercer genç bir adam değildi."

Albay kadehini damadından alırken, "İçtiği şarapta bir şey olduğundan şüphelenildiğini biliyorum," diye cevap verdi. "Tanıdığım yaşlı bir doktor - adı Greaves - Harley Caddesi'nde yaşıyor. Yargıç tarafından olay yerine getirildi."

Madlow araya girdi. "Evet Jack, ama onlar bir akşam yemeği partisindeydiler, değil mi? Ve herkes aynı şarabı içmedi mi?"

Lauderwood ciddiyetle başını salladı. "Hayır, anladığım kadarıyla bu daha sonraydı. Greaves bir teşhis koymakta zorlandı. Birkaç belirti kalp sorununa işaret ediyordu ama yatak odasını karısınınkine bağlayan oturma odasında bir sürahi kırmızı şarap ve bir kadeh takımı vardı. Sürahi ve kadehlerden biri gece masasının üzerinde boş olarak bulundu. Sürahideki tortular şüpheli görünüyordu ama hiçbir şey tespit edilemedi."

Cole sertçe nefes verdi. "Ve böylece üst kattaki yatağına çıktı, kendine bir kadeh şarap doldurdu ve yere mi yığıldı?"

"Birden fazla." Lauderwood başını kaşdı. "Greaves öyle diyor. Şimdi, dikkat et Cole, bu oldukça gizli bir konu ama görünüşe göre Mercer önceki hafta bir çeşit safra şikayeti geçirmiş. Ciddi bir şey değil ama doktoru emekli olmadan önce biraz kırmızı şarap içmesini önermiş. Normalde içmezdi."

"Acaba kaç kişi doktorunun tavsiyesinden haberdardı?" diye düşündü Cole. "Çok değil, sanırım."

"Oh, kesinlikle biliyorum," diye yanıtladı albay. "Bölge yargıçlarından Lyons hizmetkârları sorgularken Greaves de oradaydı. Bunu bilen tek kişi uşağıydı -tepsiyi sürekli yenileyen- onu içerken gören uşağı ve tabii ki karısı."

Cole sertçe yutkundu. Bu çok korkunç bir haberdı. Gerçekten de çok korkunç. "Peki soruşturma şu anda ne durumda Albay? Bir fikriniz var mı?"

Lauderwood omuz silkti. "Resmi olarak bir çıkmazda," diye cevap verdi. "Greaves kâhya ve uşağın bir nedeni olmadığını söylüyor. Ve her halükarda, o zamandan beri hanımefendi tarafından görevden alındılar. Emin olmak gerekirse, İçişleri Bakanlığı'nda hiç kimse Leydi Mercer'in bu suçla itham edilmesini desteklemiyor."

"Neden?" diye sordu Terry Madlow masumca.

Lauderwood öfkeli bir ses çıkardı. "Tanrı aşkına, o bir akran. Sadece yapılmadı. Kesin kanıt olmadan olmaz."

"Ama bir soruşturma vardı, değil mi?" diye ısrar etti Madlow.

Albay homurdandı. "Evet, hem de çok hızlı bir şekilde. Tam da Lord Delacourt'un istediği gibi, eğer onun etkisine dair söylentilere inanılabilirse."

"Yani bu işin sonu bu mu?" diye sordu Cole küstahça. "Adli tabibin raporunda bilinmeyen bir nedenden ötürü öldüğüne dair muğlak bir ifade vardı ve Leydi Mercer kamuoyu tarafından yargılanacak, mahkûm edilecek ve mecazi anlamda asılacaktı, öyle mi? Bu pek adil görünmüyor."

"Adil mi?" diye yankılandı Lauderwood. "Kamuoyu tarafından asılmak, bir ipin ucunda olmaktan daha iyidir, diyebilirim. Ve onun hak ettiği şeyin bu olduğunu düşünen pek çok kişi var. Üzgünüm Cole, eğer bu seni kırdıysa, ama gerçek bu. O artık bir parya. Dışlanmış biri. Sadece Lord Delacourt onunla arkadaşlığını sürdürdü. Ve bazıları bu flörtün de hızla sona ermekte olduğunu söylüyor."

"Sonuna kadar mı?" diye sordu Cole, kalbi aptalca çarpıyordu. "Kabul ediyorum, adam biraz kibirli ve benmerkezci görünüyor, ama sence böyle yetersiz bir kanıtlarla onu bir kenara atar mı?"

Albay yüzünü buruşturdu. "Delacourt hanımların gözdesi. Söylentilere göre yeni bir ışık eteği kurmuş, bir aktris.

-Long Acre'de. Duyduğuma göre oldukça da iyi bir kızmış."

Cole, tanıştığı zarif genç adamı ve onu karşılayan Leydi Mercer'in yüzündeki tatlı beklenti ifadesini hatırlayarak bir anlık sessizliğe büründü. "Ama... emin misin Lauderwood? Nereden biliyorsun?"

Albay biraz kırılgan görünüyordu. "Ben yarı körüm Amherst, yarı ölü değilim. Hala arada sırada ... şey ... *dışarı çıkabiliyorum*."

Terry Madlow yumuşak bir kıkırdamayla araya girdi. "Kayınpederimin de Drury Lane yakınlarında *çok sevdiği* bir *arkadaşı* var, Cole. Söylemeye çalıştığı şey de bu."

"Ah," diye cevap verdi Cole, yüzündeki sıcaklığın yükseldiğini hissederek. Kesinlikle eski akıl hocasının cinsel hünerlerini aşağılamak istememişti.

"Mercer senden çok da genç değildi, değil mi Jack?" diye sordu Madlow, diplomatik bir tavırla konuyu değiştirerek. "Louisa tanıştığınızı söyledi."

"Gerçekten mi?" diye araya girdi Cole. Louisa, Madlow'un karısıydı ve Cole'un özel bir arkadaşıydı, çünkü davulu Portekiz'e kadar onlarla birlikte takip etmişti. Dikkatini tekrar Lauderwood'a verdi. "Mercer'ı iyi tanır mıydınız?"

Lauderwood yine homurdandı ve bardağından cömert bir yudum aldı. "Onu tanıyor muydun? Sanırım salata günlerimden tanıyordum - ya da sadece bir vikontun küçük oğlunun Mercer gibi bir adamı tanımaya cüret edebileceği kadar iyi. Aynı çevrelerdeydik, bilirsin işte. Mercer her zaman iyi bir dönüşü severdi. Ve yirmi beş yıl önce bu çok daha çürük bir spordu. Bugün olduğu gibi değil. Bah! Pugilistic Club ve tüm o çürümüşlük! Biz gençken, iyi bir değirmen dürüst bir değirmendi."

Madlow bir kenarda oturmuş, tembelce kartları karıştırırken gülümsüyor ama dağıtmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Bu Cole'un karşı koyamayacağı bir fırsattı. Sandalyesinde dikkatle öne doğru eğildi. "Demek birbirinizi sık sık görüyordunuz, efendim?"

Albay düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "Ben de öyle derdim. Yarışlar, boks, ara sıra horoz dövüşü -bir beyefendinin parasını çarçur edebileceği bir şey her zaman. Ama Mercer genellikle Kildermore ve Delacourt'la birlikteydi - o günlerde üçü de çok kalındı, bilmiyor musun? Geri kalanımız sadece aşâğılık asalaklardık."

"Delacourt mu?" Cole şaşkınlığını bastıramadı. Gördüğü adam oldukça gençti.

"Evet, ama yaşlı lord," diye açıkladı Lauderwood. "Leydi Mercer'ın o genç züppesi değil."

Cole hem Jonet'nin babasının hem de kocasının Delacourt'un efendisiyle iyi arkadaş olmalarını ilginç buldu. Bu gerçeği daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktı ve Jonet'in kocasıyla ilgili sorularına geri döndü. "Peki Lord Mercer nasıl bir adamdı, Albay? Bunu öğrenmeyi çok isterim." Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Gördüğünüz gibi, ailenin kimsesiz çocuğu olarak, sadece düğünler ve cenazeler için onun yüce arkadaşlığına katılmama izin veriliyordu."

Lauderwood yanaklarını şişirdi ve uzun bir süre nefesini tuttu. "Öldüğünde de hemen hemen aynı türden bir adamdı, diyebilirim. Kibirli, bencil ve çapkındı da. Ama ilk Leydi Mercer çekingen bir tipti. Ona hiç sorun çıkarmadı. Zavallı herifin ikinci karısı şeytan gibisi yok!" Albay kahkahalarla güldü,

Aynı hızla yüzü tekrar ciddileşti. "Şimdi söylediklerime dikkat et Cole! Jonet Rowland öyle bir kadındır ki, bir erkek kendi tehlikesini göze alarak karşısına çıkar!"

Cole bir an için dalgın dalgın şarabını yudumladı. "Peki o nasıl bir kadın, Albay? Onu pek tanımıyorum. Yine de kocasıyla birbirlerine uygun olmadıklarını açıkça görebiliyorum. Bu nasıl oldu?"

"Oh, bu da hayattaki çoğu sorun gibi aynı şekilde ortaya çıktı. Mercer istedi. O ve Kildermore Kontu türünün iki örneğiydi. Birinci dereceden alçaklar ve çapkınlar. Ve Kildermore'un Highlands'de saklanmış bir karısı ve kızı vardı, bu gerçeği görmezden geldi."

"Oh?"

"Gerçekten de! Ama çocuk yeterince büyür büyümez Kildermore onu evlendirmek için Londra'ya getirdi. İskoçlar, bilirsiniz. Varisini mümkün olduğunca çabuk elde etmek istiyordu."

Masanın karşısında Madlow kartları düzgün bir şekilde karıştırdı. "Dışarı çıkışını hatırlıyorum," dedi, sesi biraz hüzünlüydü. "O zamanlar üç yirmi yaşlarındaydım ve bir eşe sahip olmak istiyordum. Leydi Jonet o mevsimde kasabadaki en güzel kızdı ve aynı zamanda en hoş olanıydı. Gördüğüm kadarıyla onda hiçbir yapmacıklık ya da kibir yoktu."

Cole sırtarak arkadaşına dirseğiyle hafifçe vurdu. "Aşık mıydın Terry? Louisa dışında kimsenin senin kalbini çalabileceğini düşünemiyorum."

Terry Madlow neredeyse kızarıyordu. "Hepimiz gibi ben de ondan biraz hoşlanmıştım," dedi usulca, kadehindeki Porto şarabının tortularını karıştırarak. "Ama bundan bir şey çıkmadı. Kildermore benim gibi adamların yeterince iyi olmadığını açıkça belirtti. Ailesinin büyük bir İngiliz unvanına bağlanmasını istiyordu."

Lauderwood kadehini boşalttı ve rahat bir yemek planlıyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evet, hem de çok çabuk bir tane buldu. İyi arkadaşısı Mercer yas tutmaktan henüz altı ay önce çıkmıştı ve yeni bir gelin için can atıyordu." Dönüp Cole'a komplocu bir tavırla göz kırptı ve devam etti. "Mercer bir varis için yanıp tutuşuyordu. Tüm o servetin senin o kendini beğenmiş amcana kalmasına izin veremezdi, değil mi? Edmund Rowland denen o değersiz pislik de öyle, değil mi?"

Cole, Lauderwood'un sözleri karşısında bir huzursuzluk hissetti. Bu tamamen doğrudu. Jonet Cameron ortaya çıkana kadar unvan için sırada amcası James ve kuzeni Edmund vardı. Madlow desteyi yüzüstü masaya bıraktı ve huzursuzca odaya baktı. "Edmund'dan bahsetmişken," dedi sessizce, "söylentiye göre bir çeteye düşmüş.

West End'den kara bacaklı Cole. Bu da hoş bir hikaye değil. Roly- poly bu sefer."

"Ne kadar?" diye sertçe sordu Cole, sesini alçak tutarak.

"Neredeyse bin pound. Her şeyin ötesinde."

Cole elini çenesinin üzerinde kaydırды. "Lanet olsun! James bu sefer onu kesinlikle öldürecek."

Madlow kaşlarını kaldırdı. "West End'deki keskin nişancıların yapacaklarından daha az acı verici olabilir."

"Bah!" diye homurdandı Lauderwood. "Bırakın karayılanlar ellerinden geleni yapsınlar. Lord James hiçbir şey yapamaz, çünkü omurgası yok. Her şey söylenip bittiğinde, Mercer varisini Cameron'un kızıyla tanıştırtarak bize bir iyilik yaptı." Albay başını eğdi. "Yine de bundan pek memnun olduğumu sanmıyorum."

"Hayır, sanmıyorum," diye kuru bir sesle onayladı Cole, Leydi Mercer'la ilgilenmek, can sıkıcı kuzeni için endişelenmekten çok daha önemliydi. "Şu anda bile bunu pek gizlemiyor. Mercer babasına başvurdu ve hepsi bu kadar mı?"

Lauderwood kıkırdadı. "Oh, hayır! Mercer iki hafta içinde onun için teklifte bulundu ama Leydi Jonet onu kabul etmedi. Çok yaşlı olduğunu söyledi, ki öyleydi. İlk başta Kildermore kızı reddetti ama sezon ilerledikçe o da teklifleri birbiri ardına reddetti."

"Peki Kildermore ona baskı yaptı mı?"

Lauderwood şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Öyle görünmüyordu ama anlatılanlara bakılırsa Mercer kız için çıldırıyordu ve bunun nedeni anlaşılıyor. Çılgınca cömert evlilik anlaşmalarıyla tekrar teklif etti ve Kildermore yine de Leydi Jonet'e boyun eğdi. Sezonun sonunda Leydi Jonet İskoçya'ya geri döndü ve biz küçük ölümlüler de her şeyin bittiğini düşündük."

"Ama belli ki öyle değilmiş," diye araya girdi Madlow. "Yine de ne olduğunu asla bilemedim."

Lauderwood kırışmış başını salladı. "Mercer Kildermore'u sarhoş etti, olan bu. Onu çok yüksek bahislere davet etti. Kildermore çok derindeydi, onu yoksullaştıracak kadar değil ama kızdıracak kadar. Kayıplarını telafi etmek istiyordu ve Mercer, kontun kızının elini ortaya koyması şartıyla bir oyun daha oynamayı kabul etti." Albay hafifçe güldü. "Kildermore kaybetti ama ayıldığında intikamını aldı."

"Nasıl yani?" diye sordu Cole.

Lauderwood güldü. "Avukatları bir adamın başına gelebilecek en berbat evlilik anlaşmasını hazırladılar. "Herkesin dilindeydi

Londra'da. Ve Mercer'ın karısını neden kontrol edemediğinin büyük bir kısmı. Bu ve Kildermore'un vicdan azabı. Bunun onu biraz kemirdiğini düşünmüşümdür hep. İlerleyen yıllarda yaşlı İskoç'un yumuşadığı söylenir."

O anda kapı içeri doğru patlayarak alaydan iki subayı daha içeri aldı. Terry Madlow hemen sandalyeleri çekti, Lauderwood daha fazla şarap istedi ve Lord ve Leydi Mercer konusu nazikçe ertelendi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kapı Lord Delacourt'un arkasından gümbürdeyerek kapanır kapanmaz, Jonet çocukların odalarına çıkan iki kat merdiveni uçarak çıktı. Yemekten sonra adet olduğu üzere, çocuklar Stuart'ın yatak odasının ortasında askerleriyle oynuyorlardı. "Anne!" diye bağırdı Robert, ona sarılmak için sıçrayarak. "Bak! Bak! Bak! Bu gece Birinci Kraliyet Süvarileri olduk!"

Gülerek onu serbest bıraktı ve Stuart onu odanın öbür ucuna, çocukların halının üzerine serdikleri oyunu görmesi için sürükledi. Zekice Stuart'ın yanına diz çöktü ve saçlarını karıştırdı. "Evet, burası oldukça kanlı bir savaşa benziyor," dedi takdirle, gözleri yere saçılmış dağınıklığı incelerken. "Ve bu ... *Tanrım!* O benim mavi şalım mı?" Halının ortasına yayılmış uzun ipek parçasını dikkatle inceledi.

"Anne!" dedi Robert kederle, "bu bir *şal* değil! Bu Dos Casas Nehri! Bunlar da Massena'nın süvarileri. Ve şuraya bakın" -yüzü yeniden parlayarak, nehrin aşağısında bulunan küçük yonga başlığını kaldırdı- "burası da Conception Kalesi!"

Stuart annesine endişeli bir bakış attı ama Jonet gülümsemeye zorladı. "Evet! Eğitimli bir askeri göz için bu çok açık!" diye onayladı. "Dur tahmin edeyim, senin versiyonunda cesur Ejderhalar Massena'yı tek başlarına mı ezecekler? Öyle mi?" Robert başını salladı, sonra genişçe esnedi.

Jonet ayağa kalktı ve ikisini de dikkatle inceledi. "Sanırım siz çocuklar yeni öğretmeninizi çok sevdiniz. Haksız mıyım?" Her iki çocuk da heyecanla kabul etti. Uzun ve sessiz bir anın ardından, "O halde memnun oldum," dedi. Ama gerçekte, Kaptan Amherst'in yanında oğulları kadar rahat olmayı diledi. "Şimdi! İkiniz de yatağa, beyler! Gel Robin, önce seni yatırayım."

Lauderwood ile yaptığı konuşmayı düşünerek geçirdiği huzursuz bir gecenin ardından Cole yatağından biraz kötü bir mizahla kalktı. Ellen Cameron'ın naifliği bir yana, Jonet'in onun için ne kadar

Rowland'ın kocasının ölmesini dilemek için fazlasıyla nedeni vardı ve Cole bunu açıklanamayacak kadar cesaret kırıcı buluyordu.

Bir soru ona eziyet etmeye devam ediyordu. Sevgisiz bir evliliğe hapsolmuş Jonet, sevgilisi David'in bir başkasına bağlandığını öğrenmiş olabilir miydi? Onu böylesine umutsuz bir eyleme iten itici güç bu olabilir miydi? Sevdiği adam için kendini özgürleştirmek mi? Delacourt onun için bu kadar önemli miydi? Cole bunu düşünmeye bile katlanamıyordu. Jonet'den hiç hoşlanmamasına rağmen onun bir katil olduğuna inanmaktan nefret ediyordu. Gerçekten de, zaman zaman, belki de aptalca bir şekilde, Jonet'in böyle bir şeyi asla yapamayacağını düşünüyordu, her ne kadar elinde imkân, sebep ve fırsat olsa da. Ama Cole bir sonraki nefesinde, Jonet'in değil ama kendi eksikliklerini irdelemekte isteksiz olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Ahlaki karakteri en iyi ihtimalle şüpheli olan bir kadın için bu kadar geniş ve yoğun duygular hissedebildiğini fark etmek ne kadar alçaltıcıydı. Ve hissettiği en yoğun duygulardan birinin saf ve basit şehvet olduğu gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Kadının gözyaşlarına karşı koyduğunu gördüğünde ona karşı hissettiği nefes kesici şefkat de neredeyse onun kadar endişe vericiydi. Belki de şimdi tam olarak düşündüğünde daha fazla.

Ama gerçekler ortadaydı. Jonet kocasını hiç sevmemişti ve Delacourt'u çok derinden seviyordu. Cole o gün Mercer House'un koridorunda bunu onun gözlerinde görmüştü. O kadınsı beklenti dolu bakışta hiçbir hata yoktu. Evet, gerçekler lanetleyiciydi. Onu mahvedecek kadar suçlayıcıydı ama mahkûm edecek kadar değil. Cole hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordu.

Belki de tüm bunların baskısı Jonet'in neden bu kadar garip davrandığını açıklıyordu, sanki James'in kardeşinin intikamını almak isteyebileceğinden korkuyordu. Belki de iri yarı uşaklarının ve diğer nöbetçi hizmetkârlarının ardındaki açıklama buydu. Yine de, James'ten korktuğunu itiraf etmiş olsaydı, Cole Jonet'e amcasının böyle bir şey yapacak cesareti olmadığı konusunda güvence verirdi.

Öyle miydi? Doğrusu Cole amcasının Lord Mercer'ın katiliyle ilgili kayıtsızlığını oldukça şaşırtıcı bulmuştu. James bu suçtan kimseyi mahkûm etmenin mümkün olmayacağını düşündüğünü itiraf ettiğinde hayrete düşmüştü. Görünüşe göre, James'in Cole'u Mercer'ların evine göndermesinin tek nedeni çocukların refahını kontrol etmektir, bir katili aramak ya da Jonet'i suçlamak için değil. James belki de Cole'un

masum olduğunu mu düşünüyordu? Gerçek katilin ortaya çıkmayacağını ummak için bir nedeni var mıydı?

Hayır, Cole nasıl Jonet'in acımasızca bir cinayet işleyemeyeceğine inanıyorsa, James için de bunun aynı derecede imkânsız olduğuna inanıyordu. Ama her zaman göz önünde bulundurulması gereken Edmund vardı. Edmund tembel ve savurgan biriydi ve daha da savurgan bir kadınla evliydi. İkisi birlikte gösteriş ve israfı bir sanat formuna yükseltmişlerdi. Dahası, Terrence Madlow'a göre Edmund kendini yine ciddi mali sıkıntılar içinde bulmuştu ki bu alışılmadık bir durum değildi.

Yine de Cole, Edmund'un birini öldürtecek enerjiyi toplayabileceğini düşünemiyordu. Kesinlikle böyle bir hareketle kendi eldivenlerini lekelemezdi. Ve bir cinayet Edmund'un sorununu çözemezdi. Jonet'in oğulları onu veraset sıralamasında çok aşağılara yerleştirmişti. Bu tür sorularla boğuşan Cole aceleyle tıraş oldu ve giyindi.

Saat henüz yedi olmamıştı ve ev hâlâ sessizdi. Ailenin alışkanlıklarını henüz bilmemesine rağmen Cole, Jonet'in evinden atını alıp gezintiye çıkmak ve kahvaltı için zamanında dönmek için yeterli zamanı olacağından emindi. Sessizce alt kata indi ve evin arka tarafına doğru yürüdü, ancak kahvaltı salonunun hemen içinde büyük bir ciyıklama ve gülüşme duydu.

Salonun çift kanatlı kapıları ardına kadar açıldığında, kahvaltı için hazırlanmış küçük ama güneşli bir oda ortaya çıktı. Cole uzun bir süre koridorun gölgelerinde fark edilmeden durdu, böyle bir aile içi uyum sahnesine izinsiz girmeye gönülsüzdü. Robin annesinin dizine tünemiş oturuyor, bir yanağında kırmızı bir reçel lekesi, Jonet yüzünü temizlemeye çalışırken çılgınca kıvranıyordu. Kesinlikle soğukkanlı bir katile benzemiyordu.

"Kıpırdama Robin," diye emretti, kelimeler kıkırdayarak çıkıyordu. "Bir çuval dolusu köpek yavrusu gibisin!" Jonet hızlı ve dikkatsiz bir hareketle peçetesini su bardağına daldırdı, sonra Stuart sırtarak ona bakarken canla başla ovalamaya başladı.

"Ah, ah!" diye bağırdı Robert. "Çene kemiğimi ovuyorsun, anne!"

"Güzel," diye kıkırdadı Stuart. "Böylece yemeğini bulaştıracığın bir yer daha eksilmiş olacak."

Jonet'in kaşları hafif bir kızgınlıkla birbirine yaklaştı ama gülümsemesi hiç bozulmadı. "Ah! Peki geçen hafta kucağına lapa döken genç adam kimdi, *hmm*, Stuart?" Jonet, Robert'ın kulağındaki son reçel parçasını da temizlerken Stuart yüzünü buruşturdu. Şaşırtıcı derecede güçlü kolları vardı,

Jonet Robert'ı kucağından kaldırdı ve ayağa kaldırdı. "Ve bu bir kazaydı, değil mi?" Sesi neşeyle uyarıcı bir ton aldı. "Aksi olsaydı, örneğin sen ve Robert birbirinize çırpılmış yumurta atmaya karar verdiğinizde-"

"Hatırlıyorum! Hatırlıyorum!" Robert yüksek sesle araya girdi. "*Bunun için uygun bir kırpma aldık! Sonra kendimizi yıkamak zorunda kaldık!*"

Stuart başını öne eğdi. "Evet. Masa örtülerini, yerleri ve gömleklerimizi de."

Jonet neşeyle, "Kesinlikle öyle," diye onayladı. "Çünkü hizmetçilerin yaramaz çocukların arkasını toplamaktan başka yapacak işleri de var. Şimdi kim bahçede yürüyüşe çıkmak ister?"

Robert hâlâ onun dirseğinin dibinde durarak ağlamaklı bir sesle annesine baktı. "Yine mi bahçe!" diye sızlandı. "Neden parka gidemiyoruz? Neden midillilerimizle gezintiye çıkamıyoruz?"

Jonet düşüncesizce onu kollarıyla sardı, yanına çekti ve başının üstüne şapırdatan bir öpücük kondurdu. "Öylesine, yavrum. Bir süre daha eve yakın kalmalıyız."

Ruh halinin bozulduğu belli olan Stuart kaşlarını çatarak tabağına baktı ve onu küçümser bir tavırla itti. "Yüzbaşı Amherst bizi St John's Wood'a götürüp Eton'ın Harrow'la oynayacağı maçı izleteceğine söz verdi." Sesi sert bir hal almıştı. "Sanırım o da evden çok uzakta olacak."

"Ah, Stuart!" dedi annesi yumuşak bir sesle, elini masaya doğru uzatarak onu elini tutmaya davet eder gibi. "Kendini çok üzgün hissettiğini biliyorum. Sadece kısa bir süre için. Söz veriyorum."

Cole yüksek sesle boğazını temizledi ve odaya girdi. "Günaydın."

Jonet omzunun üzerinden baktı ve kolunu indirerek Robert'ın ondan uzaklaşıp Cole'a doğru atılmasına izin verdi. "Kuzen Cole!" dedi çocuk neşeyle. "Bizimle kahvaltı etmeye mi geldin? Çok geç kaldın. Böbrek sever misin? Çünkü Stuart sonuncusunu yedi. Her neyse, onlardan nefret ederim. *Saatlerdir* buradayız. Bak, ben bitirdim. Yüzümde ve saçımda da reçel var."

"Evet, görüyorum," diye mırıldandı Cole, Robert'ın kulağının üstündeki saçta yapışkan noktaya bakarak.

"Günaydın Cole," dedi Jonet biraz gergin bir sesle ve ona oturmasını işaret etti. "Umarım rahat bir gece geçirmişsinizdir?"

Uşaklardan biri elinde kahve ve taze bir tabakla göründü ama Jonet'in delici bakışları Cole'un yüzünden hiç ayrılmadı. Karanlık güzelliği bu kez çok canlıydı.

Sabah, sanki gözlerinde kalan yorgunluk biraz azalmış gibiydi. Ama şimdi gözlerinde başka bir şey vardı ve Cole sezgisel olarak bunun öfke olduğunu hissetti.

"Evet, hanımefendi. Oldukça iyi uyudum," diye yalan söyledi.

Masanın öbür ucundaki Stuart çatalını bir takırtıyla yere bıraktı. Annesi ona döndü ve zoraki olduğu belli olan bir gülümseme takındı. "Stuart, işin bittiyse Robin'i bahçeye götür lütfen. Cole ve ben sabahki dersi konuşmalıyız." Omurgası kaskatı kesilen Jonet ayağa kalkarak çocukları çift kapıya kadar takip etti, sonra da iki kapıyı da sert bir hareketle kapattı. Jonet ona dönmeye fırsat bulamadan Cole kaçınılmaz azar için kendini hazırlamıştı.

Jonet son derece sinirlenmiş bir halde dönerek kahvaltı masasında rahatça oturan adamla yüzleşti. Adamın sanki oraya aitmiş gibi görünmesinden nefret ediyordu. Ve o kadar cana yakın, o kadar kibar ve o kadar ... o kadar *terbiyeli* görünüyordu ki. Daha da kötüsü, Cole Amherst şeytanı onu

-Sabah güneşi tarafından arkadan aydınlatıldığı için bugün daha da çarpıcı görünüyordu. Kumral saçları sıcak altının bir düzine farklı tonunda parlıyordu ve Yarımada'da geçirdiği yıllar nedeniyle hâlâ hafifçe bronzlaşmış olan cildini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Salon masası için fazla büyük görünüyordu ama yine de çok kullanılmış olduğu belli olan binici kıyafetlerine rağmen zarif ve şık görünüyordu. Garip bir şekilde, dar odanın her santimini kaplıyor ve Jonet'in anlayamadığı bir şekilde varlığıyla dolduruyor gibiydi. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Çocuklarının bu adamdan çoktan etkilenmiş olması, kuşkusuz mantıksız bir tepki olarak onu daha da kızdırıyordu. Çocukların öğretmenlerine hayranlık duymaları son derece önemliydi ama Jonet yine de çocukları üzerinde gereksiz etki yaratabilecek birinden korkuyordu. Bu tam bir ikilemdi ve kısmen, uzun süredir yeni bir öğretmenle çalışmaktan kaçınmasının nedeni de buydu. Jonet yavaş adımlarla ona doğru yürüdü. "Bir şeyi anlamamıza izin verin, efendim," diye başladı ölümcül bir yumuşaklıkla. "Çocuklarım söz konusu olduğunda, benim iznim olmadan asla herhangi bir seyahate çıkmayacaksınız. Beni anlıyor musunuz? Ben haberdar edilmedikçe bu evden dışarı adım atmayacaklar, yoksa bunun bedelini öderler!"

Cole başını çok hafifçe eğdi. "Elbette hanımefendi," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Ama bildiğim kadarıyla henüz bunu yapmadılar. Öfkeniz aceleci görünüyor."

Jonet odanın bir ucundan diğetine volta attı, sonra tekrar döndü. "Siz, bayım, küstahsınız ve haddinizi aşılıyorsunuz," diye bağırdı ve elini kaldırarak parmağıyla sertçe ona yerini hatırlattı.

Görünüşe göre Cole bu hareketi yanlış anlamıştı. Hoyratça uzanıp kadının elini yakaladı ve onu kendine yaklaştırdı; o kadar yaklaştırmıştı ki, şimdi hak ettiğı güçle ona tokat atması mümkün değildi. "*Sakin* bana vurmak için elinizi kaldırmayın, madam." Sesi kararlı bir şekilde kelimeleri gıcırdatarak çıkardı. "Senin huysuzluğundan ve şirret dilinden bıktım usandım artık. Ne tür bir adama küfretmeye alışkın olduğunuzu bilmiyorum ama buna katlanmayacağım."

Hâlâ ondan uzaklaşmaya çalışan Jonet, o kadar alev alev yanan gözlere baktı ki tüyleri diken diken oldu. Dudaklarının çizgisi sert ve acımasızdı, mükemmel çenesinin yapısı neredeyse zalimceydi. Yine de Jonet içgüdüsel olarak onun kendisine zarar vermeyeceğini, sadece hareketini yanlış yorumladığını biliyordu.

Aslında, belki de tam da bunu yapmasını istemişti! Ne kadar korkunç. Onu sınamak mı istemişti? Ona daha fazla eziyet etmek için mi? Hayır, sanki ona ihtiyacı olduğu için içerlemiş gibiydi. Sanki Cole'u böylesine sessiz bir güce ve mutlak bir dinginliğe sahip olduğu için cezalandırmak zorunda hissetmişti.

Evet, buydu, değil mi? Ve bu hem vicdansızca hem de tehlikeliydi. Tanrı adına, bunu kabul edemezdi. Ondan değil. Ne de kendisinden. Son bir çabayla ondan uzaklaştı. "Benimle laf dalaşına girmeyin efendim," dedi ses tonunu yumuşatarak. "Ben sadece sizi işaret etmek istemiştim!"

"Yaptın mı?" Cole'un sesi küçümsemeyle doluydu ama yüzüne renk gelmişti.

"Evet ve sakın konuyu değiştirmeye cüret etmeyin, efendim. Çocuklarımı Lord's'daki kriket maçına götürmek istiyordunuz."

Cole giderek rahatlıyor gibiydi. "İzninizle, bunu yapmayı çok isterim," diye kabul etti, altın bakışları sabitleşti, kare çenesi şimdi biraz kibirli bir şekilde kalktı. "Ama sakın olun hanımefendi. Bu sadece okul çocukları arasında bir maç ve henüz birkaç hafta var. Tüm can sıkıcı küçük ayrıntıları çözmek için zamanımız olduğunu söyleyebilirim."

Adamın ses tonundaki küçümseme Jonet'in öfkesini yeniden kabarttı. "Çocuklarım bu evden ayrılmayacak!" diye bağırdı. Sesi sertçe yükseldi, ama onu kontrol edecek gücü yoktu. "Buna izin vermeyeceğim, duydun mu? Ve bana karşı böyle küstahça davranma!"

Cole'un ağızı biraz açık kaldı ve uzun bir süre ona baktı. "Sizi anlamama izin verin hanımefendi," diye tersledi sonunda. "Çocuklarınızı eğiteceğim ve hem biniciliklerini hem de atletizmlerini geliştirmeyi üstleneceğim. Ve yine de, *bu evden ayrılmayacaklar mı?* Bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin farkında mısınız?"

Jonet hâlâ odada volta atıyor, midesi düğüm düğüm oluyordu. Gerçekten aklını kaçırmak üzereydi. "Kulağa nasıl geldiği umurunda değil, efendim! Bizim bir arka bahçemiz var! Bir evimiz var! Sadece idare etmelisiniz, hepsi bu. Çocuklarımla tanımadığım insanlar tarafından oradan oraya sürüklenmesine izin veremem! Güvenemeyeceğim insanlar!"

Jonet bir anda odanın daha da ısındığını ve daraldığını hissetti. *Kimseye* güvenemiyordu. Duvarlar içe doğru kayarak havayı sıkıştırıyordu. Jonet volta atarken avuçlarını şakaklarına bastırdığının farkında bile değildi. *Hiç kimseye!* Nabızı hızla atıyordu. Kalbi boğazında düğümlendi. Bir an için güneşin aydınlattığı oda soldu. Zihninde bir tabanca sesi duyabiliyordu. Sağır edici çatırtı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kurşun topun uğultusunu hissetti, kafa derisinin üzerinden sıyrıldı, şapkasını kaptı. Neredeyse altındaki atın gerildiğini, sonra da şaha kalktığını hissedebiliyordu.

Bir sonraki sefer döndüğünde görüntü kaybolmuştu ve Cole dirseğinin dibinde duruyordu. Kahvaltı peçetesi hâlâ elindeydi, onu yakalamayı başarmış ve durmasını sağlamıştı. "Jonet?" dedi yumuşak bir sesle. Cole bir elini kaldırdı ve şefkatle kızın yüzünü kendi yüzüne çevirdi.

Alnındaki nemde adamın nefesinin sıcaklığını belli belirsiz hissetti. Nefesini düzenlemek için mücadele etti ve kendisini ezmekle tehdit eden odanın duvarlarını zorladı.

"Jonet?" dedi tekrar, gözleri onun yüzünü arıyordu. "Canım, ne oldu? Lütfen kendini üzme. Tartışmayalım. Çocuklarla ben ilgileneceğim. Söz veriyorum."

"*H-h-hayır,*" diyebildi, masanın kenarına yaslanarak.

"Jonet." Cole onu biraz daha yakına çekti, büyük bir eli hâlâ yüzünün yan tarafını okşuyordu. Dokunuşu serin ve yatıştırıcıydı. "Tartışmak gibi bir niyetim yok. Çocuklarınızın iyiliğini ben de çok önemsiyorum. Ama onlar aktif çocuklar ve onları boğamayız. Belki de kocanızın ölümünü henüz atlatamadınız? Belki de içinizde mantıksız bir korku var-"

"*Mantıksız* korku mu?" Aniden elini itti ve patladı. "Bu ne cüret efendim? Böyle şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Onlar sizin çocuklarınız değil! Bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgiyi anlamanız mümkün değil!"

Jonet ondan uzaklaştı, gözleri kocaman ve öfkeliydi. "Bir çocuk doğmadan önce bile, kendinizi tamamen onun iyiliğine adanmalısınız. Onun güvenliğini sağlamak için yapılması gereken fedakârlıklar vardır. Bu tür bir adanmışlık hakkında hiçbir şey bilemezsiniz, efendim. *Hiçbir şey!*"

Birden Cole'un yüzünün öfkeden bembeyaz kesildiğini gördü. Çenesindeki kaslar sertçe gerildi ve ondan uzaklaşarak peçetesini yumuşak, küçümseyici bir hareketle masaya fırlattı. "Ne kadar haklısınız, hanımefendi," diye ısırdı, sırtı ona dönüktü.

Omzunun üzerinden ona bakmak için tekrar yarım döndü, gözleri kadının tanımadığı bir duyguyla donuklaşmıştı. "Gerçekten de bu konuda *hiçbir şey* bilmiyorum. Bana hatırlatmanız ne büyük incelik." Ve bu söz üzerine hızla salondan çıktı.

Jonet uzaktan onun ağır binici çizmelerinin koridorda gürleyerek arka kapıdan çıktığını duyabiliyordu. Güçsüzce sandalyesine yığıldı ve başını ellerinin arasına aldı. Ne yapmıştı? Ne söylemişti? Ve bu kâbus ne zaman sona erecekti?

Kaptan Amherst'in galip geldiği

Kapı hafifçe vurulduğunda Cole ve çocuklar okul odasında öğle yemeğini bitirmek üzereydi. Jonet'in uşaklarından biri masayı toplamaya başlamıştı. Tepsiyi yere bıraktı ve kapıyı açtığı anda hanımının koridorda durduğunu gördü.

Cole uşağın omzunun arkasından bakarak hızla ayağa kalktı. Lentoda çerçevelenmiş olan Jonet'in şapkası rakik bir açıyla yerleştirilmişti, duvağı arkaya dönüktü ve saçlarının yumuşak, dolgun stilini vurguluyordu. Kolunun üzerinde siyah bir şal taşıyordu ve ayaklarının dibinde Rogue ve Scoundrel sabırsız midilliler gibi zıplıyorlardı. Belli ki Jonet dışarı çıkıyordu ve taylar da bunu hissetmişti.

"İyi günler," dedi, sesi alışılmadık derecede tereddütlüydü. "Düşündüm de belki de ..." Biraz duraksadı, bakışlarını Robert'tan Cole'a kaydırdı, sonra hızlı bir nefes aldı. "Yani, ne kadar güzel bir öğleden sonra, değil mi? Bence yürüyüşe çıkmalıyız. Parkta."

"Ah, başkent, anne!" diye bağırdı Robert, sandalyesini geriye itti ve ağzını gömleğinin koluna son bir kez sildi.

Jonet'in eli onu durdurmak için kalktı. "*Eğer* Yüzbaşı Amherst -Kuzen Cole- gidebiliriz *derse*. Eğer derslerinden geri kalırsan gidemeyiz."

Öfkesi hâlâ dinmeyen Cole, derslerine daha yeni başladıklarını ve üç kısa saat içinde bir şey başarmış olmalarının beklenemeyeceğini alaycı bir şekilde söylemek istedi. Yine de Jonet'in el altından dilediği özrün ne olduğunu anladı ve öfkesini kontrol altında tuttu.

Gözlerini pencereden dışarı dikmiş olan Stuart dönüp annesine baktı. "Yas tutmamız ne olacak anne? James Amca ne diyecek?"

Jonet gülümsedi ama ne ışık ne de mutluluk vardı. Bu gülümseme Cole'un kalbini, bir kaş çatmanın ya da somurtmanın asla yapamayacağı bir şekilde etkiledi. "Çocuklarımın yanında biraz egzersiz yapmamın edep sınırlarını ihlal edeceğini sanmıyorum, Stuart," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Jonet bakışlarını Cole'a çevirdi. "Gidelim mi Cole? Sen ne düşünüyorsun?"

Ellerini arkasında sıkıca kavuşturan Cole başını öne eğdi. "Elbette," diye cevap verdi kırpılmış bir nezaketle. "Hazırlamam gereken dersler var."

"Ah, hayır," dedi, Cole'un bölgesine izinsiz girmeye isteksizmiş gibi eşikten çekingen adımlarla odaya girerek. "Hepimizin gitmesini kastetmiştim. Ellen -Bayan Cameron- pelerini getiriyor." Odanın diğer tarafına baktı.

Uşak sessizce yemek tepsisini yerleştiriyordu. "Ve Stiles, sen de gelmelisin. Köpeklerle yardım etmek için elbette."

Robert, "Oh, çok eğlenceli olacak!" diye cevap verdi. "Ben topumu alacağım, Kuzen Cole. Böylece biraz pratik yapabiliriz. Ve sopamı da. Sence iyi bir atıcı olabilir miyim? Bana öğretir misin? Öğretir misin? Bence oldukça iyi olabilirim."

Stuart Cole'un yanında durmak için pencereden uzaklaştı. "Gidelim, efendim," dedi usulca. "Kildermore'dan eve döndüğümüzden beri dışarı çıkmadık. Siz de gelmeyecek misiniz?"

Ve böylece Cole kendini saat birden kısa bir süre sonra Grosvenor Meydanı'ndan Park Lane'e doğru ilerlerken buldu. Bayan Cameron onun yanında yürüyor, dostça sohbet ediyordu. Önlerinde Jonet yürüyordu, artık peçesi inmişti. Yanında ellerinden tuttuğu çocukları vardı, köpekleri de peşlerinden itaatkâr bir şekilde koşturuyordu. Arkasında Stiles yürüyordu, tasmalarını tutuyordu. Upper Brook Sokağı'nın yanındaki kapıdan girdiklerinde parkı neredeyse bomboş buldular.

İçeride, yataklar ve bordürler tamamen çiçek açmıştı, laleler ve nergisler bahar çimenlerinin üzerinde büyük, görkemli renk cümbüşleri sıçratıyordu. Cole ileriye baktığında Hyde Park Corner'daki kapıdan tek başına bir faytonun geçtiğini gördü. Bir anda küçük kahverengi bir köpek onlara doğru koştu, çılgınca havlayarak Rogue ve Scoundrel'i köpek öfkesiyle çılgına çevirdi. Köpek gözden kaybolduktan ve collie'ler sakinleştikten sonra Jonet döndü ve onları serbest bırakmak için diz çöktü, siyah etekleri patikada zarif bir şekilde gölleniyordu. Sert bir sesle onlara uslu durmalarını söyledi ve ardından çimenlerin üzerinde koşmaları için serbest bıraktı.

"Size kolumu uzatabilir miyim Bayan Cameron?" diye sordu Cole kibarca, eteklerini silkelemek için ayağa kalkan Jonet'ten bakışlarını ayırmaya çalışarak. "Korkarım bu yol pek de pürüzsüz değil."

Aşağı baktığında Bayan Cameron'un kararsızca göz kırptığını gördü. Sonunda onun koluna girdi ve grup yavaşça gezintilerine devam etti. Cole ruh halinin yüzüne bu kadar net yansıdığını fark etmemişti ama görünüşe göre öyleydi. Dirseğindeki Bayan Cameron nazıkçe boğazını temizledi. "Yüzbaşı Amherst," dedi çok yumuşak bir sesle, "kuzenimi onaylamadığınız izlenimine kapılabiliriz."

Cole merakla ona baktı. "Leydi Mercer'ı onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez," diye sakince cevap verdi. "Ve benim görüşümün buradaki hiç kimse için bir önemi olduğunu sanmıyorum."

"Oh, ama öyle." Ellen kirpiklerini indirdi. "Yani Kaptan, ne hissettiğinizi anladığımı söyleyebilirim. Ne de olsa ben de yoksul bir akrabadan biraz daha fazlasıyım."

Cole onun pek de yoksul olmadığını ya da akrabası sayılmayacağını söylemekten kaçındı. Bu çok zalimce görünüyordu. "Bayan Cameron," diye sessizce karşılık verdi, "keşke kendinizi küçük düşürmeseniz-"

"Hayır, hayır!" Gülümseyerek onun sözünü kesti. "Bana aldırmamalısın! Doğrusu, yeterli bir harçlık alıyorum ve teyzemin beni evlendirmek için yaptığı korkunç girişimlere rağmen, istediğim gibi yaşamayı başarıyorum. Ama ben kuzenimden biraz daha büyüğüm ve biraz daha ciddiym, bu yüzden Jonet'i biraz ... şey, *anlamsız* buluyorsanız, sadece onun durumunu hatırlamanızı rica ediyorum."

Cole kaşlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "*Anlamsız*, Bayan Cameron, kuzeniniz için kullanacağım bir kelime değil," diye karşılık verdi. Uzun bir süre boyunca, grubun geri kalanının arkasındaki patikada istikrarlı bir şekilde ilerlerken ikisi de konuşmadı. Bir ara Cole, Robert'ın annesine bakıp köpeklerle oynamak için izin istediğini gördü ama annesi başını salladı, sonra da uzanıp çocuğun omzuna hafifçe dokundu.

Cole yine gözlerini Jonet'ten ayırarak çimenlerin üzerinde hızla ilerleyen collie'leri inceledi. Köpeklerin hapsedilmekten dolayı acı çektikleri belliydi. Artık özgür oldukları için ağaçların ve çalılıkların etrafında dilleri sarkık, ayakları havada, müthiş bir enerjiyle koşturuyorlardı. Yine de Jonet'in tek bir sözüyle durup dönmeye başlıyorlar ve nefes nefese bir hevesle onun yanına dönüyorlardı.

Sonunda köpekler suya doğru ilerledi ve dağınık haldeki ördekleri göletin kenarından uzakta bir kümeye doğru sürmeye başladıklarında hayvani içgüdüleri devreye girdi. Yürürken bir kolunu Stuart'ın dar omuzlarında dolaştıran Jonet elini kaldırarak işaret etti ve birlikte, şimdi hoşnutsuzluklarını kanat çırparak ve vaklayarak dile getiren kuşların görüntüsüne neşeye güldüler. Özellikle şişman bir ejderha tüm küstahlığıyla kabarıp Scoundrel'in ayaklarına doğru atladı ama yaşlı köpek sakın bir şekilde aldırmadı ve sürüsünü korumak için içgüdüsel çabalarına devam etti.

Cole ölçülü bir isteksizlikle dikkatini Jonet'in kuzenine verdi. Onunla birlikte olduğu için sohbet etmekten başka çaresi yoktu ama bunu yapacak yüreği de yoktu. "Söyleyin bana, Bayan Cameron," dedi sonunda, sözcükler o engelleyemeden ağzından kaçmıştı, "Lord Mercer'ın ölümüyle ilgili söylentilere inanıyor musunuz?"

Kolundaki Bayan Cameron'ın eli aniden sıkılaştı. "Bana Jonet'in kocasından onu öldürecek kadar nefret edip etmediğini mi soruyorsunuz efendim? Dedikoducuların ne dediğini biliyorum ama hiçbir evlilik mükemmel değildir. Evlilik kadınlara değil erkeklere fayda sağlarken nasıl olabilir ki?" Sesi soğuktu, garip bir şekilde mesafeliydi. "Kuzenimin gururu incindi ama insanlar nadiren gururları yüzünden öldürürler."

"Gurur mu? Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim hanımefendi."

Ellen dalgın dalgın uzakta parıldayan Serpentine'e doğru baktı. "Ne yazık ki Jonet çok genç yaşta evlendi, erkeklerin" -gözlerini Cole'a dikti, sonra kızardı- "oyalanmaya ihtiyacı olduğunu anlamadı. Elbette bu onu kızdırdı."

"Tam olarak ne diyorsunuz Bayan Cameron?"

Jonet'in kuzeni ona biraz garip bir şekilde sarıldı ve şaşırtıcı derecede mavi gökyüzünde gezinen hafif bulutları incelemek istercesine çenesini yukarı kaldırdı. "Siz bir bilgesiniz, Yüzbaşı Amherst. Congreve ne demişti? 'Cennette aşkın nefrete dönüşmesi gibi bir öfke yoktur' mu? Bunun gibi bir şey mi?"

"Cehennem de hor görülen bir kadın gibi öfkeli değildir," diye bitirdi Cole usulca. "Ama bu mantık, Leydi Mercer'ın kocasıyla evlendiğinde onu sevdiğini ima eder ve tüm anlatılanlara göre sevmiyordu, değil mi?"

Bayan Cameron sıkıca gülümsedi. "Hayır, ama denedi." Aniden patika yolda durdu. "Ama bu ne boş konuşma! Sanırım beni çok cesurca konuşmaya teşvik ettiniz, efendim. Jonet ne kadar öfkeli olursa olsun asla kimseye zarar vermez. Böyle soğukkanlılıkla hareket etmek onun doğasında yok."

"Umarım bu kadar şiddetli değildir?"

Bayan Cameron'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elbette! O da var. Öfkesinin çok kötü olduğu kesin, ama kötü bir öfkeye sahip olmak günah sayılmaz. Ya da eğer öyleyse, o zaman cehennemin gerçekten çok kalabalık olduğunu varsaymak gerekir."

Cole aniden Jonet'in patikada durduğunu ve omzunun üzerinden kendisine baktığını fark etti, bakışları yoğun ama anlaşılmazdı. Adını koyamadığı bir şeyden dolayı garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrayan Cole, kasıtlı olarak onun bakışlarını tuttu, ama gözleri dalgalanmadı. Sonunda Cole ona başıyla onay işareti yaptı ve adımlarına devam etti. Bayan Cameron da gelmek zorundaydı.

Serpentine artık çok yakındı. Kuzenine endişeyle bakan Jonet'in yanında durdular. "Ellen, çocuklar su boyunca yürümeyi çok istiyorlar. Sen ne dersin? Onlara izin vermek istemiyorum ama aptallık ettiğimi de

söyleyebilirim."

Robert onun yanında küçük bir mızızlanma çıkardı. "Bu sadece bir *gölet*, anne! Bak, başka çocuklar da var! Ördekler şimdi serbest ve bir kuğu görüyorum. Siyah bir tane!" Ağlamaklı bakışlarını Bayan Cameron'a çevirdi. "Kuzen Ellen bizimle gelecek."

Jonet oğluna alaycı bir bakış fırlattı ama Ellen söze karıştı. "Evet, tabii ki yapacağım."

"Sakıncası var mı?" diye sordu Jonet usulca. Kuzenine üstü kapalı bir bakış attı. "Bu çok iyi olur Ellen, çünkü Yüzbaşı Amherst'le biraz özel olarak konuşmak istiyorum. Elbette Stiles'ı da seninle birlikte göndereceğim."

Stuart ve Robert mutlu bir şekilde bağırarak anlaştılar ve Ellen Cameron ve uşakla birlikte yola koyuldular. Collie'ler başlarını kaldırıp onları selamlamak için ileri atıldılar. Jonet küçük bir ağaçlığın altındaki uzun, alçak bir bankı işaret etti. "Benimle oturur musun Cole?"

Cole başını salladı ve Jonet ince vücudu zarif, dar omuzları sert bir şekilde banka doğru yürüdü. Cole onu takip etti, eteğinin siyah ipeğinin yumuşak bahar çimlerinin üzerinde iz bırakmasını izledi ve içini kaplayan ani, anlaşılmaz özlem dalgasını bastırmaya çalıştı.

Şehvet. Evet, hissettiği tam olarak buydu. Ve bir şey daha. *Hayal kırıklığı*. *Endişe*. *Ve evet, büyük bir hayranlık*. Cole başını salladı. Jonet Rowland'ın onda uyandırdığı duygular çileden çıkarıcıydı. Akıl almaz ve mantıksızdı da. Herkes üzerinde böyle bir etkisi var mıydı? Erkekleri çıldırtmasına şaşmamalı.

Tanrım, günler önce onun salonuna girdiği ilk andan beri olduğu gibi kadına kızgındı. Yine de kadın onda her türlü koruyucu içgüdüğü ve sahip olduğu tüm erkeksi duyguları uyandırmıştı, bunların başında da arzu geliyordu. Ani bir utançla yanıp tutuşan Cole alçak ağaç dallarının altına eğildi, yapraklar serin bir şekilde teninin sıcaklığına sürtündü.

Jonet oturdu, sonra zarifçe uzanıp şapkasının örtüsünü katladı. Cole bankın en ucuna oturdu ve sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Jonet'in yüzünde bir mizah parıltısı belirdi, sonra aynı hızla kayboldu. Yavaşça dönerek soğuk olmayan ama kurnaz gözlerle Cole'a baktı. "Size bir özür borçlu olduğumu söyleyebilirim, efendim," dedi, sesi alçak ve boğuktu. "Bu sabah kahvaltıdaki davranışım affedilemezdi."

Cole sakince, "Korkarım ikimiz de oldukça kötü davrandık," diye cevap verdi. Yüce Tanrım, kadına *şirret* demişti! Evet, bunu kastetmişti ama şimdi bu hakaret

çok daha çirkin görünüyordu. Centilmenlik dışı davranışından utanıyordu.

Jonet başını üzgün bir şekilde salladı. "Bu benim hatamdı. Korkarım bu sabah kahvaltıda çok sert -ve biraz da mantıksız- konuştum. Kendimi kaybettiğim için beni affedeceğinizi umuyorum."

Cole onu bilmiş bir bakışla süzdü. "Kaybettiğiniz şey öfkenizden çok daha fazlasıydı, hanımefendi," dedi dikkatle. "Aslında, korktuğunuzu düşünmek için mazur görülebilirsiniz."

Jonet ona mizahtan yoksun gülümsemelerinden birini daha verdi. "Kocamın öldürüldüğüne inanıyorum Cole," dedi ve gözlerini kaçırarak onları çocuklardan ayıran geniş yeşil alana baktı. "Bu herkesin sinirlerini germeye yetmez mi?"

"*Sınırd*a, belki. Ama uçurumun kenarında değil," diye cevap verdi Cole. Gözünü kırpmadan ona baktı, onu anlamaya kararlıydı. Sesini daha samimi bir tona düşürdü. "Seni bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğunu bana anlatmaya niyetin var mı Jonet? Bana biraz güvenirsen daha iyi olabilir."

Başını küçük, kararsız bir şekilde salladı. "Hayır, yani... dua edin de konuyu değiştirmeye çalışmayın. Sadece özür dilemek istiyorum. Kaba davrandım ve belli ki sizi kızdıran bir şey söyledim. Tam olarak anlamıyorum ama yine de pişmanım."

Cole geri adım atmayı reddetti, onun aklında ne olduğunu öğrenmek için her zamankinden daha fazla endişeliydi, önceki öfkesi tamamen unutulmuştu. "Sanırım korktuğun şeyin ne olduğunu bilmeye hakkım var Jonet," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Çocuklarınız için endişelendiğiniz çok açık. O kadar insan arasında benim size güvenmem gerektiğini düşünmüyor musunuz? Yoksa hâlâ amcama bir şeyler anlatabileceğimi mi düşünüyorsun?" Sesi acı bir notayla sona erdi.

Jonet'in gözleri öfkeyle parladı. "Ne yapabileceğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. İtiraf ediyorum, bana beklediğimden çok daha onurlu bir adam gibi görünüyorsunuz. Ama benim için önemli olan tek şey tehlikedeyken size güvenmeyi göze alamam."

"Sanırım Lord James Rowland'dan korkuyorsunuz." Bu bir ifadeydi, soru değil.

Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Kocam *öldü*, efendim," diye tekrarladı, sesi boş ve periliydi. "Ve sevgili amcanız bu yüzden asılmamı görmekten başka bir şey istemez! Evet, James'ten korkuyorum! Siz korkmaz mıydınız? Özellikle de hayatı boyunca göz diktiğine şüphe olmayan unvanıyla arasında duran tek şey çocuklarınızsa?"

Dudaklarını sıkıca bastıran Cole başını salladı. "James böyle bir şey yapmaz-"

"Düşünceleriniz sevgiden kör olmuş, efendim!" diye bağırdı. "Birisi Bunu yaptı ve bundan daha fazla kazanacak kimse yok."

Cole bankın üzerinden ona baktı. Elbisesinin siyah ipeğinin altında Leydi Mercer'in ince bedeni rüzgârda sallanan bir kamış gibi titriyordu. "Ah, Jonet," dedi yumuşak bir sesle, kadının titreyen elini tutmak için bankın üzerinden aşağı doğru kayarak. "Bu yüzden çocukların dışarı çıkmasına izin vermekten korkuyorsun, değil mi? Ve neden evinizin etrafında köpekler, uşaklar ve muhafızlar var? Ama James ne kardeşine ne de yeğenlerine zarar verir. Hiçbir şey gözümü kör etmiyor. Onu olduğu gibi görüyorum - kendini beğenmiş yaşlı bir aptal - ama gerçekte, unvana göz diktiğine inanmamı sağlayacak hiçbir şey yapmadığını gördüm." Cole onun elini biraz sıktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jonet sertçe, ama elini geri çekmedi. "Peki ya Edmund? Gördüğüm en iğrenç adamlardan biri o. Karısı da pek iyi sayılmaz. Onları da savunuyor musunuz?"

"Hayır," diye itiraf etti Cole usulca, bakışları körü körüne suya sabitlenmişti. Sol tarafta, kur yaptıkları belli olan bir çift, görünüşe göre kendilerinden başka kimseyi düşünmeden su boyunca yürüyordu. Cole dalgın dalgın onları incelerken buldu kendini. Çocuklara yaklaşıyorlardı ama hiçbir risk teşkil etmiyor gibiydiler. "Hayır," dedi sonunda. "Onları savunamam. Edmund ve karısı söylediğiniz gibiler."

Jonet ona baktı, şaşkınlığı korkusunun önüne geçmişti. "Bunu itiraf ettiğine inanamıyorum."

"Sadece güvenilmez olduklarını kabul ediyorum," diye düzeltti. "Edmund şiddet uygulayacak cesarete sahip değil. Ben Bundan *eminim*."

Jonet inatla çenesini kaldırdı ve esinti peçesinin ince örgüsünü yakalayarak şapkasından hafifçe kaldırdı. Jonet'nin kendi zengin kokusuyla karışmış hanımeli kokusu havada süzülüyor, onunla alay ediyordu. "Elbette onlara güvenirsin," diye fısıldadı. "Ama ben güvenemem."

Cole omuz silkti. "James ve Edmund'la olan ilişkimin doğasını tam olarak anlamadığına ikna oldum Jonet. Sevgiden gözümün kör olduğunu söylüyorsun ama çok yanılıyorsun. James'in kardeşine zarar vermek için hiçbir şey yapmayacağını ve Edmund'un da bunu yapmak için yetersiz olduğunu söylediğimde bana inanın."

Jonet yine ürperdi. "Ama James benim asıldığımı görmeyi çok isterdi."

"Bu doğru olabilir," diye fısıldadı Cole. Çimlerin üzerinden, peşinde collie'lerle birlikte Serpentine'de koşmakta olan Stuart'a baktı. "Ama sadece senin suçlu olduğunu düşünürse."

"Ama ben değilim!" diye bağırdı sertçe, bir yumruğunu kucağına bastırarak. "Oh, bundan o kadar bıktım ki! Neden kimse Henry'yi öldürmek için bir nedenim *olmadığını* kabul etmiyor! Gerçekten de bu çabaya değecek biri değildi. Uzun zaman önce kendi yollarımıza gittik ve onun ölümü benim için hiç de iyi olmadı."

"Ama artık yeniden evlenmekte özgürsün," dedi Cole biraz umutsuzca, bu sözlerin nereden geldiğini bilmeden. Kendi elinde sıkıca tuttuğu narin ele baktı ve bir an hastalıklı bir pişmanlık hissetti.

"Ah!" diye bağırdı, bu düşünceyi dağıtarak. "Sanki başka bir koca alacak kadar aptalmışım gibi!"

Cole onun bakışlarını dikkatle tuttu. "Jonet, yasın biter bitmez Lord Delacourt'la evlenmeni bekleyen pek çok kişi olduğunu bilmiyor olamazsın."

Jonet neredeyse histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Gerçekten de öyle mi? O zaman kimsenin nefesini tutup beklememesini umalım, yoksa düğün yerine bir cenaze töreni daha olacak." Başını geriye attı ve gözlerini tepesindeki ağaçlara dikti. Cole onun hızla göz kırptığını görebiliyordu.

"Jonet-"

"David ve ben asla evlenmeyeceğiz," diye sertçe kestirip attı. "Bu düşünce bile çok saçma. O benim sevgili ... *arkadaşım*. Ve herkesin önünde sadece bu kadar olacağız. *Arkadaş*. Her kadının peşinde bir sürü eskort ve sevgili varken, toplum bunu neden kabullenemiyor?"

"Belki de," dedi basitçe, "çünkü bu *tondaki* diğer kadınlardan daha güzel ve daha cesursunuz. Belki de . . . onların ilgisini çekiyorsun." Bu söz üzerine çenesi düştü ve başı ona doğru döndü. Jonet'in gözleri irileşmiş, yüzü şaşkınlıktan bomboş kalmıştı. Cole yanaklarındaki ısıнын yükseldiğini hissedebiliyordu ve bronz tenine rağmen yüzünün kızardığını biliyordu. Kendini bir tuzağa düşürmek için hazırladı.

Ama gelen bir şey yoktu. Jonet sessizce, "Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdi. "Ama güzellik de bir lanet olabilir ve benimkinin bir zamanlar olduğu gibi olmadığını açıkça görebiliyorum. Zayıfım, çok çekingenim ve ... gibi görünüyorum." Keskin bir iç çekti. "Bugünlerde yaşlı bir karga gibi."

Yaşlı bir karga mı? Cole bir an için tutuklanmıştı. Jonet Rowland'ın şimdi daha güzel olduğunu bilmemesi mümkün müydü?

On sekiz yaşından daha mı gençti? Böyle bir saflık anlaşılmazdı. Hiç şüphesiz onunla sadece oyun oynuyordu. Yine de Cole ona baktığında tamamen samimi görünüyordu. Hatta neredeyse ona minnettardı. Ne kadar kafa karıştırıcı bir kadındı. Ve onu daha iyi tanımayı hem çok istiyor hem de bundan korkuyordu. Yine de bu sabah kahvaltı salonunda onu neredeyse şiddetle kızdıldığını inkâr edemezdi. Ancak Cole şimdi, onun sözlerine verdiğİ öfkeli tepkinin suçunun tamamen Jonet'e yüklenemeyeceğini kabul etmek zorunda kalıyordu. Belki de onun elini tutarak aşırı tepki göstermişti. Ve Jonet'in yorumları eski bir yarayı deşmek için değil, sert bir noktaya parmak basmak için hesaplanmıştı.

Başka türlü nasıl olabilirdi ki? Kadın onu pek tanımiyordu. Kesinlikle, onun başarısızlıklarını bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Kadının, kendisinin kendi hayatında yapamadığını yapmak için böylesine cesurca mücadele ettiğini görmek belki de onu üzmeliydi, ama üzmedi. İşin tuhafı, Cole'un kadına duyduğu hayranlık, yaşadıkları pek çok aksilik ve yanlış anlamaya rağmen artıyor gibiydi. Kadının bir katil olabileceğı gerçeğine rağmen. İsteksizce kadının elini bıraktı ve bankta ondan biraz uzağı oturdu.

Jonet kolay anlaşılır bir zekâyyla dönüp ona gülümsedi. "Başka bir şeyden konuşalım. Oğullarım hakkındaki izlenimlerinizi benimle paylaşır mısınız? Derslerinde çok mu geri kaldılar?" Sesi kararlılığını ve soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Oldukça zekiler, değil mi?"

Cole da hemen öyle olduğunu kabul etti. Aslında, okulsuz geçen dört aydan çok az şey zarar görmüştü - belki de disiplinleri dışında. Cole ve Jonet uzun bir süre çocuklar hakkında konuştular; sevdikleri ve sevmedikleri şeyler, zayıflıkları ve yetenekleri hakkında. Cole'un gördüğü bazı ebeveynlerin aksine, Jonet'in çocukları hakkında hiçbir hayale kapılmadığı çok açıktı. Onların hem eksikliklerini hem de yeteneklerini eşit bir şekilde tartıyordu ve Jonet Rowland her konuda mantıklı, sevgi dolu bir anne izlenimi veriyordu ve James'in kendisinden beklediğı sığı, bencil kadına hiç benzemiyordu. Gerçekten de, Jonet'in karanlık güzelliğini ve değişken öfkelerini görmezden gelebilerseniz, gayet normal görünüyordu. Şartlar farklı olsaydı Cole'un arkadaş olarak isteyebileceğı esprili, canlı bir kadın.

Jonet ağırlığını kaydırarak dirseğini bankın arkasına dayadı ve yanında oturan adamı inceledi. Tepesindeki yapraklar esintiyle hafifçe savruluyor, yüzünün sert düzlemlerine güneş ışığı ve gölge düşürüyordu. Gün ısınmaya başlamıştı ve o, adamın konuşmasını dinlerken

Cole'un sesinin sakinleştirici gürültüsü Robert'ın okuldaki sabah maskaralıklarını anlatırken, huzursuzluğunun çoğu yatıştı. Birlikte, sonraki çeyrek saat boyunca neredeyse dostça sohbet ettiler, ta ki birbirlerinden hoşlanmamaya karar vermiş iki insan beklenmedik bir şekilde ortak bir zemin bulduklarında sık sık olduğu gibi üzerlerine ani, garip bir sessizlik çökene kadar.

Jonet sessizliği bozmak için hemen konuştu ama sözleri beceriksizceydi. "Sen dul bir erkeksin Cole, değil mi?" Başını eğdi ve yüzündeki sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Yani... şey, Henry ve benden kısa bir süre sonra evlendiğinizi hatırlıyor gibiyim. Bu yüzden hatırlıyorum," diye beceriksizce sözlerini tamamladı.

Bir sinire dokunduğunu hemen hissetti. Adamın yüzündeki kaslar gerildi ve boğazı şiddetle çalıştı. "Evet," dedi sonunda. "Karım ben Portekiz'deyken öldü."

Jonet yumuşak bir sesle, "Çok özür dilerim," dedi. "Ne kadar düşüncesizim. Şüphesiz sizin evliliğiniz benimkinden oldukça farklıydı ve onu çok özölüyorsunuz."

Gözleri Jonet'in sorusunu anlamakta zorlanıyormuş gibi onun yüzünü aradı. "Rachel iyi bir kadındı," dedi sonunda. "Onun kocası olmak büyük bir onurdu."

Jonet onun aşk ya da bağlılık hakkında hiçbir şey söylemediğini fark etti ve bu ihmalin kasıtlı olup olmadığını merak etti. Cole karısına karşı tutku duyuyor muydu? Eğer öyleyse bile bunu sözlerinden anlamak mümkün değildi ama yine de son derece tutkulu bir adama benziyordu. "Ne yazık ki çocuğunuz yok," dedi hafifçe. "Onlarla aran çok iyi."

Uzun bir sessizlik oldu ve Jonet bu sırada Cole'un bankın kenarını kavrayan elinin parmak boğumlarının beyazlaşmasını izledi. Kendini giderek daha garip hissetmeye başlamıştı. Tanrım, ne zamandan beri nezaketini kaybetmişti? Gerçekten de bazen aklını kaçırdığından korkuyordu. Önce bu sabahki mantıksız tepkisi, şimdi de bu! Belli ki başka bir hassas konuya değinmişti. Ne de olsa bu adam hakkında ne biliyordu ki? Belki de çocukları vardı. Belki de bir şekilde onlardan uzaklaşmıştı. Gerçekten, bu onu ilgilendirmezdi! Cole Amherst'le gereğinden fazla ilgilenmeye başlamıştı. Aptalca bir şekilde arkadaşlığın geçici yanılsamasının tadını çıkarmasına izin vermiş, bu süreçte gardını düşürmüş ve muhtemelen onu aşağılamıştı.

Cole'un yüzü düz ve duygusuz kaldı. "Hayır, çocuğum yok," diye cevap verdi sonunda.

Jonet daha fazla ne söyleyeceğini bilemiyordu. Cole bankın ucunda kıpırdandı, sonra sanki rahat edemiyormuş gibi döndü. Sonunda Serpentine'e doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. "Kuzeniniz Bayan Cameron oldukça hoş görünüyor," dedi sıkıca.

Ellen'in bir sopa fırlatışını ve Rogue'un onun peşinden suya doğru koşuşunu izlediler. Jonet ona sertçe bakarak, "O benim için çok değerli," diye onayladı. "Ve bu konuda sana bir özür daha borçlu olduğumu söyleyebilirim. Dün akşam yemekte sizi tanıştırmak istemiştım ama siz onun yerine dışarıda yemek yiyince ... şey, son zamanlarda zihnimin çok meşgul olduğunu fark ettim."

Cole onun özrünü kabul etmek için başını eğdi. "Dün öğleden sonra Bayan Cameron'la tanıştım. Kitap odasında. Söyler misiniz, evini hep teyzesinin yanında mı tuttu?"

"Oh, hayır! İskoçya'da benimle birlikte büyüdü." Jonet hüzünle içini çekti. "Onun babası benim babamın küçük kardeşiydi. İkimiz de Kildermore'a bağlıyız."

Cole'un kaşları giderek birbirine yaklaştı. "Hiç kendine ait bir evi olsun istemedi mi? Hiç evlenmek istemedi mi?"

Bu soru Jonet'i rahatsız edici bir şekilde duraksattı. *Cole Ellen'ı çekici buluyor muydu?* Belli ki Jonet'i hiç beğenmiyordu, belki de Ellen gerçekten de onun zevkine daha uygundu. Cole'un Ellen'a kolunu uzatıp parkta ona eşlik edişini, sessiz tonlarda konuşurlarken altın rengi başını Ellen'ın koyu renkli başının üzerine eğişini fark etmemiş değildi. Hemen utandığını hissetti. Ellen ve Cole birçok açıdan birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Jonet bundan memnun olmalıydı.

"Hayır." Jonet zarif bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırdı. "Kildermore onun evi, tıpkı benim kendi evim gibi gördüğüm gibi. Ailesi o küçükken öldü ve babam onu bizimle yaşaması için getirdi. Hatta birlikte çıktık." Jonet düşünceli düşünceli alnını kırıştırdı. "Ama Ellen hiçbir zaman gerçekten ... *almadı*."

Cole, "Belki de ailenizin aşırı cesur kadınlar yetiştirme eğilimidir," diye cevap verince Jonet'in başı ona doğru kaydı. Adamın gözlerinde alaycı bir ışık görünce rahatladı.

"Kuşkusuz haklısınız," diye alaycı bir nezaketle kabul etti. "Sanırım benimki kadar büyük bir miras, her türlü korkunç hatayı telafi etmeye yeter."

"Cesaretin bir kusur olduğunu söylemedim leydim. Aslında, oldukça değerli bir şey olabilir, ancak bazı erkekler bunu kabullenmeyi çok zor bulabilir."

"Kelimelerle aran çok iyi, değil mi?" Jonet belli belirsiz gülümsedi. Anlaşılan şeytan yine dilini ele geçirmişti. Cole'un altın-kahverengi gözleri kısıldı ve hiç şüphesiz keskin bir karşılık vermek için ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Bunun yerine ılık bahar havası bir çocuğun korkunç çığlığıyla yırtıldı.

Cole'un banktan atlayıp Serpentine'e doğru koştuğuna dair hiçbir anısı yoktu. Gerçekten de ne suya girdiğini ne de Robert ve Scoundrel'i sudan çıkardığını hatırlamıyordu. Tek bildiği, Jonet onlara ulaştığında, eteklerini küstahça yukarı kaldırmış bir halde uçarken, hem kendisinin hem de çocuğun çimlerin üzerinde oturdukları, Cole'un botlarının ve pantolonunun mahvolduğu ve Robert'ın sıırıslam olduğu idi. Yanındaki köpek titremeye başlamıştı.

"Ne oldu?" Jonet çığlık atarak umursamaz bir şekilde çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. İki eliyle umutsuzca uzanıp oğlunun ıslak, kül rengi yüzünü kavradı. "*Aman Tanrım!* Ne oldu burada?" Robert'ın saçlarından akan su eldivenlerini ıslatmış ve fark etmeden bileklerinden aşağı akmıştı.

Scoundrel başını eğmiş, Robert'ın paltosunu sinirli sinirli kokluyordu. Cole bir anda Stiles'in endişeyle etrafta dolaştığını ve Ellen'ın hıçkırarak keskin bir nefes aldığını fark etti. Arka planda Stuart hareketsiz duruyordu, diğer köpek de onun yanındaydı. Ellen Cole'a bir adım daha yaklaştı.

"Robin! Söyle bana! Ne oldu?" Jonet tekrarladı, sesi histeriyle karıştı.

Robert yüzünü buruşturdu ve feryat etmeye başladı. "Alçak herif beni suya itti!" diye bağırdı. "Biz sadece sopayla suda oynuyorduk ve o yüzmek istedi!" Stiles Jonet'in yanında kalçalarının üzerine çökerken son kelime bir başka feryada dönüştü.

Stiles kansız ve sarsılmış görünüyordu. "Bir an için arkamı döndüm leydim, yemin ederim! Diğer delikanlıyı aramak için çalılıkların etrafından dolaştım ve sanırım ... neden, sanırım zavallı çocuk kenardan atladı." İri yarı uşak eliyle uzun çalılıkları işaret etti. "Belki de köpek yoluna çıkmıştır. Ama bu bir kazaydı, başka bir şey değil."

"Bayan Cameron!" Cole ısırarak ıslak paltoyu Robert'tan uzaklaştırdı. "Ne gördünüz?"

Çekingen bir tavırla öne çıktı ve Jonet'nin yanındaki çimlerin üzerine diz çöktü. "Ah!" diye hıçkırarak cevap verdi. "Ben de tam oradaydım." Düz bir çimen parçasını işaret etti. "Ve sanırım-oh, *sanırım* bir buluta hayran hayran bakıyordum ... ve ah, Tanrım! Zihnimin dağılmasına izin vermekle büyük aptallık ettim!" Sesi takıldı

Acı içinde. "Bir an kafamı çevirdim Jonet, sonra bir de baktım ki ikisi de suyun içinde. Ve sonra Stuart çılgık attı."

"Stiles!" diye bağırdı Jonet acımasızca, bakışlarını Robert'tan ayırarak. "Çalılıkları arayın."

Uşak şaşkınlıkla ona baktı. "Ama leydim! Orada kimse yoktu! Sadece çocuk ve köpek vardı."

Annesinin kollarında sıkıca tutulan Robert ürperdi. "Ara onu!" diye emretti. "Hepsini."

Stiles saçlarının önünü çekiştirerek ayağa fırladı ve su kenarındaki çalılıkların arasından hızla ilerlemeye başladı. Cole uşağı izlerken, kıyı şeridinde yürüyen birini arada sırada gözden kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu fark etti. Aslında, biraz şansla yarım düzine adam kıyı boyunca görünmeden ilerleyebilirdi.

Ve o civarda biri vardı. Şimdi hatırlıyordu. "Şu yönden yürüyen bir çift vardı." Cole sağ tarafı işaret etti. "Birkaç dakika önce. Onları başka kimse görmedi mi?"

Ellen gözyaşları içinde başını salladı. "Kimseyi görmedim." Tedirginlikle dolan Cole dikkatini hıçkırıkları yatışmaya başlayan Jonet ve Robert'a çevirdi. Neredeyse otomatik olarak ona doğru uzandı ve elinin ağırlığını sıkıca omzuna koydu.

Yüzü yukarı döndü, gözleri hâlâ dehşet içindeydi. "Jonet," dedi usulca. "İyi misin?" Sessizce başını salladı ama dolgun, anlamlı ağzının titremesi ona ihanet etti.

"Beni dinle," dedi dikkatle. "Robin güvende. Onu eve götürün. Ve o ıslak giysileri çıkarın. Hemen sıcak bir banyo yapsın." Yavaşça onun omzunu sıktı. "Jonet, duyuyor musun?"

Jonet'in başını sallamasını bekledi. "Evet," diye fısıldadı kısık sesle.

Cole ona acımasızca baktı. "Ben Stuart'la birlikte geride kalacağım," diye ekledi kararlılıkla.

Panik Jonet'in bakışlarını yeniden kararttı. "Onu gözümün önünden ayırmayacağım," diye vurguladı Cole nazikçe. "Elini bile bırakmayacağım Jonet. Etrafta biraz dolaşacağız ve hatırladığı bir şey varsa onu göreceğiz. Şimdi git. Robin'i eve götür. Ve bana güven."

Uzun bir an için yüzü buruşacakmış gibi göründü ama belli ki bundan daha sert bir yapıya sahipti. Cole onun aklından geçen düşünceleri görebiliyordu ve onun kendisini tarttığını biliyordu,

Bildiği ve şüphelendiği her şeyi dikkatle ölçüyordu. Cole ona güvenmesi için dua etti.

Ve onun da bu trajedi yüzünden kendisini suçlamaması için dua etti. Onun ihtiyatlılığını onaylamamakla hata mı etmişti? Jonet'in korkusu ilk bakışta görüldüğünden daha mı mantıklıydı? Ama suçlama için artık çok geçti. Cole başını iki yana salladı. Şüphesiz bu sadece bir kazaydı ve Robert'ın söylediği gibi olmuştu. Her nasılsa, çocuk heyecandan köpeğin üzerine tökezlemişti. Cole yalvarırcasına tekrar Jonet'e baktı.

Bu kadının kendisine inanmasını neden bu kadar umutsuzca istediğini bilmiyordu ama istiyordu. Sahadaki askerlerinin güvenliği dışında herhangi bir şeyi acilen önemsemeyeli uzun zaman olmuştu. Ama bu-! Bu tamamen farklı bir çaresizlik seviyesiydi.

Eliyle onun omzuna hafifçe masaj yaptı, kaslarının derinliklerindeki gerginliği hissetti ve bu hareketin mahremiyetini kimin gözlemlediğini pek umursamadı. "Jonet-?" diye fısıldadı.

Jonet giderek daha yakına eğildi, hâlâ gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Evet," diye fısıldadı o kadar alçak ve dengesiz bir sesle ki, adam zar zor duyabildi. "Evet, ama senin gözetimindeyken çocuğuma bir zarar gelirse, şunu anla: Kalbini kendi bıçağımla kesip çıkaracağım. Tanrı'nın önünde yemin ederim." Birdenbire Robert'ı kollarının arasına aldı ve usulca ayağa kalktı.

"Stiles!" Cole omzunun üzerinden bağırdı ve uşak ona doğru atıldı. "Lord Robert'ı Leydi Mercer'dan alıp eve götürün lütfen. Köpeklerle Bayan Cameron ilgilenecek," dedi ve Ellen'a doğru bir bakış attı. Yüzü bembeyaz kesilen Ellen hızla başını salladı ve uşağın uzattığı elden tasmaları aldı.

"Lord Mercer benimle kalacak," diye açıkladı Cole. "Etrafa bakmak istiyorum."

Grup bir anda yola koyuldu ve endişeli bir tempoyla Park Lane'e doğru yürümeye başladı. Stuart Cole'un yanında kalmış, onların gidişini izliyordu. Cole sözüne sadık kalarak çocuğun elini tuttu. Döndü ve gözlerini ona dikti. "Şimdi söyle bana, Stuart. Tam olarak ne gördün? Artık anneni üzmemden korkmana gerek yok."

Stuart başını kaldırdı, gözleri güneşe karşı kısılmıştı. Yüzünde Jonet'in keskin zekâsı ve yoğun bakışları vardı. "Çok az şey gördüm, efendim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Biz sadece sopaları fırlatıyorduk. Benimki boşa gitti, ben de Rogue'un peşinden gittim." Çocuk Serpentine'i batıya doğru kat eden patikayı işaret etti.

Cole rotayı gözleriyle takip etti. Çimenlerin o kısmından suyun kenarını görmek gerçekten de zor olacaktı. Aralıklı çalı kümeleri bunu engelliyordu. Ayrıca göletin kenarından görünmeden dolaşmak isteyen biri için de bolca siper sağlıyordu. Zemin nemliydi ve ayak sesleri hiç duyulmuyordu.

"Ve kimseyi görmediniz mi?"

"Hayır, efendim. Çalılıklar görüşümü engelledi. Ama ben de hiçbir şey duymadım," diye ekledi Cole'un bir sonraki sorusunu tahmin ederek. "Robin'in su sıçratmasından başka bir şey duymadım. Geri koştum ve onu çırpınırken gördüm."

"Peki sonra ne oldu?"

Stuart'ın gözleri kıyı şeridini taradı ama dışa değil içe baktığı belliydi. "Gördüm... Scoundrel'in ceketinin yakasını tuttuğunu gördüm. Evet! Şimdi hatırlıyorum. Dişlerinin arasındaydı ve ben çığlık attığımda, onu korkuttuğumu söyleyebilirim. Bıraktı. Ve sonra siz geldiniz, efendim."

Cole Stuart'ın gözlerinin içine bakmak için kamburunun üzerine çöktü. "İyi düşün Stuart. Geri koştuğunda, Scoundrel suyun içinde miydi, yoksa dışında mıydı?"

Çocuk donuk bir ifadeyle başını salladı. "Kesin bir şey söyleyemem efendim. Sanırım ama emin değilim. Her şey çok hızlı oldu ve korktum."

Cole onun koluna dengeleyici bir el koydu. "Evet, tabii ki öyleydin. Ben de öyleydim. Ama su çok derin değil ve Robin'in çok fazla tehlikede olmadığını söyleyebilirim." *Kafasını çıkıntı yapan kayalardan birine çarpmadığı, ayağını yere basamadığı ya da yalnız olmadığı sürece...*

Cole'un aklından korkunç düşünceler geçti ama bunları dile getirmedi. Bunu yapmak Stuart'ı gereksiz yere korkutabilirdi. Dikkatini tekrar, şimdi daha sakın görünen Stuart'a çevirdi. "Bana şunu söyle, Stuart," dedi. "Ve dikkatlice düşün. Sence Scoundrel Robin'e çarpmış ve onu kazara içeri itmiş olabilir mi?"

Stuart yine başını salladı. "Pek sayılmaz, efendim," diye fısıldadı. "Rogue böyle aptalca bir şey yapmış olabilir. Hâlâ bazen biraz sakar olabiliyor. Ama Rogue benimle birlikteydi, efendim. Bundan eminim."

Cole sessizce başını salladı. "Sen de gel. Suyun etrafındaki yeşilliklerde ayak izleri arayacağız."

Birlikte, el ele göletin etrafını dolaşmaya başladılar. Ve ayak izleri buldular. Binlerce olmasa da yüzlerce. Göletin etrafındaki nemli toprakta Londra'nın yarısının, tüm köpeklerin ve su kuşlarının ayakkabı izleri olduğu anlaşılıyordu. Cole dalgın dalgın gözlerini uzak kıyı şeridinde gezdirdi.

ve ötesine, Hyde Park Corner'a, her türden at ve arabanın akmaya başladığı, *beau monde'un* öğleden sonra gezintisinde Rotten Row'da şıklıklarını sergilemeye hazırlandığı yere. Teslimiyetle iç çekti. Burada öğrenilecek başka bir şey yoktu. Stuart'ı daha da yaklaştıran Cole arkasını döndü ve eve doğru yola koyuldu.

Robert'ın kazasının ardından Mercer House'a sessiz bir itidal havası çöktü. Sonraki üç hafta boyunca Cole sık sık Jonet'in huzursuz bir enerjiyle evde volta attığını fark etti. Çok az yemek yiyor ve uyuyor gibi görünüyordu. Cole'un Jonet'e karşı duyduğu öfke kaynama noktasına gelmişti ama şehveti azalmadan devam ediyordu ve tüm umutlara rağmen bu şehvet aşinalıkla azalmıyordu.

Sabah bir yaz gününün nemli sıcaklığıyla doğmuştu, bu da akşam için kötüye işaretti. Cole daha şimdiden havanın yaklaşan fırtınayla birlikte ağırlaştığını hissedebiliyordu. Nanna, sıcağı öngörerek okul odasının pencerelerini sabahın ilk ışıklarıyla birlikte akıllıca açmıştı ve şimdi kalın bir esinti içeri giriyor, perdelerin altından tembelce dalgalanıyor ve beraberinde sabah arabalarının gürültüsünü ve koşum takımlarının şingirtisini taşıyordu.

Dokuzdan kısa bir süre sonra bir pahalının arabası tıkırdayarak hizmetkârların girişine yanaştı ve aşçı merdiven boşluğuna çıkarak yüksek sesle yaban havucu fiyatını tartışmaya başladı. Maliyetçi, Aşçı'nın kalın brogue'unu jilet gibi kullanırken çocuklar biraz kıs kıs güldüler, ama bunun dışında saat on buçukta kapıya yaklaşan ağır bir arabanın sesi duyulana kadar her şey sakindi. Birisi aceleyle kapıyı açtı ve kapının tokmağını hararetle çaldı.

Çocuklar masadan başlarını kaldırıp merakla baktılar. Cole da merak ediyordu. Neredeyse sandalyesinden kalkıp sokağa bakacaktı ama sonra hemen bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Jonet'i arayanların kim olduğunu merak etmek ona düşmezdi.

Ardından gelen tartışma fikrini çabucak değiştirdi. Birkaç dakika içinde diyalog yüksek sesli bir gürültünün ötesine geçerek gerçek bir bağırma yarışına dönüştü. Çok geçmeden Jonet'in sözleri merdiven boşluğuna belirgin bir şekilde taşındı, boğuk sesi vahşi bir öfkeye yükseldi. Onu takip eden daha alçak tonlar işitilebilir şekilde kibirli ve savunmacıydı ve sadece tek bir adama ait olabilirdi. Lord James Rowland.

Stuart ve Robert hemen gözlerini işlerinden kaldırdılar, yüzleri endişeden solmuştu. "Görünüşe göre James Amca aradı," dedi Cole kuru bir sesle, sandalyesini geriye iterek. Çarpan bir kapının gümbürtüsü

Evin içinde. "Efendim, aşağıya iniyor musunuz?" diye sordu Stuart, yüzü gerilmişti. "Belki de gitmelisiniz. James geldiğinde annem çok üzülüyor."

Tam o sırada, kırılan camların sesi evin içinde çınladı. "Uh- oh," dedi Robert uğursuzca. "Annem salondaki masanın üzerindeki vazoyu ele geçirdi."

"Tamam o zaman," dedi Cole, hızla ayağa kalkarak. "Ben en iyisi aşağı ineyim. Stuart, sen Latince çekimleri yapmaya devam edeceksin. Robin, döndüğümde bütün o aritmetik problemlerinin düzeltilmesini istiyorum. Onları doğru yapabilirsin ve yapacaksın da."

Çocuklar anlaştıklarını mırıldandılar ve Cole iki kat merdiveni indiğinde, bir hizmetçi koridordaki camları süpürmeye başlamıştı bile ve Donaldson bir şekilde koridordan geçip salona girmeyi başarmıştı. Çift kanatlı kapılar ardına kadar açılmıştı ve uşak eşikte, bir gözü Jonet'in üzerinde, metanetle duruyordu.

Şapkası hâlâ elinde gevşekçe tutulan James pencerenin yanında durmuş, yüzünün etli solgunluğunu hafif bir güneş ışığı aydınlatıyordu. James'in gözleri sanki rakiplerini ölçüyormuş gibi Jonet ve Donaldson arasında gidip gelirken alnında bir ter tabakası görünüyordu. Cole'un varlığına aldırmayan James'in amansız bakışları Jonet'in üzerine yerleşti. "Size söylüyorum hanımefendi, o çocukları görmeye her türlü hakkım var!" diye ısrar etti, boş eli kasıla kasıla yumruk oluyordu. "Onları benden uzak tutamazsınız! Buna daha fazla katlanmayacağım ve sözümüne güvenebilirsiniz!"

Jonet başını geriye attı, yüzü alev alev yanan bir öfke maskesine dönüşmüştü, gözleri karanlık ve parıltılıydı. Cole bir kadının bu kadar vahşi görünebileceğini hiç düşünmemişti. "Sözümü unutmayın, Lord James!" diye ısırdı, hafif brogue'u kalınlaşmıştı. "Çocuklarım derslerinde ve rahatsız edilmeyecekler." Jonet, James'e doğru tehditkâr bir adım daha attı. "Siz, efendim, avukatımı bekleyebilir ve randevularınızı onun aracılığıyla yapabilirsiniz."

"Ve siz, madam, daha kötü bir yere değilse bile Bedlam'a kapatılmalısınız! Aklıma hemen Newgate geliyor!" James eliyle sarsak, küçümseyici bir hareket yaptı ve Jonet bir adım daha yaklaşıp kolunu geri çekti.

Cole o ana kadar kadının ince, siyah bir kırbacı eline geçirdiğini fark etmemişti. Görünüşe bakılırsa kendi kırbacıydı. Donaldson aceleyle Cole'a döndü, yüzünde *Tanrı aşkına bir şeyler yap!* ifadesi açıkça okunuyordu.

Cole boğazını temizledi ve odaya girdi. "Bu James Amca!" dedi sakın bir sesle ve odayı geçerek onların yanında stratejik bir pozisyon aldı. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyuz?"

Cole, Jonet ve James'in dönüp kendisine bakmalarını izledi, ikisinin de yüzü kan kırmızısına yakın bir tonda kararmıştı. Birlikte öfkeli bir tirada başladılar. "Beni taciz etmeye geldi!" diye ısrar etti Jonet. "Bu çok açık değil mi?"

"Koğuşlarımı görmeye geldim! Yeğenlerimi!" diye sordu James. "Görmüyor musun Cole? Tam da dediğim gibi değil mi? O doğal olmayan bir anne!"

"Dışarı! Dışarı! Evimden çıkın, efendim!" diye bağırdı Jonet, elini tekrar geri çekerek.

"Burası sizin eviniz *değil*, madam!" diye karşı çıktı James, kırpıntıdan kaçınmak için yeterince geri çekilerek. "Eviniz lanet olası bir İskoç uçurumunun kenarından sarkan bir kaya yığını ve keşke kendinizi çıkarıp orada kalsanız! Mercer Evi Stuart'a ait ve ben de emanetçisiyim! Şimdi onu göreceğim, lütfen!"

"Yoksa ne olur?" diye hırladı Jonet, çenesi dışarı fırlamıştı, duruşu agresifti. "Yoksa avukatlarımı getiririm!" diye öfkelendi James. "Ve sonra sen de yoksa nedenini öğrenirim!"

Cole sakince aralarına girerek, "Bana öyle geliyor ki burada zaten yeterince çocuğumuz var," dedi. James kaşlarını çatarak ona baktı ama Cole sırtını Jonet'e dönerek sol elini beklenti içinde avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Leydi Mercer," dedi yumuşak bir sesle. "Görüyorum ki kırbacımı yine dikkatsizce arka koridorda bırakmışım. Onu geri getirmeniz ne kadar düşünceli bir davranış."

Buna karşılık Jonet kara bakışlarıyla onu çiviledi, kara, yay gibi kaşları tamamen birbirine yaklaştı. Güzel dudakları inatçı bir çizgiye dönüştü ama uzun bir süre sonra gözlerinden öfkeli bir kabullenişin gölgesi geçti ve kırbacı bir *gümbürtüyle* adamın elinin üzerine sertçe bıraktı.

Cole yüzünü buruşturarak, "Teşekkür ederim hanımefendi," diye cevap verdi. "Çok nazıksınız." Avuç içi acıyarak amcasına döndü. "Şimdi, James, bize izin verirsen, Leydi Mercer ile özel olarak konuşmak istiyorum, sonra belki hepimiz biraz kahve içebiliriz?"

"Kahve-?" Jonet'in sesi tizdi.

"Onu ikna edebileceğini düşünüyorsan konuş," diye homurdandı amcası, Jonet'ye kötü ve gergin bir bakış fırlatarak. Gözlerinin akı tedirgin bir aygırinki gibi cesur ve biraz da titrekti.

"Hayır!" diye sertçe itiraz etti, Cole bir elini yavaşça kolunun altından

geçirirken bile. "Onu evimde yalnız bırakmayacağım. Bunu yapmayacağım!" Hareket etti

Sanki ondan uzaklaşacakmış gibi.

Cole ona nazikçe, "Jonet, o yalnız değil," diye hatırlattı. "Donaldson onunla birlikte." Sonra biraz kabaca, Cole onun dirseğini kavradı ve onu odadan dışarı itti. Gözleriyle uşağa olduğu yerde kalmasını emretti.

Cole Jonet'i koridorun karşısındaki boş kahvaltı salonuna çekerken Donaldson kapıları arkalarından iterek kapattı. Cole kırbacı bir sandalyeye fırlattı ve yüzünü ona döndü. Belli ki öfkeden kudurmuş olan kadın, siyah etek uçları çılgınca sallanarak ve rengi yükselmiş bir halde Cole'un üzerine yürüdü. Jonet'in elleri öfkeyle iki yanında yumruk olmuştu ve öfkesinin içinde tehlikeli derecede güzel görünüyordu. "Delirmiş olmalısınız, efendim! Belki de onun tarafındasınız!" Sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüştü. "Belki de aksini ummakla aptallık ettim."

"Jonet, Tanrı aşkına, beni dinle!" dedi, iki elini kollarından yukarı kaydırıp omuzlarını hafifçe kavrayarak. "Ben kimsenin *tarafında* değilim. Ama James haklı." Onu nazikçe salladı ve gözlerini toplayabildiği en sakin bakışlarla onun gözlerine dikti. "Ne yazık ki çocukları görmeye hakkı var. Onunla bu tür oyunlar oynamanız çok tedbirsizce."

Jonet kadınlara yakışmayan bir yemin savurdu. "Neyin *ihtiyatlı* olduğu zerre kadar umurumda mı sanıyorsun?"

Cole onu sıkıca tuttu ve ne kadar derinden titrediğini fark etti. "Jonet," diye nazikçe açıkladı, "vasiliği paylaşıyor olabilirsiniz ama James, Mercer mülkünün tartışmasız mütevellisidir. Senin hayatını zorlaştırabilir. Dahası, doğru miktarda manevrayla muhtemelen o çocukları senden alabilir."

Öfkeyle adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Oh-! Ve sanırım sen de bundan daha iyisini istemezdin!"

Kaba bir şekilde onu biraz daha yakına sürükledi. "Hayır, Jonet! İstemediğim şey tam olarak bu." Cole dikkatle ona baktı ama Jonet onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Onu bir kez daha, bu kez daha sert bir şekilde sarstı. "Tanrı aşkına, beni dinle! *Beni* James yetiştirdi. Bu kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir kader değil."

"Sana inanmıyorum," diye çılgınca ısrar etti.

"O zaman beni yaraladın," diye karşılık verdi Cole usulca. "Hem de çok derinden."

Ağırlaşan göz kapaklarının altından yavaşça ona baktı. Gözlerinin altındaki deri uykusuzluktan kararmıştı ve ağzı belirsizce titriyordu. "Yüce Tanrım, ben çok kötü bir aptalım," dedi sonunda, sesi neredeyse duyulmuyordu. "Bırak seni, neden birine güvendiğimi bile düşünemiyorum."

"Jonet, canım, sanırım birine güvenmelisin." Cole sessizce konuştu. "Acımasız olmak istemem ama zihinsel bir çöküşün eşiğinde olduğuna inanıyorum ve bu sebepsiz değil," diye hızla ekledi. "Ama James'in yüzüne bir kırbaç salladığın gerçeğinden kaçamazsın. Bu olmaz Jonet. Basitçe olmaz. Aslında, bu ona sana karşı koz verir."

Jonet zayıf, titrek bir omuz silkmeye tekrar başka tarafa baktı. "Ne yapmamı istersiniz?" diye fısıldadı sonunda. "Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum gibiyim. Tanrım, düşünemeyecek kadar yorgunum." Aniden bir kolunu adamın elinden çekti ve avucunu şakağına dayadı.

"Çocukları James'le çay içmeleri için aşağıya getireyim."

Jonet'in eli düştü. Yüzü tekrar ona döndü, gözleri alarmla parlıyordu.

Cole başını salladı. "Jonet, sana söz veriyorum onları bırakmayacağım. James seni sinirlendirmeye çalışacak ama onları alırsam daha fazla tartışmasına gerek kalmayacak. Ne de olsa beni buraya o gönderdi ve sen de bunu biraz isteksizce de olsa kabul ettin." Cole ona gülümsemek için kendini zorladı. "Ve eğer onları ziyaret etmesine, nasıl olduklarını görmesine izin verilirse, o zaman daha fazla tartışacak bir şeyi kalmaz."

Jonet derin, ürpertici bir nefes aldı ve Cole onu kollarının arasına alma isteğine karşı koymak için kendini zorladı. Tanrım, o kadar küçük, o kadar çelimsiz görünüyordu ki. Kahvaltı salonunun cumbalı penceresinin ötesinde, rüzgâr genç huş ağaçlarını kırbaçlamaya başlamıştı bile, dalları tedirgin ediyor ve güneşi yakalamak için yaprakları baş aşağı savuruyordu. Cole yumuşak bir iç çekişle ellerini Jonet'in omuzlarına doğru biraz daha kaydırды ve Jonet'in sırtını hafifçe sıvazlayarak onu göğsüne doğru çekme ve yüzünü yumuşak siyah saçlarına bastırma dürtüsüne direndi.

Böyle bir kadını elinde tutmanın aptallıktan da öte olduğunu biliyordu. Kadın cıva gibiydi; olağanüstü parlak, tehlikeli derecede güzeldi. Ağzının altında ne kadar olgun ve sıcak hissedebileceği düşüncesini aklından uzaklaştırdı ve zihninde onu rahatlatıcak sözcükler aradı. Ama Jonet'i endişelerinin temelsiz olduğuna ikna etmeye çalışmadı. Hele dün olanlardan sonra. Yine de Jonet, James'in haklarını inkâr etmeye devam edemezdi. Cole adamın neler yapabileceğini çok iyi biliyordu.

"Pekala," dedi sessizce ve onunla birlikte pencereden bakmak için kollarında yarı döndü. Fısıldarken ona bakmadı. "Dediğinizi yapacağım. Tanrı'ya dua et de ciddi bir hata yapmayayım, ama sana güveniyorum-ya da

Belki de *sana güvenmem* gerektiğini söylemeliyim." Sözleri boğuk bir sesle sona erdi. "Ama bunun bir anlam ifade ettiğinden şüpheliyim."

Cole hâlâ ellerini hafifçe onun omuzlarına koymuş, içindeki gerginliği ve belirsizliği hissederek duruyordu. Ve o anda, kendi sağduyusuna karşı mücadele etmeyi bıraktı. Birdenbire Jonet'i biraz daha yaklaştırmak ve şakağına hafif, şefkatli bir öpücük kondurmak dünyadaki en doğal şey gibi göründü. Yine ne yaptığını dikkatlice düşünmeyi reddetti ve dudakları Jonet'in tenini terk etmesi gerekirken, akıllıca olandan bir an daha uzun süre oyalandılar ve okşamaya basit bir teselli jestinin ötesine geçen bir yakınlık kattılar. Kızın nefesi küçük, neredeyse özlem dolu bir iç çekişle dışarı çıktı. Jonet'in saçları dudaklarına sıcak ve yumuşak geliyordu ve kısa bir an için onun dokunuşuyla hızlandığını hissetti.

Ve sonra aniden sarsılarak uzaklaştı. "Teşekkür ederim," dedi, sesi boğuktu, sanki kelimeler uykudan uyandırılmış gibiydi. "Çok nazıksınız."

"Ah," dedi Cole, ondan uzaklaşırken ses tonuna hafiflik katmaya zorlayarak. "Seni ilk öptüğümde tam da bu sözleri söylediğini hatırlıyor gibiyim. Dudaklarımın kadınlar üzerinde her zaman böyle yıkıcı bir etkisi vardır."

Jonet onun zayıf mizah girişiminden habersiz görünüyordu. "Demek o günü hatırlıyorsun?" diye sordu uzak bir sesle.

Cole yumuşak bir sesle, "Düğün günün," diye karşılık verdi, odanın öbür ucuna ve uzaklara bakarak. "Ah, evet. Çok iyi hatırlıyorum."

"I . . . İstemiyorum. En azından gerçek bir düğün değil." Jonet'in bakışları tekrar ona kaydı ve aniden konuyu değiştirdi. "Ben okul odasına gidip çocukları getireyim," dedi isteksizce. "Kendimi toparlamam için bana biraz zaman verin, sonra onları size getiririm."

"Evet, tabii ki," diyerek Cole'u onayladı. Mantıksız bir umutsuzluk dalgasını görmezden geldi ve kendini ondan uzaklaşıp kahvaltı salonuna doğru adım atmaya zorladı.

Jonet onun gidişini izledi, elini kapıya dayayıp iterek koridora çıkarken bakışları adamın eline takıldı. Elleri geniş avuçluydu ama yine de zarıftı. Gerçekten de onları yeterince sık incelemişti. Güçlü tendonları ve ağır damarları onlara karakter kazandırırken, orduda geçirdiği yıllar onları bronzlaştırmış ve biraz sertleştirmişti. Ve şimdi onların nazik, sıcak ve sonsuz derecede rahatlatıcı olduğunu biliyordu. Jonet sadece bu rahatlığın özenle hazırlanmış bir kuruntudan daha fazlası olduğunu umuyordu. Ama Tanrı aşkına, Cole bir konuda haklıydı. Birine güvenmek zorundaydı. Ona güvenmeye cesareti var mıydı?

Cevap hayırdı. Yine de meseleler olduğu gibi devam edemezdi. Gerçekten de olduğu gibi devam edemezdi. Gerçekten de kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Bunu itiraf etmek ona acı veriyordu. Bugün James'in yüzüne bir silah doğrultmuştu. Hyde Park'taki bu trajedi onu önceki kazalardan çok daha fazla sarsmıştı. Ve *kaza* gerçekten de doğru kelime değildi, değil mi?

Jonet, Henry'nin ölümüyle başlayan olayların hiçbirinin tesadüf olmadığına giderek daha fazla inanıyordu. Yorgun bir halde kahvaltı masasına oturdu ve geniş pencereden dışarıya baktı. Cole'a güvenme riskini göze alıp alamayacağını hâlâ bilmiyordu. Çocuklarının iyiliği tehlikedeydi. Ve Cole James'in yeğeniydi. Yine de tüm içgüdüleri onu Cole'a çekiyordu ve bu cazibeye direnmek için gereken kısıtlama, neredeyse tükenmiş olan zihnini bir kez daha yoruyordu.

James'in emirlerini yerine getirmek niyetinde değilse neden onun evinde bu görevi kabul etmişti? Böyle bir adamın -bir askerin- böyle bir görevi kabul etmesi için başka ne sebep olabilirdi ki? Onu iyice araştırmak birkaç haftasını almıştı ama artık onu motive edenin para olmadığını biliyordu. Ve bunu iyi kalpli olduğu için yaptığına bir an bile inanmamıştı. Hayat ona insanların neredeyse hiçbir zaman bu kadar bencil olmadığını öğretmişti.

Yine de onun kucaklamasının ne kadar güven verici olduğunu itiraf etmek onu rahatsız etti. Jonet uzun boylu bir kadındı. Çok az erkek Cole Amherst gibi onun üzerinde yükselirdi. Göğsü genişti ve kolları emindi. Jonet onların içine dalmak ve içindeki titreme durup delilik dağılana kadar onun göğsünün duvarına sığınıp kalmak istemişti. Bu onun hiç bilmediği bir lükstü. Artık bunu karşılayamazdı.

Dokunuşu ne kadar tuhaf ama bir o kadar da doğal görünüyordu. Ve onu öpmüştü.

-İlk başta neredeyse kardeşçe bir jestti. Ama sonra sanki biraz oyalanmış, öpücüğü rahatlatıcı olmaktan çok erotik bir şeye dönüştürmek için dudaklarını Jonet'in alnında gezdirmeyi düşünmüş gibi hissetti. Ve Jonet onun tam da bunu yapmasını istemişti. Onun evdeki yerini düşünerek kendini geri çekmeliydi. Ama aslında onun evdeki yerinin ne olduğunu artık bilmiyordu. Cole Amherst zahmetsizce ve hiçbir kibre kapılmadan, sanki göreviymiş gibi insanlara ve durumlara hükmediyordu. Ve şimdiye kadar, bunu yapmasına izin verdiği için neredeyse rahatlamıştı.

Hayır, Jonet Cole'un kucaklamasından sarsılmamıştı. Bunun yerine, ona doğru eğilmek için can atmış, kendini zayıf bir şekilde, Cole'a sarılmanın son derece doğal olduğuna ikna etmişti.

Çünkü Cole *aileden biriydi* ve daha birkaç gün önce bu fikri gülünç bulmuştu. Rowland ailesi ona kederden başka bir şey getirmemişti. Yine de Jonet kısa bir süreliğine çocuklarının tehlikede olduğunu ve en büyük düşmanının oturma odasının hemen içinde onları beklediğini unutmamasına izin vermişti.

Aptalca bir şekilde, Cole Amherst'in günahkâr erotik ağzının tenindeki sıcaklığının tadını çıkarmış, umutsuzca onun dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde kaydırmasını ve her şeyi kör edecek bir vahşilikle onu almasını dilemişti. O bunu yapabilecek güçteydi. Ham güç ve bastırılmış şehvet, kararlı dizginlerinin hemen altında kaynıyordu. Bir erkeğe böylesine hınzır dudaklar bahşedilmezdi, onları her türlü avantaj için kullanmaktan aciz olsaydı.

Ve geri kalanı da aynı derecede umut vericiydi. Jonet küçük bir umutsuzluk çığlığıyla bu düşünceyi bir kenara itti. Ne kadar tehlikeliydi! Oh, onu baştan çıkarma düşüncesiyle oynamıştı ve çocuklarını güvende tutacağını düşünseydi bunu isteyerek yapardı. Ama Cole Amherst'in hırsı ne olursa olsun, Jonet bunun baştan çıkarma yoluyla engellenemeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Duygusal ağzı bir yana, Cole kadınsı manipölasyonlara boyun eğmeyecek kadar kararlı ve kendine güvenen biriydi, korku ve yorgunluk Jonet'in her zamanki soğuk, boyun eğmez gücünü elinden almış, onu her türlü aptalca duyguya açık hale getirmişti. Her ne kadar saklamak için büyük çaba harcarsa da zayıflamıştı. Yine de o sert cilası çatlıyordu ve Jonet bunu çok keskin bir şekilde hissediyordu.

Odanın boşluğunda iç geçiren Jonet, hayatında ilk kez kocasını neredeyse özlediğini fark ederek daha da sarsıldı. Zaman zaman Henry'den nefret ettiği doğrudu. Ama evliliğinin son birkaç yılı nihayet bir huzur duygusu getirmişti; hayatının bundan ibaret olduğu gerçeğini dokunaklı bir şekilde kabullenmişti. Çocukları onun yaşama nedeni, David ise tesellisi olmuştu. Henry ise ... ne olmuştu? En azından düşmanı olmaktan çıkmıştı. David hakkındaki dedikoduların sonunda onu öfkeliendirdiği doğrudu ama Henry tehditlerini asla yerine getirmezdi. Zaman tanısaydı, onu yola getirebilirdi. Ama kader onu bu şanstın mahrum etmişti.

Pekâlâ! Geçmişten pişmanlık duyarak kazanılacak bir şey yoktu. Cole'un önerdiği gibi çocukları aşağı indirecekti. Ama onları yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Mantıken James'in onları salonundan kaçıramayacağını biliyordu ama Jonet'i bugünlerde sık sık harekete geçiren şey mantıksızlıktı. Kitap odasının etrafından dolaşmak ve onu misafir o d a s ı n a bağlayan çift kapının yanında durmak yeterince kolay olacaktı.

Belki Cole'un Mercer House'a neden geldiğini bile öğrenebilirdi. Ve bugünlerde pek çok başka günah gibi, kulak misafiri olmak da Jonet'e yakışmıyordu artık.

Lord Delacourt Meydan Okuyor

James'in Robert ve Stuart'a olan ilgisinin en iyi ihtimalle yüzeysel olduğu Cole için acı verici bir şekilde ortaya çıktığında kahve henüz soğumamıştı. On beş dakika kadar süren ziyaret boyunca James'in çocuklarıyla ilgilenmekten çok Jonet'i iğnelemekle ilgilendiği anlaşılıyordu. Sonunda saatini çıkardı ve zorlukla bastırılmış bir sabırsızlıkla saatine baktı. "Pekâlâ!" dedi, sandalyesinde öne doğru gelerek kalçalarını içtenlikle tokatladı. "Siz ikiniz kuzeninizin vesayeti altında geliyor gibi görünüyorsunuz. Benim açımdan akıllıca bir karardı, bunu görebiliyorum."

"Evet, efendim," diye yanıtladı Stuart kesin bir ifadeyle. Robert hiçbir şey söylemedi ama sandalyesinde kıpırdandı.

James o geniş, samimiyetsiz gülümsemesini takındı. "Tamam o zaman! Pekâlâ, şimdi gidebilirsiniz. Kuzeninizle birkaç dakika özel olarak konuşmam gerekiyor." Sesli bir şekilde boğazını temizledi. "Sonunda seni görmek çok güzeldi." Ses tonunda alaycı bir ifade vardı ama çocuklar bunu fark ettilerse bile belli etmediler.

Stuart ayağa kayarak, "İyi günler, efendim," dedi. "Gelmeniz iyi oldu, eminim."

Robert, kardeşinin hareketlerini takip ederek, "Evet efendim," diye onayladı. "İyi günler, efendim."

Birlikte odanın diğer ucuna uçtular ve koridora kaçtılar. Kapı gümbürdeyerek kapanır kapanmaz James öne doğru eğildi. "Ee, Cole?" dedi aniden. "Ne öğrendin?"

Cole kaşlarını kaldırdı ve amcasını dikkatle inceledi. "Öğrendiğime göre, efendim, Robert'ın cazibesi var ama aritmetik becerileri çok zayıf. Stuart'ın da dil konusunda oldukça yetenekli ama çok sessiz. Ama ikisi de zeki ve potansiyel olarak-"

"Hayır, hayır, hayır!" James etli gıdısını sallayarak araya girdi. "*Onun* hakkında. Ne olmuş ona? Çocukların sorumluluğunu üstlenmemi gerektirecek bir şey yaptı mı ya da söyledi mi? Ne tür bir yaramazlık peşinde? Yüce Tanrım, Cole! Seni buraya gönderdiğimden beri bir ay içinde hiçbir şey ortaya çıkarmadın mı?"

Cole kendini sakın olmaya zorluyordu ama içten içe Jonet'e karşı olması gerekenden çok daha öfkeliydi. Ona karşı hisleri keskin, neredeyse acı vericiydi ve onları anlamıyordu. Cole bir eliyle

gözlüklerini çıkardı, diğeriyle burnunun köprüsünü sıkıştırdı. James her zaman başını ağrıttı. "Efendim," dedi açıkça, "casusunuz olarak hareket etmeyeceğim. Sanırım bunu zaten konuşmuştuk."

James sabırsızca yanaklarını şişirdi ve tartışmak için nefesini tuttu ama Cole sertçe onun sözünü kesti. "Gerçekten de amca, seninle tartışacak bir şeyim var. Leydi Mercer'a durumumu tam olarak açıklayamadığınızı çok geç fark ettim. Onun onayını almayı başaramadığınızı öğrendiğimde geldiğim gibi hemen gitmeliydim."

"Anlaşma!" diye bağırdı James öfkeyle. "*Anlaşma* mı dedin? Deli bir kadınla anlaşamazsın Cole. Bir at kırbacı! Kadın beni lanet olası bir at kırbacıyla tehdit etti, Tanrı aşkına!"

Cole bir sabırsızlık tıslamasını bastırdı. "Aman Tanrım, James! O at kırbacı değildi. Sadece bir kırbaçtı. Tam olarak benimki." Kayıtsızca kahvesini yeniden doldurmak için öne eğildi ve kendini bariz bir yalan söylemeye hazırladı. "Şüphesiz Leydi Mercer sadece ortalığı toparlıyordu. Eminim size zarar vermek istememiştir."

"Saçmalık Cole, bunu sen de biliyorsun!" James şimdi gerçekten kızgın görünüyordu. "Öyle mi?" diye sordu soğukkanlılıkla, fincanını kaldırıp kenarından bakarak bir meydan okumanın ipucu.

Ama James'in buna hiç tahammülü yoktu. "Çok iyi biliyorsun! Onu benden uzaklaştırmamış olsaydın yüzümdeki deriyi soyacaktı! Mercer Markizi'nin de güzel İskoç hizmetkârlarının arkasından 'ortalığı toparlamaya' pek ihtiyacı olmadığını söyleyebilirim."

"Lütfen sadede gel amca," dedi Cole biraz suratsızca. "Çocuklar okul odasına dönmemi bekliyorlar ve senin onları görmeye gelmediğin çok açık."

James'in yüzü kıpkırmızı kesildi. "Gad tarafından, sen doğal olmayan bir yeğensin, Cole. Çocukları istemeden seni bekleseydim nasıl görünürdüm bir düşünsene!" diye kabardı. "Leydi Mercer vazgeçtiğimi düşünürdü! Haklarımı savunmak istemediğimi!"

"Tam olarak demek istediğim bu, efendim." Cole az önce doldurduğu kahveyi elinin tersiyle itti. "Şimdi ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi James soğuk bir sesle, ağırlığını sandalyeden dışarı atarak. "Bana söyleyeceğin hiçbir şey yok, bu yeterince açık."

Cole usulca ayağa kalktı. "Çocuklar gayet iyi anlaşıyor, efendim. Ve Leydi Mercer, aceleci öfkesine rağmen, sevgi dolu bir anne gibi görünüyor." Cole ses tonunu biraz yumuşattı. "Aksine bir şey görürsem, sessiz kalmayacağım konusunda bana güvenebileceğinizi biliyor olmalısınız?"

"Tam olarak emin değilim Cole," diye homurdandı amcası, kapıya doğru ilerlerken biraz yumuşamıştı. "Umarım o kadının büyüüne kapılmamışsındır." James aniden durdu ve yeğenini şüpheyle bir aşağı bir yukarı süzdü.

Cole yüzünün bu aşağılamadan dolayı gerildiğini hissetti. Gerçek, evine biraz yakın bir yere çarpmıştı. "Beni bundan daha iyi tanıdığınızı umuyorum, efendim," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi.

"Ah, sanırım öyle," diye mırıldandı James huysuzca. "O *senin* arkadaşlık edeceğin türden bir kadın değil, değil mi? Onun gibilerle düşüp kalkmayacak kadar ahlaki açıdan seçici olduğunuzu söyleyebilirim."

Cole elini kapının koluna koyarken, "Hanımefendinin hiç de benim zevkime göre olmadığını söyleyelim, efendim," diye cevap verdi. "Ben de onun gibi olduğumu düşünemiyorum."

Jonet onun son sekiz kelimesini duymadı. Hızla kapıdan uzaklaştı ve odanın içinde ilerleyerek şöminenin önünde durdu, başı öne eğikti, göğsü anlamadığı bir duyguyla tıkanmıştı. Ezici bir çaresizlik duygusu onu vurdu ve ocağın yanındaki geniş koltuğa çöktü. Koridorun sonunda, misafir odasının kapısı tıkırdayarak açıldı ve ağır ayak sesleri ön girişe doğru yükseldi. Koridorda, mutfaktan arabacısını ve uşacağını çağırın James'in gösterişli sesi yankılandı.

Tanrıya şükür gidiyordu.

Jonet yorgun bir şekilde terliklerini çıkardı, sandalyeye kıvrıldı ve pişmanlık ve rahatlama dalgalarının üzerine gelmesine izin verdi. James'in Cole'dan ne yapmasını istediği konusunda artık çok az şüphe vardı ama görünüşe göre Cole amcasının planına uygun değildi. Bu da bir şeydi, değil mi?

Yine de hayal kırıklığı duygusu derinleşti ve rahatlamasından çok daha ağır bastı. Başka duygular da vardı. Jonet'in hissetmek şöyle dursun, düşünmek bile istemediği derin, kafa karıştırıcı duygular. Sanki bir düzine farklı akıntı onu çekiştiriyordu ve bunlardan herhangi biri onu çalkantılı yüzeyin altına sürükleyebilirdi. Güçlüydü, evet. Ama Tanrım, yeterince güçlü müydü?

Öyle olmak zorundaydı, değil mi? Başka seçeneği yoktu ve hiçbir zaman da olmadı. Hayat Jonet'e hayatta kalmayı ve *sert* olmayı öğretmişti. Ama Cole Amherst daha zordu. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Ve derinlerde, Jonet ayrıca

karşı karşıya olduğu kişi o olmadığı için minnettar olması gerektiğini biliyordu. Oh, evet. Görünmeyen bir düşman yenilmez bir düşmandan daha iyidir.

Cole'un amcasına da diğer herkese olduğu gibi hakim olduğu açıktı. Ve şimdi, herhangi bir şüphe varsa, Cole ona büyük bir saygı duymadığını da aynı derecede açık bir şekilde ortaya koymuştu. Gerçekten de öyle! Gururlu Kaptan Amherst'in "onun gibilerle arkadaşlık etmek" için "fazla seçici" olduğu anlaşıyordu ya da James öyle demişti. Kimin ağzından çıkmış olursa olsun, bunlar ne kadar aşağılayıcı sözlerdi.

Cole zaman zaman son derece nazik olabiliyordu, bu doğrudu. Ama ahlaki üstünlük havası gerçektir. Bunu sadece hayal etmemiştir. O asla Cole Amherst'in *arkadaşlık* edeceği türden bir kadın olamazdı. Kalın kafalı James bile Cole'un aksini düşünmeyeceğini çok iyi biliyordu. Ve her zaman zeki, kendine güvenen bir kadın olan Jonet de bunu biliyordu. O halde Cole'un sözleri neden onu bu kadar derinden yaralamıştı?

Onun için hiçbir şeydi. Jonet acımasızca kendini sandalyeye itti ve omurgasını tamamen dikleştirdi. Amherst'in fikrinin başkalarınınkinden daha fazla önemi yoktu -bu da zerre kadar önemi olmadığı anlamına geliyordu! Jonet kör değildi. Jonet ön kapısının dışına çıkmaya cesaret edebildiği nadir durumlarda fısıltıları, bakışları ve -David dışında- neredeyse hiç ziyaretçi olmamasını yanlış anlayamazdı. Uzun zamandır Londra'nın gözdesi olan -*sezonun* her günü kendisine eşlik edecek birini seçen ve Lordlar Kamarası'nın yarısı tarafından yatağa davet edilen- kadın, artık herkes için bir parya olmuştu.

Garip bir şekilde, toplumun itibarını kaybetmesi onu şaşırtmamıştı. Onu şaşırtan şey ne kadar az umursadığı olmuştu. Cole onun için onlardan daha fazla bir şey ifade etmiyordu. Jonet dalgınca elinin topuğunu alnına bastırıp ve ovuşturdu. *Bir baş ağrısı daha.* Birisi salonun kapısını iterek açtığı anda saatin vuruşunu belli belirsiz fark etti. İrkilen Jonet bakışlarını yukarı doğru çevirdi.

Ellen kolunda siyah ipekten bir örtü olduğu halde kitap odasına girdi. Dudaklarını sinirli bir gülümsemeyle büzdü. "İşte buradasın Jonet! Lütfen şu elbiseye bir bakar mısın?" Kuzeni odayı geçti, kolunu uzattı. "Bu jet boncukları korsaj boyunca diktim, tam istediğiniz gibi. Şimdi, sence yeterli mi?" Ellen iç çekerek elbiseyi Jonet'in kucağına bıraktı.

Jonet elbiseye baktı, ince kumaşı hafifçe parmakladı. Çalışma mükemmeldi. "Ah, Ellen!" Hayranlık bikkınlıkla savaşıyordu.

"Benim için sürekli bir şeyler yapmana gerek yok. Kendi boncuklarımı çok iyi dikebilirim."

Ellen mağdur görünüyordu. "İş hoşuna gitmedi mi?"

"Oh, Ellen! Otursana." Jonet karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Sen benim için bir kız kardeş gibisin. Daha az bir şeymişsin gibi davrandığını görmek beni rahatsız ediyor."

Bu eski bir tartışmaydı ve Jonet ile Ellen arasında daha önce de pek çok kez yaşanmıştı. Henry ile evlendiğinden beri Jonet kuzenine ailenin bir üyesi gibi davranmaya devam etmeye çalışmıştı. Ama Ellen direnmişti. Ellen'ın tüm itirazlarına rağmen, yaşı ve evlenmemiş olması nedeniyle Kildermore'da yalnız kalması söz konusu bile olamazdı. Bir zamanlar Ellen'ın kendine ait bir ev isteyeceğini düşünen Jonet, Ellen'ı balolara ve gezilere sürüklemiş, onu uygun erkeklerle tanıştırmıştı. Ama kuzeni buna izin vermedi. Ellen'ın istekleri Jonet için bir gizem olarak kalmıştı.

Jonet derin bir nefes aldı. "Bana yine kızgınsın, değil mi? Sanırım bunu hak edecek bir şey yaptım, Ellen, ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Kızgın değilim, Jonet!" diye cevap verdi kuzeni. "Sanırım sıkıntılı olan sensin. Yüzbaşı Amherst seni üzecek bir şey mi yaptı?"

"Hayır, hiçbir şey," diye yumuşak bir sesle yalan söyledi Jonet.

"Şimdi, şimdi canım!" Ellen'ın yüzü gerildi ama sesi yumuşadı. "Gerçekten de Jonet, onun biraz fazla ilgini çektiğini düşünüyorum. Bana yalan söyleyemezsin, biliyorsun."

Jonet Ellen'a kuru bir gülümseme verdi. "Hayır, yapamam, değil mi? Ama sanmıyorum ki-"

Sözleri Charles Donaldson'ın içeri girmesiyle kesildi. Odanın öbür ucunda, gözleri Jonet'inkileri yakaladı ve aralarında anlayışlı bir bakış geçerken uzun bir süre onları tuttu.

"Arayan var leydim," diye açıkladı sonunda, Ellen'a doğru bir bakış fırlatarak. "Bow Street'ten Pearson arıyor. Kaptan Amherst hakkındaki son raporunu getirdi."

Çeyrek saat sonra Donaldson Bow Street koşucusuna kitap odasından çıkarken Ellen, "Evet!" dedi. "Söylemeliyim ki Jonet, beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun."

"Ne şekilde, canım?" Jonet dalgın bakışlarını soğuk ocaktan kuzeninin yüzüne çevirdi.

Ellen ona alaycı bir bakış fırlattı. "Amcam her zaman senin çakmak taşı kadar sert olduğunla övünürdü. Yüzbaşı Amherst'e tamamen güvenecek kadar aptal olmayacağını tahmin edebilirdim."

Jonet sarsılarak sandalyesinden kalktı ve pencereye doğru ilerleyerek ellerini mazgalın iki yanına dayadı. Seyisi Pearson'ın atını getirirken gözleri kör bir şekilde yan sokağa baktı. "Kimseye güvenmiyorum," diye cevap verdi sonunda, sesi kısıktı.

Ellen onu duymamış gibiydi. "Lord James'in bundan sonra ne yapacağını merak ediyorum."

Jonet yüzünü pencereden çevirerek omzunun üzerinden baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Ellen gözlerinin Jonet'in üzerinde gezinmesine izin verdi. "James bir şeylerin peşinde ve bunda hiç hata yok."

Jonet hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla homurdandı ve kendini pencereden uzaklaştırdı. "Henry'yle evlendiğim andan beri James 'bir şeylerin peşinde', Ellen. Hangi özel kötülükten bahsediyorsun?"

Ellen omuzlarını kaldırdı ve gözlerini kocaman açarak yukarı baktı. "Yüzbaşı Amherst'i güvenilir bir tanık olarak göstererek ahlakınızı bozmak istediğini sanıyorum. Belki de sizi korkunç bir patavatsızlık içinde yakalamayı düşünüyor?"

"Ne diyorsun, Ellen?"

"Neden canım, bildiğimi pek sanmıyorum." Kadın yine ikircikli bir tavırla omuz silkti. "Belki de James, Lord Delacourt ile olan ilişkinizden rahatsız olmuştur. Gerçekten de, ikiniz hakkında söylenenlere -tabii ki haksız yere- inanmayı seçmiş olabilir."

Ellen ellerini dikkatle kucağında kavuşturdu, bir an tereddüt etti, sonra tekrar, daha nazikçe konuştu. "Doğrusu hayatım, Delacourt'u bir süre görmemek daha iyi olmaz mı? Sadece birkaç ay," diye hızla ekledi. "Yasın sona erecek ve o zaman-"

"Peki sonra ne yapabilirim?" diye huysuzca araya girdi Jonet.

"David'le evlenmek mi? *Et tu Brute?* Kocamı da zehirlediğimi mi düşünüyorsun?"

"Benim önerdiğim bu değildi Jonet!" diye ısrar etti Ellen öfkeyle, sandalyesinden fırlayarak. "Delacourt'la ne yapmayı planladığınızı ne biliyorum ne de umurumda! Ben sadece ondan ve bu arada Kaptan Amherst'ten uzak durmanı öneriyorum!"

"Ah, Ellen!" dedi Jonet yumuşak bir sesle, kollarını açıp Ellen'ı hafifçe kucakladı. "Sivri dilime dikkat etmeliyim." Yavaşça Ellen'ın başını okşadı.

kuzenini sırtından vurdu. "Gel bakalım! Cameron kötülüğümü Yüzbaşı Amherst'in önünde dizginleyeceğim konusunda bana güvenebilirsiniz!"

Ellen'in endişeli yanıtı "Sanırım öyle," oldu.

Jonet Ellen'ı biraz geriye itti ve ona gülümsedi. "Beni o kadar iflah olmaz biri mi sanıyorsun? Gerekirse uslu durabilirim. Ve Yüzbaşı Amherst'in bana fazla ilgi göstereceğini sanmıyorum. Aslında, beni pek de dikkate almayacağına inanmak için nedenlerim var."

Ellen küçümseyerek burnunu çekti. "Oh, öyle bir adam yapardı, değil mi?"

Ellen'in onayından biraz incinen Jonet ellerini bıraktı. "Belki de sen onun daha çok hoşuna gidiyorsundur."

"Ne kadar aptalca," diye ısrar etti Ellen, kapıya doğru yürürlerken Jonet'in siyah ipek elbisesini kaptı.

Jonet kuzeni geçerken kapıyı açık tuttu.

"Belki de," diye usulca cevap verdi. "Ama ikimiz de onu görmezden gelemeyiz, özellikle de bu akşam yemekte nadiren ortaya çıkacakken."

Cole akşam yemeği için her zamanki özeninden biraz daha fazlasını göstererek giyindi. Yeni görevlerinin ışığında, sonunda alay kıyafetlerini geçici olarak bir kenara bırakmak ve ciddiyet noktasına kadar sade olan sivil gardırobunun tozunu almak zorunda hissetmişti. Cambridge'in kutsal salonlarında tavus kuşlarına yer yoktu ve gerçekte, maddi durumuna rağmen Cole her zaman esasen babasının ondan önce yaptığı gibi giyinmişti. Yani daha ziyade bir papaz gibi. Bu yüzden sade gri bir yelek ve ona uygun bir pantolon giymiş, ardından da en iyi siyah frakını giymişti.

İşte bu, diye düşündü, aynada kendini incelemek için döndü. Gerçek bir taşra papazı olmak üzereydi. Jonet'in hizmetkârlarının eşyalarını özenle yerleştirdiği ağır ceviz gardırobu hüznle karıştırdı. Hiçbir işe yaramıyordu. Bütün paltoları aynı siyahlıkta ve aynı sertlikteydi. Bir an Delacourt'un şık gardırobunu düşündü ve bir sonraki nefesinde onun yarısı kadar ince ve zarif görünmeyi diledi. Sonra kendine kızarak gardırobun kapağını çarparak kapattı ve neredeyse kravatının gevşek uçlarını kaptıracaktı. Bu şekilde olmazdı. Sırf düzgün bir şekilde bakımını yapacak sabrı ya da zekâsı olmadığı için çamaşırlarını ütüleyecek ve yeniden ütüleyecek şişirilmiş bir uşağın hizmetine sahip değildi ve b u n u istemiyordu.

Cole acımasızca kravatını her zamanki sert tarzına soktu, ama her zamankinden biraz daha sıkı ve biraz daha yukarı kaldırdı - herhangi bir kibir noktasından değil, çoğunlukla başka bir erkeğe kıyasla nasıl görüldüğü konusunda endişelenecek kadar akılsız ve yüzsüz olduğu için kendini cezalandırmak için. Emir eri Moseby sık sık Cole'un kıyafetinin tam anlamıyla etkili bir ceza olması için sadece bir saç gömleği istediğini söylerdi. Cole'un askeri bir titizlikle giyinmeyi sevdiği doğrudu ama kendini işine adanmış bir subay gibi görünmeyi de her zaman görevi olarak görmüştü. Özellikle de akşam yemeği gibi resmi bir ortamda.

Akşam yemeği. Tanrım, nasıl da korkuyordu. Lord Delacourt da orada olacaktı elbette. Çoğu zaman yemeğe katılmazdı. Mercer House'a geldiğinden beri Cole dışarıda yemek yemek için her fırsatı değerlendirmişti. Ama bu gece mazeretlerini tüketmişti. Bu gece Jonet'in unutulmaz güzelliğinden ve kibirli genç sevgilisinden kaçmak mümkün olmayacaktı. Ve Delacourt'un şüphesiz ona yaltaklanarak yaratacağı gösteriden de kaçış yoktu.

Cole aniden basamakların tepesinde durdu ve nefesinin altında şiddetli bir şekilde küfretti. *Yüce Tanrım, onun nesi vardı?* Jonet Rowland'ın kiminle yemek yediği neden umurundaydı ki? Ya da kiminle yattığından? Burası onun eviydi. Ve belli ki orada da canı ne isterse onu yapmaya niyetliydi. Cole Mercer House'a sadece çocuklarını eğitmek için gelmişti. Jonet söz konusu olduğunda kıskanç bir genç gibi davranmayı bırakmasının zamanı gelmişti. Kadın biraz sağı solu belli olmayan biri olabilirdi ama kendini savunabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Gerçekten de zaman zaman oldukça hırçın olabiliyordu - belki de Cole'un kabul etmek istediğinden daha hırçın.

Bir anlık dürtüyle dönüp okul odasına yöneldi ve yemekten önce salonda şarap içen ev halkına katılmasına gerek olmadığına karar verdi. O saati çocuklarla geçirmesi ve yemek servis edilmeden birkaç dakika önce aşığı inmesi daha iyiydi.

Cole, Stuart ve Robin'i her zaman sert ama becerikli Nanna'nın himayesinde bir uşak tarafından servis edilen kendi akşam yemeklerinin tadını çıkarmanın eşiğinde buldu. Çocuklar onu sıcak bir şekilde karşılarlarken, köpekler de kuyruklarını hevesle sallamak için masanın altındaki yerlerinden sıçradılar. Cox dumanı tüten böbrek turtası tabaklarını ve haşlanmış sebze çeşitlerini masaya koyarken Cole da büyük sandalyelerden birini masaya çekerek karşılık verdi.

Robert hemen yüzünü buruşturdu. "Oh, iğrenç! Böbrek turtasından nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Och! Nefret mi ediyorsun?" diye sordu Nanna, iki bardak dolusu sütü

masaya koyarken. "Eh, hepsi bu kadar, ve her lokmayı ye

ya da başka bir şey yapmadan yatarsın. Bu da puding yok demek, unutmayın!"

Robert kaşlarını çattı ama uzun bir tereddütten sonra sebzelerini toplamaya başladı. Cole dikkatini Stuart'a çevirdi. Cole birkaç dakika boyunca genç markiyle sıradan bir sohbete daldı, yemek yediğinden ve uyumak için yeterince sakın görüldüğünden emin olmak için onu izledi. Stuart dün gece son derece huzursuzdu. Cole bunu biliyordu, çünkü o da uyanık yatmıştı. Üç ya da dört kez kendini yatağının sıcaklığından sürünerek Mercer Evi'nin lamba ışıklı koridorlarında bir aşağı bir yukarı dolaşırken bulmuştu. Ve tespit edebildiği iyi bir nedeni yoktu. Gerçekten de, en belirsiz kelimelerle bile tanımlayabileceği ya da açıklayabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece savaşta yaralanmış bir asker için fazlasıyla tanıdık olan o his, kötü niyetli bir varlığın uğursuz hissiydi.

Dün gece bir keresinde Cole arka merdivenlerden çıkarken Cox'la karşılaşmıştı. Adam sessizce başını salladıktan sonra işine devam etmişti. Ve sabahın erken saatlerinde Charles Donaldson'ın arka koridordaki merdiven arkası sandalyesinde hafifçe uyukladığını görmüştü. Cole'un en üst basamağa basan çıplak ayağının sesiyle iri İskoçyalı hemen uyanmış ve arka ayakları üzerinde duvara yaslanmış olan sandalyesi bir takırtıyla öne doğru fırlamıştı. Korkulukların arasından göz göze gelmişler ve loş lamba ışığında aralarında bilmiş bir bakış geçmişti. Cole yavaşça merdivenlere geri döndü, hepsinin aynı şeyi izlediğini biliyordu.

Hiçbir şey. *Her şey.*

İşte o zaman, merdivenlerin tepesinde Cole, genç Lord Mercer'ın kapısının altından parlayan zayıf ışığı görmüştü. Kapıyı hafifçe aralayan Cole, çocuğun iyi olduğundan emin olmak için içeri bakmıştı. Menteşeler tamamen sessizdi. Sırtı kapıya dönük, açık kitabı lamba ışığına doğru çevrilmiş olan Stuart izlendiğini bilmiyordu. Bu sabah Cole, Donaldson'dan evdeki bütün kapı menteşelerinin gıcırdayana kadar sıkılmasını, bu işe yaramazsa menteşelerin yenileriyle değiştirilmesini istemişti. Yine o bilmiş bakış geçip gitmişti.

Ancak bu gece Stuart biraz daha az endişeli görünüyordu, ama kardeşi gibi o da çok az yedi. Turtasını bir kenara iten çocuk sebzelerini ayıkladı ve kalın bir dilim ekmeği kemirdi, sonra da tabağı küçümseyerek itti. Genç lordun annesinin korkularından bazılarını paylaştığı acı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Cole, küçük bir çocuktan çok korkuyordu.

uyanık olmak gerekliydi. Sadece nedenini bilmeyi diliyordu. Cole uzun bir süre sadece Stuart'ın yüzünü inceledi, ama çocuğu ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da yavaş yavaş Robert'ın rahatsız edici bir şekilde farkına varmaya başladı.

Ve denedi, çünkü gerçek şu ki, Robert akşam yemeğini masanın altına itmekle ve Rogue'un kaşığı yalamasına izin vermekle meşguldü. Cole içten içe Robert'ın maskaralıklarına kıkırdamaktan kendini alamadı, soğukkanlılığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Delikanlı Delacourt'un tıpatıp aynısı gibi görünebilirdi ama Cole, Robert'ın annesinin kurnazlıklarını miras almış olmasından çok korkuyordu.

Ancak Nanna o kadar da hayranlık duymuyordu. Hevesli yaşlı İskoç kadının genç Robert'ı iş üstünde yakalaması uzun sürmedi. Açlıktan ölmekle ve haftalarca şekerleme yememekle tehdit etmeyi de içeren hızlı bir misilleme başlattı. Robert cesurca suçunu kabul etti. "Ama zaten pudingimi kaybettiysem, o böbrek turtasından bir daha yemem," diye omuz silkerek uyardı.

Nanna yılmadan tabaklarını inceledi. "Evet, keyfinize bakın, benim güzel delikanlılarım," diye açıkladı acımasızca. "Bütün gece mideniz kazındığında mükemmel yemeklere burun kıvrırma ayrıcalığını kazanacağınızı söyleyebilirim." Hem Stuart hem de Robert ağlamaklı bir sesle Cole'a baktılar.

Hemen sandalyesinden kalktı. Yakında alt katta akşam yemeği vakti gelecekti ve Cole, Nanna'ya ve onun yöntemlerine karışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Cole kısa süre önce Nanna'nın hem Jonet'i hem de Ellen'ı emzirdiğini, Charles Donaldson'ı ve diğer hizmetkârların çoğunu yarı büyüttüğünü öğrenmişti. Yün kamgarında bir savaş baltasıydı ama Nanna oğlanları severdi. Bu yüzden Cole çocuğun sırtını sıkıca sıvazladı. "Üzgünüm Robin! Cezanı bir erkek gibi çekmelisin."

Akşam yemeği gerçekten de sefil bir olaydı. Ellen Cameron amaçsızca gevezelik ediyordu ama Jonet şaşırtıcı derecede sessiz, neredeyse somurtkandı. Cole büyük bir şaşkınlıkla, sürekli çabalamasına rağmen gözlerini onun yüzünden alamıyordu. Delacourt da ev sahibesine dalmış görünüyordu.

Genç adam sanki onun ruh halini sezmiş gibi koluna hafifçe dokunuyor, ona doğru özenle eğiliyor ve yemeğin tadını soruyordu. Delacourt sanki kendi evindeymiş gibi uşaklara önce bir şey, sonra başka bir şey getirmelerini emretti -balık için daha fazla sos, sığır eti için daha fazla biber, Jonet'yi yemeye teşvik etmek için bir düzine küçük şey. Ama yine de yemedi.

Cole gözlerini Jonet'ten ayırmaya çalışırken Delacourt iki kez Cole'un bakışlarını yakaladı. Delacourt cesurca masanın diğer tarafına baktı, yakışıklı yüzüne karanlık bir meydan okuma ifadesi kazınmıştı. Sonra aynı hızla çenesini indirip arkasını döndü ve uşağa Jonet'in boş bardağını tazelemesi için küstahça parmaklarını şıklattı. Şarap, Jonet'in olağanüstü bir hızla tükettiği tek şeydi.

Cole kısa süre sonra Bayan Cameron'ın aralıksız konuşmasına minnettar oldu. Normal şartlar altında, Bayan Cameron'ın kaygısızca saçmalamasını sinir bozucu bulabilirdi ama bu gece, odanın içinde gergin bir hava varken, Bayan Cameron'ın şakaları en azından nezaket görüntüsünü koruyordu. Bir noktada konu bunalımlı ekonomiden Cole'un pek ilgi duymadığı Londra sahnelerine geldi. Delacourt mevcut programdan bahsetti ve Bayan Cameron sezon sonuna doğru Kraliyet Tiyatrosu'nda açılacak olan bir oyundan bahsederken Cole belli belirsiz dinledi.

"Ne düşünüyorsunuz, Yüzbaşı Amherst?" Bayan Cameron hevesle öne doğru eğilerek sordu. "Kulağa hoş gelmiyor mu? Onu hiç sahnede gördünüz mü? Yemin ederim, o benim en sevdiğim aktördür."

"Ah... gerçekten de çok hoş," diye mırıldandı Cole, dikkatini toparlayarak. Söz konusu olanın kimin yeteneği olduğuna dair hiçbir fikri olmadan, sorgularcasına ona bakmaya çalıştı. "Ama korkarım ben o zevki tatmadım, Bayan Cameron. Mükemmel olduğuna şüphe yok."

Bakışları hülyalı olan Ellen Cameron boş çatalını havada tutarken durakladı ve gözlerini göğe doğru çevirdi. "Ah, evet!" diye haykırdı, sesi huşu doluydu. "Onu geçen yıl *Titus Andronicus*'ta izledim - iyi bir trajediyi çok severim, bilmiyor musun - ve ilham vericiydi."

Delacourt suratını ekşitti. "Ne kadar vahşi bir eser, Bayan Cameron. Kapanmadan önce iki hafta boyunca nasıl dayandığını düşünemiyorum."

Bayan Cameron'ın hülyalı ifadesi aniden kayboldu. "Evet, oldukça dehşet verici, değil mi? *Measure for Measure*'ın daha da iyi olacağını söyleyebilirim." Gözlerini Cole'a çevirdi. "Siz ne düşünüyorsunuz, Yüzbaşı Amherst? Açıldığında gitmek ister misiniz?"

"Ellen!" diye sertçe araya girdi Jonet, şarap kadehi yine boşalmıştı. "Sana yas tutan bir ev olduğumuzu hatırlatabilir miyim? Söz veriyorum, sana ne olduğunu düşünemiyorum."

Ellen bir takırtıyla çatalını yere bıraktı. "*Ben yas tutmuyorum!*" diye ısrar etti. "Kimse benden bir yıl boyunca siyahlar giymemi beklemiyor!"

"Ama Tanrı aşkına, Ellen!" diye ısrar etti Jonet, sesi sert, yüzü alev alevdi. "Sen evli olmayan bir kadınsın! Böyle bir öneride bulunman tamamen uygunsuz-"

Ellen soğukkanlılıkla onun sözünü kesti. "Ben sadece Yüzbaşı Amherst'in Kent'ten döndüğünde teyzemle bana eşlik edebileceğini söylemek istemiştım." Çenesini biraz inatçı bir tavırla kaldırdı. "Sanırım bunda o kadar da yanlış bir şey yok."

Cole araya girmeye çalıştı. "Size ve teyzenize eşlik etmekten büyük memnuniyet duyarım, Bayan Cameron." Aslında Jonet'in kuzenine ön kapıdan öteye kadar eşlik etmek gibi bir arzusu yoktu ama o anda, sırf bu konuşmaya bir son vermek için onu cehenneme kadar götürmeyi memnuniyetle kabul edebilirdi.

Ellen'a hitap etmesine rağmen Jonet bakışlarını Cole'a çevirdi, şarap kadehini dikkatsizce yere bıraktı ve yemek tabağının kenarına vurdu. "Eminim Yüzbaşı Amherst sadece kibarlık ediyordur, Ellen," dedi gözleri kısık ve soğuk bir ifadeyle. "Gerçekten de çok *seçici* bir zevke ve yüksek prensiplere sahip bir adamdır. Tiyatronun ciddiyetsizliğini kendisine yakıştıramadığını, hatta belki de ahlaken yozlaştırıcı bulduğunu söyleyebilirim."

Delacourt hemen bir ağız dolusu yemekle boğuldu.

Cole sandalyesinde doğruldu. "Hakkımda bu kadar iyi düşünmeniz ne büyük incelik leydim," diye cevap verdi, sözlerine bir parça alaycılık katarak. "Böyle bir övgüye layık olmadığımından emin olabilirsiniz."

"Övgü mü?" diye yankılandı Jonet sert bir sesle. Derin bir nefes daha aldı ama Delacourt araya girdi ve yemek başladığından beri ilk kez doğrudan Cole'la konuştu.

Vikont hemen araya girerek, "Anlat bize Amherst," dedi.

"Bir akademisyen nasıl olur da mesleğini bırakıp askere gider? Bunu sık sık merak ettiğimi söylemeliyim."

Cole soğukkanlılıkla, "Bir savaş vardı lordum," diye cevap verdi. "Bunun benim görevim olduğuna inandım."

Cole ve David ordu ve savaş sonrası ekonomi hakkında konuşmaya devam ederken Jonet sinirli bir *şekilde görevin canı cehenneme* diye düşündü. Oh, evet! Cole Amherst *görevini yerine getirme* konusunda çok titizdi. İşsiz askerlerin durumu normalde Jonet'in göğsünde derin bir endişe uyandıran bir konu olmasına rağmen, bu gece onlar gerçekten umurunda bile değildi. Ama sonra, ihtiyatlı olacağından daha fazla şarap tüketmişti. Evet! Bu da umurunda değildi. Hafifçe kadehinin kenarına vurdu ve Cox hemen kadehi doldurdu. David durakladı

Cümlesinin ortasında ona onaylamayan bir bakış fırlattı. Jonet onu görmezden geldi ve aklının Pearson'la yaptığı tartışmaya dönmesine izin verdi.

Cole ve James arasında kulak misafiri olduğu konuşmada olduğu gibi, sonuçlar da hangi açıdan bakıldığına bağlı olarak ya hayal kırıklığı yaratmış ya da güven verici olmuştu. Pearson'ın son raporu bir şeyler ortaya çıkarmış olsaydı, Jonet sonunda Cole'u evinden ve dolayısıyla hayatından atmakta haklı olduğunu hissedecekti. Ama gerçek şu ki, ona bağımlı olmaya başlamıştı. Onu *istemeye*.

Ne kadar tehlikeli! Yavaşça gözlerini bardaktan kaldırdı ve adamın altın sarısı saçlarında, yüksek, çarpıcı kaşlarında ve dolgun, şehvetli ağzında gezinmelerine izin verdi. Adam gardırobunu seçerken ne kadar da zekiydi. Son derece zarif giysileri ve yüksek, sade kravatı, odayı Londra'nın en yakışıklı beyefendileri ve nedimleri doldurmuş olsaydı onu kalabalıktan ayırırdı. Daha az kibar bir beyefendi aşırı giyinmiş olabilirdi ama Cole altın gibi yakışıklılığını kusursuz bir zarafetle nasıl ortaya koyacağını biliyordu.

Çok baştan çıkarıcı. Çok eziyet verici. Ve James'in de söylediği gibi *ahlaki açıdan çok seçiciydi*. Jonet şaşkınlık ve öfke içinde bu yüzden ona saldırmak istedi. Bunun yerine şarap kadehinin yarısını boşalttı. Ne kadar farklı olduklarını bilmenin acısını dindirmenin en emin yolu bu gibi görünüyordu. Pearson'ın hiçbir şeyi ortaya çıkarmamış olması belki de çok yazıktı. Görünüşe göre Cole Amherst gizemli bir adamdı -ya da en azından ağzı sıkı bir adam. Ama kadının şüphelendiği gibi, adamın maddi sıkıntıları yoktu. Aslına bakılırsa, üzerinde ipotek ve haciz bulunmayan ve açıklanamayacak kadar ilgisiz görüldüğü geniş arazileri vardı. Cole evlendikten sonra üniversitedeki görevinden yüksek tavsiyelerle ayrılmıştı ve şimdi bir çırpıda geri dönecekti.

Ordu saflarında cesur bir subay ve stratejist olarak görülüyordu ve rahat tavırları onu erlerin gözdesi haline getirmişti. Pearson, Cole'un çocuksuz ve dul bir erkek olduğunu ve eski karısının itibarının da lekelenmemiş olduğunu doğruladı. Metres tutmuyor ve kimseye kur yapmıyordu. Onu rüşvet ya da şantajla açık hale getirecek, hatta geçimini sağlamasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Kısacası Cole, entelektüel uğraşlara ve binicilik ve kriket gibi atletizm sporlarına yatkın, biraz suskun olsa da zeki bir beyefendi olarak görülüyordu. Tıpkı söylediği gibi.

Oh, evet. *Erkekçe bir erdem örneği*. Cehenneme kadar yolu vardı. Bakışlarını ondan zorla ayırdı ve kör bir şekilde masanın aşağısına baktı.

Gümüş, kristal ve porselen zenginlikleri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Cole bir zamanlar hayranlık duyduğu ve bir erkekte aradığı her şeye sahipti. Onun için mükemmeldi ya da on yıl önce öyle olabilirdi. O kadar amansızca değişmeden önce. Babasının entrikaları onu başa çıkmaya hazır olmadığı bir dünyaya itmeden önce.

Evet, Cameron'un mirasını, herhangi bir kadının yapabileceği kadarıyla yerine getirmişti. Duygusuz, sofistike ve temkinli biri haline gelmişti, ta ki zaman zaman babasından biraz daha iyi olduğu görülene kadar. Odadan kaçmak için ani bir dürtü hissetti. Hayatından. Her şeyden.

Jonet aniden masadan kalkıp sandalyesini biraz sertçe geriye ittiğinde uşak peyniri servis ediyordu. "Beyler," diye anons etti, zemin biraz tehlikeli bir şekilde alçalırken kendini sabitleyerek. "Sanırım sizi limanınızla baş başa bırakacağız."

Delacourt ve Cole o ayağa kalkar kalkmaz sandalyelerinden sıçradılar. Vikont yan gözle keskin bir bakış attı. "Ama sevgili Jonet," dedi hafif bir kahkahayla, "son yemeği daha yeni getirdiler. Elbette bize katılmak istersiniz-"

Jonet elini sallayarak onun sözünü kesti. "Hayır." Sonra Jonet hissetmediği bir titizliği zorlayarak -aslında hissettiği hafif bir mide bulantısıydı- Ellen'a soran gözlerle bakmayı hatırladı.

Ellen da ayağa kalktı. "Kesinlikle öyle," diye hemen kabul etti ve elini kuzenine uzattı, yüzü bir sempati maskesiydi. "Bir lokma daha yiyemedim. Gel Jonet, misafir odasına gidelim."

Cole, Jonet'nin masayı aniden terk etmesine neyin sebep olduğuna dair hiçbir fikre sahip değildi. Tek bildiği, şimdi karlı çarşıların üzerinden Delacourt'a bakmak zorunda kaldığıydı, derin bir nefret kanını kaynatıyordu. İki uşak az önce hazırladıkları yenmemiş yemekleri temizlerken Cole duygularını dikkatle inceledi. Böylesine hararetli bir düşmanlık için mantıklı bir açıklama bulamıyordu. Hissetmesi gereken şey suçluluk duygusuydu. Vikont'un Jonet'ye karşı davranışları sinir bozucu derecede özenli olmasına rağmen, Delacourt tüm nezaketiyle davranmıştı. O halde genç asilzadenin tavrı onu neden bu kadar kızdırmıştı?

Çünkü Delacourt ikiyüzlü, sahte kalpli bir piçti, nedeni buydu.

Cole birden Delacourt'un da kendisine şüpheyi baktığını fark etti. Normalde, vikont Jonet'den limanda kalmasını isterdi.

Servis yapıldı ama bu kez yalnızdılar. Cox iki ağır kadehin sonuncusunu koyu kırmızı şarapla doldurdu, şişeyi Vikont'un dirseğindeki küçük tablaya yerleştirdi, sonra da çift kapıyı kapattı. Delacourt kadehini usulca kaldırarak kadeh kaldırdı. "Sevgili ev sahibemize," dedi usulca, kadehin kenarından Cole'a bakarak.

Cole kaba bir tavırla, "Gerçekten de ev sahibemize," diye onayladı. Bardaktan bir yudum aldı, sonra tekrar yerine koydu.

"Bağbozumu uygun değil mi?" diye sordu Vikont hafifçe. "Yoksa zevkinize uymayan başka bir şey mi var, Amherst?"

"Ne demek istediğini hiç anlamadım, Delacourt," diye cevap verdi Cole soğukkanlılıkla. "Liman güzel. Yemeği oldukça mükemmel buldum."

Delacourt, "Evet, Jonet'nin aşçısı biraz geleneksel olsa da muhteşem," diye onayladı. "Elbette, kısa bir süre önce işine son verilen şef Jacques ile kıyaslanamaz."

"Gerçekten öyle miydi?" diye sordu Cole, Vikont'un üstünlük taslamasından çoktan bıkmıştı.

Hava.

"Kesinlikle," diye yineledi Delacourt. "Ama ne olursa olsun, asıl mesele bu değil. bahsettiğim."

Cole sabırsızlığının arttığını hissetti. "Delacourt, korkarım ordu sosyal becerilerimin sahip olabileceği her türlü cilayı aşındırdı," dedi alaycı bir şekilde. "Doğrusu, yemek sonrası esprili konuşmalardan hiç hoşlanmıyorum. Keşke ne demek istediğinizi açıkça söylemeniz."

Lord Delacourt hınzırca gülümsedi, dişleri genişti ve mum ışığında parlıyordu. "Mükemmel! O halde açık sözlü olmama izin verin, hatta neredeyse centilmenlikten uzak bir şekilde. Sadece şunu söylemek istiyorum: Gözüm senin üzerinde." Sesini ölümcül bir yumuşaklığa indirdi. "Sen onu nasıl izliyorsan, ben de seni öyle izliyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Delacourt," diye cevap verdi Cole, sesi alçak ve ciddiydi. "Kimin gözlerinin nerede olduğundan sana ne?"

Delacourt hiç telaşlanmamış görünüyordu. "Leydi Mercer'dan bahsediyorum elbette. Bu görevi ben üstlendim. " Vikont doğru cümleyi arıyormuş gibi bakışlarını havaya dikti. "Onun çıkarlarını gözetmek diyebilir miyiz?" diye bitirdi.

Cole içini kavuran bir öfke patlamasıyla savaştı. "Benim görüşüme göre, Delacourt, aşağılık davranışların bu konudaki haklarını elinden aldı," diye karşılık verdi, dişleri neredeyse kenetlenmişti.

Kibirli Vikont başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "Şimdi kendi kafa karışıklığımı itiraf etmeliyim, Amherst. Ne ima etmeye çalıştığınız hakkında en ufak bir fikrim yok."

Cole derin bir utanç dalgası hissetti. Yüce Tanrım, tamamen haddini aşan bir şey söylemenin eşiğindeydi. Daha da kötüsü, kalbini koluna takmış olabileceğinden çok korkuyordu ve Cole'un kibirli Lord Delacourt'a sorgu camından bakması için başka bir şey vermeye hiç niyeti yoktu. Yavaşça derin bir nefes aldı ve olabildiğince sakin bir şekilde konuştu. "Sadece bu, Delacourt. Leydi Mercer zaten çok acı çekti. Şimdi de çok değer verdiği biri tarafından kalpsizce ihanete uğramak dayanılmaz bir zalimlik olur."

Vikont'un yüzünün rengi solmuş gibiydi. "Lütfen devam et, Amherst," dedi soğuk bir sesle. "İtiraf ediyorum, şu anda tüm dikkatim sizde."

Cole hiç tereddüt etmeden onun bakışlarını tuttu. "Leydi Mercer'ı başkalarının inanmasını istediğiniz kadar çok önemsiyorsanız, onun iyiliği için biraz daha özenli olmanızı rica ediyorum."

"Kendinizi açıklasanız iyi olur, efendim," diye karşılık verdi Vikont, sesi artık açıkça düşmancaydı. "Bu sözler kulağa tehlikeli bir şekilde suçlama gibi geliyor."

"Onlara ne dersenez deyin," diye homurdandı Cole.

Delacourt masanın yarısına kadar eğildi, çirkin bir hırıltı yakışıklı yüzünü gölgeledi. "Bak Amherst, Jonet'in çıkarına olmayan bir şey yapacağımı ima ediyorsan şeytana uyabilirsin."

Cole kabaca onun sözünü kesti. "Onun çıkarlarından değil, senin çıkarlarından söz ediyorum, Delacourt, anladığım kadarıyla bu çıkarlar son zamanlarda başka bir yerde sabitlenmiş."

Uzun, beklenti dolu bir duraksamadan sonra Vikont sandalyesine biraz daha yaslandı ve kadehini tekrar eline aldı. "İlgi alanlarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Amherst ve bunların nerede *sabitlendiği* hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun."

"Çok az," diye kabul etti Cole suratsızca. "Ama Leydi Mercer'in Drury Lane yakınlarındaki küçük aşk yuvasını öğrenmesinin onu derinden yaralayacağını söyleyebilirim."

Delacourt limanından başını kaldırdı, gözleri geniş ve alaycıydı. "Bu da başka bir tehdide benziyor, Amherst. Senin sessiz, çalışkan bir tip olduğunu anlamıştım. Şimdi de kendini Jonet'in koruyucusu mu sanıyorsun?"

"Ben sadece sizin başkalarının iyiliğini düşünmeyen, kendi çıkarını düşünen bir genç olduğunuzu düşünüyorum."

Vikont bir kez daha acı acı güldü, sonra da kadehinden bir yudum aldı. "Tanrı aşkına, bunun için seni çağırmalıyım, Amherst." Ama garip bir şekilde öfkesi yatışmış görünüyordu.

Delacourt'un ani soğukkanlılığı Cole'u daha da kızdırdı. "Elbette. Ama aptallık etmiş olursunuz, efendim. Çünkü kaybedeceksiniz."

Delacourt rahat bir yarım omuz silkmeye, "Olabilir," diye kabul etti. "Sağlam bir eliniz olduğunu duymuştum. Son derece iyi bir nişancı mısınız?"

"Oldukça."

Vikont'un ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirdi. "Peki o zaman! Kaybetmeye mahkûm olduğum bir düelloda iyi bir paltoyu mahvetmeyi her şeyden çok istemem. Belki de gardiroplarımız boş yere zarar görmesin diye aramızdaki farklılıkları uzlaştırmalıyız." Vikont bardağını bir kez daha kaldırdı, öfkesinin geçtiği belliydi.

Cole öfkeden kudurmuştu. "Vallahi efendim, Leydi Mercer'in onurunun çok iyi bir amaç olduğuna inanıyorum," dedi sert bir sesle. Aklı başında olduğu anlarda Jonet'in onuru hakkında karanlık ve ciddi şüpheler beslemesine rağmen, Delacourt'un kendisini çağırmasını dilemeye başlamıştı.

"Oh, hadi ama, Amherst! Leydi Mercer ve ben sadece eski dostuz." Delacourt hafif, zarif kahkahasını attı. "Siz sadece kıskanıyorsunuz. İtiraf edin."

"Ben onun çocuklarının öğretmeniyim, Delacourt."

Delacourt kayıtsızca, "Doğru," diye onayladı. "Ama eğer Jonet'i istiyorsan, ben sana *carpe diem* derim, eski dostum. Kim bilir, belki de senden hoşlanıyordur. Kimse asla emin olamaz."

"Yüce Tanrım, sen gerçekten bir aptalsın Delacourt." Damarlarında kanın şehveti dolaşıyordu ve hayatında hiç düello yapmamış olan Cole birdenbire çok daha istekli bir hale gelmişti.

"Ah, belki!" Yine kurt gibi gülümsedi. "Ama ben bir korkak değilim, senin de öyle olduğunu söyleyebilirim, Amherst. Kılıç çekmek sadece bir anlık kabadayılık gerektirir. İnsanın kalbini acıya, reddedilmeye, hatta tutkuya açması çok daha uzun süreli bir cesaret gerektirir."

"Sen neden bahsediyorsun Delacourt?" Cole öfkелendi. "Yemin ederim, yuvarlak konuşuyorsun."

Delacourt'un kara kaşlarından biri yukarı kalktı. Vikont yumuşak bir sesle, "Ah, sanırım Jonet'yi istiyorsunuz," dedi. "Ama onun peşinden gitmeye korkuyorsunuz. Bunu kabul edin."

Cole, Delacourt'u sandalyesinden çekip çıkarmak niyetiyle sandalyesini geriye itti ama önü kesildi. Çift kapı aynı anda açıldı ve paniğe kapılmış bir Robert odaya daldı. Stuart peşindeydi, yüzü kansızdı.

Robert, görünüşe göre Lord Delacourt'u umursamadan Cole'un üzerine atıldı. "Çabuk gelin, efendim!" diye bağırdı çocuk. "Hemen yukarı gelin! Bu Rogue. O

-" Birdenbire keder çocuğu ele geçirdi ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Robert'ı kolundan sıkıca tutan Cole, Stuart'a bakmak için başını çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu. "Bana neler olduğunu anlat!"

"Rogue. O hasta, efendim," diye cevap verdi Stuart, ağzı titreyerek. "Biraz sendeledi, sonra da kanepenin altına girdi. Çok hasta görünüyor, efendim. Hiç dışarı çıkmayacak."

"Oh, ölecek," diye feryat etti Robert, bir elini Cole'un boynundan burnunu silecek kadar çekti. "Bunu biliyorum!"

Kibirli Lord Delacourt tamamen unutulmuştu, Cole sandalyesinden kalktı, Robert'ı yere bıraktı, sonra peşinde çocuklar olduğu halde odadan çıktı. "Stuart," diye emretti, "Nanna'yı bul. Ona bitki sepetini ve sahip olabileceği diğer ilaçları getirmesini söyle."

On dakika sonra Mercer House'un altındaki mutfak ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü; tencere ve tava sesleri kesilmiş, bulaşıkçı hizmetçiler çoktan gönderilmişti. Sadece Aşçı kalmıştı, Cole ve Nanna ise ocağın yanındaki halının üzerinde gevşek bir şekilde yatan köpeğin üzerine eğilmişlerdi.

"Evet, bir tür zehir," diye fısıldadı Nanna nefesinin altından. Cole duymaktan korktuğu bu sözler karşısında ürperdi. Okul odasına vardığında Rogue'u okul odasındaki kanepenin altında, nefes alıp verirken bulmuştu. Cole, sürekli gözetim altında tutulması gerektiğini söyleyerek köpeği alt kata taşımıştı.

Ama gerçek şu ki, işler daha da kötüye giderse, ki gitmesinden çok korkuyordu, ne Jonet'in ne de çocukların orada olmasını istemiyordu. Cole köpeğin yanında diz çökerek Rogue'un omurgasında yatıştırıcı bir el gezdirdi ve bunu yaparken Nanna'ya baktı. "Sence ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle, Collie elinin altında titrerken. "Bu Mercer'ı öldüren şeyle aynı şey olabilir mi?"

"Evet, belki, ama bu sefer biraz daha değerli bir şeyi kaybetmek üzereyiz," diye tısladı Nanna sepetini karıştırırken. "Çoban köpekleri geçimlerini sağlar ve masumlara karşı asla kötülük yapmazlar."

Cole bu söze yanıt vermeden geçip gitti. Yaşlı kadının dilini koruyamayacak kadar sıkıntılı olduğu belliydi. "Köpekler bu öğleden sonra dışarı çıktı mı?"

Nanna mutfağa taşıdığı büyük söğüt sepetini karıştırmayı bıraktı ve dalgın dalgın ona baktı. "Evet, Stiles onları Green Park'ta koşturdu, her zamanki gibi." Yaşlı kadının yüzünden aniden bir rahatlama geçti. "Evet, belki de öyledir. Sanki köpek yememesi gereken bir şeyi yemeyi kafasına koymuş gibi."

"Belki de." Cole köpeği inceledi. "Sanırım ihtiyacımız olan şey bir müşil?"

Nanna başını salladı. "Hayır, bence müşil olmaz... Sadece zehri bağırsaklara iter. Eğer zaten orada değilse. Zavallı küçük şeyin ne yediğini bilmek kesinlikle yardımcı olacaktır."

"O zaman ne olacak?" diye sordu Cole endişeyle. "Çocuklardan biri zehirli olduğundan şüphelendiğiniz bir şey yemiş olsaydı ne yapardınız? Süt mü verirdiniz? Kusturmaya mı çalışırdınız?"

"Evet, bir kusturucu," diye cevap verdi hızla, hâlâ sepetini karıştırıyordu. "Karında ne kaldıysa onu dışarı atar ve bağırsaklardan uzak tutar." Yaşlı kadın aniden mantarlı, kahverengi bir kavanoz çıkardı.

"Ipecacuanha kökü," diye açıkladı memnun bir sesle.

"Bu onu kusturur mu?" Cole endişeyle sordu.

"Oh, evet. İşe yarar." Nanna ciddiyetle başını salladı. "Belki de artık çok geçtir." Cole'a baktı, geniş, buruşuk yüzü endişeliydi. Sepetinden iki şişe daha çıkardı, sonra Cole'a baktı. "O zaman bana yardım edecek misin? Bu hiç de hoş bir iş olmayacak, sana açıkça söylüyorum."

Cole elini tekrar Rogue'un paltosunda gezdirdi. "Evet, yardım edeceğim." Nanna uzun bir süre daha ona baktı, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Sonra aniden Cook'u ocağa çağırdı ve sakın, kesin bir ses tonuyla nelere ihtiyaç duyulacağını açıklamaya başladı.

Kaptan'ın Uykusuz Bir Gece Geçirdiği

Cole mutfaktan okul odasına çıkan üç kat merdiveni yorgun adımlarla çıktığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Merdivenlerin üstünde her şey sessizdi, çocukların kapılarının altından ışık görünmüyordu. Görünüşe göre Jonet sonunda endişelerini gidermeyi başarmıştı, en azından biraz uyumalarına izin verecek kadar. Cole kendisinin bu kadar şanslı olamayacağından çok korkuyordu. Bütün gece bir kâbus gibi geçmişti. Nanna'yla birlikte çektikleri çile, Lord Delacourt'la yaptığı tartışmanın utancını geçici olarak unutturmuştu. Şimdi, zavallı Rogue aşağıda uyurken, olayın dehşeti tüm gücüyle geri gelmişti.

Ne düşünüyordu? Ve Delacourt üstü kapalı imalarıyla ne demek istemişti? Cole bilmiyordu. Tek bildiği, Jonet'i savunmak için yaptığı etkisiz ve muhtemelen gereksiz girişimle kendini küçük düşürmüş olduğuydu. Ve Delacourt, lanet olsun ona, bunu anlamıştı. Evet, Jonet'in küçümseyen genç aşığı Cole'un kimsenin, hatta kendisinin bile görmesini istemediği şeyi bir şekilde görmüştü. Jonet Rowland'a yarı yarıya aşık olduğunu.

İşte. Sonunda ortaya çıktı. Başka bir insana karşı böylesine güçlü, neredeyse kontrol edilemez duyguların karışımını hissetmek ne kadar utanç vericiydi. İnsanın çok az tanıdığı ve güvenmeye cesaret edemediği bir insana karşı. Bu gece çok içtiği için Jonet'e kızmış, onun ani bir şehvetle kendisini çıldırtma kapasitesinden rahatsız olmuş, Delacourt'un ne kadar kibirli bir popinjay olduğunu görememesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ama yine de onu korumak zorunda hissetmişti. Ve bunu yaparken Cole, Vikont'u sadakatsizlikle suçlamıştı.

Ama Delacourt bunu inkâr etme zahmetine girmemişti. Cole tiksintiyle homurdandı. Evet, Jonet'nin ilgisini başka bir yere çevirmesi Vikont için çok uygun olurdu. O zaman yeni aşk yuvasına o en eziyet verici duygu olan suçluluk duygusu olmadan yerleşebilirdi. Cole okulun kapısında durduğunu fark etti, bir elini gerçeği gizlemek istercesine yüzüne kapatmıştı. Yavaşça, birinin gömleğinin kolunu çekiştirdiğini fark etti; yeleği ve frakı mutfakta bir yerde bırakılmıştı. Cole yere bakınca Stuart'ı dirseğinin dibinde gördü. Çocuk yalınayaktı ve üzerinde sadece gecelik vardı.

"Efendim," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. "Rogue iyi olacak mı? Annem onu dualarımızda hatırlamamızı ve sonra yatağa gitmemizi söyledi. Ona iyi bakacağınızı söyledi. Ama ben uyuyamıyorum."

Cole yavaşça koluyla çocuğun omuzlarını sardı ve Stuart'ı okul odasına çekti. Cole evin önündeki derin pencerelerden yağmurun nihayet ciddi bir şekilde başladığını görebiliyordu. Uzakta şimşekler çakıyor, gök gürültüsünün sesi duyulamayacak kadar uzakta kalıyordu. Pencerelerin altındaki yürüyüş yolu boyunca nöbetçi gece yarısını çağırıyor, feneri sokağın karşısındaki evin duvarlarında ürkütücü gölgeler sallıyordu. Nanna, sağ olsun, masanın üzerinde kısık ateşte yanan bir lamba bırakmıştı.

Cole bir kalçasını masanın köşesine dayadı ve çocuğun çenesini yukarı kaldırmak için elini uzattı. "Dinle, Stuart-Rogue hâlâ oldukça hasta. Ama bir iki gün içinde iyileşeceğine inanıyorum."

"Onu görebilir miyim, efendim?"

Cole yavaşça başını salladı. "Senin de Rogue gibi uykuya ihtiyacın var. Ve köpeğin de dinlenmesi gerek. Çok zayıf, çünkü ona yediği her neyse kusmasına yardımcı olan bir şey verdik."

Stuart gözlerini kaçırdı ve masanın öbür ucuna baktı. Küçük ve çok korkmuş görünüyordu. Çocuk usulca, "Yediği şey Robin'in böbrek böreğiymiş," dedi.

Uzun, korkunç bir sessizlik havada asılı kaldı. Sonunda Cole içini çekti. "Evet, bunu biliyorum," diye nazikçe cevap verdi. "Ama bugün parkta bir şeyler mideye indirdiğine şüphe yok."

Stuart kuşkulu bir bakış fırlattı. "Collie'ler oldukça akıllı köpeklerdir, efendim," diye cevap verdi.

Cole bir an için bunu düşündü. Bu çok iyi bir noktaydı ve onu rahatsız ediyordu. "Ne olduğunu söylemek çok zor," diye sakince cevap verdi. "Artık uyuyabileceğini düşünüyor musun?"

Soluk ışıktaki Stuart ciddiyetle başını salladı, genç yüzü hâlâ oldukça gergindi. Cole şefkatle onun dar omzunu sıvazladı. "O zaman yatağına git Stuart," dedi yumuşak bir sesle. "Biraz çalışmayı planlıyorum ama bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli. Anladın mı?"

Çocuk ciddiyetle başını salladı ve sandalyesinden kalktı. Sonra, beyaz geceliğinin içinde sinsi bir hayalet gibi dışarı süzüldü. Kapı tıkırdayarak kapanırken Cole elindeki evrak yığınının baktı ve hemen pes etti. Düşünmek istemediği şeyler yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak gözlüklerini çıkardı ve yığının üstüne fırlattı. Yorgun düşmüştü ama

Uykusu vardı ve boş bir yatak düşüncesine katlanamıyordu, bu yüzden Cole kendini uzun, deri kanepeye attı ve bir kolunu gözlerinin üzerinden geçirdi. Ne yazık ki, ışıktan başka hiçbir şeyi kapatmıyor ve çalkantılı düşüncelerini sakinleştirmek için çok az şey yapıyordu.

Cole acımasızca ayakkabılarını tekmeledi ve bacaklarını uzattı. Stuart'ın sözleri tüyler ürpertici bir konuyu gündeme getirmişti. Delacourt'la olan münakaşasının bu geceki endişelerinden daha önemsiz olması gerektiği gerçeğinden kaçış yoktu. Cole'un gururu onu öldürmeyecekti. Ama bir şey neredeyse Rogue'u öldürüyordu.

Ne Nanna ne de Cole bu sözleri yüksek sesle söylememişlerdi ama her ikisinin de tıpkı Stuart gibi köpeğin Robert için hazırlanan yemeği yediğini fark ettikleri açıktı. Stuart kendi yemeğini çöpe atmıştı ve akşam yemeğinden arta kalanlar da çoktan gitmişti. Cook'la yaptıkları kısa bir konuşma, etin önceki öğleden sonra her zamanki kasaptan taze olarak alındığını ve üç öğünde de şu ya da bu şekilde servis edildiğini göstermişti. Hiç şikâyet olmuş muydu? *Neden olmasın!* Personel arasında hasta olan var mıydı? *Tanrı aşkına, hayır!* Ve bu küçük alışverişin ardından Cook'un tüylerini yumuşatmak için Cole'un tüm cazibesi ve Nanna'nın otoritesinin bir dokunuşu gerekmişti.

Cole altı ay kadar önce bu evde birinin zehirlenmiş olabileceğini ve eğer öyleyse katilin hâlâ serbest olduğunu hatırlamak için kendini zorladı. Bu korkunç olayların Jonet'i en azından Cole'un zihninde temize çıkarması biraz olsun rahatlatmıştı. Oğullarından bahsederken Jonet'in yüzü o kadar parlak bir annelik ışııyla aydınlanıyordu ki, bağlılığının derinliğinden şüphe etmek mümkün değildi. Lamba hâlâ kısıkken Cole kanepeye uzanmış, rüzgârın yağmuru camlara çarparak geri püskürtmesini dinliyordu. Yaz yağmur fırtınaları en iyi koşullarda bile onu hep melankolik ve huzursuz bırakırdı.

Zihninin derinliklerinde bir başka rahatsız edici anı canlandı. Evet, tam da böyle bir geceydi -yağmurlu bir yaz akşamı- rahmetli karısının evine evlenme teklif etmek için gitmişti. Şimdi her şey ne kadar uzak görünüyordu. Ama yine de yeterince uzak değildi. Tanrım, hayır. Asla yeterince uzak değil.

Cole, Rachel'ı sadece akıl hocasının, Cole'un hem hayranlık duyduğu hem de öykündüğü bir adamın kızı olarak tanıyordu. Babası Thomas, Cambridge'deki ilk yıllarında Cole'u kanatları altına almıştı. Bir baba figürüne her zaman aç olan Cole, fakülteye katıldığında arkadaşlıklarının daha da derinleşmesinden memnun olmuştu. Thomas'la birlikte

Ve eski dostu ölüm döşeginde yatarken Cole, neredeyse yirmi yıl önce kendi anne babasının ölümünden bu yana hissettiği her şeyden daha derin bir kedere kapılmıştı. Elbette Thomas'ın acısını hafifletmek için ne yapabileceğini sormuştu. Garip bir şekilde, arkadaşının ondan Rachel'a göz kulak olmasını ve -eğer kalbinde bunu yapabilecek gücü bulabilirse- onu karısı olarak kabul etmesini istemesi hiç de şaşırtıcı olmamıştı.

Bu kadar çok şey vermiş bir adam için yapılacak küçük bir şey gibi görünüyordu. Thomas'ın son derece yeterli olan mirasının mütevellisi olarak Cole, Rachel'a her zaman onun yanında olacağını, ilgisinden ve dostluğundan emin olmak için onunla evlenmesine gerek olmadığını açıkça belirtmişti. Beş gün sonra Rachel evet dediğinde Cole, Rachel'ın kendisine karşı gizli bir sevgi beslediğine içtenlikle inanmıştı. Memnun olmuştu. Rachel'ı çok iyi tanımamasına rağmen ondan gerçekten hoşlanmıştı. Rachel mükemmel görünüyordu; sakin, sevimli ve nazıkçe kadınsı. Yası sona erdiğinde, sessizce evlendiler.

Cole evliliğe kalbinde umutla başlamıştı ama Rachel'ın Tanrı'nın kadınlar için biçtiği rol olduğunu düşündüğü için evlendiğini çok geç fark etmişti. Huzur sandığı şey, bunun çok ötesine geçmiş ve tanımlayamayacağı kadar kısıtlanmış bir duyguya dönüşmüştü. Rachel herhangi bir karşılıklı tutkuyu geliştirmekle ilgilenmiyordu. Çok geçmeden öğrendiğine göre, bu onu son derece rahatsız eden bir duyguydu. Rachel'ın evlilik anlayışına göre, nazıkçe boyun eğmek bir eşin göreviydi ve ev işleriyle sevişmeyi de aynı kategoriye sokmuştu, ilkinde ikincisinden çok daha büyük bir şevkle bağlıydı. Evet, Cole'un yatağı da neredeyse ocağı kadar sıcaktı ama ikisi de özellikle sıcak gelmemişti.

Rachel onu yarım bir kalple sevmiş, sadece hoşnut bir varoluş istemişti. Aşk konusunda tecrübesiz olan Cole, hatanın kendisinde olduğuna, bir kadında gerçek tutkuyu uyandırmaktan aciz olduğuna inanmaya başlamıştı. Şimdi, çok daha fazla deneyim kazanmış olmasına rağmen, içten içe bunun hâlâ doğru olabileceğinden korkuyordu.

Ama Tanrım, Rachel onu nasıl da rahatsız ediyordu. Loş okul odasında bile onu neredeyse görebiliyordu; boğazından bağladığı bembeyaz gecelik entarisi, bir omzuna dökülen uzun sarı saç örgüsü. Yüzünü de görebiliyordu. Dolgun ve güzel, geniş mavi gözleri çocuksu bir masumiyetle doluydu. Ama Rachel yirmi dört yaşındaydı, çocuk sayılmazdı. Cole sertçe yutkundu ve lamba ışığına baktı.

Vizyon. Birçok erkek sessiz, iddiasız bir eşle mutlu olabilirdi. Ancak o öyle değildi. Üç yıl böyle sakın bir hayat sürdükten sonra Cole hâlâ karısını tanımadığını fark etmiş ve bu bilgi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine bu onun başarısızlığıydı. Ama neden şimdi, onca zaman içinde Rachel ona eziyet ediyordu?

Ya da daha iyi bir ifadeyle, neden kendine kasten işkence ediyordu? Başlangıçta onu sevmemişti, bu doğrudu. Ama sevmek istemişti. Pek çok iyi evlilik daha azıyla başlar. Cole her zaman aşkın, yetiştirilmesi ve sıcak tutulması gereken narin bir çiçek gibi olduğuna inanmıştı. Rachel'a olan aşkının büyüyeceğini düşünmekle çok mu yanılmıştı? Jonet Rowland için kalbinde açan bu vahşi ve sıcak şey, narin bir gül değildi. Bu duygu hızla çiçek açmış, kan kırmızısı taçyaprakları yakıcı bir güneşin altında tropik bir sıcaklığın etkisiyle açılmıştı. Saygıdan çok tutku, hayranlıktan çok şehvet içeren bu duygu Cole'un anlayış alanının ötesinde, çaresiz bir duyguydu.

Huzursuzca ağırlığını kanepeye verdi ve bir başka şimşegin gökyüzünü yarmasını izledi. Bir ateş şaftı. Evet, Jonet'e dokunduğunda karnında ve belinde hissettiği şey tam olarak buydu. Böyle bir şey aşk olamazdı. Bir adam tam olarak anlamadığı bir kadını böylesine çılgınca bir çaresizlikle sevmezdi. Zaman zaman onu öfkeyle çılgına çeviren ve şehvetle pervasızlaştıran bir kadını. Belki de Rachel başından beri haklıydı. İnsanın kalbinin göğsünden sökülüp atılması duygusu, güvenli ve ılık bir sevgiden daha kötüydü. Jonet'le aynı odada huzur bulamıyordu ama o gözünün önünden kaybolduğunda, sanki bir parçası kopup gitmiş gibi hissediyordu.

Dün gece Cole çok kötü uyumuştı. Çocuklar için endişelenmesi gerekirken, Jonet'in boğucu hayalleri onu hayalinde ateşli bir çılgınlığa sürüklemişti. Bu onun işiydi. Yine de iki kez yatakta dimdik uyanmış ve *annelerinin* nerede olduğunu merak etmişti. Sonra da kendini saplantılı bir şekilde Delacourt'un bir şekilde onun yatağına girmeyi başarıp başaramadığını merak ederken bulmuştu. Kahretsin, *bilmek* istiyordu. Ve tekrar uykuya dalmaya başladığında, Cole farkında olmadan Jonet Rowland'ın yatağını paylaşırsa ona yapabileceği kötü şeylerin hayalini kurmaya başlamıştı.

Cole hayatı boyunca hiç kimseye aşık olmamıştı, evlendiği kadına bile. Ve şimdi herkesin -Lauderwood, Madlow ve evet,

duyarsız James Amcası bile buna karşı uyarmıştı. Yağmur aniden temposunu artırdı, iniş borularını çılginca tıkırdattı. Batı gökyüzünde yine şimşekler çaktı ve bu kez gök gürültüsünün alçak sesi belli belirsiz duyulabiliyordu. Masanın üzerinde duran Nanna'nın lambası cızırdayarak söndü ve odayı karanlığa gömdü. Cole kolunu bir kez daha gözlerinin üzerine götürdü ve fırtınaya dair farkındalığı eriyip gitti.

"Psst-!"

Yumuşak, ısrarlı ses Lord Robert Rowland'ı neredeyse ölü uykusundan uyandırdı. Bir yumruğunu gözüne indiren çocuk yatağında doğruldu ve karanlığa baktı. "Sen misin Stuart?" diye mırıldanmayı başardı. Robert, ağabeyinin ayak seslerinin halıda hafifçe ilerleyerek yatağının kenarına kadar gelmesini dinledi ve sonra durakladı.

"*Psst-!*" sesi tekrar geldi. "Robin, bir ses duydun mu?" Stuart'ın fısıltısı biraz cesurca değildi. Robert, Stuart açıklamaya devam ederken kardeşinin ağırlığının yatağın bir köşesine yerleştiğini hissetti. "Çünkü sesler duyduğumu sandım. Ve sonra bir *gümbürtü!* Tavan arasından gelmiş olabilir. Sen duymadın mı?"

"Tek duyduğum," diye homurdandı Robert uykulu bir sesle, "senin Kuzen Cole'a gevezelik ettiğindi." Robert soluk soluğa *bir vınlamayla* kuştüyü yastıkların üzerine yığıldı! "Şimdi, Tanrı aşkına, Stuart! Uyu artık! Babam öldüğünden beri geceleri bir şeyler duyuyorsun."

Stuart yatağın üzerinde biraz daha süründü. "Hayır, gerçekten, Robert! Okuldan çıktıktan sonra başka sesler de duydum. Sanırım tavan arasında biri saklanıyor. Muhtemelen hizmetçilerin odasının yanındaki dolapta."

"Ah, *yatağına dön Stuart!*" diye inledi kardeşi, yorganı başının üzerine çekerek. "Sadece bir fırtına."

"Yemin ederim bir ses vardı Robin!" diye ısrar etti Stuart. "Her neyse, ölü gibi uyuyorsun. Bir sürü vahşi fil buraya gelip seni canlı canlı yiyebilir-"

"*Awww- filler-*"

Stuart, küçük kardeşinin itirazına aldırmadan, "Ve sen bunu asla duymazsın!" diye ısrar etti. "Sanırım burada seninle birlikte uyumalıyım. Daha güvenli olur, sence de öyle değil mi?"

"Hayır!" diye feryat etti kardeşi. "*Düşünmüyorum.* Tekmeliyorsun ve çarşafı çaluyorsun. Şimdi kendi yatağına dön. Güvendeyiz. Kuzen Cole hemen aşağıda."

koridorda. Buna inan Stuart! Koridorda sinsice yaklaşan herkesi yakalayacaktır."

Yeni sıkılan kapı menteşelerinin çıkardığı gümürtü Cole'u yavaşça uyandırdı. Neyin yanlış olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece bir şeylerin *doğru* olmadığına dair belirsiz bir his vardı. Ne kadar zamandır uyuyordu? Ve hangi cehennemdeydi? Sessizce dinledi, duyularını tam olarak uyanık hale getirmeye çalıştı.

Ah, evet. Okul odası. Menteşeler yine feryat etti. Cole'un vücudu gerildi. Stuart mıydı? Yoksa davetsiz bir misafir Donaldson'ı atlatmış mıydı? Dışarıda yağmur acımasızca yağıyor, tüm sesleri bastırıyor, duyularını pamukla kaplıyordu. Ama odada biri *vardı*.

Düşünceleri hâlâ dağınık olan Cole dönerek oturur pozisyona geldi ve ayağa kalktı. Kanepenin arkasındaki pencerelerde şimşekler çakıyordu. Cole cama karşı siluet halinde olduğunu çok geç fark etti. Gök gürültüsü uğursuzca yuvarlandı. Cole kapıya doğru atıldı. Keskin, güçlü bir omuz omurgasının alt kısmına çarptı ve nefessiz bir homurtuyla yüzüstü yere yığıldı.

Tamamen kendine gelen Cole, saldırganı üzerinden atmak için hamle yaptı ama çenesinin altındaki keskin bıçak darbesi tüm direnişini engelledi. Donup kaldı. Bir şeyler çok yanlıştı. Birden aklına geldi - tam da boğazından aşağı bir damla ılık kan süzülürken. Sırtının yarısına kadar yayılmış olan saldırgan gergin ve güçlüydü ama saçma bir şekilde hafifti. *Donaldson ya da uşaklardan biri olamayacak kadar küçüktü.*

"Evet, sakın kıpırdama bile, seni piç," dedi soğuk, kadınsı bir ses kulağına karşı, "yoksa yemin ederim, boğazını kulaktan dirseğe kadar keserim." Sanki tehdidini pekiştirmek istercesine, adamın yüzünü sertçe yere bastırdı.

"*Aman Tanrım,*" diye fısıldadı Cole, yanağını soğuk tahtalara bastırmış, kelimeleri kararsızdı. Bıçağın ucunun teninde titrediğini hissedebiliyordu. "Aklını tamamen mi yitirdin?"

Üstündeki biçimli kadınsı form uzun bir an boyunca kaskatı kesildi ve sonra yere yığıldı, ağzı gevşedi ve kulağına doğru nefes nefese kaldı. "Ah... *kahretsin,*" diye fısıldadı titrek bir sesle.

Bıçak yere düştü.

Cole saldırganı bir tarafa savurana kadar yavaşça döndü. Kollarında tuttuğunun Jonet olduğunu anlamak için ışığa ihtiyacı yoktu. Onun derin ve tatlı kokusunu alabiliyor, göğüslerinin ve karnının kendisine bastırdığını hissedebiliyordu. Tedbirli bir şekilde bıçağa uzandı ve onun ulaşamayacağı bir yere fırlattı.

"Jonet?" dedi usulca, karanlığa rağmen gözlerini sıkıca kapatarak.

Göğsüne yaslanan kızın, ölümle ilk karşılaşmasından yeni kurtulmuş bir asker gibi titremeye başladığını hissetti. "Ne?" diye cevap verdi sonunda.

"Jonet, bu iğrenç derecede kaba kelimeyi nereden öğrendin?"

Nefesi küçük bir iç çekişle çıktı. "Sanırım Charlie Donaldson'dan."

"Anlıyorum," dedi son derece sakın bir sesle. "Keşke bunu bir daha kullanmasanız. Bunu rahatsız edici buluyorum."

"Bırak gideyim Cole," diye fısıldadı ama ondan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

Cole belli belirsiz, kadının istediğini yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Ona dokunmaya hakkı olmadığını biliyordu. Kendini çok iyi hissediyor, çok baştan çıkarıcı kokuyordu. Ama kahretsin, kadın karanlıkta üzerine atlamıştı ve ona bir ders vermeliydi. Tam o sırada bir şimşek daha geceyi yararak okul odasını aydınlattı. *Yüce Tanrım, Jonet'in üzerinde sade pamuklu bir gecelikten başka bir şey yoktu!*

"Oh, Cole-!" Sanki onun yüzünü görmek gerginliğini bir şekilde serbest bırakmış gibi, Jonet onun kucağına yığıldı. Titremesi derin bir ürpertiye dönüştü. "Seni incittim. . . Özür dilerim."

Cole onu bırakmak için hiçbir hamle yapmadı, kendine kız bu kadar perişan haldeyken bunu yapmanın yanlış olacağını söyledi. "Jonet," dedi, onu sıkıca göğsüne bastırarak ve saçlarına doğru yumuşak bir sesle konuşarak. "Bu kadar düşüncesizce davranarak ne demek istiyorsun? Tanrı aşkına, her yerin titriyor."

Kadın hiçbir şey söylemedi ve uzun bir süre sonra Cole aşağı baktı. Karanlıkta onun yüzünü göremiyordu. Ama nefes alışının hâlâ sığ olduğunu hissedebiliyor ve içindeki küçük korku sesini duyabiliyordu. "Bir gürültü," dedi, sesi gömleğinin önü tarafından boğuklaştırılmıştı. "Çocukları kontrol ediyordum ve sonra Okul odasında bir ses duyduğumu *sandım*. Siz duydunuz mu? Herhangi bir şey duydun mu?"

"Hayır." Cole huzursuzca ağırlığını giderek ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Belli ki Jonet'in içinden bir rahatlama akıyordu ama o rahatlamış olmaktan çok uzaktı. Az önce ona söylememesini emrettiği kelime gibi hisseden Cole, kucaklamasını sıkılaştırdı ve tahrikinin tamamen alevlendiğini hissetti. Yüce Tanrım, ne kadar da prensti. Jonet'in korkudan ödü patlamıştı ve şimdi siki onun kalçasının yumuşaklığına saplanmış bir balta sapı gibiydi. Cole onun fark etmemesi için cennete dua etti ama kendini uzaklaştıramadı.

"Bu sadece bir fırtına Jonet," dedi usulca saçlarına dokunarak. Şaşırtıcı derecede masum kokuyordu; bulutsuz bir gökyüzünün altında elma çiçekleri ve bahar çimenleri gibi sıcak ve davetkâr. Bir erkeğin uzanıp birlikte uyuyabileceği bir kadın gibi. Ama tabii ki onunla değil. Cole başını kaldırdı. "Jonet, hava oldukça hızlı bir şekilde kötüleşti. Belki de bir gök gürültüsü seni uyandırmıştır?"

"Ben ... evet, belki," dedi kararsızca. Yavaşça, karakteristik soğukkanlılığı geri geldi ve onu biraz itti. Cole bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve biraz utanmaya çalıştı. Bir centilmen şimdiye kadar ayağa kalkmış, kızın yerden kalkmasına yardım ediyor ve onu bu kadar dikkatsiz olmaması için uyarıyor olurdu. Ama Cole ikisini de yapmıyordu ve Jonet bunu beklemiyor gibiydi. "Jonet," diye fısıldadı sonunda, "belki de bu şekilde yerde olmamalıyız?" Şimşek tekrar çaktı, bu kez daha sessizdi ve Jonet onun yüzünü gördü. Gözleri şimdi geniş ve ışıltılıydı, ağzının çizgileri yumuşak ve aniden davetkârdı.

"Belki de değildir," diye cevap verdi. Uzun siyah saçlar Jonet'in omzuna dökülüyordu, Cole'un beklediğinden daha ağır ve daha dalgalıydı. Vücudunun nerelerinin birbirine bastırıldığını acı verici bir şekilde fark etmeye başladı. Mutlak şehvet -şimdiye kadar bildiği her şeyden daha ateşli ve daha yoğun- içinden geçerek onu kendisine doğru çekti.

Karanlıkta gözleri neredeyse hiç görmeyen Jonet, vücudunun yarısı kendisinininkini örten adama baktı. Karanlıkta bile devasa ve ezici görünüyordu. Karşısındakinin Cole olduğunu fark ettiğinde hissettiği rahatlama çabucak -çok çabuk- yerini derin, ürpertici bir ihtiyaç duygusuna bırakmıştı. Şehvet çok az tecrübe ettiği bir duygu olmasına rağmen Jonet bunun ne olduğunu biliyordu. Düşündüğü şeyden utanması gerektiğini de biliyordu. *İstediği şeyden.*

Acı bir gülümseme dudaklarını büktü. Belki de Cole Amherst'in normalde *birlikte* olacağı türden bir kadın değildi, ama yüce ahlakının onun alt bölgelerini bilgilendirmediği oldukça açıktı. Kalçasına bastıran Cole'un aleti kalbi kadar sertti. Ve şu anda Jonet her ikisini de istiyordu. Hesaplı bir düşünceyle uzandı ve Cole'un dudaklarını kendi dudaklarına çekti.

Sanki biri alev alev yanan bir kandili yere düşürmüş gibiydi. Isı ve alev şiddetli bir yoğunlukla üzerlerine yuvarlandı, her direnç parçasını, her hoşnutsuzluk kırıntısını ve her şüphe tanesini yaktı. Cole yavaş bir iniltiyle ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi, sonra içine daldı. Sıcak, sert bir şekilde, tekrar tekrar içine daldı ve ona hiçbir şans vermedi.

ya da reddetti. Jonet bir an için neyi serbest bıraktığını merak etti ve sonra dikkatsizce kendini ateşin içine attı.

Ağzını onunkine karşı açmış olan Jonet, Cole'un göğsünden ikinci bir inilti -daha derin, çok daha acil- yükselirken kadınsı bir memnuniyetle dinledi. Adamın ereksiyonunun bacağına karşı daha da sertleştiğini hissetti. Cole'un kirli sakalının yüzünde gezindiğini hissetti. Kasıtlı olarak iki elini de Cole'un yanlarında gezdirdi, büyük kaburgaların ve gergin kasların dalgalanmasını hissetti. Ve sonra, adamın ellerinin omuzlarını sertçe yere bastırmak için yukarı kalktığını hissetti.

Cole tek bir yumuşak hareketle Jonet'i tamamen sırt üstü yatırdı ve güçlü kollarıyla Jonet'in üzerinde sürüklenerek geceliğinin eteklerini diziyile sıyırdı. Jonet bir an paniğe kapıldı ama sonra sertliği kalçalarının arasında sıkışmış olanın Cole olduğunu hatırlayınca açıklanamaz bir şekilde tekrar rahatladı. Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirmek için yukarı kaldırdı ama Cole bu hareketi yanlış anladı. Cole onun elini kendi eliyle yakaladı ve başının üzerinden yukarı doğru sürükleyerek uzun bir süre tahtaya dayadı, hâlâ onu öpüyordu.

Cole. *Oh, evet!* Jonet kendini ona karşı müstehcen bir şekilde hareket ettirdi. İstedi ve istedi. Tanrım, onu nasıl da istiyordu. Cole Amherst'in kollarında dertlerini unutmak için can atıyordu. Bu zayıf ve yanlış.

-Hatta günahkârca *bir şeyi* böylesine çaresizce istemek. Yarın kendini aşağılanmış hissedeceğinden kuşkusu yoktu. Bu gece ise hiç umurunda değildi. Jonet o anda, sırf bu adamın içine girmesi için sahip olduğu her şeyden vazgeçebilirdi. İhtiyaç şiddetli, korkutucuydu ve daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ağzı hâlâ saldırı altındayken Jonet kalçalarını yukarı kaldırdı ve kendini hevesle adamın şaftına doğru bastırdı.

Kollarını omuzlarının üzerinde kavuşturan Cole, odanın içinde ışıık yeniden parlarken ağzını onunkinden ayırdı. "*Jonet-*" diye fısıldadı, sesi arzuyla kalınlaşmıştı. "*Bu yanlış.*" Vahşi, altın yelesi öne düştü ve Cole dondu kaldı, gözleri cam gibiydi, yüzü serbest bırakılmış bir ihtiyaçla dümdüzdü. Sessizliğiyle, her ikisinin de hissettiği duygunun derinliğini inkâr etmesi için ona meydan okudu. İnkâr e d e m e d i . Bir başka vahşi iniltiyle Cole'un başı öne düşerek göğsünü ağzına aldı. Onu dişlerinin arasına, ağzının sıcaklığına çekti ve elbisesinin şeffaf kumaşı arasından sertçe emdi. Jonet çaresizce elini Cole'un kaburgalarından aşağı kaydırды ve Pantolonunun taşıyıcısına ulaşana kadar, onun dokunuşuyla teni titredi.

Yavaşça, parmaklarının altından geçmesine izin verdi, sonra Cole nefesini emene kadar aşağı ve aşağı doğru çalıştı ve onun çubuğunun tatlı ağırlığını elinde yakaladı. Açgözlülükle parmaklarını onun etrafına sardı ve avucuna karşı güçlü bir şekilde seğirdiğini hissetti. Cole ağzını onunkinden çekti, nefesi karanlıkta çiğ ve hırıltılıydı.

"*Ahh... evet.*" Jonet sözcükleri boğazının nemli derisine doğru soludu, onun sıcaklığından ve ağırlığından zevk alıyordu. "Al beni, Cole. Yalnız olmaktan çok yoruldum. Beni yatağına götür. Bana bunu ver. *Lütfen...*"

Cole onu yerden kaldırdı ve bir sonraki nefesini alamadan kollarına aldı. Çıplak ayağını kapıya sıkıştıran Cole, kapıyı tekmeleyerek yarıya kadar açtı ve karanlıktan geçerek yatak odasına doğru yürüdü.

Cole, Jonet'in itiraz etmesini, sözlerini yanlış anladığını iddia etmesini bekleyip durdu. Akıl sağlığının geri gelmesini beklerken bir yandan da onu zorluyordu. Tek omzuyla iterek kapısını açtı, sonra Jonet'i küçük oturma odasından geçirerek yatak odasına götürdü ve yarı test edilmiş yatağının ortasına kabaca bıraktı. Cole aceleyle kravatını pençelemeye başladı, boynundaki keteni kırbaçladı. Biliyordu -Ah, Tanrım, *biliyordu*- yarın geldiğinde buna pişman olacaktı.

Ama artık hiçbir şey onu Mercer Markizi'ni yatağına yatırmaktan, cırılçıplak soymaktan ve iliklerine kadar içine dalmaktan alıkoyamazdı. Hiç kuşkusuz çok daha kötü bir şeyin içine dalacak olması birdenbire kayda değer bir risk gibi göründü. Gerçekten de onun cazibesine neden karşı koymaya çalıştığını artık tam olarak hatırlayamıyordu. Gömleğinin kuyruğunu çözen Cole, gömleğini başının üzerinden geçirip yere attı.

Hizmetçi komodinin üzerine ısılt ısılt yanan bir lamba bırakmıştı ve ışığın bir nebze olsun gerçeklik hissini geri getirmesi gerekirdi ama getirmedi. Tanrım, tahammül edebileceği kadar ayartılmıştı. Kadın onu ilk gördüğü andan itibaren onunla alay etmiş ve ona eziyet etmişti. Ve eğer kadın bunu istiyorsa, çoraplarını çıkarırken karar verdi, o zaman bunu yerine getirmeye kararlıydı.

Jonet aniden yatağının kenarında dizlerinin üzerine çöktü, sertçe yutkundu, sonra geceliğini başının üzerine çekti. Kumaş uzun, solgun vücudunda zarif bir şekilde süzüldü ve çıktığında siyah saçları bir bulut gibi omuzlarının etrafına yerleşti ve gözleri Cole'un gözlerini tuttu.

şaşırtıcı bir yoğunlukta. Aynen böyle, rüyalarının kadını yatağında cırılçıplaktı.

O zamansız anda Cole'a öyle geldi ki, o Tanrı'nın yarattıklarının en mükemmeliydi, güzelliğiyle nefes kesiciydi. Bir an için şehvet yerini neredeyse kutsal bir huşu duygusuna bıraktı ve sonra geri geldi. Jonet'in göğüsleri yüksek, soluk ve çok zayıf olmasına rağmen şaşırtıcı derecede dolgundu. Pembe meme uçları arzusun sert tomurcukları halinde büzülmüştü ve o izlerken, başı geriye eğildi, ağzı ayrıldı ve elleri onları davetkâr bir şekilde okşamak için yukarı kalktı.

Hâlâ Jonet'in kendini okşamasını izleyen Cole'un elleri pantolonunun paçalarına gitti. Birdenbire irileşen ve beceriksizleşen parmakları düğmelerle boğuştu ve sonra, saf bir hayal kırıklığı içinde, neredeyse donunu bağlayan bantları koparacaktı. *Yüce Tanrım, patlayacaktı.* Onun göğüslerine bu şekilde dokunmasını izlemeye devam edemezdi. Ön sevişme yabancı bir kavram haline gelmişti. Cole onun içinde olmalıydı. Kumaşın yırtılma sesi havayı yırttı. Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Jonet ona doğru kaydı.

"Lütfen," dedi usulca, geniş ve masum görünen bakışlarını ona doğru kaldırarak. "İzin ver." Çok az titreyen elleriyle düğümlü bağları ustalıkla çözerek ketenin adamın kalçalarını gevşekçe sarmasına izin verdi. Ellerini kalça kemiklerinin kıvrımlarında gezdiren Jonet, boğazının derinliklerinde küçük bir zevk mırıltısı çıkardı ve avuçlarını aşağı kaydırarak kalçalarını kavradı. Bir başka nazik çekişle onu yatağın kenarına doğru çekti. Cole parmak uçlarını onun çıplak omuzlarında dengeledi, Jonet eğilip başını çevirirken saçlarının ipeğinin parmak eklemlerine sürtündüğünü hissetti, yanağını ve sonra açık ağzını onun karnının titreyen etine dayadı. Bu hareket tatlı bir şefkat ve cılgınca bir erotikti.

Bir kez daha dürttü ve Cole'un donu ve pantolonu yere kayd, erkekliği arapsaçından kurtuldu. Jonet başını kaldırdı ve Cole'un aletinin ağırlığını avucunun içine alarak parmaklarını aşağıya doğru kayd. Bir an için Jonet'in onu ağzıyla tatmin etmek istediğinden neredeyse emindi. *Kesinlikle hayır!* Cole'un bu tür bir zevk konusunda çok az deneyimi olmasına rağmen, istediği şeyin bu olmadığını biliyordu. Bu gece değil. Cole sabırsız bir hırıltıyla dizini yatağa doğru eğdi, onu itti ve yatağa doğru onu takip etti.

"Beni istiyor musun?" diye sordu nefes nefese.

"Seni ilk gördüğüm andan beri," diye hıçkırdı, çaresiz itirafı boynunun hassas etinde neredeyse duyulmuyordu.

Jonet, Cole'un ağırlığının onu yatağın yumuşaklığına doğru çektiğini hissetti. Örtü becerikli bir hizmetçi tarafından geri çevrilmişti ve kolalı beyaz çarşaflar tenine karşı serindi. Sanki sonradan düşünülmüş gibi, Cole kendini kaldırıp onun üzerine diz çöktü, büyük bir eli sikinin etkileyici ağırlığını tutarken, diğeri iç uyluğunu sıyırdı. Baştan çıkarıcı bir şekilde, hazır olup olmadığını test etmek için uzun, becerikli parmaklarını bacaklarının arasındaki kaygan et kıvrımlarına kaydırıldı.

Öyleydi. Daha önce hiç bilmediği bir ihtiyaç onu bıçak gibi kesti. "*Ah, ah ... a-a-ah,*" diye nefes alarak yataktan kalktı, bir eli yatak örtülerine dolandı. Ağzı açık kalan Jonet, Cole'un nevresimlerine sinen koyu, erkeksi kokuda boğulmak isteyerek başını yastığın altına çevirdi. Onun tenini kendi teninde hissetmek, tutkusunun sıcaklığını tatmak, kokusunu içine çekmek ve kısa bir süreliğine de olsa Cole'un bir parçası olmak istiyordu.

Jonet titrek lamba ışığında ona baktı. Dizlerini kalçalarının iki yanına dayamış olan Cole onun üzerinde yükseliyor, uzun, zarif parmakları hâlâ kendini okşuyor, hâlâ onu okşuyordu. Nefesini içine çekti ve bir erkeğin bu kadar ... tehlikeli, lezzetli bir şekilde erkeksi görünebileceğini fark ederek sersemlemiş bir halde gözlerinin onu içine çekmesine izin verdi. Gözleri siyah ve ışıltılıydı, sert çenesi beklenmedik derecede koyu bir sakalla gölgelenmişti. Tatlı cennet, ama o büyük bir adamdı. *Her yerde*. Lamba, mükemmel bir şekilde yontulmuş ve hafifçe kordonlu olan göğsünün ve kollarının gergin derisi üzerinde altın bir parıltı yaratıyordu. İnce bir saç teli göğüs kemiğinden zayıf karnına doğru uzanıyor, erkekliğinin dibinde kalınlaşıp koyulaşıyordu.

O izlerken, Cole elini bir kez daha şaftının uzunluğundan aşağı çekti ve artık karşı koyamayan Jonet boğazının arkasından boğucu, çaresiz bir ses çıkardı ve ona uzandı. O anda her şey çok çabuk oldu. Cole biraz kabaca dizlerini birbirinden ayırdı. Hevesle ellerini sırtından aşağıya ve gergin kalçalarının üzerinden geçirdi, onu kendisine doğru sertçe iterken kaslarının gerildiğini hissetti. Ve sonra adam onun üzerindeydi, girişinde sıcak ve acil bir şekilde araştırıyordu. Sadece adamın büyüklüğü şehvetin sisini dağıtıyordu ve Jonet kısa bir süre için ondan yavaş olmasını istemeyi düşündü.

Cole'un kapısının umutsuzca çalınması buna gerek bırakmadı.

Onun tepesinde, Cole'un tüm vücudu gerildi. Başı havayı tehlike için koklayan vahşi bir kedi gibi yukarı kalktı. "*Ne-?*" diye hararetle homurdandı.

Uzun bir sessizlik anı yaşandı. "Sadece benim, efendim." Stuart'ın sesi küçük ve korkmuştu. "Sanırım yatağımın altında bir şey var." Ve sonra vücudu onunkinden uzaklaştı. Cole bir tarafa yuvarlanırken Jonet yatağın eğildiğini ve gıcırdadığını hissetti. Daha da kötüsü, Cole'un içine dolan tiksinti ve utancın kendisine duyduğu tüm arzuyu silip süpürdüğünü hissetti. Kendisi de utanç duydu ama bunu içine attı, çünkü o anda tüm içgüdüleri onu Stuart'a doğru çekiyordu. *Ne yapmak üzereydi?* Çocukları yalnız ve korkmuş durumdaydı, kendisi ise sıradan bir fahişe gibi öğretmenlerinin yatağında çırılçıplak yatıyordu. Bu vicdansızlıktı. Dudağını ısırarak yüzünü tekrar yastığa döndü, utancını örtmek için çarşafın eteğini yukarı çekiyordu.

"*Git-!*" diye fısıldadı ısrarla, sırtının küçük kısmına doğru küçük bir itme hareketi yaptı.

Cole, Jonet'e bir daha bakmadan yatağın kenarına oturdu. Bir kez sertçe nefes verdi, sonra başını avuçlarının arasına bıraktı, geniş sırtı ve omuzları lamba ışığında belirginleşti. "Her şey yolunda Stuart," dedi, kelimeleri şaşmaz bir şekilde nazikti. "Güvendesin. Masama otur. Ben hemen geliyorum."

Jonet, Cole'un ayağa kalkışını, pantolonunu dar kalçalarının üzerine çekişini ve gömleğini çekiştirerek kollarını kabaca kollarından geçirişini izledi. Alev alev yanan arzusu için için yanan bir öfkeye dönüşmüştü ve bu öfke odanın içinde elle tutulur, canlı bir şey gibi kaynıyordu. Ama bu öfke ona mı yönelikti? Yoksa kendisine mi? Jonet emin olamıyordu ve o anda bunu umursamıyordu.

Tek umursadığı Stuart'ın korkmuş olmasıydı. Onun sesindeki dehşeti duymuştu. Şu anda bile ona gitmemek için bütün iradesini kullanması gerekiyordu. Ama Stuart'ın onu müstakbel sevgilisinin yatağından sürünerek çıkarken görmesine izin veremezdi, değil mi? Yine çocuğunu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Cole pantolonunun düğmelerini ilikledi ve ona gerçekten bakmadan omzunun üzerinden fısıldamak için döndü. "Jonet," dedi soğuk bir sesle. "Alt kattaki yatak odana geri dön."

Jonet endişeyle bir dirseğinin üzerine dayanarak ona baktı. "Hayır," diye fısıldadı, uzun saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru iterek. "Onun güvende olduğundan emin olmalıyım. Hiçbir şey olmadığından ..."

Cole sıkılmış dişlerinin arasından ona baktı, yüzü lamba ışığında sertleşmişti. "Hiçbir şey yok. Sadece fırtınalı bir gece. Eğer aksini öğrenirsem, yatak odanızın kapısını çalar ve bunu size söylerim." Sonra Cole buz gibi bir sakinlikle lambasını aldı ve kapıdan çıktı.

Ötedeki oturma odasında Stuart açıklamaya başlarken Jonet dikkatle dinledi. "Herhalde sadece hayal görüyorum, efendim," dedi, sesi şimdi biraz daha az korkmuşa benziyordu. "Ama sizi uyandırmam gerektiğini söylemişsiniz, efendim. Ve gerçekten, annemi ya da ninemi uyandırmaktansa senin bakmanın daha iyi olacağını düşündüm. Sorun olur mu?" Sesi mahcup geliyordu.

Cole'un yumuşak yanıtı "Hiç sorun değil Stuart," oldu. Cole'un odasından çıkıp koridora çıktıklarında yatıştırıcı sözlerinin geri kalanını duyamadı.

Ayakları çıplak, gömleğinin boğazı açık olan Cole koridor boyunca yavaşça yürüdü, lamba sol elinde havada duruyordu, sağ eli ise genç markinin sırtına hafifçe yaslanmıştı. Onlar yürürken Stuart'ı ritmik bir şekilde okşadı. Ancak içten içe, aptal olduğu için kendine lanet ediyordu. Sorumsuz, çapkın bir aptal. Aman Tanrım, ya Stuart kapıyı çalmak için duraklamamış olsaydı? Ya gerçek ya da hayali bir şeyden dehşete kapılıp Cole'un yatak odasına dalıverseydi ve o şehvet düşkünü hödük hocasının annesinin içine girdiğini görseydi? Oh, bu ne kadar rahatlatıcı bir manzara olurdu!

Cole elini uzatıp kendi kıcını tekmelemek istedi. Stuart dokuz yaşındaydı ve o yaştaki çocuklar tamamen saf değillerdi. Neler olup bittiği hakkında bir fikri olabilirdi. En önemlisi de bunun *yanlış* olduğunu bilirdi. Bu görüntü Cole'un içini utançla sıktı. Ne düşünüyordu ki? Yüce Tanrım, Jonet ne düşünüyordu acaba? Bu kadın ona beladan başka bir şey getirmeyecekti ve Cole bunu en başından beri biliyordu. İkisi de kızışan hayvanlardan farksızdı, birbirlerini tırmalıyor, yalıyor ve nefes nefese kalıyorlardı. Şimdi, aşağılanmışlıktan siki gevşemiş ve korkudan göğsü sıkışmış olan Cole, korkunç bir yanlış karar verdiğini fark etti.

Jonet'in okul odasında dehşete kapıldığını sandığı şeyin kendi şehvetinden başka bir şey olmaması mümkün müydü? Belki de gerçekten o kadar utanmazdı. Cole emin olmak için kadınlar hakkında yeterince şey bilmiyordu. Belki de sadece Delacourt'a nispet yapmak istemişti. Ya da belki de Delacourt'a duyduğu saf fiziksel arzudan başka bir şey değildi bu isteği.

Elbette! diye alaycı bir şekilde düşündü. İşte cevap! Karşı konulmaz biriydi. Ve belki de bundan gurur duyması gerekirdi ama hiç de öyle hissetmiyordu. Hissettiği şey *kullanılmaktı*.

Jonet Cole'un yatağından sürünerek çıkmadan önce bir an bekledi, geceliğini çekti, sonra da battaniyeyi omuzlarına hafifçe sararak onları takip etti. Stuart'ın kapısı yarı kapalı duruyordu, muhtemelen Cole onu merdivenlerden gizlice kaybolması için cesaretlendirmek istemişti. Ama Jonet'in oğlunu bu kadar korkmuşken bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Bu akşam yemekten sonra David'i doğruca eve göndermiş, böylece oturma odasındaki kanepede çocuklarla kıvrılabilmşti. Cole gelip Rogue'un gerçekten de iyileşmekte olduğunu söyleyene kadar orada kalmışlar, Jonet onları teselli etmeye çalışmıştı. Yine de Jonet şimdi böyle bir krizin artçı etkileri olacağını, özellikle de Robert'ın çoğu zaman gözünden kaçan şeyleri ciddiye alabilecek kadar hassas ve büyük olan Stuart'la ilgili olacağını fark etmediği için kendini azarlıyordu.

Jonet kadınlığından memnundu, hatta Cole Amherst gibi bir erkeği arzuladığı için kendini suçlamaya devam edecek kadar rahattı. Ama çocuklarının ihtiyaçlarını tahmin edemediği için sert bir azarı hak etmişti. Bu, mantık ipliğinin ne kadar tehlikeli bir şekilde gerildiğinin bir başka işaretiydi. Onu bu kadar çaresizce istemesi yanlış mıydı? Bu konuda ihtiyatlı olmaktan daha azını yapmak kesinlikle yanlıştı. Çocuklarının okul odasının zemininde bir adamla sevişmek hiç de ihtiyatlı bir davranış değildi. Yatak odasının kapısını kilitlemeden onu soymak ise akla mantığa sığmayacak kadar akılsızcaydı.

Ama Stuart'ın odasının köşesini döndüğünde Cole'un elleri ve dizleri üzerinde, dar kalçaları havada, başını yatağın altına sokmuş olduğunu görünce bu suçlama da uçup gitti. Çocuk yüzükoyun yatağın üzerine uzanmış, endişeyle kenarından bakıyordu. Cole'un lambası yanında yerde duruyordu ve yüzüne vuran sarı ışıkta Stuart solgun ve bitkin görünüyordu.

Bu manzara Jonet'in kalbini kırdı. Düşüncesizce ona doğru koştu. "Ah, Stuart!" diye fısıldadı aceleyle. Cole onun sesiyle irkildi ve yatağın altından tahtaya çarpan kemiğın ağır çatırtısı duyuldu.

"*Kahretsin!*" diye karşılık verdi Cole. Yatağın altından çıktı, titizlikle başının arkasını ovuşturdu ve şimdi yatağın üzerinde oturan Jonet'e baktı, Stuart onun kucağındaydı.

Cole onun sözünü dinlemediği için açıkça sinirlenmişti ama sözlerini Stuart'a yöneltecek kadar da akıllıydı. "Orada hiçbir şey yok Stuart," diye açıkladı sakince. "Sanırım güvenle uyumaya devam edebilirsiniz.

Aslında *hepimizin* yapması gerekenin bu olduğunu düşünüyorum." Dönüp dikkatle Jonet'e baktı. "Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Cole'un gömleğinin boğaz kısmından bollaşarak oldukça cazip bir göğüs ve kas yığınının ortaya çıkarmasına rağmen Jonet onu görmezden geldi. Onun yerine dikkatini Stuart'a yöneltti ve dudaklarını hararetle onun başına bastırdı. "Bir rahatsızlık duyduğumu sandım ve tabii ki araştırmak için yukarı geldim," diye mırıldandı.

Stuart başını annesinin göğsünden kaldırarak Cole'a baktı. "Gördün mü?" Gözleri tekrar büyüdü. "Annem de bir şeyler duymuş."

Cole sadece bakışlarını kararttı ve keskin, şiddetli hareketlerle gömleğinin kuyruğunu içeri itmeye başladı. "Sanırım annen bizi etrafı karıştırırken duyduğunu söylemek istedi, Stuart. Bu doğru değil mi, hanımefendi?"

"Evet! Evet, elbette. Ben de öyle duydum." Endişeyle dudaklarını yaladı. "Bu yüzden hasta ya da korkmuş olabileceğinizi düşünerek endişelendim. Ne kadar aptalca değil mi?"

Stuart başını sallayarak annesine sıkıca sarıldı. "*Biraz* korkmuştum," diye itiraf etti küçük, fısıltılı bir sesle, "ama seni daha fazla üzmem istemedim anne. Kuzen Cole lambasını yatağımın altına soktu ve orada hiçbir şey yok. Belki de sadece kötü bir rüya gördüm ve bunu uydurdum?" Doğrulamak için gözlerini annesine dikti.

Jonet yavaşça onu yatağa geri yatırdı ve yorganı çenesinin etrafından sıkıca çekti. "Hiç şüphe yok ki olan tam da buydu Stuart. Aslında bu gece ben de aptalca bir rüya gördüğüme inanıyorum." Hafifçe onun solgun alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdi iyi uykular sevgilim. Cole'a giderek doğru olanı yaptın."

Birlikte odadan çıktılar ve Jonet uzaklaşırken kapıyı kapattı. Uzun, garip bir an geçti ve sonra Cole neredeyse kabaca Jonet'in elini tuttu ve onu okul odasına doğru sürükledi. Kapıya ulaştıklarında, "Hayır," diye fısıldadı. "Burada olmaz, Tanrı aşkına! Odanıza dönelim, orada baş başa kalabiliriz."

Cole lambayı yüksekte tutuyordu, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Niyetimi yanlış anladınız, madam," dedi soğukkanlılıkla. "Okul odası yeterli olacaktır." Böyle söyleyerek onu içeri sürükledi, lambayı yere bıraktı ve kapıyı iterek kapattı.

Sert bir hareketle ondan uzaklaştı. "Belki de benimkini yanlış anladınız, efendim," diye karşılık verdi.

Cole, Jonet'in sözlerini duymazdan gelerek aniden ona döndü ve yüzündeki ifade donuklaştı. "Size çok büyük bir özür borçlu olduğumu düşünüyorum, hanımefendi," dedi,

Başını çok resmi bir şekilde eğerek. "Korkarım kendimi unuttum. Mantıksızca. Beni affetmeniz için yalvarıyorum. Söyleyeceklerim bu kadar."

Duygu karmaşasına kapılan Jonet ona biraz fazla yaklaştı. "Bu gerçekten de çok güzel bir konuşma," dedi acı acı. "*Kendinizi unuttunuz. Özür dilemek* istiyorsun. Her zaman bir centilmensin, değil mi?"

"Bunun doğru olmasını isterdim ama aksini kanıtlamaya devam ediyorum." Cole ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu kendisinden biraz uzaklaştırdı. "Özür dilerim Jonet," dedi yumuşak bir sesle, gözleri sıkıca kapanmıştı.

Jonet'in ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. "*Üzgün müsünüz?*" diye yineledi sonunda, sonra ondan bir adım geri çekildi. "Evet, sanırım anlıyorum. Ben ... kovulacağım, öyle mi? Gerçekle rüyayı ayırt edemeyen şaşkın bir çocuk daha mı?" Sesi son kelimede takıldı.

Cole arkasını döndü ve eğilerek eline bir şey almak için zeminde ilerledi. Masaya döndü ve bıçağını lambanın yanına bıraktı. "Yatağına geri dön Jonet. Eğer ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan bunu da al." Durakladı ve zorlukla yutkundu. "Ama Tanrı aşkına, onu sadece savunma için kullan. Bir daha asla bir adama saldırma, duydun mu beni?"

Cole başını kaldırıp baktığında Jonet'in sanki onu duymuyormuş gibi başını öne eğdiğini gördü. Tanrım, o doğru şeyi yapmaya çalışırken bu kadın nasıl somurtmaya cüret ederdi? Ve onu güvende tutmaya çalışırken! Kadının küstahlığı onu dehşete düşürmüştü ve buna hiç tahammülü yoktu. Biraz kabaca onu tekrar omuzlarından tuttu ve hafifçe sarstı. "Jonet, Tanrı aşkına, beni dinle!" diye fısıldadı. "Sana yardım edebilecek bir ev dolusu adam var. Sadece bağır! *Çılgılık at!* Ama bir daha asla karanlıkta bir adama saldıracak kadar aptal olma."

Cole kendi sözleriyle birlikte öfkesinin de yükseldiğini fark etti. Sadece birkaç dakika önce onu ne kadar çaresizce arzuladığı gerçeğini kabul etmek istemiyordu. Jonet'in güvenliğinden ne kadar korktuğunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu. Ama şimdi korkunun itkisiyle kelimeler ağzından çıkmıştı. Ve panik yine içini kemirmeye başlamıştı. Yüce Tanrım, kız ölebilirdi! Bu son derece düşüncesizce yapılmış bir şeydi.

Ama Jonet ona sanki kahvaltıda köpek yavrusu yediğini söylemiş gibi ters ters bakıyordu. "Ah, Tanrı aşkına!" diye tısladı. "Bana öyle bakma! Kendi evinde güvendesin! Gerçekten Jonet, bazen biraz fazla melodramatik olduğunu düşünüyorum."

Cole darbenin geldiğini hiç görmedi. Jonet'in eli çenesini kırdı ve kafasını yarıya kadar çevirdi. Gözleri yaşardı, yüzü acıdı ve ağzı açık bir şekilde ona baktı. Jonet'in yüzü duygularla gerilmiş, alt dudağı titremiş ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "Seni küstah, kendini beğenmiş domuz!" Sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüşmüştü. "Kendi çocuklarımı korumak için kendi evimde ne yapıp ne yapamayacağımı bana söylemeye nasıl cüret edersin? Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" Sesi histerik bir hal almıştı. "Beni duyuyor musun? *Tek bir lanet şey bile!*"

Tekrar üzerine geldi, vahşi bir kedi gibi şapırdıyor ve pençeliyordu. Başka ne yapacağını bilemeyen Cole kollarını onun beline dolayarak kollarını iki yanına bastırdı. Tekmeleyen ve çırpınan Jonet köşeye sıkışmış bir hayvan gibi tısladı, sonra dişlerini Cole'un omzuna geçirdi. Çaresizlik içinde onu ayaklarından çekti, kararlılıkla kanepeye taşıdı ve yere yığıldı. Jonet garip bir şekilde adamın kucığına düştü. Bir an için etkisiz bir şekilde çırpınmaya devam etti ve sonra aniden ölü bir ağırlık gibi adamın üzerine düştü.

Uzun, sessiz bir andan sonra, göğsünü yırtan derin bir ses duyuldu. Aman Tanrım, ağlıyordu. Jonet Rowland onun kucığına uzanmış, yüzünü göğsüne bastırmış, sanki dünyası sona ermiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. *Peki bu konuda ne yapması gerekiyordu?* Centilmenlik içgüdüsü öne çıktı ama bir dayanak noktası bulamadı. Hafifçe sırtını sıvazladı. "Şşşt, şşşt," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek, Jonet. Her şey yoluna girecek."

Cole gözlerini gökyüzüne çevirdi ama ilahi rehberlik gelmedi. Sadece başının üzerinde asılı duran okul odasının yüksek, gölgeli tavanını gördü. Yüce Tanrım, ne korkunç bir geceydi! Önce akşam yemeği, Delacourt, sonra da köpek. Şimdi de muhtemelen sonunu asla göremeyeceği bir cinsel hayal kırıklığı vakası yaşıyordu. Daha sıcak olan tek şey, başının arkasında zonklayan ve şeytanın kapısının eşiği gibi yanan yumruydı. Ve bu arada, o iğrenç küçük İskoç bıçaklarından biriyle boğazından bıçaklanmıştı - daha *doğrusu ciddi bir şekilde dürtülmüştü*. Tek istediği buydu, ağlayan bir kadın!

Cole onun sırtını biraz daha sıvazladı ve onu biraz aşağı yukarı salladı. İnsan böyle mi yapardı? Daha önce bir kadının bu kadar utanmadan ağladığını gördüğünü hatırlamıyordu. Cole'un annesi son derece neşeliydi. Rowland Teyzesi açıkça ağlayamayacak kadar gururluydu. Karısına gelince...

Rachel'in böylesine duygusal bir taşkınlığı körükleyecek kadar tutkusu yoktu.

Jonet'in böyle bir kısıtlamadan muzdarip olmadığı açıktı. Gerçekten de, kadının herhangi bir kısıtlamaya sahip olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Adamın kollarında acınacak bir şekilde sarktı. Derin, titrek hıçkırıklar içini parçaladı. Adamın iç koluna bastırıldığında, çok ince kaburgaları titredi ve şişti. Ama Tanrım! Ne kadar tatlı hissediyordu. Cole zayıf bir şekilde başının hâlâ ciddi bir belada olduğunu fark etti. Belki de Jonet'in yatağında çıplak yattığı zamankinden bile daha fazla.

Hain şaftı bu anıyla kıpırdanmaya başladı. Tam o sırada, sanki işler daha da kötüye gidebilirmiş gibi, okul odasının kapısı açıldı. Charles Donaldson karanlığın içinde çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu. Kargaşa ve Cole'un şansı göz önüne alındığında, bunu beklemesi gerektiğini fark etti. Az yanan lambanın ışığında uşak utanmış ve kafası karışmış görünüyordu, boğazındaki kocaman adem elması öfkeyle çalışıyordu.

Cole şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Kâhyanın gözünde ne kadar yakışksız görüldüğünün farkındaydı ama Cole başka ne yapacağını bilmiyordu. Jonet'i yere mi bırakmalıydı? Onu Donaldson'a mı vermeliydi? Hayır... nedense bu hiç de uygun görünmüyordu.

Ama Donaldson onun yerine karar verdi. Görünüşe göre aşırı sinirli kadınlar da onun görev alanına girmiyordu. Cole'un şaşkın ifadesine karşılık veren İskoçyalı omuz silkti ve kapıyı hızla kapattı. Ne demek istediği açıktı. *Senin olman benim olmamdan daha iyi.*

Jonet hâlâ hıçkırıyordu ama şimdi biraz daha yumuşaktı. Cole sessizce ve daha iyi bir yargıya rağmen, dudaklarını şakağına yakın bastırarak onu nefes nefese küçük seslerle susturdu. Yapmak *istediği* tek iyi şey bu gibi görünüyordu -ah, *dürüst ol!*

"Şimdi, şimdi," diye yatıştırdı. "Bütün bunlar neyle ilgili Jonet? Bence ağlamayı bırakıp bana anlatsan iyi olur." Bir elini onun sırtında gezdirdi.

"N-n-noo," diye inledi, gömleğinin önünü sıkıca kavramıştı. "Sadece beni yalnız bırak."

Cole'un bundan sonra ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Açıkça görülüyordu ki, o mantıklı biri değildi. Ve bazı çirkin suçlamalarına rağmen Jonet ona mantıksız bir kadın gibi gelmiyordu. Kibirli, çileden çıkarıcı, değişken ve şehvetli, evet. Ama sadece çıldırdığı zaman mantıksızdı. Ve sadece çocukları tehlikede olduğunda çılgına dönüyordu. Cole iç çekerek nefesini verdi. Belki de burada bir mantık tohumu vardı. "Jonet, hayatım," diye yalvardı, kullandığı sevgi sözcüğünü zar zor duyabiliyordu. "Ne oldu? Stuart mı? Robert mı? Köpek mi? *Ne oldu?*"

"E-evet," diye Cole'un göğsüne doğru nefes aldı. Cole onun gözyaşlarının sıcaklığını gömleğinin üzerinden hissedebiliyordu.

Cole kasıtlı olarak, sıkıntılı bir çocuk gibi onu biraz zıplattı. "Şimdi, şimdi, Jonet," diye mırıldandı. "Zavallı yaşlı Rogue iyi. Çocuklar uyuyor. Bu sadece bir kazaydı. Köpek yememesi gereken bir şey yedi."

"Ah, evet," diye acı acı cevap verdi, yüzünü onun göğsünden kaldırarak. "Sahip olmaması gereken *bir şey*. Robert için tasarlanmış bir şey. Yediği şey buydu."

Kadının açıklaması Cole'u iliklerine kadar ürpertti. En kötü hayallerinin bu korkunç gecede ikinci kez taş gibi soğuk kelimelere dökülmesinden hiç hoşlanmamıştı. "Sanırım bana ne olduğunu hayal ettiğini anlatmalısın Jonet." Cole durakladı. "Doğrusu, bana anlatman gereken çok şey olduğunu düşünmeye başladım."

Jonet yavaşça onun kucağından kaydı ve kanepede ondan biraz uzağa oturdu. Kucağında ellerini sıkıca kavuşturmuştu. Terk edilmiş bir yetim gibi burnundan soluyan Jonet, daha birkaç hafta önce onu böylesine açık bir küçümsemeye karşılayan kibirli soylu kadına hiç benzemiyordu. Jonet'in saçları darmadağınikti ve yatağından aşırıldığı battaniye şimdi bir omzundan kayıyor, hâlâ çözülmemiş olan geceliğini de beraberinde götürüyordu.

Cole kendi akıl sağlığını korumak için uzanıp ince kumaşı çekti ve battaniyeyi dikkatlice Jonet'in üzerine örttü. Jonet sessiz kaldı, hıçkırıkları giderek azalıyordu. "Jonet . . . ?" Cole cesaretlendirdi.

Gözlerini adamın dizlerine diken kadın sert bir nefes verdi, sonra elinin tersiyle bir damla gözyaşını sildi. "Çok açık, değil mi? Birisi Robert'ın yemeğine bir şey koymuş."

Cole onun yanıldığı konusunda ısrar etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Şimdiye kadar katı ve metanetli bir inkâr onu hiçbir yere götürmemişti. Ve doğrusu, bu düşünce onun da aklından geçmemiş miydi? "Bu olasılığı düşündüm Jonet," diye itiraf etti. "Aslında mutfak personeline pek çok soru sordum."

Bunun üzerine başını kaldırdı. "Öyle mi?" Jonet neredeyse rahatlamış görünüyordu. Uzun süredir ağır bir yükü tek başına taşıyan bir kadının bakışlarına sahipti.

Cole bir utanç dalgasıyla gafil avlandı. Onun tepkilerini asla küçümsememeliydi. Jonet'in korkuları oldukça gerçektir ve temelsiz değildi. "Evet, sordum Jonet. Ama hiçbir şey yoktu ..." Sözcüklerinin dağılmasına izin verdi.

Sonra tekrar eline aldı, sesi daha ağlamaklıydı. "Jonet, köpek turtasından sadece birkaç ısırik yedi. Aşçı eti satın aldı ve kendisi hazırladı. Ve kimse içeride değildi-" Cole daha konuşmadan yalanın farkına vararak yüzünü buruşturdu.

"Ne . . . ?"

"Tanımadığımız hiç kimsenin erişim izni olmadığını söyleyecektim-"

"*James*," diye tısladı Jonet. "Hizmetkârları - nerede beklediler bu Öğleden sonra?"

"Mutfakta," diye gönülsüzce itiraf etti. "Ama sevgilim, iki yabancı adam kilerini karıştırmaya başlasaydı Cook'un bunu fark edeceğini sanıyorum."

Cole kendi sözleri karşısında irkildi. *Yani yine "sevgilim" e dönmüştü.* Bu sevecen ifadelerin sürekli ağzından çıkması çok garipti. Buna bir son vermeliydi. Mercer Markizi Jonet Rowland'ı *sevgilisi*, *aşkı* ya da hatta sevgilisi olarak düşünmemeliydi *çünkü* o bunların hiçbirisi değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Gerçekten olamazdı. Onun gibi biri için değil. Ama Jonet usulca konuşuyordu ve Cole kendini geleceğinin kasvetinden uzaklaştırıp şimdiki zamanın tehlikesine geri sürükledi.

". . ve bu tür şeyler olmaya devam ediyor gibi görünüyor," diye sessizce açıklıyordu Jonet. "Bir kaza daha olursa delireceğimden gerçekten korkmaya başladım. Ve bunun çocuklarıma hiçbir faydası olmayacak. Hem de hiç."

Cole dar kanepede onunla yüzleşmek için döndü ve ellerini onun ellerinin arasına aldı. "Jonet, belki de sormaya hakkım yok, az önce... neredeyse... ne yaptığımızı düşünürsek.

." Kelimeler kifayetsiz kaldı ve keskin bir nefes verip tekrar başladı. "Demek istediğim şu ki, bana her şeyi anlatacak kadar güvenmen gerektiğini düşünüyorum."

"Her şey mi?" diye yineledi. Jonet yorgun ve şaşkın görünüyordu.

Cole başıyla onayladı. "Evet. Kocanızla başlayın - Henry'nin ölümüyle. Bunu yapmanızı istediğim için üzgünüm ama bence birine anlatmalısınız."

Yorgun bir şekilde omuz silkti. "Ne amaçla? Son altı ayı binlerce kez gözden geçirdim ve sonuç çok açık görünüyor."

"Ve bu?"

Jonet'nin yüzü ifadesiz kaldı. "Neden, kocamı zehirlediğim için."

Cole sadece ona baktı. "Sen bile şüpheleniyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Şüphelendiğini biliyorum. Ama bunu ben yapmadım."

Cole rahatladığını hissetti. Ona inanmayı o kadar çok istiyordu ki. Yine de bir an için onu çok fena korkutmuştu. Hem de kasten, diye düşündü. "Bana kocanın öldüğü gece tam olarak ne olduğunu anlat," diye emretti.

Gözleri donuk, başını salladı. "Ne zararı olabilir ki?" diye sordu retorik bir şekilde. Ve sonra Jonet şaşırtıcı derecede sakin ve tarafsız bir sesle konuşmaya başladı.

Leydi Mercer'ın Karanlık ve Tehlikeli Hikayesi

Jonet'in hikayesi yeterince basitti. Yeni yıl akşam yemeği Mercer House'da bir gelenektir. Sosyetenin büyük bir kısmı kış için taşraya taşınmış olsa da, her yıl bir düzine kadar yakın arkadaş ve aile üyesinden oluşan bir masaya her zaman güvenilebilirdi. Bu yılki akşam nispeten gayri resmi geçmişti ve yemek de dikkat çekici değildi. Kimse hastalanmamıştı, ancak çoğu hem yiyecek hem de içecekten doyasıya içmişti. Daha sonra birkaç konuk salonun en ucundaki iskambil masasına çekilmiş, daha enerjik olanlar ise sabahın erken saatlerine kadar dans etmişti.

"Peki kimler katılmıştı?" diye sordu Cole. "Hatırlayabiliyor musun?"

"Ah, asla unutmuyacağım," diye cevap verdi Jonet içi boş bir sesle. "Ama bütün bunları sana neden anlatıyorum?" Uzak bakışları odanın içinde geziniyor, Jonet'in bakışlarını tutmayı reddediyordu. "Neden umursuyorsun ki? Seni anlamıyorum Cole."

Ona kendisini ondan daha iyi anlamadığını söylemek dilinin ucundaydı. "Söyle bana Jonet," diye cevap verdi onun yerine, sesi çok sertti.

Kısa ve öz bir şekilde başını salladı. "Evet, pekâlâ. Lord James vardı elbette. Ve Edmund ve Anne Rowland. William ve Leydi Constance Carlough. Ve David-"

"Lord Delacourt'u mu kastediyorsunuz?" diye sordu Cole sertçe.

"Evet, elbette," diye cevapladı Jonet, sanki bir hanımefendinin sevgilisini kocasının evine davet etmesinde olağandışı bir şey yokmuş gibi.

Ve gerçekten de yoktu. Cole bu tür anlaşmaları tatsız buluyordu ama bunlar pek de alışılmadık şeyler değildi. Üstelik onun fikrinin pek bir önemi yoktu. "Evet, devam et."

Jonet hatırlamakta zorlanıyormuş gibi dudağını ısırды. "Lord Waldborough ve dul kız kardeşi Leydi Diana Trimble vardı, Henry'nin gecenin büyük bir bölümünde onu süzdüğüne inanıyorum. Oh! Ve Lord ve Leydi Pace."

"Pace?" Cole kaşlarını çatdı. "Onun ve Mercer'ın çoğu tartışmada zıt uçlarda olduklarını sanıyordum."

Jonet zayıfça gülümsedi. "Henry her zaman amaçlarına en uygun olan taraftaydı. Son zamanlarda Lord Pace'in onu kendi tarafına çektiğine inanıyorum."

ama önemli bir sonuç çıkmadı." Cole bu gerçeği daha sonra düşünmek üzere dosyaladı. Jonet'in ses tonu hâlâ duygusuzdu, sanki aynı ayrıntıları yüzlerce kez düşünmüş gibiydi. Belki de düşünmüştü.

"Peki başka kim var Jonet?" diye nazikçe dürtükledi.

"Henry'nin oyun arkadaşı Sör Ronald Holt ve karısı." Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Ve tabii ki Bayan Lanier vardı." Sesi bir nota düştü. "Sanırım onun kim olduğunu biliyorsun?" Jonet'in ses tonundan bildiği anlaşılıyordu.

Cole birkaç saniye durakladı, sonra ihtiyatlı bir şekilde boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla," diye dikkatle cevap verdi, "o ve merhum kocanız . . . yakın."

"Mümkün olduğunca sık." Jonet sert bir kahkaha attı. "Ama Glorianna yeterince zararsız görünüyordu."

Cole onun sesindeki gerginliği fark etti. " 'Görünüyordu' mu? Şimdi aksini düşünmek için bir nedeniniz var mı?"

Jonet omuz silkerek battaniyenin omzundan aşağı kaymasını sağladı. Cole iç geçirdi ama ona tekrar dokunmaya cesaret edemedi. "Ah, Ellen Henry'yi Glorianna'nın öldürdüğüne inanmak istiyor ama ben aynı fikirde değilim. Yaşarken çok değerliydi."

Jonet elinin tersiyle, baştan çıkarıcı bir şekilde omzuna dökülmeye devam eden saçlarını süpürdü. Cole'un midesi bir takla attı ama yoluna devam etti. "Jonet, o gece bir tartışmadan söz ediliyordu. Henry ile tartıştığınız söyleniyordu."

Uzun bir süre durakladı. "Sık sık tartışırdık. Ama o gece değil."

Cole onun kasıtlı olarak belirsiz davrandığını hissetti. "Jonet, bir tartışma *oldu*."

Jonet inatla dudaklarını büzdü, sonra nihayet gözlerinde teslimiyetle ona baktı. "Gecenin sonuna doğru," dedi kasvetli bir sesle, "Henry ve David kitap odasında tartıştılar."

Cole dikkatle ona baktı. "Tam olarak ne oldu Jonet?"

Jonet isteksiz görünüyordu. "Tartışmalarının başlangıcını koridordan duydum. Ben de içeri girdim ve onlara seslerinin salonla bağlantılı kapılardan neredeyse kesinlikle duyulabileceğini söyledim. O kapılar oldukça gevşek kapanır, bilirsiniz ve-" Belirgin bir neden olmaksızın Jonet'in açıklaması durdu ve öfkeyle renk değiştirdi.

Cole kuru bir sesle, "Hayır, öyle bir şey yapmadım," dedi.

"Evet, öyle," diye cevap verdi, sonra çenesini kaldırdı ve devam etti. "Ben de onlara bu gerçeği gösterdim ve tartışmalarını daha medeni olmasa da daha sessiz bir tonda bitirdiler."

Cole uzun bir süre onu inceledi. "Senin için mi tartıştılar Jonet?" Jonet bir an dudağını çiğnedi. "Anlamalısın, Henry'nin David'le olan ilişkimi önemsediğinden değil, sadece dedikodular kontrolden çıkmıştı."

"Senin için mi kavga ettiler Jonet?" Cole tekrarladı, sesi daha talepkârды. Jonet'in eli kucağında kararsızca çırpınıyordu. "Evet," dedi sonunda. "Bilmen gerekiyorsa, Henry David'le görüşmememiz için ısrar etti. Bunu benimle daha önce de denemişti ve ben de ona cehenneme gitmesini söylemişim. O da bunun yerine David'i tehdit etti."

Cole birden hasta hissetti. "Delacourt'u neyle tehdit etti?"

Jonet onun gözlerini kaçırdı. "Birkaç çılgın öneride bulundu," dedi belli belirsiz. "Başlangıçta boşanmak istediğini söyledi. Bütün toplumun bizim sevgili olduğumuza inandığını ve bu aşağılanmaya daha fazla tahammül edemeyeceğini söyledi. "Gerekirse, zina suçlaması için gereken kanıtları sunmaları için tanıklara para ödenebileceğini söyledi."

Cole onun tamamen dürüst davranmadığını hemen anladı ama söylediklerinin dehşeti onu sersemletti. "Tanrım, Jonet! *Mahvolurdun.*"

"Oh?" Ona küçümseyerek baktı. "Peki ben şimdi neyim, Cole? Ahlaki bir dürüstlük tablosundan daha az bir şey, öyle değil mi?"

Cole'un buna verecek bir cevabı yoktu ama kafasında çok tatsız bazı düşünceler şekillenmeye başlamıştı. "Peki Delacourt'un Mercer'ın talebine yanıtı ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi tereddütle. "Onları dururdum ve kavga edeceklerse ihtiyatlı olmalarını söyledim. Sarsılmıştım ama hepimizin salona geçmesini ve hiçbir şey olmamış gibi davranmamızı önerdim."

Cole Jonet'in bir şeyler sakladığını hissetti. "Hepinizin birlikte geldiğini fark eden oldu mu?" diye sordu.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim. Ve o korkunç adam -yani Bay Lyons, yargıç- kavgayı başlatanın ben olduğumu düşündü. Yüzündeki ifadeyle bunu ima etti."

"Ona sizin değil de Lord Delacourt'un yaptığını söylediniz mi?"

Jonet boyunun ölçüsünü aldı ve birdenbire, pembe burnuna ve darmadağınık geceliklerine rağmen, son derece mağrur bir asilzade gibi görünmeye başladı. "Ben istemedim. O da sormadı. Sadece neye inandığını ima etti ve kendimi boş dedikodulara karşı savunmaya tenezzül etmem için cehennemde soğuk bir gün olması gerekecek."

"Ama Jonet," diye ısrar etti Cole. "Soruşturma sırasında bu konuya açıklık getirmediğiniz mi?"

"Oh!" Jonet inatçı bir yüz ifadesi takındı. "Peki ne söyleyecektim? Özel hayatımı herkesin önünde tartışmamı ister miydiniz? Ayrıca, o sırada Henry'nin doğal nedenlerle öldüğünden o kadar *emindim* ki, soruşturma da o kadar çabuk oldu ki..."

Cole içini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. Jonet'in gururunun bütün bu fiyaskoda nasıl bir rol oynamış olabileceğini anlamaya başladığından korkuyordu. "Evet, pekâlâ," diye mırıldandı. "Akşam yemeği partisine dönelim. Başka konuklar da var mıydı? Sonra ne oldu?"

"Başka kimse yok," dedi Jonet. "Lord Pace saat iki sularında en son ayrılan oldu. Ben personel ile birlikte geride kaldım. Henry sık sık yaptığı gibi ortadan kayboldu. Sanırım Bayan Lanier'le buluşmak için bir şeyler ayarlamıştı." Gözlerinde bir acı gölgesi titreşti. "Ama yanılmışım. Görünüşe göre doğruca odasına gitmiş."

"Peki onu tekrar gördünüz mü? Herhangi bir nedenle odasına gittiniz mi?"

Jonet başını salladı ve kucağında sıkı tuttuğu yumruklarından başını kaldırıp bakmayı reddetti. "Bizim o tür bir ilişkimiz yoktu."

"Bunu ima etmek istememiştim-" Cole yüzünün ısındığını hissetti. Jonet'in ona bakmadığına sevinmişti. "Demek istediğim, belki de iyi geceler dilemek için içeri girmişsinizdir? Ya da onu ikna etmeye çalışmak için?"

Jonet'in ince bedeni, geceliğinin çimenleri altında sarsılarak sarsıldı. "Hayır," diye cevap verdi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Öyle bir ilişkimiz bile olmadı."

"Evet, anlıyorum..." Cole loş lamba ışığında uzun bir süre sessizce onu izledi ve Jonet yavaşça kendini toparladı. Kocasının ölümünden derinden etkilendiği her halinden belli olan bu kadın için yüreği sızladı. Mercer House'a geldiğinde karşılaştığı soğuk, küstah markizden o kadar uzak görünüyordu ki Cole bu ikisini zorlukla bağdaştırabiliyordu. Peki ya bu gece neredeyse yatağa gireceği kadın? Ah! O da farklıydı ama başka bir yönden.

Elbette aklının bir köşesinde James amcasının onu uyardığını, Leydi Mercer'ın keskin zekâsına karşı dikkatli olması konusunda onu uyardığını, hatta onu bu kadar pervasızca yatağına aldığı için ona güldüğünü duyabiliyordu. Cole gürültüyü bastırmak için mücadele etti. Jonet'le neredeyse sevişmek korkunç bir yanlış değerlendirmeydi, evet, ama Jonet'in acısı gerçek miydi?

Ama dikkatle düşününce Cole, Jonet'e eziyet ediyormuş gibi görünen şeyin *kederden* çok derin ve kalıcı bir üzüntü olduğunu fark etti. Bir tür uzak pişmanlık, evliliğinin daha farklı olabileceğine dair özlem dolu bir hasret. Kuşkusuz Lord Mercer'ı sevmemişti. Sanki kocası için yas tutmaya ihtiyacı varmış ve bunu yapamadığı için de kocasının ölümüne üzüldüğü kadar üzülmüştü. Cole bu tür bir ıstırabı ne kadar iyi biliyordu.

Ama belki de onu sadece kendi işkencesinin pigmentleriyle boyuyordu. Bu ne kadar aptalcaydı. Jonet'in evlenmeye zorlandığı bir adam için yas tutmak için pek bir nedeni yoktu; evlilik yeminini yerine getirmeye hiç niyeti olmayan bir adam. Aslında bazıları onun kocasından nefret etmek için bir nedeni olduğunu öne sürerdi. James ondan nefret ettiği konusunda ısrar ederdi.

Ama ne nefret, ne suçluluk, hatta ne de şehvet Cole'un şu anda Jonet'le bu kadar açık konuşmasındaki amacını etkilemiyordu. Yavaş yavaş, Lord Mercer'ın ölümünün iç yüzünü öğrenmesi gerektiği kafasına dank etmişti ve bu sadece kendi huzuru için değildi. Kötü bir şeyler dönüyordu. En başından beri bunu biliyor ve görmezden gelmeye çalışıyordu. Mercer'ın ölümü çok daha büyük bir gizemin merkezindeydi. Ve Jonet bir şeyler saklıyordu, gerçi Cole bunun kocasının ölümüyle bir ilgisi olduğuna giderek daha az ikna oluyordu. Ama bunun Lord Delacourt'la bir ilgisi olabilirdi. Onu korumak için ne yapabilirdi?

"Jonet, bu gece köpeğin başına gelenlerin arkasında Lord James'in olduğundan neden bu kadar eminsin?"

Jonet başını kaldırdı, gözleri yine parlıyordu. "Öyle olmadığından neden bu kadar eminsin?"

Cole, Jonet'in başka bir tartışmasına daha çekilmeyi reddetti. "Hiçbir şeyden *emin* değilim. Sadece ihtimal dışı olduğunu düşünüyorum. Söyleyin bana, akşam yemeğinin olduğu gece James'i, hatta Edmund'u şüpheli bir şey yaparken gördünüz mü? Yukarı çıkmış olabilirler mi? Dedikoduları tekrarladığım için beni bağışlayın ama Lord Mercer'ın şarabında zehir olabileceğini duymuştum."

"Evet, bunun mümkün olduğunu söyleyebilirim." Narin kaşları çatıldı. "Sürahi daha önce neredeyse dörtte biri doluydu ama yargıç geldiğinde boş olduğunu fark etti." Jonet başını salladı. "Dediğim gibi, ilk başta Henry'nin doğal nedenlerle öldüğünden emindim."

"Peki şimdi değil misin?" Cole alışılmadık bir keskinlikle sordu.

Jonet sanki şu anda düşüncelere dalmış gibi onun ses tonunu fark etmemiş gibiydi. "Babam da benzer bir şekilde öldü. Kalbinden olduğunu söylediler. Henry'nin ölümü de aynı şekilde oldu. Birinin bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. *Oh, Tanrım!* Bu konuşulamayacak kadar korkunç." Jonet hafifçe titremeye başladı.

"Şarap senin miydi Jonet?" Cole usulca sordu.

Ona baktı ve gözlerinde daha önce Rogue'un gözlerinde gördüğü yalvarışın aynısını gördü; daha fazla incinmeyeceğine dair hüznü, neredeyse kurnazca bir umut. "Evet," diye sessizce itiraf etti. "Öyleydi. Yatmadan hemen önce sık sık bir bardak içerdim. Yıllardır böyle yapardım ama Henry yemekle birlikte içmediği sürece nadiren şarap içerdi. O zaman da beyaz şarabı tercih ederdi."

"Ama yakın zamanda içmeye başlamıştı, değil mi?"

Jonet'in ifadesi buz kesti. "İnanılmaz derecede iyi bilgilendirilmişsiniz. Ama evet, doktoru böyle yapmasını tavsiye etmişti. Ve oturma odamızda her zaman bir sürahi bulundurduğumdan, ondan içmek onun alışkanlığı haline geldi. I . . . Gerçekten bu konuda hiçbir şey düşünmedim."

Cole onun cevabını düşündü. "En son ne zaman dökmüştünüz?"

"Neden, bir gece önce, sanırım." Jonet sanki biraz daha sorusunu düşündü. "Gerçekten hatırlayamıyorum."

Daha iyi bir karar vermesine rağmen Cole uzandı ve Jonet'in kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırdı. Jonet şaşkınlıkla ona baktı ve Cole yüzünün kızardığını hissetti. "Peki o gece hizmetkârlarla konuştuktan sonra ne oldu?" diye sordu hemen.

Jonet solmuş gibiydi. "Lord Pace gittikten yaklaşık bir saat sonra yukarı çıktım ve şifonyerimi aradım. Birkaç dakika sonra yüksek sesle bir çığlık duydum ve Hannah -üst kattaki hizmetçilerden biri- koşarak oturma odamıza geldi, sonra da yatak odama daldı." Jonet başını ellerinin arasına aldı ve uzun bir süre haliya baktı. "Hannah hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve nefes nefese kalıyordu," diye devam etti sonunda. "Ona hiçbir anlam veremiyordum. İlk başta Henry'yle birlikte olduklarını düşündüm..." Jonet, Cole'a bakmadan sözcüklerin dağılmasına izin verdi, sonra keskin bir iç çekişle nefesini verdi. "Henry hizmetçi kızlara karşı her zaman nazik davranmazdı... bilirsin işte."

Cole dondu kaldı. Hayır, bilmiyordu. Daha doğrusu, bunu hiç düşünmemişti. Ne de bir kocanın sadakatsizliğinin karısı üzerindeki etkilerini düşünmek için gerçekten durmuştu. "Özür dilerim," dedi ciddiyetle. "Bu tartışmayı başlatmamalıydım."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti, aksi yöndeki kanıtlara rağmen. Elleri hâlâ üzerinde olan battaniyenin içindeydi. "Sana söylemek istiyorum. Bu işi bitirmek istiyorum." Jonet derin bir nefes daha aldı ve kendini kanepede hafifçe ileri geri sallamaya başladı. "Hannah'yla birlikte Henry'nin yatak odasına girdim. Akşam giysileriyle yerde yatıyordu. Yanına diz çöktüm. Sıcaktı ama nabızı atmıyordu. Öldüğünü hemen anladım. Sanırım ... neden, sanırım o zaman çığlık attım."

Cole boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. "Jonet, devam etmene gerek yok."

Jonet onun battaniyesini avucunun içine aldı ve sertçe sıktı. Ama sesi inanılmaz derecede sabitti. "Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum," diye devam etti. "Birisi -kâhya da olabilir- saati çağırdı. Birinin onu *öldürüp öldürmediğini* merak etmek hiç aklıma gelmedi. Gitmiş olduğu gerçeğinin ötesine geçemedim! Çocuklara ne söyleyeceğimi düşünmeye bile başlayamadım!" Bakışları gergin bir şekilde odanın karanlık bir köşesinden diğerine kaydı.

"Jonet, dur-!" Cole usulca yalvardı.

Sanki artık onu duyamıyor gibiydi. Sanki zihni tekrar içine, o karanlık umutsuzluk yerine dönmüştü. Cole bu bakışı daha önce de görmüştü, en sert askerlerde bile.

"Buna dayanamıyordum," dedi sonunda, sesi boş çıkıyordu. "Aklımdan korkunç bir düşünce geçip duruyordu - sabah olacaktı ve çocuklarıma babalarının *öldüğünü* söylemek zorunda kalacaktım! Çizmeciye David'i getirmesi için gönderdim. Başka kime başvurabileceğimi bilmiyordum. Kısa bir süre sonra sulh hakimi geldi. Sonra da doktor. O anda korkunç bir kâbusun başladığını bilmiyordum."

Cole ona doğru eğildi ve battaniyeyi yavaşça dar omuzlarına doğru çekti, omuzlar şimdi zayıf ve aşırı yüklenmiş görünüyordu. "Jonet," dedi yumuşak bir sesle, "ilk soruma cevap vermedin. Şimdi neden kocanın öldürüldüğünü düşünüyorsun?"

Jonet başını kaldırdı ve aniden karanlık ve daralan gözlerle ona baktı. "Çünkü birisi çocuklarımı öldürmeye kararlı," diye karşılık verdi, sesi düz ve soğuktu. "Biri onların ölmesini istiyor,

ve sadece tek bir adamın hem kocamın hem de oğullarımın yoldan çekilmesini dilemek için bir nedeni var."

Cole kalp atışlarının yavaşladığını, sonra da neredeyse durduğunu hissetti. "James." "Evet."

Cole onun elini avucunun içine aldı ve hafifçe ovuşturdu. "Jonet, Serpentine'deki kazanın seni korkuttuğunu ve köpek için endişelendiğini biliyorum, ama böyle basit olayların birilerinin çocuklarına zarar vermeye çalıştığı anlamına geldiğini sanmıyorum, canım." Ama bu güvence kendi kulaklarına bile boş geliyordu.

Sonra Jonet hafifçe titreyen bir sesle Cole'un uzun zamandır duymaktan korktuğu sözleri söyledi. "Böyle yarım düzine olay oldu Cole ve aksini düşünmek istesem de bunların hepsi 'kaza' olamaz. Bunun, bu dehşetin benim için yeni bir şey olduğunu mu sanıyordun? Aylardır bir kâbusun içinde yaşıyordum!"

"Ne tür olaylar?" Cole onu daha sıkı kavradı. "Neden bana söylemedin?"

"Neden sana şimdi söylüyorum?" Uzun, nemli kirpiklerinin arasından ona baktı, gözleri karanlıktı ve hâlâ biraz güvensizdi. "Belki de bu daha iyi bir sorudur."

"Çünkü," dedi sessizce, "benim hakkımda başka ne düşünürsen düşün, çocuklarına asla zarar vermeyeceğimi kalbinin derinliklerinde biliyorsun. Sana karşı asla James'in tarafını tutmayacağımı. *Söyle bana Jonet, bana inanıyor musun?*"

"Ben ... evet, biliyorum," dedi sessizce, sonra uzun, derin bir nefes aldı. "Ve evet, eğer istersen sana her şeyi anlatacağım Cole. Babaları öldüğünden beri çocuklarımın hayatlarının nasıl olduğunu sana anlatacağım. Ama beni deli sanacaksın. En kötüsü de birinin Stuart'ı vurmaya çalışmasıydı."

"Biri Stuart'a ateş mi etti?" Buz gibi bir korku Cole'un kalbine saplandı.

"Oh, evet!" Jonet fısıldadı. "Ve bu benim hatamdı! Onları bir sığınağa götürdüğümü sanmıştım. Kildermore'a, evime! Londra'da garip şeyler olmaya devam etti ve ben de İskoçya'da güvende olacağımızı düşündüm. Şimdi anlıyorum ki biz kale duvarlarına ulaşmadan önce bile tehlikeydiler."

Cole kanının çekildiğini hissetti. "Sanırım kendini açıklasan iyi olur, Jonet. Yolda birinin Stuart'a ateş ettiğini mi söylüyorsun?"

"*Ben-hayır.*" Jonet zihnini boşaltmak istercesine başını salladı. "Mantıklı konuşmuyorum, değil mi? Vurulma olayı biz geldikten iki hafta sonra gerçekleşti. Biz o sırada

İç kısımlara, ormana doğru gittik ve oraya vardığımızda Stuart atımı ödünç almak istedi."

"Atın mı?" Cole gülümsemeye zorladı. "Kendini erkekliğin zirvesinde sanıyor, değil mi?"

Jonet ona baktı ve zayıfça gülümsedi. "Zavallı Stuart sürekli bir midilliye mahkum olmaktan biraz bıktı ve Heather -evdeki yaşlı kısırağım-uysaldır, bu yüzden değiştirmeyi kabul ettim. Çeyrek mil içinde ateş edildi. O kadar yaklaştı ki, şapkamı çıkardı. Hemen fırlatıldım. Tanrı'ya şükür düşecek kadar uzağa gitmedim. Sadece ayak bileğim yaralandı."

"Jonet," dedi Cole usulca, "belki de bir kaçak avcıydı. Bir kazadır. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi için nispeten masum pek çok neden olabilir."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Birisi doğrudan Stuart'ın midillisine ateş etti - ve ancak o zaman hasar görmüş araba tekerleğini hatırladım. Bir tanesini köyün on mil kadar dışında kaybetmiştik. David bunu at sırtında görmüş ve daha kötü bir kaza olmadığı için çok şanslı olduğumuzu söylemişti."

"O zaman hasar kasıtlı mıydı?" Cole, David'in adını kullanmasını görmezden gelmeye çalışarak sordu.

Jonet zarif bir teslimiyet jestiyle omuzlarını kaldırdı. "Şimdi öyle düşünüyorum. Demirci, sürgünün normal aşınma dışında bir şey yüzünden zayıflamış gibi görüldüğünü söyledi ama o sırada Kildermore'u görmeye o kadar hevesliydim ki onu doğru dürüst sorgulamadım."

"Rapor ettiniz mi?"

"Hayır!" dedi sertçe, yorgun bir şekilde kanepeye yaslanarak. "Hayır, yapmadım. Kime güveneceğimi bilemiyorum! Çocuklarımı gözümün önünden ayırmaya dayanamıyorum. Onlara söylemek zorunda olmadığım hiçbir şeyi kimseye söylemiyorum. Kocamın ailesi cinayetten asılmamı istiyor! Ve şimdi seninle konuşuyorum! Gerçekten delirdim!"

Cole'a göre kadın neredeyse bayılacak kadar yorgun düşmüştü. "Jonet," dedi usulca, ayağa kalkarak, "geç oldu. Bu korkunç sorunu bu gece çözemeyiz. Dinlenmen gerek. Yarın Donaldson'dan fazladan adam bulmasını istemelisin. İşsiz askerler çalışmak için yalvarıyor ve kimi işe alacağını en iyi o bilecektir."

Cole onun güzel ağzının gerginliğinden, yüzünün çizilmiş derisinden, araştırmasının aldığı zararı görebiliyordu. "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Ona söyleyeceğim." Sesi yine histeri doluydu ve Cole onu sorguladığı için bir utanç dalgası hissetti.

Sessiz bir davetle ellerini ona doğru uzattı ve kadın itiraz etmeden ellerini tuttu. Battaniye kanepenin üzerine kayarken, adam nazıkçe onun ayağa kalkmasına yardım etti. Bunu güvenli bir şekilde yapabilecekken, yapması gerektiği gibi ellerini bırakmadı. Bunun yerine, son bir an için ona dokunmanın verdiği küçük zevke izin verdi. "Daha önce aramızda olanlar için özür dilerim," dedi sonunda.

"Üzgün olup olmadığımı bilmiyorum," diye itiraf etti, sözleri sadece bir fısıltıydı. Cole onu duymamış gibi davrandı. "Davranışım affedilemezdi,"

"Ama bana neden bu kadar derin bir sıkıntı içinde olduğunu açıkladığın için teşekkür ederim. Bunları bilmem gerekiyor Jonet ve ben burada olduğum sürece bana her zaman anlatmalısın."

"O zaman bana inanıyor musun?" Sesi gergin ama umutluydu.

Cole nefesini içine çekti. Kısa bir süre için onun korkularını bir kez daha yatıştırmayı, gördüklerini yanlış yorumladığına onu ikna etmeyi düşündü ama Jonet aptal değildi. "Keşke size inanmadığımı söyleyebilseydim," diye cevap verdi. "Şimdilik bu konuyu kapatalım. Çocuklarınızı güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylediğimde bana güvenin."

"Evet." Bir kez başını salladı. "Pekâlâ. Ve Cole-?"

"Evet mi?"

"Seni bıçakladığım için özür dilerim."

Cole yumuşak bir gülümsemeye zorladı. "Oh, kötü vurulmuş bir ustura yüzünden daha kötülerini de yaşadım, Jonet."

Sessizce başını salladı ve gitmek için arkasını döndü.

"Jonet-?" Adamın sesi kadının dönüp dolaşıp kendine gelmesini sağladı. "Evet?"

"Kocanı hiç sevdin mi?" Sormak istediği bir soru değildi bu. Midesine yediği bir darbeden sonra aldığı keskin bir nefes gibi ağzından çıkıvermişti, ama bunu zorla değil, kısmen keder kısmen de aptalca, anlamsız bir umut olan derin, kıvrımlı bir duyguyla yapmıştı.

Lamba ışığında başını bir kez salladı. "Hayır."

"Özür dilerim."

"Ben de öyle."

Sonra Cole onu nazıkçe odadan çıkardı ve Jonet'in geceliğinin soluk kumaşının karanlık merdivenlerden aşağı süzülüşünü izledi. Alt koridorda saatin üçü vurduğunu duyabiliyordu, melankolik sesler duvarlarda ve merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Kız gözden kaybolduktan uzun süre sonra Cole hâlâ duruyordu. İzliyordum. Ve

Jonet Rowland'la geçirdiği o tuhaf geceden sonra hayatının asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Şafak Jonet için çok çabuk sökmüştü. Saat yedide kendini mutfakta koşuştururken, çay doldururken ve ekmek kızartırken buldu. Kalın çanak çömlek tabaklarını çıkarıp tereyağı ararken bir ara durup ellerinin tozunu aldı ve mutfak masasının üzerinden kaşlarını çattı. "Bu kadarı yeterli Robert!" diye uyardı. "Nanna, Rogue'a her saat başı biraz yemek vermek gerektiğini söylüyor."

Robert, köpeğin üzerine titreyerek eğildiği pozisyonundan başını kaldırıp annesine baktı. "Ama anne, o çok aç. Baksana! Şu üzgün gözlerine bak! Sanırım açlıktan ölmek üzere." Rogue iki zayıf kuyruk sallamayla karşılık verdi.

Ellerini kalçalarına koyan Jonet içini çekti. Stuart usulca eğilerek yulaf ezmesi dolu kâseyi aldı ve şöminenin yanındaki yüksek rafa yerleştirdi. Stuart, "Annem haklı Robin," diye uyardı. "Dün gece ne kadar hasta olduğunu unutma. Karnı hâlâ bulanıyor."

"İşte böyle. Şimdi gel de kahvaltını yap," dedi Jonet ve iyi temizlenmiş çalışma masasının ortasına bir tost rafı yerleştirmek için döndü. Tam o sırada Cole binici kıyafetleriyle kapıdan içeri girince başını kaldırdı.

Jonet nefesini içine çekti. Kapı aralığında donmuş gibi duruyordu, geniş ellerinden biri kalçasında, diğeri ise siyah deri kırbacını tutuyordu. Bir önceki gecenin hem erotik hem de utanç verici anıları gözlerinin önüne geldi. Dört saat önce onun battaniyesine sarılmış, içini ona döküyordu. Ve ondan hemen önce ... Tanrım. *Ne kadar aşağılayıcı.*

Cole uzun bir süre kıpırdamadı. Bunun yerine sadece izledi, bakışları çocuklardan Jonet'e kaydı, belli ki onun mutfakta önlükle durduğunu fark etmişti. Asil Mercer Hanesi'nin daha iyi bir kısmının alt katta yemek yediğini keşfetmeyi tuhaf bulduysa da bunu belli etmedi. Hafifçe gülümsedi ama bu onun hoşuna gideceğinden daha resmi bir ifadeydi. "Günaydın hanımefendi," dedi o kadar alçak bir sesle ki çocuklar onu duymamış gibiydi. "Çok erken kalkmışsınız."

Jonet korkmuş görünmesi gerektiğini hemen anladı. Sinirli bir şekilde elini kaldırıp saçlarını kontrol etti ve sabah erkenden gelişigüzel bağladığı düğümün aynısını buldu. Ama Cole'un yüzünde gördüğü duygu hiç de onaylamama gibi görünmüyordu. Gözlerindeki saklanmamış bakış bir şaşkınlık, hatta belki de bir takdir unsuruydu.

Ya da belki de sadece tavuk zekâlı davranıyordu. "Korkarım her zaman erken kalkan biri olmuşumdur." Parlak bir gülümsemeyi zorladı. "Kahvaltıda bize katılmak için mi geldiniz?"

"Kuzen Cole! Kuzen Cole!" Robert yerdeki koltuğundan sıçradı ve Stuart'ın peşinden onun yanına koştu. "Rogue'a bakın! Neredeyse iyileşti."

Yüzü ender rastlanan bir mutlulukla parlayan Stuart söze karıştı. "Evet, gerçekten çok daha iyi efendim. Baksanıza! Nanna ona özel bir yemek yaptı. Onu her saat başı biraz besleyeceğiz."

"Ah, son derece rahatladım," diye karşılık verdi. Sonra, hoş karşılandığından emin olmak istercesine Jonet'e bir kez daha bakarak Cole odaya adımını attı.

Gülümsemesini bir kademe daha artırdı ve Cole usulca her iki çocuğun omzuna birer arkadaşça kolunu doladı ve birlikte odanın içinde dolaşıp ocağın yanında diz çöktüler, köpeği kaşıyıp sevdiler ve mırıldandılar. Bu sabah ne kadar yakışıklı ve ne kadar da ciddi görünüyordu. Belli ki dün gece aralarında az kalsın yaşanacaklar yüzünden hâlâ kendine ve belki de ona kızgındı. Onunla bir Pazar sabahı bu kadar erken bir saatte yüz yüze gelmeyi düşünmemişti, çünkü erkenden ayine katılmak onun alışkanlığı gibiydi. Belki de ikisi de ikiyüzlülük bulutunun kendilerini kilisenin kapısından içeri kadar takip etmesinden korkuyorlardı. Jonet şimdi aralarında geçmiş olan yakınlıkları düşünmeye dayanamadığını fark etti.

Yüce Tanrım, kendini onun önünde çırılçıplak bırakmıştı, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Ve adam da onu istemişti. Hem de umutsuzca. Ve yine de, basit bir suçluluk duygusundan daha fazlası onu kendisinden uzak tutmuştu. Bunun her zaman böyle olacağından korkuyordu. Jonet ağzı kurumuş bir halde Cole'un uzun, mükemmel ellerinden birini Rogue'un omurgasında gezdirmesini izledi. Buna karşılık köpeğin kuyruğu yeniden canlanmıştı. Belli ki Cole'un dokunuşu rahatlatıcıydı. İçten içe iç geçirdi. *Ne kadar* rahatlatıcı olduğunu asla bilemeyecekti - umduğu o kısacık an için bile.

Ve Cole ona başka bir fırsat vermeyecekti. Arzunun etkisiyle dün gece temel içgüdülerine yenik düşmüştü ama o güçlü bir adamdı. Böyle bir adam, akli ve kalbi aksini söylediğinde kendi ihtiyaçlarına teslim olmazdı.

Onun hakkındaki düşüncelerinin pek değişmemiş olmasından korkuyordu ve kendisine karşı güçlü bir sevgi duyabileceğini ummakla aptallık ediyordu. Ama hissedebilir miydi?

Belki de tüm bu çirkin karmaşadan bir dostluk unsuru kurtarabilirdi? Dün gecenin geç saatlerinde, tutku ve öfke her yanlarını küle çevirdikten sonra bile aralarında derin ve anlamlı bir şeyler olduğu kesindi.

Evet, Cole onunla kalmıştı ve pek çok erkeğin uygun bir kaçış yapmasına neden olacak koşullar altında. İyi davranmamıştı ve bunu o da biliyordu. Yine de Cole onu anlıyor gibiydi. Onlara tekrar baktı, Rogue'un ateşin yanındaki derme çatma yatağının üzerinde dikkatle eğilmiş üç kafaya. Cole ve oğulları, renkleri ve görünüşlerindeki belirgin farklılıklara rağmen sanki birbirlerine aitlermiş gibi rahat ve mutlu görünüyorlardı.

Jonet bu düşüncenin çağrıştırdığı aile saadeti tablosunu düşünmek istemiyordu. Bu düşünce onu öyle yaralamıştı ki, çok yakından incelendiği takdirde çok fazla acı vereceğinden korkuyordu. Ve kesinlikle, basit bir arkadaşlığın asla yatıştıramayacağı türden bir yaraydı bu. Ama çocuklarını gerçekten de çok önemsiyordu. Nedenini açıklamakta zorlansa da, artık bundan emindi.

Kaderin garip bir cilvesiyle, Tanrı onun hayatına düzgün, dürüst bir adam göndermiş gibi görünüyordu, hem de hiç beklemediği bir zamanda. Jonet böyle bir adamın dostluğunu bile hak ettiğinden emin değildi ama aptal da değildi. Hayatı boyunca ödünler vermişti ve onun arkadaşlığına sahip olmak için seve seve başka ödünler de verirdi. Aniden boğazını temizledi. "Çocuklar, masaya gelir misiniz lütfen? Ve Cole, sen de bize katılır mısın?"

Cole ona baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Rahatsız etmek istememiştim hanımefendi. Sadece gezintimden sonra köpeğe bakmak için aşağı indim." Odaya bakmak için durakladı. "Herkes nerede? Aşçı, yani personel?"

Jonet ona çarpık bir gülümseme verdi. "Korkarım ona, yani onlara bakıyorsunuz."

Stuart yardımsever bir şekilde, "Annem Pazar sabahları personele izin veriyor, böylece herkes erken ayınlara gidebiliyor," diye ekledi.

Cole asker gibi dikkat kesildi, gözleri aniden kısıldı. "Umarım herkes değildir?"

"Hayır," diye itiraf etti Jonet usulca. "Donaldson ve Stiles hâlâ üst kattalar." "Ve biz de yulaf lapası, kızarmış ekmek, pastırma ve haşlanmış yumurta yiyeceğiz."

Robert, Cole'un ani tedirginliğine aldırmadan ekledi. "Süt ve çay da var. Bir sürü yiyecek var. Annem yemek yapmayı sever. Oturun." Çocuk kararlılıkla

kendisi kadar ağır olan meşe bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi ve Cole'a nezaketle reddetme imkânı bırakmadı. Belirgin bir dehşetle binicilik kıyafetlerine baktı.

Jonet ona en sıcak gülümsemesini verdi ve masanın ortasına bir sürahi süt koydu. "Bizimle mutfakta yemek yemek için üstünüzü değiştirmenize gerek yok, efendim," dedi hafifçe. "Korkarım ki çok az seçeneğiniz var. Ya benim pişirmemi göze alacaksınız ya da Aşçı Kirk'ten dönene kadar bekleyeceksiniz." Sandalyesine oturdu ve onların da aynı şekilde hareket etmesini işaret etti.

"O zaman memnuniyetle size katılıyorum," diye kabul etti ve Robert'ın yanına yerleşti. Cole aniden başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesinden bir endişe hayaleti geçti. "Donaldson'la fazladan uşak kiralamak için konuşmanız gerektiğini unutmadınız değil mi hanımefendi?"

Jonet içinden ani bir sıcaklık geçtiğini hissetti ama bu hiç de şehvetli bir duygu değildi. "Bunu zaten yaptım," diye cevap verdi. "Cox, asker arkadaşlarından birkaçını daha askere almak için gönderildi." Jonet sonraki birkaç dakika boyunca çocuklara süt doldurmakla meşgul oldu. Stuart tam kadeh kaldırırken Ellen içeri daldı ve neredeyse eşikte kayarak duracaktı.

"Herkes güneydin!" dedi Cole'a biraz şaşkınlıkla bakarak. "Ve bize katılmanız ne kadar hoş, Kaptan Amherst."

"Ellen!" dedi Jonet, bir fincan daha getirmek için sıçrayarak, "uyanık olduğunu bilmiyordum."

"Evet, öyleyim." Ellen'in bakışları aniden masadan ocağa fırladı, sonra da yerde uçarak köpeğin yanına diz çöktü. "Ah, zavallı köpekçik! Bugün çok daha iyi görünüyor." Omzunun üzerinden gülümsemek için döndü. "Sanırım Kaptan Amherst ve Nanna dün gece bir mucize yarattılar."

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Jonet. "Şimdi gel otur Ellen, bak bakalım bu pastırma yenecek gibi mi? Sanırım bu sefer tam istediğin gibi oldu."

Ellen itaatkâr bir şekilde yerine oturdu. Jonet diğerleri yemek yerken ve neşeyle sohbet ederken sessizce onları izledi. Çocuklar bu sabah ne kadar farklı görünüyorlardı, artık köpekleri için her türlü tehlike geçmişti. Dün gece ağlamalarıyla neredeyse kalbini kıracaklardı. Jonet ne yapacağını bilememişti. Zavallı çocukları her yönden talihsizliklerle kuşatılmış gibiydi. Önce babalarının ölümü, ardından bir dizi sözde kaza ve tüm bunların üzerine -kabul etmek zorundaydı- artık tamamen dengeli olmayan bir anne eklenmişti. Her şeyin ötesinde, çok sevdikleri evcil hayvanlarının

hastalanmıştı. Ancak köpeğin hızla iyileştiğine ve bunun için Cole'a teşekkür etmesi gerektiğine şüphe yoktu. Cole'un çabalarıyla Nanna'yı hayrete düşürdüğü açıktı. Jonet bu sabah yaşlı bakıcısı Cole'u överken uzun bir resitale maruz kalmıştı. İtiraf edemeyecek kadar inatçı olmasına rağmen, Nanna onun kelepçelerini açıp yardım etme isteğinden tamamen etkilenmişti.

Jonet masaya baktı, Cole Robert'ın yaptığı bir şakaya gülmek için dönerken onun çenesinin mükemmel açısını inceledi. Çocuklara karşı ne kadar nazikti. İçini çekti. Her sabahı böyle geçirmek ne kadar harika olurdu. Sonra da yasak konuya geri döndüğü için kendini sertçe azarladı. Ama acı gerçek şuydu ki Jonet hiçbir zaman bir unvan ya da onunla birlikte gelen yaşam tarzının herhangi bir parçasını istememişti. Hatırlayabildiği kadarıyla tek istediği buydu; etrafını saran ailesi, özellikle de çocukları ve o ... o ... ne?

Sevdin mi?

Ama Tanrım, *öyle miydi?*

Cole'un, Robert'ın tostunu yağlamasına yardım etmek için uzanışını izlerken, farkına vardığı şey sessizce kalbini sarmıştı. Her zamanki gibi çocuk her şeyi berbat etmişti ve Cole sakince hem masadaki hem de çocuktaki yağı siliyor, altın rengi saçları sabah ışığını yakalamak için öne doğru düşüyordu. Jonet donakaldı, bir fincan çay ağzının yarısına kadar gelmişti. Daha önce hiç bu kadar çekici bir adam tanımamıştı ama ona karşı hissettiği duygu seli basit bir şehvetten çok daha derindi. Evet, bu şüphesiz aşktı.

Ve o da bu işe körü körüne girmişti.

Cole Amherst çok kısa bir süre içinde bir şekilde -kesinlikle kasıtlı olarak değil- onun taş gibi soğuk kalbini eritip bir su birikintisine dönüştürmeyi başarmış ve tüm iyi planlarını altüst etmişti. Bunu yapmak için kesinlikle yola çıkmamış olması, zararı pek de hafifletmedi. Kararlılığı, güvensizliği, dikkatle hesaplanmış soğukluğu, hepsi onunla tanıştıktan birkaç gün sonra yerle bir olmuştu. Gururu da dün gece onu takip etmişti.

Ellen onu tekrar gerçekliğe döndürdü. "Peki," dedi kuzeni hızlıca, "herkes bugün için ne planladı?"

Yan bakışlarını Cole'un zarif çenesinden ayıran Jonet kekelememeye çalışarak kuzenine baktı. "Planlar mı? Çocuklarla daha sonra kiliseye gideceğimizi, sonra da evde sakın bir öğleden sonra geçireceğimizi söyleyebilirim. Umarım sen de bize katılırsın." Bakışlarını Cole'a çevirdi. "Ve sen de Cole, tabii ki."

Bir an için şaşırmış gibi göründü. "Hayır, teşekkür ederim hanımefendi," diye cevap verdi. "High Holborn yakınlarındaki bir kiliseye gidiyorum ve ben-"

"Bu çok uzak görünüyor!" diye araya girdi Ellen. "St. Petersburg'a gitmelisin. George bizimle."

Jonet, Cole'un belirgin bir şekilde rahatsız görüldüğünü fark etti ve onu kurtarmaya geldi. "Ellen, Cole'un kiliseyle ilgili kişisel bir tercihi olduğunu söyleyebilirim. Bunu kabul etmeliyiz."

Ellen peçetesiyle ağzını sildi, sonra dostça omuz silkti. "Herkes kendi yoluna. Ben kendi adıma öğleden sonrayı teyzemin bahçesinde çalışarak geçirmeyi planlıyorum." Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. "Biliyor musun Jonet, yaşlı Manning öldüğünden beri bahçeleri gerçekten bozuldu."

"Gerçekten de öyle mi?" Jonet geri döndü.

"Ah, çok üzücü!" diye onayladı Ellen, neşeyle pastırmasını mideye indirirken. "Teyzeme sık sık Leydi Pace'in önerdiği o iğrenç genç bahçıvanı kovması gerektiğini söylüyordum. Adam otu kökünden ayıramıyor! Ne düşünüyordu ki? Ben de bunu bilmek istiyorum!"

Bahçecilikten hiç anlamayan Jonet kibarca bir şeyler mırıldandı.

"Anladığımı kadarıyla, Bayan Cameron," diye araya girdi Cole, "bahçe işlerine düşkünsünüz. bahçe mi?"

Yetenekleri konusunda her zaman suskun olan Ellen birden utangaç göründü. "Neden, sanırım yeterince hoşuma gidiyor. Biz hanımlar için çok az hobi var." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Peki siz öğleden sonranızı nasıl geçireceksiniz Kaptan Amherst? Kendinize ait planlarınız var mı?"

Jonet, Cole'un gözlerinin kapandığını gördü. "Gerçekten de çok hoş," dedi sessizce. "Çok sevdiğim bir dostumu ziyaret etmeyi planlıyorum."

Öğleden sonra Cole kalemini bir kenara bıraktı, kitaplarını kaldırdı ve isteksizce masasından kalktı. Savaşın sona ermesinden bu yana birkaç aydır Descartes'ın doğa incelemesiyle uğraşıyordu ve adamın teorilerinden bazılarını katılmasa da, bu çalışma zihnini Jonet'le ilgili sürekli düşüncelerinden biraz olsun uzaklaştırmıştı. Cole düzenli masasına baktı ve iç çekti.

Ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Anlayışının ötesinde görünen kişisel bir ilişkiden kaçmak için işini ilk kez kullanmıyordu. Descartes'ın felsefesi derindi, evet. Ama Jonet konusundaki kafa karışıklığı kadar derin değil. Yine de

Öğleden sonra yaklaşıyordu ve Cole'un hem temiz havaya hem de iyi bir tavsiyeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden kırmızı ve altın rengi alay giysilerini dikkatle giydi, şapkasının tozunu aldı ve aşağı indi.

Cole uzun bir süre en üst basamakta durakladı. Londra'nın havası ilk kez Cambridgeshire'daki evinde olduğu kadar temizdi. Evin sınırlarından kurtulduğu için rahatlayan Cole derin ve tatmin edici bir nefes aldı, sonra neredeyse boğuluyordu. Köşeyi döndüğünde çok tanıdık görünen bir araba duruyordu. Rowland arması taşıyordu ama bu araba Jonet'e ait değildi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Lanet olsun. Yine mi?

Merdivenlerin yanına geldiklerinde arabacı şapkasını Cole'a doğru eğerek, "Vay canına!" diye bağırdı. Uşak hemen aşağı atlayarak kapıyı açtı ve basamakları yerleştirdi. Ama Cole'un giderek artan öfkesine rağmen, dışarı çıkan Lord James Rowland değildi. Daha da kötüydü.

"Kuzen!" diye bağırdı Edmund, kollarını geniş bir jestle açarak. "Savurganın kapısının eşiğine döndüğünü görmek ne büyük şans! Bu beni Jonet'in gargoylelerinin yanından geçme zahmetinden kurtaracak!"

"Korkarım beni çok yanıltıyorsun, Edmund," diye karşılık verdi Cole, kasıtlı olarak patikaya adımını attı ve şapkasını kafasına geçirdi. "Ben de tam çıkmak üzereydim."

Edmund'un uzun yüzü hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama o bile gözlerindeki alaycı parıltıyı gizleyemiyordu. "Oh, hadi ama, Cole! Kardeşin için bir dakikanı ayırabilir misin? Ne de olsa neredeyse o durumdayım, değil mi?"

Cole kuzeninin alçakgönüllü tavrına kanmamıştı. Edmund ondan her zaman nefret etmişti ve Cole'un aksi yöndeki çabalarına rağmen kuzenini amcasından bile daha az sevdiğini fark etti.

Ama Edmund'un hakkını teslim etmek gerekirse, kuzeninin nefreti kesinlikle mantıksız değildi. Cole ve James arasında hiçbir zaman aşk yaşanmadığı doğru olsa da, o ilk yıllarda birbirlerine ihtiyaçları vardı. Ya da belki de birbirlerini *kullanmak*, bir zamanlar hissettikleri bağı ifade etmenin daha doğru bir yoluydu. On bir yaşında yetim kalan ve dünyada kendi yolunu çizecek beceriye sahip olmayan Cole, amcasının sevgisini ve onayını umutsuzca istemişti.

James ise karısının genç yeğenini çok iyi kullanmıştı; çünkü Cole, çok sevdiği ama bir o kadar da tembel olan oğlu Edmund'u ara sıra kırbaçlamak için kullanışlı bir araç olmuştu. Cole da bir süre kuzeninin kıskançlığının yükünü kibarca üstlenmişti.

Bir süre için. Ama çoktan geçmişti. "Ne istiyorsun Edmund?" diye sordu sessizce.

"Ne istiyorum?" Edmund'un kaşları zarifçe yukarı kalktı. "Bir kere Mayfair sakinlerinin yarısı tarafından sokakta dedikodu yaparken görülmek istemiyorum. İçeri girebilir miyiz?"

Yine de Cole tereddüt etti. Jonet, Rowland kayınlarından hiçbirini evinde istemezdi. Ama Edmund haklıydı. Şimdiden yoldan geçenler onlara merakla bakmaya başlamışlardı. Cole sonunda, "Evet, elbette," diye cevap verdi. "Ancak, bir dakikamı ayırabilirim."

Koridordan geçerek misafir odasına gittiler ve Cole kuzenine oturmasını işaret etti. "Sana bir bardak bir şey ikram edebilir miyim, Edmund?"

Edmund arkasına yaslandı ve Cole'un tüylerini diken diken eden bir hareketle ellerini sandalyesinin kollarında gezdirdi. "Tam bir centilmensin, değil mi eski dostum?" dedi alaycı bir tavırla. "İşte buradasın, beni şeytana havale ediyorsun ama beyefendi görüntünü korumaya çalışıyorsun. Tanrı adına, sana güveniyorum. Babamın her zaman gözdesi olmana şaşmamalı."

Cole ellerini arkasında kavuşturmuş, kaskatı kesilmişti. "Ne istiyorsun Edmund?"

Kuzeninin alaycı gözleri yeniden parladı. "Neden, belki de sadece sevgili Kuzen Jonet'in nasıl devam ettiğini sormak istiyorum. *Ne* de olsa buraya babam tarafından tam olarak *ne* yapmak için gönderildin Cole?" Kara kaşları daha da yukarı kalktı ve sesi belirgin bir keskinlik kazandı. "Yani, yanılıyorsam düzelt ama zavallı dul kadının hak ettiğini almasına yardım etmek için burada değil misin? Yine de haftalar geçti, senden tek bir kelime bile duymadım. Görevine bu kadar dikkatsiz davranman seni çok hasta ediyor."

"Çocukları eğitmek için buradayım," diye yanıtladı Cole, Edmund'a doğru bir adım atarak. "Ve Leydi Mercer'ın hak ettiği şey, kocasının yasını tutması için huzur içinde bırakılmaktır."

"Gerçekten mi? Peki ya o çocuklar Cole?" diye sordu kuzeni sertçe. "Onlar neyi hak ediyor, sence? Lord Delacourt'un üvey babası olmayı mı? Babamla benim gözetimim altında ne kadar iyi durumda olacakları hiç aklına gelmiyor mu?"

"Hiçbir çocuk sevgi dolu bir anneden koparılmayı hak etmez, Edmund."

"Ha!" diye havladı. "*Sevgi* dolu bir anne mi? Tüm toplumun soğukkanlı olduğunu bildiği bir kadın-"

"Dilini tutacaksın, Edmund!" diye sertçe araya girdi Cole, eliyle onu durdurmaya çalıştı. "Leydi Mercer'a hakaret ederek kendini tehlikeye atıyorsun. O masum bir kadın ve sen aksini ima ederken ben boş durmayacağım."

"Masum mu?" Edmund güldü ama bu garip, neredeyse çaresiz bir sestti. "Mercer'ın öldüğü gece burada olduğumu unutuyorsun, sevgili kuzenim."

"Hayır, Edmund," diye cevap verdi Cole sakince. "Bu kesinlikle gözümünden kaçmayan bir gerçek."

"Ses tonundan hoşlanmadığımı fark ettim, kuzen." Edmund'un çenesi bir kademe yukarı kalktı. "Yemeğe gitmek dışında bu odadan hiç çıkmadım. İsterseniz aksini söyleyecek bir tanık bulmaya çalışın."

"Bu daha çok bir meydan okumaya benziyor, Edmund."

Kuzeninin ağzından tembel bir gülümseme yayıldı. "Oh, eğer ilgilendiğin bir meydan okumaysa, dostum, o gece Delacourt'un Mercer'le olan tartışmasına kulak misafiri olmaman çok yazık. Yemekteki konuklardan birkaçı duydu. Mercer'in ne yapmak istediği bir sır değildi. Boşanma kötü bir iştir."

Cole'un sesi buz gibi sakindi. "Bir kelime daha edersen Edmund, şafakta Hampstead Heath'te buluşacağız. Ve biliyorum ki, öğleden önce harekete geçmekten hiç hoşlanmıyorsun."

Edmund'un gözlerindeki çaresizlik artık saklanamazdı. Aniden sandalyesinden doğruldu. "Senden korkmuyorum Cole," diye tısladı ama yüzü sözlerini yalanlıyordu. "Ben sadece ailem için en iyisini istiyorum."

"Öyle mi?" dedi Cole sessizce. "O halde bu aile için en iyisinin ne olduğu konusunda ikimizin çok farklı görüşlere sahip olduğu anlaşılıyor. Korkarım sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Cole kuzenini dışarı çıkarma konusunda kendine güvenmiyordu. Onu merdivenlerden aşağı itmenin cazibesi, Hristiyan metanetinin dayanabileceğinden daha fazla olabilirdi. Bu yüzden Stiles'a Edmund'a kapıya kadar eşlik etmesi için zili çaldı ve Jonet'in kuzenlerinin ziyaretinden haberdar olmamasını umdu.

Kuzeninin gidişini izledi, yüreğinde acı bir burukluk vardı. Edmund onu Mercer House'da böyle cesur sorularla çağırdığına göre gerçekten de çok çaresiz olmalıydı. Ne kazanmayı umuyordu? Genç Lord Mercer ve serveti tamamen James'in emrinde olursa, James'in oyun borçlarını ödemeye daha meyilli olacağını mı düşünmüştü? Ya da bir şey vardı

Aklında daha kötü bir şey mi vardı? Cole emin değildi ama bildiği bir şey vardı. Edmund'a denk olmaktan çok daha fazlasıydı.

Öfkesi kontrol edilebilir bir seviyeye indiğinde Cole şapkasını aldı ve tekrar ön kapıya doğru ilerlemeye başladı, bu sırada dışarı çıkmak için giyinmiş olan ve dirseğinden küçük bir hasır sepet sallayan Ellen Cameron'a neredeyse takılıyordu.

"İyi günler Bayan Cameron." Cole kapıyı çekerek Ellen ve sepetinin geçmesine izin verdi. "Cavendish Meydanı'na mı gidiyorsunuz?"

Ellen ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Arkadaşını ziyarete mi gidiyorsun?"

"Öyleyim." Sokakta hiçbir arabanın beklemediğini fark edince, hafifçe koluna dokundu. "Yalnız mı gidiyorsunuz, Bayan Cameron? Size eşlik edebilir miyim?"

Ellen sokağı çevreleyen taş döşeli patikaya hafifçe adım attı, yeşil muslin yürüyüş elbisesinin etekleri basamakların üzerinde düzgünce sallanıyordu. "Teşekkür ederim, Yüzbaşı Amherst, ama teyzemin evi kısa bir yürüyüş mesafesinde. Yolunuzun dışında olduğunu söyleyebilirim."

Cole, Ellen'ın Lord Mercer'ın ölümüne ne gibi bir ışık tutabileceğini keşfetmek için aniden endişelenerek hızla onun yanına geldi. "O zaman en azından seni Oxford Caddesi'nden geçireyim," diye ısrar ederek onu sepetinden kurtardı. "Pazar günü bile oldukça kalabalık olabiliyor."

Ellen kibarca, "Nasıl isterseniz," diye cevap verdi. Köşeye vardılar ve Cole ona dirseğini verdi. Kavşak boştu, David Caddesi'nden dönüp Mayfair'in kalbine doğru ilerleyen, siyah deri koşumları sıcak yaz güneşinin altında ışıltı ışıltı parıltıyan bir at arabası dışında.

Gürültüler azalınca Cole kolundaki kadına baktı. "Bayan Cameron, bugün oldukça durgun görünüyorsunuz."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Rogue'a ne olduğu konusunda biraz endişeliyim."

Cole onu daha fazla sorgulamak istiyordu ama Jonet'in kuzeniyle -ya da herhangi biriyle- ne kadar şey paylaştığından emin değildi. "Kasıtlı olarak kötü niyetli biri olduğunuzu mu düşünüyorsunuz Bayan Cameron?" diye sordu sonunda.

Ellen'ın ilk kez hazır bir cevabı yoktu. Bir eli garip ve kararsız bir hareketle saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Şey, bu

Bunu söylemek bana düşmez, ama Lord Hazretleri öldüğünden beri, kesinlikle korkunç şeyler oldu.

.. gerçekleşiyor gibi görünüyor."

Lord Delacourt'un cinayet işleyebileceğini düşünüp düşünmediğini sormak dilinin ucuna kadar gelmişti ama buna cesaret edemedi. Birkaç adım daha yürüdüler. "Söyleyin bana Bayan Cameron," dedi düşünceli bir ses tonuyla, "sizce hizmetkârlardan biri onu zehirlemiş olabilir mi? Lord Mercer yani?"

Ellen'in eli onun kolunu sıkıca kavradı. "Başlangıçta böyle bir şeyi hayal bile edemezdin," diye cevap verdi sonunda.

"Ya şimdi?" diye teşvik etti.

Ellen isteksizce, "*Neden* yapsınlar ki," diye cevap verdi. "Tabii bir de oda hizmetçisi Hannah vardı. Onun Lord Mercer'a karşı fazla şımarık olduğunu düşünürdüm. Ama bunun pek bir anlamı yok."

"Endişelerinizi Leydi Mercer ile paylaştınız mı?" Cole araştırdı.

Ellen duraksadı, neredeyse patikada duracaktı. "Efendim, Jonet'in kocasıyla olan anlaşmalarına karışmak bana düşmezdi."

Ellen başka bir soru için kapıyı açmıştı ve bu oldukça tehlikeli bir soruydu. Cole bu soruyu sormaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu. Uzakta, öğleden sonra trafiğinin gürültüsüyle dolu New Bond Caddesi'ni görebiliyordu. Derin bir nefes aldı. "Leydi Mercer bana Mercer'ın bir arkadaşından da şüphelendiğinizi söyledi. Bayan Lanier mi?"

"Kuzenimin size bu kadar güvendiğini bilmiyordum efendim."

"Hanımefendinin çocukları adına endişelendiğini sanıyorum, Bayan Cameron," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar bana emanet ve bu yüzden durumdan tüm ayrıntılarıyla haberdar olmam için bana yalvardı."

Ellen yavaşça başını salladı. "Şey, sanırım bu sadece ihtiyatlı bir davranış. Ve evet, belki de Glorianna'nın Mercer'ı zehirlemiş olabileceğini söylemişim, ama bunun benim açımdan hüsnükuruntu olduğunu söyleyebilirim."

"Hüsnükuruntu mu?" Bir fayton patikanın biraz yakınından geçti ve Cole Ellen'ı duvara biraz daha yaklaştırdı. Ellen şaşkınlıkla ona baktı, ama sorudan mı, yoksa Cole'un Ellen'ı kendisine biraz daha yaklaştırmış olmasından mı, Cole bunu bilemiyordu.

"Ah!" dedi sertçe, duvardan uzaklaşarak. "Eğer kastettiğiniz buysa, onun kötülüğünü istemiyorum! Sadece Glorianna Lanier'i çok iyi tanımıyorum. Ve sanırım insan iyi tanıdığı kişilerin *katil* olduğunu düşünmekten nefret ediyor."

Cole kuru bir sesle, "Demek istediğini anlıyorum," diye karşılık verdi. Kısa süre sonra New Bond'a doğru sola döndüler ve Ellen sıcak ve yağmur hakkında birkaç sıradan yorum yaptı, ama sesi hâlâ üzgün geliyordu. Sonunda Oxford Caddesi'ne ulaştılar ve Cole onu dikkatle pazar trafiğinin arasından geçirerek Vere'in köşesine kadar götürdü. Onu cesaret edebildiği kadar sıkıştırmıştı. "Bayan Cameron, sizi daha fazla göremeyeceğimden eminseniz, size iyi günler dileyecem."

"Evet, eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Akşam yemeğinde görüşelim mi?"

Cole dikkatle, "Emin değilim," diye cevap verdi. Ona tekrar baktı, yüzünün solgun, gergin derisine. "Bayan Cameron? Gerçekten iyi misiniz?"

"Oh, yeterince iyi, sanırım." Acınası, küçümseyici bir hareket yaptı. "Ama Jonet ve çocuklar için giderek daha fazla endişeleniyorum. Ve kendim için. Gerçekten uzaklara gitmeyi diliyorum. Kildermore'a. Çok *daha güvende* olacağımızı düşünmeden edemiyorum." Sesi hüzünlüydü.

Cole sempatik görünmeye çalıştı. "Daha güvenli mi? Gerçekten de öyle! Anlayamıyorum Bayan Cameron."

"Jonet'in Londra'dan kaçması gerekiyor. Benim de evlendiğimi görmek için giderek daha kararlı hale gelen teyzemden kaçmam gerekiyor. Daha dün bana yazdığı mektupta, kırk beş yaşında ve altı çocuklu olmasına aldırmadan, benim için mükemmel olan dul bir avukat bulunduğunu söylüyordu." Ellen gülmeye çalıştı ama başaramadı.

"Ve bu konudaki fikrinizi teyzenize söylediniz mi?"

Ellen başını kaldırdı, gözleri boş bakıyordu. "Efendim, ben bekâr bir kadını. *Fikirlerimiz yok.*"

Cole hafifçe Ellen'in kolunu okşadı. "Kimse sizi evlenmeye zorlayamaz Bayan Cameron."

"Tabii ki hayır," dedi omuz silkerek. "Ve çok nazıksınız. Şimdi, arkadaşınız beklerken sizi alıkoymamalıyım." Ve bu veda sözleri üzerine Ellen Cameron arkasını döndü.

Cole, Ellen'la yaptığı konuşmayı düşünerek adımlarını boş patika boyunca geri çekip ana caddeye indi. Onunla ilgili kafasını karıştıran şey neydi? Onu kesinlikle çapkın olarak tanımlayamazdı, ki bu da belli bir yaştaki bekâr kadınların yanında her zaman rahatlatıcı bir şeydi. Cole bu tür kadınlardan uzak durmayı erkenden öğrenmişti. Bir erkekle Cole'un anlamadığı bir şekilde oynarlardı. Ama bu Ellen Cameron'ın sorunu değildi. Gerçek şu ki, ona birini hatırlatıyordu.

Birden aklına geldi. *Rachel!* Ellen'la birbirlerine hiç benzemedikleri doğrudur. Ellen koyu renk saçları ve gözleriyle dikkat çekiciydi ama güzel olmaktan çok uzaktı, Rachel ise solgun bir çiçek, geleneksel bir İngiliz

güzellik. Yine de her ikisinde de pek çok erkeğin çekici bulduğu o yüz­süz hoşluk vardı. Bugün Ellen'in kendi isteklerinden bahsettiği ilk gündü, ama sadece kısaca.

Birçok kadının böyle olduğuna inanmaya başlamıştı. Neredeyse sadece erkeklerin ihtiyaçlarına göre yönetilen bir toplum tarafından talep edilen bir bedel. Bir ilahiyatçı olarak bu durum onu derinden rahatsız etmişti. Ve Rachel'a alternatifler sunmak için bilinçli olarak büyük çaba sarf etmişti. Zaman zaman, evliliğinin her anını Rachel'ın bireyselliğini örten kabuğun içinden bir yol bulmaya; umutlarını, hayallerini, ihtiyaçlarını keşfetmeye çalışarak geçirmiş gibi görünüyordu.

Belki de babasının yerine geçmek, hayatı boyunca hedeflediği gibi Aziz Ann'in papaz vekilliğini üstlenmek için kendini hazırlamak için daha fazla zaman harcamalıydı. Cole'un piskoposun onayını aldığı kesindi. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Yine de tüm duygusal enerjisi evliliğine odaklanmıştı; dıştan bakıldığında yeterince mutlu görünen ama içten içe soğuk ve çorak bir evliliğe. Kendisi huzur nedir bilmezken, cemaatinin ruhlarını nasıl koruyabilirdi? Kalbi evcilleşmemiş, daha zorlayıcı bir şey için haykırıyordu. Tam olarak *heyecan* değil ama zihnini harekete geçirecek ve kalbini hayata ve tutkuya açacak bir şey.

Cole, hayatın karşısına çıkardığı koşullar ne olursa olsun, kendi sessiz yöntemiyle her zaman güçlü *hissetmeye* ihtiyaç duymuştu. Ve hayat ona Rachel'ı getirdiğinden beri, o sadece durumunu değiştirmişti. Kendini vatani görev çağrısına cevap verdiğine, Tanrı'nın isteğini yerine getirdiğine ya da buna benzer saçmalıklara inandırdıktan sonra Cole, evliliğine özlemini çektiği tutkuyu aşlamadaki başarısızlığını kendi meydan okumasıyla aşmıştı. Savaşa gitmişti.

Ama bunun sonucunda çocuğunun ölmesi kesinlikle Tanrı'nın isteği değildi?

Bu sorunun üstesinden gelemedi. Asla da geçemeyecek.

Karısını ve istemeden de olsa doğmamış çocuğunu terk etmişti. Kendisi Kıta'da gezip tozarken onları kaderin rüzgârına bırakmıştı. Belki bir papaz olarak hizmet edebilirdi ama bu hiç aklına gelmemişti. Savaşmak için bir savaş istemişti, dua etmek için değil. Cole, görkemli askeri kariyerinin ardındaki itici gücün Tanrı'yla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu çok geç fark etmişti

eksiklikler. Bu ders ona kilise papazından gelen bir mektupla öğretilmişti; karısı ve çocuğu ölüp gömüldükten aylar sonra gelen bir mektup. Ve onların kaybı Cole'un hatasıydı, sanki bu işi kendisi yapmış gibi.

Belki de hak ettiği buydu ama kesinlikle onların hak ettiği bu değildi. Onca yıla, tüm dualarına ve gözyaşlarına rağmen Rachel'la birlikteliğini kutsayacak bir bebek olmamıştı. Ayrıldığı sırada Rachel'ın hamile olduğunu öğrenmek ne büyük bir darbe olmuştu. Rachel'ın bunu bildiğinden bile şüpheliydi. Ama şimdi, yıllar sonra, hâlâ merak ediyor, bu belirsizliğin acısını çekiyordu. Bilseydi mutlaka ona söylerdi, değil mi?

Elbette kendi karısı, kendisine en çok ihtiyaç duyulduğu bir zamanda ona ve doğmamış çocuğuna bakma onurunu ve hakkını reddetmezdi. Ama gerçekte bunu bilmiyordu. Rachel onun orduya katılma kararını, hayatlarının her alanına getirdiği aynı sessiz uysallıkla kabul etmişti. Güçlü bir itirazda bulunmamış, gözyaşı dökmemişti.

Ama karısı ve çocuğu gitmişti ve yüzlerce çirkin soru peşini bırakmamıştı. Kendini yalnız mı hissetmişti yoksa korkmuş muydu? Doğru dürüst yemek yemiş miydi? Olması gerektiği gibi dinlenmiş miydi? Ebeler, cerrahlar, hatta rahipler uygun zamanlarda getirilmiş miydi? Ve Tanrım, acı çekmiş miydi? Çocuk acı çekmiş miydi?

Ama acı gerçek şuydu ki Cole bu soruların cevaplarını bilmiyordu. Sormamıştı da. İngiltere'ye döndüğünden beri Cole eve, Elmwood'a gidip öğrenmek için gereken cesareti toplayamamıştı. Kral ve ülkesi için böylesine cesurca savaşmış olan Cole, şimdi sevdiği eve dönmeye dayanamıyordu, çünkü en başta evde kalsaydı, evlilik yeminine sadık kalsaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Albay Lauderwood geri çekilme emri verdi

Ellen Cameron'ı Oxford Caddesi yakınlarında bıraktıktan sonra Cole doğuya döndü ve Montague Place'e, Red Lion Caddesi'ndeki eski lojmanından çok da uzak olmayan bir adrese doğru yola çıktı. Kendisini rahatsız eden anılardan kurtulmak için durakladı. Etrafını gözden geçirmeye çalışırken Bedford Meydanı'na geldiğini fark edince oldukça şaşırdı. Cole hızla karşıya geçti ve biraz ileride tanıdık bir kapı bulup süslü pirinç tokmağa iki kez vurdu. Jack Lauderwood'un hâlâ şehirde olduğunu umuyordu, çünkü içinde bulunduğu durumu rahatça tartışabileceği başka birini düşünemiyordu.

Belki hepsi değil ama Tanrı biliyordu ki mantıklı biriyle konuşması gerekiyordu. Elbette ilk başta Madlow'lara gitmeyi düşünmüştü ama Louisa'nın babası açık ara daha iyi bir seçimdi. Albay sadece sağduyulu bir adam olmakla kalmıyor, aynı zamanda tüm içtenlikli palavralarına rağmen şaşırtıcı derecede iyi bilgi sahibiydi. Dahası, Cole'un işlerine Terry ve Louisa'nın kuşkusuz yapacağı kadar derinlemesine burnunu sokma eğiliminde değildi.

Cole kapıda Lauderwood'un uşağı tarafından karşılandı ve hemen albayın öğleden sonra uykusundan yeni uyandığı belli olan neşeli, güneşle yıkanmış bir salona götürüldü. Lauderwood, *Morning Chronicle* ve *Times gazetelerinin* oldukça buruşuk nüshalarıyla çevrili yıpranmış deri bir kanepeye oturdu. Belli ki günün erken saatlerinde birisi albaya bir şeyler okumuştı.

Lauderwood bir elini yüzünde gezdirdi, sonra uykusundan uyanmaya çalışan kırlaşmış bir çoban köpeği gibi kendini iyice silkeledi. Sonra Cole'un çoktan odaya girmiş olduğunu fark ederek ayağa fırladı. "İçeri gel, içeri gel oğlum!" dedi coşkuyla ve Cole'a kendi koltuğuna en yakın koltuğu işaret etti. "Bu zevki neye borçluyum, ha?"

"Komutanımı çağırmak için bir nedenim olmalı mı, efendim?" Cole genişçe gülümsedi ve teklif edilen sandalyeye oturdu.

"Hayır! Hayır!" diye gürledi Albay neşeyle. "Uzun boylu olmak için bir neden yok! Gerçi bir şeylere komuta etmeyeli epey zaman oldu. Ama gelmek gibi bir amacınız yoksa, bir süre bana kitap okumaya itiraz etmezsiniz, değil mi?" Albay parmağıyla gazete yığınının işaret etmek için durakladı, yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı.

Cole gazeteleri eline alarak, "Hiçbir şey bana bundan daha fazla zevk veremez, efendim," diye karşılık verdi.

"Tamam o zaman," dedi Lauderwood hızlıca, arkasına yaslanıp rahatına bakarak. "Ölüm ilanlarını okumayı bitirdin mi? Bu hafta dostlarımı mı yoksa düşmanlarımı mı gömeceğimi bilmem gerekiyor. Louisa beni terk etti. Kocasıyla öğle yemeği yemek istedi ve benim çay saatim gelene kadar dönmeyecek."

"Umm." Cole'un cevap gülümsemesi şüpheyile doluydu ve yaşlı adam yüzündeki somurtkan ifadenin kaybolmasına izin verdi. Louisa kızlarının en sadık olanıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

Cole gözlüklerini burnuna yerleştirirken Lauderwood hâlâ parmağını sallayarak, "Sadece *Times*'ı düşün," diye ekledi. "Ve sonra gerçekten ne için geldiğinize geleceğiz, ha?"

Cole sonraki çeyrek saati, sözde tembel Louisa'nın yarım bıraktığı işi bitirmekle geçirdi. Kâğıdın tamamı bittiğinde Cole onu düzgünce katladı ve masaya geri koydu, bu noktada albay memnuniyetle arkasına yaslandı ve ona baktı. "İyi ve güzel," dedi. "Şimdi-! Sıra sende, Amherst. Buraya bilgi almak için geldiğini gayet iyi biliyorum!"

"Açıkçası efendim, geçen hafta Lord Mercer'ın ölümüyle ilgili yaptığımız konuşmayı tekrar gözden geçirmek istedim." Cole sandalyesinde biraz öne doğru eğildi. "Bu tür şeyler normalde beni ilgilendirmez ama çocuklar ... şey, bu çok garip bir durum."

"Evet, evet. Anlıyorum!" dedi albay, koltuğunda biraz daha derine kayarak ve ellerini geniş gövdesinin üzerinde kavuşturarak. "Devam et Cole. İyi bir nedenin olmadan böyle şeyler sormazsın."

Cole, Jonet'in bu sabah mutfakta ve dün gece yatağında nasıl görüldüğünü düşündü ve artık sorularının o kadar da onurlu olduğundan emin değildi. Ama yine de şüphe içinde kıvranıyordu. Jonet, onun hayatı ve kocası hakkındaki gerçek neydi? Bu tartışmalı bir konu olsa da, çünkü bunun test edilmesine asla izin veremezdi, Cole kalbinin söz konusu olduğu yerde ona herhangi bir ölçüde güvenip güvenemeyeceğini bilmek istiyordu. "Beni rahatsız eden bir şey var efendim ve özellikle geçen haftaki konuşmamızın ışığında buna bir anlam veremiyorum. Görüyorsunuz, Leydi Mercer'ın . . . şey, ne duyduğumu boş verin. Benim sormak istediğim Lord Delacourt. Onunla tanıştınız mı?"

Lauderwood başını salladı. "Evet, eğer öyle denebilirse, bu zevki tattım."

Cole'un gözleri kısıldı. "O zaman bu adamda güvenemediğim bir şeyler olduğunu söyledimde beni anlayabilirsin. Tamamen fazla yumuşak, hatta neredeyse haince ve kendimi merak ederken buluyorum-" Cole durakladı, sonra sağduyulu bir tavır takındı. "Mercer'ın ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum."

"Yaslı dulu teselli etmek ve soruşturmayı hızlandırmak dışında bir şey mi demek istiyorsunuz?"

Cole acımasızca gülümsedi. "Evet, onun dışında."

Lauderwood uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı. "*Cui bono*, Cole," diye cevap verdi. "Mercer'ın katilini bulmak istiyorsan bunu sormalısın. Ve ben bunun nasıl Delacourt olabileceğini anlamıyorum."

Cole, Jonet'in güvenini sarsmak ve Lauderwood'a Mercer'in Delacourt'la olan kavgasını anlatmak istemediği için düşünceli bir ses tonuyla, "Evet, *kimin işine yarar ki?*" dedi. Yine de bir şeyler uymuyordu. "Yani Henry'yi öldürenin James ya da Leydi Mercer olması gerektiğini mi söylüyorsun?"

Albay kaçamak bir ifadeyle, "Bence her olasılığı göz önünde bulundurmak gerekir," diye cevap verdi.

Cole kendini Jonet'in lehine tartışmak isterken buldu. Yine de bunu yapmak, çocukları için duyduğu korkuyla ilgili olarak onun güvenini sarsmak anlamına gelecekti. Ama Delacourt'la işi henüz bitmemişti. "Leydi Mercer'in Delacourt'la olan yakın *ilişkisinin*, hem babasının hem de kocasının önceki Lord Delacourt'la dost olmalarıyla bir ilgisi var mı?"

Lauderwood buruşuk yüzünü bir an için buruşturdu. "Hayır, hiç sanmıyorum! Bu dostluk o daha bebekken bozuldu. Hatırladığım kadarıyla Kildermore ve yaşlı Delacourt, Delacourt'un evindeki bir parti sırasında oldukça çirkin bir şekilde tartışmışlardı. Herhangi biri olan herkes -yani Londra'nın en kötü alçaklarının en iyi yetiştirilmişleri- av mevsimi için her zaman onun Derbyshire'daki malikanesinde toplanırdı. Delacourt o zamanlar dul bir adamdı ve hiç de iyi olmayan arkadaşları boş zamanlarında gelip giderlerdi."

Cole bunun üzerine düşündü. "Peki ne için tartıştılar, efendim? Bir fikriniz var mı?"

Lauderwood homurdandı ve bir eliyle sakalının kirli sakalını ovuşturdu. "Kimse emin görünmüyordu. Kildermore'un tazılarından birinin Delacourt'unkilerden birine saldırdığı söyleniyordu. Hiç de öyle değil, biliyorsun! Diğerleri ise bunun kötü bir zar dönüşü olduğunu söyledi. Sonunda, orada

bir düello oldu. Mercer, Kildermore'un yerine ikinci oldu ve ondan sonra Delacourt ikisinin de işini bitirdi. Temelli olarak Derbyshire'a taşındı ve onlarla bir daha tek kelime konuşmadı."

"Ne kadar tuhaf!" Cole uzun bir süre yaşlı adama baktı. "Tüm bunlar göz önüne alındığında, Mercer'ın karısının genç Lord Delacourt'la olan arkadaşlığına gösterdiği hoşgörüyü hayret ediyorum."

Lauderwood ayıya benzeyen omuzlarını sevimli bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Ah, Mercer'ın onu herkesin önünde boynuzlamadığı sürece kiminle görüştüğünü umursadığından şüpheliyim. Şeytan metreslerini şehrin her yerinde teşhir etmesiyle ünlüydü. Leydi Mercer ona varisini verdikten sonra kendi yoluna gitti. Delacourt onun peşine takılan pek çok tavus kuşundan yalnızca biri."

"Gerçekten de öyle," dedi Cole kuru bir sesle. "Anladığım kadarıyla Leydi Mercer'ın birkaç hayranı varmış."

"Birçok kadının hayranı vardır, Cole," diye yanıtladı albay bilgece. "Bazıları onları ıvır zıvır toplar gibi toplar. Bunların ciddi olup olmadığını bilmek çok zor. Leydi Mercer sadece bir örnek."

Cole ses tonunu rahat tutmaya çalıştı. "Onun da pek çok sevgilisi olduğu söyleniyor," diye üsteledi, korkudan biraz hasta hissederek.

"Kesinlikle pek çok *teklif* aldı," diye kıkırdadı Lauder-wood. "Ve birçoğunu geri çevirmek için yeterince nedeni de yok, diyebilirim. Ama genç Delacourt birkaç yıl önce kasabaya geldiğinden beri, diğerlerine kabuktan başka bir şey atmadı."

Cole kaşlarının çatılmasını engelleyemedi. "O kendini beğenmiş züppede ne bulduğunu düşünemiyorum."

Lauderwood ona dikkatle baktı. "Genç, zengin, yakışıklı ve nüfuzlu olmasından zarar gelmez diye düşünüyorum. Yaşlı adam ona büyük bir servet bıraktı." Cole sinirli bir şekilde manşetini kurcaladı ve sonunda **o n u** tatmin edecek şekilde ayarladı. "Peki Delacourt'tan başka Leydi Mercer-er,

İyiliksever, biliyor musun?" diye sormayı başardı.

Lauderwood kayıtsızca omuz silkti. "Oh, onlardan bir sürü oldu, ama dediğim gibi, hiçbirisi Delacourt kadar sürekli ilgi göstermedi."

Cole acı bir ifadeyle, "Birinin ışıklılı eteği hazır tutmasının zayıf bir istikrar ölçüsü olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdi. "Hâlâ öyle mi yapıyor, biliyor musun?"

Lauderwood uzun bir süre sadece ona baktı. Cole, albayın cevabının onun için ne kadar önemli olduğunu anladığında içinde delici bir öfke hissetti. *Neden?* Bilmiyordu. Tek bildiği içgüdüsel olarak parçalandığı, Delacourt'un iyi davranacağını umduğu ve

Jonet'e verdiği taahhüdü yerine getirmesini ve Jonet'i tamamen terk ederek ... *ne için* yolu açık bırakmasını umuyordu?

Yüce Tanrım, bu ne çılgınlık! Evet, o bir erkekti ve çoğu erkek gibi onun da bedeni zayıftı. Karısının ölümünden beri zaman zaman yatağına kadın aldığını inkâr edemezdi. Bununla gurur duymuyordu ama ihtiyacı çoğu zaman çiğ ve inkâr edilemezdi ve şimdi Jonet Rowland'la aynı çatı altında yaşıadığı için sonsuz derecede daha azap vericiydi.

Akıl sağlığı yerine geldiğine göre Cole asla bir sevgili edinmeye kalkışmayacağını ya da kendini alçaltmayacağını biliyordu. Bu bir düzine farklı nedenden ötürü yanlış olurdu, bunların en önemlilerinden biri de ahlaktı. İhtiyaçlarını karşılayamıyorsa, kendi sosyal sınıfından bir eş araması daha iyiydi. Ama böyle bir evliliğin düşüncesi -ve *görev* ve *uygunluk* kelimelerinin korkunç cınlaması- Cole'u hasta ediyordu.

Albay boğazını temizledi ve Cole'a şüpheyile baktı. "Bildiğim kadarıyla Delacourt hâlâ Drury Lane çevresinde düzenli olarak görölüyor." Cole mantıksız bir rahatlama dalgası hissetti. Lauderwood aniden pencerelerin arasındaki bir masayı işaret etti. "Şimdi iyi bir adam ol Amherst ve bize bir içki doldur. Dedikodu beni hasta ediyor."

Gecikme için minnettar olan Cole kabul etti. Bir sürahi madeira bulup iki ölçek doldurduktan sonra sandalyesine döndü. "Ah," dedi Lauderwood takdirle. Bardağın üçte birini mideye indirdi, sonra buğulu gözlerine rağmen sabit bakışlarını Cole'a yöneltti. "Şimdi, tüm ciddiyetimle Cole," dedi soğukkanlılıkla, "umarım bu hanımefendinin cazibesine kapılacak kadar aptal değılsindir? James'in başlangıçta seni oraya biraz burnunu sokman için gönderdiğini söyleyebilirim, ha? Yap şunu ve defol git, dostum."

"Bu tür bir şey önerdi," diye isteksizce kabul etti Cole.

Lauderwood düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Evet, Leydi Mercer'in Delacourt'la evlenmek için kocasından kurtulduğunu düşünüyor. Ve nasıl olduğunu öğrenmek istiyor, değıl mi?"

"Aslında hayır," diye itiraf etti Cole. "Beni çok şaşırtan bir şekilde, James kardeşinin katilini adaletle teslim etme konusunda hiç umutlu görünmüyor. Görünüşe göre gururu incinmiş ve çocukları kontrol etmeye daha çok niyetli. Aslında, onları kanatları altına almak ve uygun gördüğü şekilde yetiştirmek istiyor. Ama Leydi Mercer buna izin vermeyecektir. Ondan nefret ediyor ve ona güvenmiyor."

"Belki de James kardeşinin cinayeti hakkında fazla düşünmek istemiyordur," diye düşündü Lauderwood. "Belki de şüphenin evine çok yakın olmasından korkuyordur."

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti Cole.

Albay bardağını boşalttı ve Cole'a doğru itti. "Bir horoz dövüşüne asla çok yakın durma Cole. Bu bir aile meselesi ve James ne kadar mızımızlanırsa mızımızlansın *senin* tarafın değil." Gözleri kısıldı. "Ve bir uyarı daha, adımlarınıza dikkat edin! Bacaklarının arasında bir çift taşak olan her erkek, eğer çok dikkatli olmazsa Jonet Rowland'a vurulacaktır."

Cole kayıtsızca omuz silkmeye çalıştı ve albay bir anda koltuğunda öne doğru sarsıldı, fildişi yeleğinin düğmeleri gerildi. "Beni anla Cole," dedi ısrarla. "Hanımefendinin ne suçu olduğunu ne biliyorum ne de umurumda. Mercer'ı kömür küreğiyle dövmüş olsaydı bile umurumda olmazdı. Ondan hiç hoşlanmadım. Boşboğazın tekiydi. Ben de böyle bir adamı affedemem." Yaşlı adam küçümseyerek burnunu çekti. "Ama gerçek şu ki Leydi Mercer birinci sınıf bir *femme fatale*. Onu korumaya çalışırken incindiğini görmek istemem. O kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteye fazlasıyla sahip."

Cole bir öfke patlaması hissetti. Neden herkes bir kadının güçlü olduğu için kimseye ihtiyacı olmadığını varsaymak zorundaydı? Ya Jonet bu kez kendi başının çaresine bakabilecek durumda *değilse*? Belki de bu kez birkaç sadık hizmetkâr ve vefasız bir sevgiliden daha fazlası gerekecekti. Jonet'in içine itildiği koşullar en sert askerleri bile sınavacak kadar hainceydi. Gerçekten de, ne Lauderwood'un ne de toplumun, güzel ve kırılgan bir cepheden başka bir şey olmadığına inanmaya başladığı şeyin arkasında bu kadar gururlu ve bu kadar yalnız duran kadını tanımadığını düşünmeye başlamıştı.

Onun çocuklarını bağrına bastığını, onlar için en acımasız dişi kaplanın yavrularını koruduğu gibi savaştığını görmemişlerdi. Onu önlüğünün içinde, saçları dağınık, bulaşıkçıların en neşelisi kadar dağınık ama bir o kadar da sakin görmemişlerdi. Ve onu geceliğini çıkarırken, koyu renk saç bulutu omuzlarına dökülürken, göğüsleri ağırlaşırken, meme uçları ... ile gerginleşirken kesinlikle görmemişlerdi.

"Cole-? Beni dinliyor musun evlat?"

Cole biraz kaba bir tavırla gözlüklerini çıkardı ve gazete yığınının üzerine fırlattı. "Efendim, gerçekten tartışmamız gerektiğini düşünmüyorum-"

"Bana bak Cole!" diye araya girdi Lauderwood, yüzü sitem doluydu. "James'in kirli işlerini unut. Senin istediğin bir eş. Ordudan vazgeç - zaten cehenneme gitti - ve evine, Elmwood'a dön. Piskoposla konuş. Ona bir ömür harcadığın şeyi yapmaya hazır olduğunu söyle."

Cole. Kalbini kayalara çarptırmadan önce o siyah saçlı sireni kanından çıkar."

Cole sandalyesinin kollarını kavradı, kendini sandalyeden dışarı attı ve pencereye doğru yürüdü. Mantıksız öfkenin ve bastırılmış şehvetin sıcaklığının tekrar içinden aktığını hissedebiliyordu. Bir elini kalçasına koymuş, diğer eliyle de saçlarını alnından geriye doğru sürükleyerek camın arkasından mütevazı bahçeye baktı. "Jack," dedi sonunda, omzunun üzerinden konuşarak, "gayrimeşru bir ilişkiye gireceğimden endişelenmene gerek yok. Kesinlikle mevkiimin üstünde bir kadınla değil. Ve kesinlikle, zaten başkasına iyilik yapan biriyle de değil. Umarım beni bundan daha iyi tanıyorsundur."

Lauderwood hiçbir şey söylemedi. Cole yüzünü kanepeye dönmek için pencereden uzaklaştı. Cole kimi ikna etmeye çalıştığını merak etmeye başlayana kadar, Lauderwood'un sert sözleri bir an için salonda asılı kalmış, toz zerrecikleriyle birlikte alçak bir güneş ışığı altında cevapsız bir şekilde süzülmuş gibi görünüyordu.

"Evet Cole, seni tanıyorum." Lauderwood'un nazik sesi sessizliği bozdu. "Ve tüm bu askeri cesaretin ve ahlaki kararlılığın altında, kendi iyiliğin için fazla yumuşak bir kalbin olduğunu biliyorum."

"Lütfen, efendim, size yalvarıyorum! Beni daha fazla pohpohlamayın!" Cole gülümsemeye çalışsa da bunu başaramadı. "Şimdi izin verirseniz, gitsem iyi olacak. Başka bir yerde aranıyorum."

"Ah, evet! İşte bu kadar. Tüm bilgilerimi çal ve iyi tavsiyelerimi reddet." Lauderwood nefesinin altından biraz homurdandı, sonra kalın beyaz kaşları birbirine yaklaşmış bir halde Cole'a baktı. "Pekâlâ! Seni yakında yemekte göreceğim mi?"

Cole eğilerek Lauderwood'un budaklı elini tuttu ve kendi elinin arasında sıkıca kavradı, kızgınlığı tamamen unutulmuştu. "Benim için büyük bir zevk olur efendim. Gelecek hafta bir gün diyelim mi?" Yaşlı adam başını salladı ve Cole kapıya yöneldi. Birden aklına başka bir soru geldi ve aniden arkasını döndü. "Bir şey daha var efendim. Kuzenim Edmund'un başına gelenlerden haber var mı?"

Lauderwood kıkırdadı. "Kötü ve anladığım kadarıyla daha da kötüye gidiyor. Soruşturayım mı?"

Cole başını salladı. "Hayır, ama Edmund bu öğleden sonra beni ziyaret ederek sürpriz yaptı. Ve sana söylemeliyim ki Jack, iyi görünmüyordu. Üstelik beni neden çağırdığını da anlayamıyorum. Neredeyse hiç konuşmuyoruz."

Yaşlı adam acımasızca gülümsedi. "O değersiz piç bir şey istedi Cole. Bundan emin olabilirsin. Belki de borç para almak için? Ya da belki de sadece bir akbabadır, amcasının leşinin üzerinde yaltaklanıyor ve eninde sonunda kemiklerden bir şeyler koparacağını umuyordur."

Cole Jonet'in evine döndüğünde Jack Lauderwood'dan öğrendiği her şeyi dikkatle değerlendiriyordu. Albay'ın sondaj önerilerine rağmen Cole onunla konuşmanın rahatlatıcı olduğunu düşünmüştü. Ancak Lauderwood'un Jonet hakkındaki oldukça kötü düşünceleri Cole'a çok önemli bir şeyi hatırlatmıştı. Charles Donaldson'la olan durumu çözümsüz bırakamazdı. Gerçekten de bir centilmen olarak bu sabah ilk iş uşakla özel bir görüşme yapmalıydı. Dün gece uşak onu metresiyle çok uygunsuz bir pozisyonda görmüştü. Aslında o da Cole'un metresiydi ve bunu hatırlamak için özen göstermeliydi. Lauderwood'la geçirdiği öğleden sonrasının ona acı bir şekilde hatırlattığı gibi, hiçbir şekilde onun sosyal açıdan dengi değildi.

Yine de Cole onun itibarını korumak için mümkün olan her adımı atacaktı. Jonet'in itibarının pek de temiz olmadığı gerçeği bir sorun teşkil etmiyordu. Cole kendi davranışları yüzünden bunun daha da kötüleşmesine izin vermeyecekti. Üstelik şimdi Jonet'e böylesine kararlı bir şekilde hizmet eden eski asker hakkında derin bir merakı vardı. Cole uzun resmi yemek odasına girdiğinde Donaldson porselen dolabının açılır kapanır kapısını iterek bir çift zarif Gürcü şamdanını yere bıraktı. Uşak onları maun bir büfenin üzerine dikkatle yerleştirdikten sonra el işine hayranlıkla bakmak istercesine geri çekildi.

"İyi günler, Donaldson." Cole bir omzunu rahatça kapının pervazına yasladı.

Uşak hızla döndü. "Size de iyi günler Kaptan," dedi ciddiyetle, kara kaşları hafif bir şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Gördüğüm kadarıyla biraz tükürük ve cila."

"Evet, efendim. Kızları gümüş üzerinde çalıştırdık. Güzel bir çift, değil mi?"

"Gerçekten de," diye dalgınca onayladı Cole, kapıdan çıkarken. "Dinle Donaldson, bir süre önce sana bir bira sözü verdiğimi hatırlarsın. Benimle Drum and Feather'a gel ve bu işi halledelim. Ne dersin?"

"Şimdi mi?" Donaldson endişeli görünüyordu. "Teşekkür ederim efendim ama

."

Cole onun itirazlarını kesti. "Ev eski askerlerle dolu," dedi. ona nazikçe hatırlattı. "Çok uzağa gitmezsek dışarı çıkmamızda bir sakınca olmayacağını düşünüyorum ve seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Donaldson başını eğdi. "Peki o zaman. Şapkamı almak ve çocuklarla konuşmak için hemen geliyorum efendim."

Ellen Cavendish Meydanı'ndan döndüğünde neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Jonet salondaydı ve James'in kafasına fırlattığı vazo yerine seçtiği vazoda bir dizi zambağı dikkatle yeniden düzenliyordu. Kuzeni, dirseğinin dibinde tuhaf bir genç bayanla birlikte ön kapıdan hızla içeri girdiğinde biraz şaşırdı. Ziyaretçi uzun boylu ve söğüt gibi bırıydı, kızıl altın rengi saçları çok yakışan bir şekilde kesilmiş ve kıvrılmıştı.

Jonet'in varlığından habersiz olan Ellen misafiriyle dostça sohbet etmeye devam ederken Cox uzanıp Ellen'in şapkasını aldı. "Evet, gerçekten de çok güzel bir gün," dedi Ellen, yüklerini Cox'a teslim ederek. "Şimdi şu sepetten kurtulmama izin verirsiniz çok iyi olur, hanımefendi. İşte! Eminim sizinle tanışmak bir zevktir! Yolunuzu bu kadar uzattığınıza göre Kaptan Amherst'in çok yakın bir arkadaşı olmalısınız. Ama-oh, bakın! İşte kuzenim, Leydi Mercer!"

Ellen Jonet'e doğru döndü ve son derece şaşkın görünen genç kadını salonun ortasında öylece bıraktı. "Jonet!" Ellen neşeyle söze başladı. "Bu genç bayan ve babası Albay Lauderwood, Yüzbaşı Amherst'in arkadaşları. Louisa'yı şu anda burada, eli kapının tokmağında, ön basamağınızda dikilirken buldum." Ellen eldivenini açtı. "Bakın! Ne kadar nazik değil mi? Louisa bunca yolu Yüzbaşı Amherst'in gözlüklerini geri vermek için geldi. Bu öğleden sonrayı babasına kitap okuyarak geçirdi."

Jonet koridorda onlara doğru ilerlerken nedenini tam olarak anlayamasa da dizlerinin bağı çözölmüş gibi hissediyordu. "Ne kadar nazıksınız, emin olun," diyebildi.

"Hanımefendileri." Genç bayan beceriksizce reverans yaptı ve kafası daha da karışmış görünüyordu. "Gözlüklerin bir önemi yok, sizi temin ederim. Dediğim gibi, yolumun üzerindeydi." Sanki gidecekmiş gibi döndü.

"Albay Amherst'in dönüşünü beklemeyecek misiniz?" diye kibarca sordu Jonet, kıskançlık krizine aldırmadan. Cole'un öğleden sonra yaptığı ziyaretin gizemi az önce çözülmüş gibiydi. Gerçekten *de sevgili* bir *arkadaş*! Bayan gerçekten de çok çekiciydi, canlı ama masum bir güzelliği vardı. "Sanırım kısa süre içinde dönmesini bekleyebiliriz. Şüphesiz size şahsen teşekkür etmek isteyecektir."

"Hayır, teşekkür ederim leydim," diye yanıtladı ziyaretçi, kirpiklerini saygıyla indirerek. "Lütfen gözlükleri ona verin ve babama gösterdiği nezaket için teşekkür edin. Şimdi müsaade ederseniz, sanırım yeni bir yağmur dalgası gelmek üzere. Memnuniyetle, Bayan Cameron."

Ve böylece o da gitmiş oldu. Jonet parlak bir gülümsemeyi zorlayarak, "Pekâlâ," dedi. İçindeki ezici umutsuzluk duygusunu Ellen'la tartışacak değildi. "Teyzenin bahçelerini nasıl buldun? Korktuğun kadar korkunç muydu?"

Ellen hemen, "Ah, daha da kötü!" dedi. "Ben de sıcaktan kavruluyorum! Salona geçip bir fincan çay içebilir miyiz?"

Saat altıya doğru Drum and Feather'ın içindeki alçak sesle yapılan konuşmalar, sert, tek *tük* kahkahalar ve ara sıra yıpranmış meşe masaların üzerinde hararetle karıştırılıp dağıtılan destelerin çıkardığı *vinlamalarla* gürültüye dönüşmüştü. Öğleden sonra sıcağı yerini yeni bir sağanağa bırakmıştı ve açık pencerelerden, su birikintilerinin arasından geçen trafiğin tıkırtısı duyulabiliyordu. Ötede, Carnaby Pazarı'nda birkaç yaya kıpırdanmaya başlamıştı, gülüşüyor ve bir meyhaneden diğerine geçiyorlardı.

Cole bakışlarını pencereden çevirdi ve tahta oturağa yaslanarak karşısında oturan uzun boylu, iri yarı adama odaklanmaya çalıştı. Gözlerini yere indirmiş olan Donaldson, her bir damlanın tadını çıkarıyormuş gibi bir izlenim vererek, elindeki içkinin üstündeki köpüğü metodik bir şekilde emiyordu. Cole da birkaç tanesinin tadını çıkarmıştı -belki de olması gerekenden biraz daha fazlaydı ama İskoçyalı onunla ikiye bir boy ölçüşüyordu. Cole adamın içkiyi nereye koyduğunu merak etmeye başladı. Bir keresinde göz ucuyla Donaldson'ın bardağını açık pencereye doğru eğdiğini gördüğünü sandı. Hayır. Eminim öyle değildir?

Çoğu asker gibi Donaldson da sevimli bir içki arkadaşına dönüşmüştü. O ve Jonet'in uşağı son bir saatin büyük bölümünü askerlik günlerini anarak geçirmişlerdi. Şimdiye kadar Mercer House'un içinde olanları tartışmaktan özenle kaçınmışlardı. Şimdi, bir içkinin ortasında

Cole dikkatlice bir koz attı ve masanın yaralı ahşabı üzerinde bir numara daha çekti.

"Benim oyunum, Bay Donaldson," dedi, kelimelerini gevelememeye çalışarak. Görevin gerektirdiği çabanın miktarı onu biraz rahatsız etmişti.

İskoç, hoşnutsuz bir homurdanmayla kalan kâğıtlarını masanın üzerine serpiştirdi. "Vallahi Kaptan, şeytanın kendi şansına sahipsin," diye cevap verdi, brogue'u kalınlaşarak.

Cole kaşlarını zarifçe kaldırmayı denedi ama pek başarılı olamadı. "Atışı kazanan ödediğine göre, Donaldson, çok fazla acı çektiğini düşünmüyorum," dedi kuru bir sesle. "Aslında, neden oyunu ele veriyor olabileceğinden şüphelenmeye başladım?"

"Evet, Kaptan!" Donaldson elinin tersiyle masaya vurarak genişçe sırttı. Sarhoş bir sırtışa tehlikeli derecede yakın görünüyordu. "Bir İskoç'a cüzdanını asla emanet etme! Ama bir şey söyleyeceğim, senden pek bir şey kaçmıyor, Amherst, sanmıyorum."

"Ne de senin tarafından," diye karşılık verdi Cole. Uzun bir süre masanın karşısındaki arkadaşına baktı, sonra derin bir nefes aldı. "Örneğin, Donaldson ... dün gece okul odasında gözlemlediğiniz *durum* hakkında. Leydi Mercer'ın itibarını hiçbir şekilde zedelemek istemem ve bu yüzden kendimi-"

"Çenemi ne zaman kapalı tutacağımı bilirim, efendim!" diye araya girdi uşak biraz huysuzca. Donaldson boş kadehini küçümseyici bir hareketle itti, görkemli bir Mayfair uşağından çok sarhoş bir piyadeye benziyordu.

"Eminim Donaldson, biliyorsundur," diye nazıkçe karşılık verdi Cole. "Ama belki de size bir açıklama borçlu olduğumu düşündüm. Gerçek şu ki, Leydi Mercer çok üzgündü ve ben sadece onu rahatlatmaya çalışıyordum." Cole burnundan sertçe nefes verdi. "Ama bunun tamamen farklı bir şey gibi görünebileceğini söyleyebilirim."

Donaldson endişeli görünüyordu. "Zavallı küçük şey! Büyülerinden birini mi geçirdi?"

Kâhyanın korumacı ses tonundaki bir şey Cole'un tüylerini diken diken etti. "*Büyü mü?*" diye küstahça cevap verdi. "Zavallı küçük şey beni *bıçaklamaya* çalıştı."

Donaldson bilerek yüzünü buruşturdu. "Och! Bıçağı vardı, değil mi?"

Cole oturduğu yerde kendini biraz daha dikleştirdi. "Gecenin karanlığında dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir bıçakla dolaştığının farkında mıydın?" diye sordu kuşkuyla.

"Ah, evet," diye itiraf etti kâhya, gözleri irileşmiş ve kararmıştı, başı öne eğikti. "Ona kendim verdim ama dişlerinin arasında taşımayı alışkanlık haline getirdiğini bilmiyordum."

"Öyle değildi, Donaldson," dedi Cole kuru bir sesle. "Şaka yapmaya çalışıyordum."

"Öyle mi? Gude, o zaman." Donaldson oturduğu yerde biraz sallandı ve ellerini geniş bir hareketle açtı. "Hanımefendinin nöbetlerine aldırış etmemelisiniz, Kaptan. Onu hayatım boyunca tanıdım. Tam bir cehennem kedisidir ama hiçbir canlıya zarar vermez. Tahrik olmadan olmaz."

Cole okul odasındaki kanepede uyuklamanın tahrik sayılamayacağını söylemek istedi ama akıllıca davranarak dilini tuttu. O geceki sorunların çoğunu kendi başına açmıştı ve şu anda alkolün dibine vurmuş olan Donaldson'a sormak istediği daha pek çok şey vardı. Cole iki kadehi de aldı ve yeniden doldurmak için muslukçuya götürdü. Tam döndüğü sırada Donaldson işaret parmaklarıyla masanın üzerine hızlı hızlı vurarak coşkulu bir İskoç halk şarkısı söylemeye başladı.

Cole ağır kalayı bir gümbürtüyle yere bıraktı ve şarkı aniden durdu. Kahya, meyhanede dalgalanan kahkahalara aldırmadan, nereden geldiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre kadehe baktı. "Bir süredir dışarı çıkmadın, değil mi Donaldson?" Cole hafifçe sordu.

Donaldson kasvetli bir ifade takındı. "Çok az, efendim." Sonra tekrar ayıldı, başı öne eğik ve gevşekti. "Ama gerçekten umurumda değil! Leydi Jonet'in bana ihtiyacı var, yoksa beni buraya, bu boktan şehre getirmezdin."

Cole ona alaycı bir sırıtışla bakarak, "Yani kasabayı umursamadığınızı varsayabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır!" Kâhyanın kara kaşları birbirine çarptı. "Ne o, ne de o."

Cole hafifçe şaşırdı. "Öyle değil mi? Ben daha ziyade onun o."

Donaldson başını sallamaya çalıştı, ama şimdi sırt üstü yere yığılmıştı. yerleşimin köşesinde. "Hayır, hiç sanmıyorum." Bir an şaşkın şaşkın baktı. "Kendi haline bırakılsa Londra'daki evi kapatır, tokmağı alır ve Kildermore'a geri dönerdi."

Cole bunu duyunca şaşırdı. "Orada büyüdün, değil mi Donaldson?" Yüzünün kızardığını hissetti, ama o kadar derindeydi ki

Şimdi geri çekil. "Yani, Nanna öyle söyledi ve itiraf etmeliyim ki, Leydi Mercer'ın daha önce nasıl biri olduğunu sık sık merak etmişimdir..."

"Evet, başka söze gerek yok." Donaldson gevşek bir el salladı. "Ne dediğini biliyorum ve evet, o çok değişti. Bunu babası da yaptı. Bir de yaşlı Mercer'la evlenmesi."

"Değişti mi? Ne şekilde değişti?" Cole'un, kendi iradesi dışında sevmeye başladığından çok korktuğu bu kadın hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Kâhya omuz silkti, cam gibi gözleri karanlık odanın derinliklerinde bir yere odaklanmıştı. Donaldson, "Onda daha önce olmayan bir sertlik var," diye düşündü. "Beni rahatsız eden bir karanlık, bir temkinlilik, ama yine de onu suçlayamam. Hayır, onu uzun boylu suçlayamam." Bakışları Cole'unkilerle buluştu, gözleri aniden ayıklaştı. "Sana söyleyebileceğim tek şey bu," dedi sessizce.

Cole bir anın geçmesine izin verdi. "Ama Donaldson, o her zaman ... yani, bu kadar aşırı *duygusal mıydı*?"

"Ne demek istiyorsunuz, efendim, duygusal mı?" diye sordu uşak tüm masumiyetiyle.

Cole, "Masum insanları bıçaklamaya çok meyilli," diye karşılık verdi. "*Hayır, hayır-!* Boş verin onu! Dün gece aşırı gergin olduğunun farkındayım. Ama her zaman bu kadar ... bu kadar gergin miydi?"

"Oh, evet! Nöbetleri ve büyüleri kastediyorsun." Donaldson başını salladı. "Hayır, hayır. Küçük bir kızken biraz asi olduğu doğru," diye itiraf etti. "Ama hiçbir genç kızın daha iyi bir kalbi yoktu. Ve duyguları çok derin, gerçekten öyle. Bir zamanlar yüzünde de açıkça görebilirdiniz, ama bu daha önceydi.

...

Cole beklenti içinde ona baktı, dürtüklenmeden devam etmesini umuyordu. Jonet hakkında konuştuğu için kendini yeterince utanmaz hissediyordu. Uşak yemi yuttu. "Ama biz böyle büyüdük efendim," diye ekledi, sanki çok önemli bir şey açıklıyormuş gibi dikkatle masanın diğer tarafına bakarak. "Deniz kıyısında ve kırlarda çılgınca koşardık, hepimiz, bazen Bayan Ellen da. Leydi Jonet nasıl bir geleceğe sahip olacağını bilemezdi. Unvanları, görevleri ve beklentileri anlamak için çok gençtik."

Cole içini çekti, Jonet'in İskoçya'daki hayatı sarsılarak durduğunda, onu evlenmek istemediği bir adamın kollarına ve görünüşe göre bir yaşam tarzına fırlattığında hissetmiş olması gereken şoku biraz hissetti

daha da azını istemişti. Ama Donaldson hâlâ tankardına bakıyor ve geçmiş hakkında mırıldanıyordu.

"Ve eğer onun öfkesini merak ediyorsanız," diyordu uşak, "Leydi Jonet'in her zaman kendine has biri olduğu doğrudur; tutkulu ve inatçı bir genç kız olduğu da. Ama bu kadar gergin miydi? Hayır. Bu tamamen yeni bir şey. Ama yaşadığı cehennemde hiç şüphe yok. Herkesin aklını başından alır."

"Evet, olabilir," diye itiraf etti Cole. Bir süre sessizce oturdu, sadece meyhanenin karanlığına baktı. İçini kemiren bir aciliyet duygusu onu rahatsız ediyordu. Aciliyet sadece Mercer House'a dönmeleri gerektiği anlamında değil, aynı zamanda bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğu ve bunu düzeltmek için çok az zamanı kaldığı şeklindeki o artık tanıdık duyguydu. "Söyle bana," dedi Cole aniden, "merhum Lord Kildermore neydi?"

Ne gibi? Onu tanıyor muydunuz?"

Sanki kâhyanın gözlerinin üzerinden kara bir bulut geçmişti. Donaldson kadehini yere bıraktı ve parmağını dalgın dalgın kadehin ağzında gezdirdi. "Evet. Onu yeterince iyi tanırdım."

Cole masaya doğru ısrarla eğildi. "O zaman söyle bana, nasıl bir adamdı? İtiraf etmeliyim ki, övgü dolu pek az şey duydum. Belki siz daha dengeli bir görüşe sahipsinizdir?"

"Ah, anlıyorum," dedi acı acı. "O, hizmetkârlarını yerlerinde tutan bir lorddu ve onun düşüncesine göre bu, sığırlarına bakmak, şatosunu temizlemek ya da yatağını ısıtmak anlamına geliyordu. Sanırım biri ona ilk yatma hakkının Jakobitlerle birlikte gittiğini söylemeyi unutmuş."

Cole tiksintiyle homurdandı. "Pek hoş bir tür değil gibi görünüyor." Birden aklına dehşet verici bir düşünce geldi.

"Donaldson, sen değilsin - yani o senin ..." Kendini durduramadan çirkin soru neredeyse dudaklarından dökülmüştü.

Bunun üzerine kâhyanın ince siyah kaşları havaya kalktı ve birdenbire ürkütücü bir şekilde ayık göründü. "Yani o benim babam mıydı?" dedi isteksizce. "Devam et! İlk soran sen değilsin. Ve gerçek şu ki, bilmiyorum. Kildermore'un piçlerine sahip çıkma gibi bir alışkanlığı yoktu. Annem bir oda hizmetçisiydi ama doğum yaparken öldü."

"Özür dilerim," diye araya girdi Cole, dehşet içinde. "Bu beni hiç ilgilendirmez. Ben sadece Kildermore'un doğasını öğrenmek istiyorum. Sanırım adamda biraz dürüstlük bulmayı umuyordum, ama görünen o ki çok az şey varmış."

"Terbiye mi?" Donaldson başını salladı, sonra neredeyse istemeye istemeye bir omzunu kaldırdı. "Kendi halinde, Leydi Jonet'e yeterince düşkün görünüyordu. Evde olduğu zamanlarda ona biraz düşküncü, ki bu çok sık olmazdı. Bayan Ellen'ın ailesi öldüğünde de onu hemen yanına aldı." Kâhyanın gözleri biraz kısıldı. "Ama çoğunlukla, uzun boylu bir vicdanı olmadığı düşünülüyordu. Yine de sağlığı bozulmaya başladığında, sanırım suçluluk duygusu onu yakaladı."

"Suçluluk duygusu mu?" Cole bakışlarını Donaldson'ın kollarına buluşturmak için kaldırdı.

"Evet, kızını Lord Mercer'la evlendirdiği için. Markinin nasıl bir adam olduğunu Kildermore'dan daha iyi kimse bilemezdi." Donaldson acı acı sırıttı. "Birbirlerine çok benziyorlardı."

Cole isteksizce yeleğinden saatini çıkardı ve ona baktı. Yakında akşam yemeği vakti gelecekti. "Bak, Donaldson," dedi aniden, "geç oluyor. Dönsek iyi olacak. Bu tartışmaya bu gece daha sonra devam edebilir miyiz?"

Drum and Feather'dan çıktıklarında sokak neredeyse boştu. Cole patikada bir an durup Carnaby Pazarı'na doğru giden yola baktı. Günün son sıcağı sokaktan yükselip nemli at gübresi ve eski is kokusunu beraberinde getirirken, solan ışıktaki kaldırım taşları yağmurla parlıyordu. En azından meyhanenin dumanından ve gürültüsünden kurtulduğu için minnettar olan Donaldson, Mayfair'e doğru yola çıktıklarında yanında sessizce yürüdü.

Donaldson'ın adımları uzun ve düzdü ve Cole bir kez daha adamın Cole'un inanmasını istediği kadar sarhoş olup olmadığını merak etti. Cole'un söylemek istediğinden daha fazlasını ortaya çıkarmasına dikkatle yol açmıştı. Kuşkusuz Cole'un James'le olan ilişkisi Jonet'in personelinin şüphelenmesine neden olmuştu. Ama kâhyanın Cole'un karakterini ölçme yöntemi buysa, Cole bu sınavı geçtiğinden emindi.

Leydi Mercer komutayı ele aldı

O akşam geç saatlerde Jonet kitap odasında tek başına oturmuş, yağmur Mayfair'in üzerine bir kez daha inerken kalın camdan dışarı bakıyordu. Balmumu, eski kitaplar ve iyi yanmış derinin normalde rahatlatıcı olan kokuları fark edilmiyordu. Bu gece ateş yoktu ve buna gerek de olmamalıydı. Üşümemesi gerekirdi. Ama üşüyordu. Sinsi rutubet sanki ruhuna işlemiş gibi her yere yayılmıştı. Jonet hızlı, sarsak hareketlerle şam şalını daha sıkı sardı, sonra pencereye doğru sürüklendi.

Arkada, uzak bir köşede, maun, uzun kasalı bir saat, her biri bir öncekinden daha yavaş olan dakikaları hüznle gösteriyordu. Saat yarıyı vurduğunda, aşağıdaki sokakta bir bekçi belirdi, çağrısı geçen bir arabanın ve dörtlünün takırtısı arasında kayboldu. O andan sonra evin üzerine ağır bir battaniye gibi bunaltıcı bir sessizlik çöktü. Jonet alnını soğuk cama dayadı. *Oh, Tanrım!*

O yalnızdı. Bu bilgi midesine sert bir darbe gibi inmişti.

"*Ama neden şimdi?*" diye fısıldadı ağır karanlığa. Neden şimdi - onca yıl yalnız ve boş kaldıktan sonra - neden bu ona neredeyse dayanamayacağı kadar eziyet etmeye başlamıştı? Bu gece karanlık bir boşluk tabakasıydı, tıpkı kaldırım taşlarını kayganlaştıran ve pencere camlarından aşağı akan yağmur gibi, sessizce başka bir boş yarına doğru kayıyordu. Bu gece ona eşlik edecek hiç kimse -kendi kara düşüncelerinden başka hiçbir şey- yoktu. Şimdi boşluk, tıpkı onu sık sık rahatsız eden korku gibi, elle tutulur bir şeydi.

Jonet yemekten hemen sonra David'i göndermişti ve çocuklar çoktan yataklarına girmişlerdi. *Cole'u* istiyordu. Onun kendisine gelmesini *istemişti*. Ama Cole gelmemişti. Ondan kaçıyordu. Ve şimdi onu bu boş odaya tek başına getiren neredeyse kız saflığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Onunla burada buluşmayı ummuştu.

Jonet sık sık Cole'un günün tuhaf saatlerinde kitap odasında oyalandığını, başını kalın, küflü bir kitaba eğdiğini, uzun, zarif parmaklarını şakağında dikkatsizce oynattığını ve altın tel gözlüklerinin fark edilmeden burnundan aşağı kaydığını görmüştü. Onun hızlı ellerinin tüy kalemi sayfanın üzerinde kaydırıldığını, sonra mürekkep hokkasına doğru gidip tekrar geri geldiğini neredeyse görebiliyordu. Tüm hareketlerinde olduğu gibi, okuma ve yazması da pürüzsüzdü,

Hiçbir zaman aceleye gelmemiş gibi görünen ekonomik bir zarafet; sadece kesin ve sağlam. Yemekten sonra David'e o kadar da ince olmayan mazeretlerini sunmuş ve Cole'un onu arayabileceğini ya da en azından farkında olmadan ona rastlayabileceğini umarak beklemek üzere buraya gelmişti. Görünüşe göre alabileceği her şeyi alacaktı.

Yemek boyunca onu izlemişti ama yine de gözlerini ondan sakınmıştı. Altın sarısı bakışlarında onun görmesini istemediği bir şeyler olduğuna şüphe yoktu. Söylenmemiş her kelimeyle, her ince hareketle Cole sanki bu gece duygusal olarak ondan uzaklaşıyormuş gibi hissetmişti. Beyaz keten ve ışıltılı kristallerden oluşan bir uçurumun ötesinden ona bakarken Jonet bunun öğleden önce kendisini çağıran kadınla bir ilgisi olup olmadığını merak etmek zorunda kalmıştı.

O klasik yüz ve kızıl altın rengi saçlar aklından silinmeyecek şekilde kazınmıştı. Kadının genç ve masum havası Jonet'i tamamen etkisiz hale getirmişti. Gerçekten de şaşkınlık içinde Ellen'ın bu kadının kim olduğunu açıkladığını hatırlamıyordu bile. Ellen tam olarak ne demişti? Ve ona ne isim vermişti? *Louisa . . . Lauderwood*. Evet, işte buydu. Ve şüphesiz Cole öğleden sonrayı ona ve babasına kitap okuyarak geçirmeyi büyük bir fedakârlık olarak görmemişti. Tam da Cole'un ilgisini çekecek türden bir kadın gibi görünüyordu - sadece fiziksel anlamda değil.

Jonet'in neredeyse hiç tecrübe etmediği bir duygu olan kıskançlık, kadın Ellen'ın yanından geçip kapıdan çıkıp kendisini bekleyen arabasına doğru ilerler ilerlemez Jonet'in içini kemirmeye başlamıştı. Jonet büyük kuzenine içini dökmek, küçükken yaptığı gibi onun omzunda ağlamak istemişti ama Ellen'ın bile aşağılandığını görmesine izin veremeyecek kadar utanmıştı. Ve o anda kendini güzel Bayan Lauderwood'dan körü körüne ve acı bir şekilde *nefret* ederken bulmuştu.

Tanrı aşkına, ne zaman bu kadar hırçınlaşmıştı? Böylesine çocukça bir tavırla bu akşamki yemeği bitmek bilmez bulmasına şaşmamalıydı. Ellen'ın neşeyle sürdürdüğü sohbet çabaları bile Cole ve David'in yine birbirlerine hançer gibi baktıkları gerçeğini gizleyememişti. Jonet onların kavga edecek ne bulabilecekleri konusunda hiçbir fikre sahip değildi. David biraz kibirliydi, evet, ama bu onun çekiciliğinin bir parçasıydı. Cole'a gelince, normalde istikrarlı olan mizacı bugün bir derece daha az görünüyordu. Dün geceki davranışının onu çileden çıkardığına hiç şüphe yoktu. Hatta belki de ondan iğrenmişti.

Hayır! Hayır! Lanet olsun, bu o değildi. Isı Jonet'in yüzünü ve boğazını kapladı ve daha da aşağılara yayıldı. Cole'un onu çekici bulmaktan daha fazlasını yaptığını biliyordu.

Kanıtlar -bakışlarındaki sıcaklık, dokunuşlarındaki çaresizlik ve evet, vücudundaki acil hızlanma- çok açıktı. Kısa bir süreliğine de olsa onu bir kez arzuladıysa, bunu tekrar yapamaz mıydı?

Bu sabah kahvaltıda, Cole'un asla ikna olmayacağına ikna olmuştu ve bunu kabul edip daha azıyla yetinmeye hazırdı. Şimdi, Jonet'in uzlaşmaya yönelik tüm asil düşünceleri -Cole'u daha tutkulu bir şey için ayartmak yerine onun dostluğa yönelik geçici hareketlerini kavramak- Bayan Lauderwood'un ziyaretinin ardından yok olup gitmişti. Yüce Tanrım! Başka bir kadının ona sahip olabileceği düşüncesine katlanamıyordu.

Jonet başını camdan kaldırdı. Çocuklarının iyiliğinden başka bir şey düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, şehvetin onu böylesine ele geçirmiş olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Ama öyle olmuştu, hem de çok uygunsuz bir şekilde, çünkü Cole Amherst'i gördüğü ilk gün onu istemişti. Çiğ, sönmemiş arzu, korku ve öfke kalkanını delip geçmişti ve o zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Belki de adamı baştan çıkarmalı ve onu sisteminden çıkarmalıydı? Bu kadar basit olabilir miydi? Bunu yapabilir miydi? Ve daha da önemlisi, *adam* yapabilir miydi?

Erkeklerin onu bir büyücü olarak gördükleri söylenmemiş miydi? Jonet bunu hiçbir zaman anlamamıştı ama erkeklerin anlamsız bağlılıklarını uyandıran yüzeysel bir niteliğe sahip olması gerektiğini anlamasını sağlayacak kadar çok kişi onun ayaklarına kapanmıştı. Gerçekten de, çok da uzun olmayan bir süre önce ona kur yapmanın çılgınca moda olduğu zamanlar olmuştu. Kasabanın delikanlıları ve sevgilileri, gülünçlüğü sınırlarını zorlayan bir ısrarla, bir vals ya da onu sağ salim evine götürme fırsatından başka bir şey için umutsuzca yarışmışlardı. Bahisler kaybedilmiş, kılıçlar kınından çıkarılmış ve daha birkaç dakika önce kendilerini dost sayan adamlar arasında kötü sözler söylenmişti. Ve tüm bunlar olurken Jonet kafası karışmış bir halde olanları izliyordu.

Genç, deneyimsiz ve canı sıkkın olduğu için, onların cesaretini kırmak için yeterince şey yapmamıştı. Şimdi anlıyordu ki bu davranışları, kocasının kendisine yaptığı kötü muameleden pişmanlık duyacağına dair aptalca bir umuttan doğmuştu; birçok talibinin gözleri sayesinde kocası onu değerli biri olarak görecekti -sadece yatağına değil, bağlılığına da. Jonet kendi saflığına yüksek sesle güldü.

Cole onun bir büyücü olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Ve onu manipüle etmek mümkün değildi, çünkü Cole en başından beri onun en büyük silahlarına karşı dayanıklı olduğunu kanıtlamıştı. Onu alt etmek için ilk savunma hattı

Umutsuzdu, çünkü adamın parlak bir zekâsı vardı. Flört etmenin hiçbir faydası yoktu; küçümsemesi kanını dondurabilirdi. Küçümseme çabaları da kendisini sığ ve değersiz hissetmesine neden oluyordu, sanki adam her karşılaşmayı onun kaba davranışlarının üzerine çıkararak kazanmış gibi.

Gerçekten de, Cole sık sık onun her insani kusurunu bulup çıkarıyor ve nazikçe incelemesine sunuyor gibiydi. Kimse böyle bir adamı doğasına aykırı bir şey yapmaya ikna edemezdi. Yine de o bir *erkekti*; *her* bir santimi altın sarısı, kaya gibi sertti. Bu da soruyu yeniden gündeme getiriyordu. *Onu baştan çıkarabilir miydi?* Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir botunu pirinç çamurluğun üzerine koyan Cole sandalyesine uzandı ve kuru ve rahat olmanın değerini çok iyi bilen eski bir askerin memnuniyetiyle yağmuru dinledi. Charles Donaldson'a hem masa hem de çalışma masası olarak hizmet eden dar yüzeyin karşısında Cole ve uşak, ikinci yağmur dalgası iniş borularından taşıp Mercer House'un temellerini aşmaya başladığında birbirlerine kendini beğenmiş bir şekilde baktılar.

Alt katta rutubet onlara ulaşamıyordu, çünkü uşağın evi stratejik bir şekilde büyük mutfak ocağına bitişik bir duvara yerleştirilmişti. Cole bu gece burayı son derece rahat bir sığınak olarak buldu. Jonet, Ellen ve Delacourt'la bir başka sefil akşam yemeği yedikten sonra Cole, Donaldson'ın "bir kadeh viski" eşliğinde tartışmaya devam etme davetini büyük bir hevesle kabul etmişti. Küçük viski kısa sürede bir şişenin en iyi kısmına dönüşmüştü ve Donaldson'ın misafirperverliği hiç azalma belirtisi göstermiyordu.

"Bir tane daha alır mısınız, Kaptan?" diye sordu Donaldson, sesi Cole'un düşüncelerinin bulanıklığını yararak. Uşak şişeyi dengesizce öne doğru eğdi. Cole usulca bardağını tam zamanında yerine itti, sonra Donaldson kendi bardağını doldururken bardağını yukarı kaldırdı.

"Peki bu sefer kime içelim efendim?" Cole neşeyle Donaldson'ın bardağının kenarına kendi bardağıyla vurarak sordu.

"Ah-! Buldum!" diye haykırdı Donaldson. "Zadorra Nehri'ne! Fransız kanıyla kıpkırmızı aksın!"

* * *

Gece yarısı olduğunda Jonet hâlâ Cole'dan hiçbir şey görmemişti. Yatak odasının kapısının altında ışık yanmıyordu, okul odası karanlık ve boştu ve her iki çocuk da yataklarında mışıl mışıl uyuyorlardı. Sık sık olduğu gibi, Jonet

kendini Mercer House'un boş koridorlarında huzursuz bir ruh gibi dolaşırken bulmuştu. Alt katta dikkatini çeken yüksek sesli, tartışmalı seslerdi. Jonet dikkatle karanlık mutfığa doğru ilerledi. Sesin Charlie'nin oturma odasından geldiğini hemen fark etti. Tam ocağın yanından geçerken, yüksek sesli bir kahkaha patlamasıyla korkuları bastırıldı.

"Hayır, hayır! Aynı fikirde değilim, Donaldson!" Cole'un yüksek sesle iddia ettiğini duydu. "Bu onuru süvariler adına talep ediyorum! Eğer Fransız artçı birliklerini ezmeselerdi, savaş sonsuza dek sürebilirdi."

Jonet'in içinden bir rahatlama geçti. *Savaş hikâyeleri*. Hiç tartışmıyorlardı ve Cole'un akşam için kendini nereye sakladığı artık bir sır değildi.

"Evet, evet," diye homurdandı Donaldson, "hatırladığım son şey kıcıma bir Fransız süngüsü yediğimdi, bu yüzden görmediklerimi tartışmam, ama günü piyadeler kazandı ve hata yok, Kaptan! Keşke o Kurbağaların Pamplona'ya doğru kaçışını kaçırmasaydım!"

Jonet cesareti kırılmadan önce hızla uşağın kilerinin kapısını yüksek sesle çaldı. O anda odaya bir sessizlik çöktü, tıpkı Stuart ve Robert'ı tavan arasında yaramazlık yaparken yakaladıklarında olduğu gibi. "Gelin!" Donaldson sonunda havladı.

Jonet kapıyı iterek açtığında öyle bir manzarayla karşılaştı ki, eğer korkudan zayıf düşmemiş olsaydı, kahkahalarla güleceği kesindi. Donaldson yüksek arkalıklı bir sandalyede sırtını duvara yaslamış, çoraplı ayaklarını masasına dayamış ve siyah paltosunu yakındaki bir yığının içine atmıştı. Dar odanın diğer ucunda, Cole Amherst ocağın yanındaki yıpranmış koltuğa yayılmış, bir çizmesini çamurluğa dayamış, kravatını çıkarmış ve eliyle İskoçya'nın en iyilerinden bir avuç tutuyordu.

"Hanımefendi!" diye cevap verdi Donaldson, iki adam da ayağa fırlarken. Kâhyanın sandalyesi korkunç bir takırtıyla kaldırım taşından zemine düştü.

Kâhya mobilyalarını düzeltmek için çabalarken Cole kibarca başını eğdi. "Leydi Mercer," dedi soğukkanlılıkla, "sanırım bizi gafıl avladınız. Bize müsaade edin." Soğukkanlı ses tonu yüzünün kızarmasıyla yalanlanıyordu.

Cole'un gömleğinin açık boğazına bakan Jonet'in cesareti neredeyse kırılıyordu. "Hayır, hiç de değil," diye kekelemeyi başardı. "Oturun. Ben sadece

"Acaba Kaptan Amherst, sizinle oturma odamda biraz konuşabilir miyiz? Uygun bir zamanınızda."

Cole ona biraz şaşkınlıkla baktı. "Leydim, saat gece yarısını geçti. Çocuklar-?"

"Gayet iyi," diye araya girdi. "Ama saat çok geç olduysa, başka bir zaman konuşabiliriz."

İfadesi temkinli olan Cole bardağını bıraktı. "Elbette hizmetinizdeyim hanımefendi," dedi temkinli bir şekilde. "Kravatımı bir düzene sokmam için bana biraz izin verirseniz, birazdan sizi bekleyeceğim."

Bir zamanlar aralarındaki en gösterişli erkeklerin Mercer Markizi'ne kur yapmalarını şaşkınlıkla izleyen sosyete bu gece onu tanıyamazdı. Şu anda oturma odasının zemininde endişeyle volta atan kadın, Londra'nın salonlarında ve balo salonlarında gururla dolaşan *femme fatale*'e pek benzemiyordu.

Adımlarını atarken ellerini neredeyse parmak boğumlarına kadar sıkıyordu, çünkü Jonet'e öyle geliyordu ki saatler geçmişti ve Cole hâlâ gelmemişti. Belki de onun kendisini aramasına neden olan azabı çoktan hissetmişti. Belki de onun ne istediğini biliyordu. Tam da böyle bir adam gibi görünüyordu, onun savunmasının ötesini ve kalbinin derinliklerini kolaylıkla görebiliyordu ve bu da onu sersemletiyordu. Ama gerçekte, kadının kurduğu cephenin ardını görmek için çok az şeye ihtiyacı vardı. Jonet, cesaret timsali olarak kabul edilen bir kadın için Cole'dan istekte bulunurken fena halde bocaladığını biliyordu.

Birdenbire açık kapı aralığında belirdi, boyu ve geniş omuzları neredeyse kapıyı dolduruyordu. Cüssesine rağmen yine de zarif görünüyordu, kalçaları neredeyse ölümcül derecede zayıftı, eşiğin hemen karşısında durdu. Yine de özel odasına çağrılmaktan pek memnun görünmüyordu ve Jonet az önceki nezaketinin Charlie'nin iyiliği için mi yoksa kendi iyiliği için mi gösterildiğini merak etti.

Şimdi bir omzunu umursamazca lentoya yaslamış, karamsar bir sessizlik içinde ona bakıyordu. Bu sabahki sıcaklığı bambaşka bir şeye dönüşüyor gibiydi. Tembel zarafeti tehlikeli bir işaretti. Elbette onun bütün akşam aralıklarla içtiğini biliyordu. Ağır bir şekilde değil ama sürekli olarak. Ve her ne kadar adamın keskin, askeri

Hareketleri yumuşamıştı ama sert bakışları yumuşamamıştı. Jonet soğuk ocağın önünde öylece duruyordu. "İçeri gelir misin?" diye sordu sessizce.

Cole o sırada kapıdan uzaklaştı ve kapıyı arkasından iterek kapattı. "Ne oldu Jonet?" Derin sesi yumuşak, şüpheli ve büyüleyiciydi.

Jonet gözlerini kasıtlı olarak araladı ve sesini sabit tutmaya zorladı. "Sadece aramızdaki her şeyin yolunda olduğuna dair kendimi rahatlatmak istedim," dedi ve onu şöminenin yanındaki oturma alanına doğru yönlendirdi.

Gözlerini kapadı. "Tam olarak anladığımı sanmıyorum-"

"Bu akşam yemekte," diye sertçe araya girdi ve ocağın yanındaki berjer koltuklardan birine yerleşti. "Oldukça mesafeli görünüyordun. Dün gece aramızda yaşananların bir çatlağa yol açmadığından emin olmak istedim." Jonet bu sözleri soğukkanlılıkla söyledi, yüzündeki duygulardan kurtulmak istiyordu.

Cole biraz daha yaklaştı ve sonunda onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Uzak ama bir o kadar da yakın görünüyordu. "O halde içini rahatlatılabilirsin Jonet. Dün gece korkunç bir hata yaptım ve umarım bu hatada benim de payım olduğunu kabul edecek kadar erkeğimdir. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Gerek yok mu?" diye sordu, biraz fazla sert bir sesle.

Cole ayağa kalkacakmış gibi ağırlığını sandalyeye verdi. "Hayır, eğer bu endişeleri giderdiysem," dedi sessizce, "sana iyi geceler dilemeliyim Jonet. Sanırım uykuya ihtiyacın var."

Ancak Jonet, Cole'un öylece çıkıp gitmeyecek kadar centilmen olduğunu çok iyi bildiği için onu kovmadı. Bunun yerine sandalyesinden kalkarak odadaki küçük masaya geçti ve Cole'a koltuğunun kenarında durmaktan başka kibar bir alternatif bırakmadı.

Dalgın bir şekilde eline küçük bir porselen heykelcik aldı ve onunla oynamaya başladı. "Bugün sizi arayan biri vardı," dedi hafifçe, dönüp ona bakarak. "Sanırım adı Louisa'ydı? Gözlüğünüzü iade etti."

"Öyle mi yaptı?" Cole belli belirsiz şaşırılmış görünüyordu. "Benim, onları özlememiştin."

Jonet sessizce, "Sanırım onları oturma odanızdaki masanızın üzerinde bulacaksınız," dedi. "Louisa'nın oldukça şık olduğunu söylemeliyim. Çok sevdiğiniz bir arkadaşınız mı?"

"Oldukça." Cole gözlerini kısarak ona karanlık ve uyarıcı bir bakış attı.

Jonet bakışlarını ondan ayırıp masasına döndü ve porseleni garip bir takırtıyla yere bıraktı. "Ve bu korkunç bir şey olur mu?"

Bir tür bağ kurup kurmadığınızı sormam küstahlık olur mu?"

Cole tereddüt etti, sonunda dönüp ona bakmak zorunda kaldı. Hafifçe gülümsedi ama zoraki ve esprisiz bir gülümsemeydi bu. "Jonet, emin olabilirsiniz ki Louisa'ya karşı böyle bir *eğilimim* olsaydı, bunu itiraf etmekte pek acele etmezdim. Kocasını çok emin bir adam."

"*Kocasını mı?*"

Cole aniden masaya doğru yürüdü. "Gel bakalım Jonet," dedi yumuşak bir sesle, yüzüne şüpheli bir ifade yayılmıştı. "Bu sorgulama da neyin nesi? Subay arkadaşlarımla eşleriyle ilgileniyor olamazsınız. Bence sadede gelseniz iyi olur." Sözleri son derece kibardı ama içerdiği meydan okumadan şüphe edilemezdi.

Cole onu zorlamak istiyor gibi görünüyordu. Belki de gururu, onun yolundan bu kadar kolay gitmesine izin vermeyecekti. Odaya girdiği anda bunu hissetmiş olmalıydı. Belki de onun rahatsızlığını eğlenceli buluyordu. Hiç şüphesiz pek çok kadın ona bu şekilde teklifte bulunmuştu. Yakışıklı, zengin bir duldu ve etrafı zekâ ve entrika dolu bir aurayla çevriliydi.

Ama onu istemesinin nedeni bunlar değildi. Onunkiler çok yakından incelemek istemediği nedenlerdi. Bunun yerine Jonet masasındaki sandalyeye çöktü ve bakışlarının sabit kalmasını isteyerek onun delici, altın bakışlarına baktı. "Açık değil mi?" diye sordu sertçe. "Ben bir *aşk ilişkisi* istiyorum Cole. Dün gece başladığımız şeyi bitirmek istiyorum."

Birdenbire oda sessizliğe gömüldü. Sonsuz gibi görünen bir an boyunca Cole sadece ona baktı, gözleri sertti, yüzü amansız çizgilerle belirlenmişti.

Onu reddedecekti! Gurur, sık sık yaptığı gibi Jonet'i neredeyse alt ediyordu. Tanrı aşkına, hayatında hiç bir erkeğin sevgisi için yalvarmamıştı. -Ne babasının, ne David'in, ne de kocasının. Bunu şimdi yapmaya kesinlikle başlamayacaktı. "Sevgilim olup olmayacağını soruyorum," dedi kararlılıkla.

Kısa bir süre için adamın gözlerinde hararetli bir öfkenin parlamış olduğunu gördü. Cole yüzüne doğru eğildi ve güçlü kollarını sandalyeye dayayarak ona baktı. Ağır altın sarısı saçları yüzünü gölgelemek için öne doğru dökülürken, nefesindeki Charlie'nin en iyi viskisinin kokusunu alabiliyordu; o kadar yakın bir yüz ki, üst dudağındaki hafif ter parıltısını görebiliyordu. Cole loş ışığa doğru fısıldayarak, "Gerçekten de çok cesursunuz, madam," dedi. "Belki biraz daha

Açık mı? Bu bir deneme mi olacak? Delacourt'un yerini alacak kadar erkek olup olmadığımı mı öğreneceğiz?"

"Saçmalama," diye tısladı. "Sana David ve benim arkadaş olduğumuzu söyledim."

Burun delikleri alevlendi ve aniden tehlikeli göründü. Sanki ona vurabilirmiş gibi. Ya da onu öpecek. Ya da onu cehennem ateşine atacakmış gibi.

Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, kendini tekrar dikletirdi ve ani bir nefes verişle tüm öfkesini bırakarak ondan uzaklaştı. Ağır botları ağır halının üzerinde hipnotik bir şekilde gümbürdeyerek yavaşça odanın içinde yürüdü, bir eli alnına gitti, diğeri artık tanıdık bir hayal kırıklığı hareketiyle hafifçe kalçasının üzerine yerleştirildi.

Jonet sandalyesinden kalktı. "Beni istiyorsun Cole," dedi nazıkçe önleyici bir tonda. "Bunu inkâr etmeye çalışma. Senden sevgilim olmanı istedim. Çoğu erkeğin böyle bir daveti cazip bulacağını biliyorum."

"Baştan çıkarıcı mı?" diye yineledi acı acı, dönüp onunla yüzleşmeyi reddederek. "Ah, evet, Jonet! Sen bunların hepsi ve çok daha fazlasısın."

Jonet cesurca kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona bakmak için arkasına yaslandı, inatla bir kalçasını masanın köşesine dayadı ve elbisesinin siyah kumaşının biraz açıkta kalmasına izin verdi. Sorarak kendini küçük düşürmüştü ve ondan bir cevap alacaktı. Gerginlik odanın her tarafına yayılmıştı ama buna rağmen göğüsleri dolgun hissediyor, meme uçları arzuyla geriliyordu. Adam onunla alay ediyor, ona eziyet ediyor ve onu daha da çok istemesini sağlıyordu.

Cole onun meydan okumasına cevap verircesine döndü ve adım adım yaklaştı. Lamba ışığında bile çenesinin sertliğini ve şimdi onu gölgeleyen sakalını görebiliyordu. Ama *öfkesi* ya da sıkı sıkıya bağlı olduğu duygu her neyse, onu caydırmamıştı. Çenesinin ortasındaki derin çukur bu gece daha da belirgindi ve Jonet ona dokunmak için ileri atılmaktan kendini zor alıkoydu. Tanrı biliyordu ki bunun hayalini yeterince sık kurmuştu.

Gerçekten de oyun oynamanın bir anlamı yoktu. Cole'un gözlerindeki delici bakış onun içini gördüğünü söylüyordu. Her zaman görmüştü. Dikkatli bir şekilde derin bir nefes aldı ve masadan uzaklaşarak bilmediği bir şeyin içine atladı. Hızla odayı geçti ve ellerini adamın göğsünün duvarına dayadı. Şüphelendiği gibi, adam irkilmedi. Bunun yerine, kıpırdamadan durdu ve kadının ellerinin üzerinde gezinmesine izin verdi.

Paltosunun sıcak yönünü, kalbinin at ş n  parmak u larınnn altında hissetti. Cesaretini toplayarak ellerini yakalarının altından geçirdi, bir eliyle boynunun arkasını ok arken diğer eliyle ba parma ını ipek yele inin ve gergin göğüs ucunun üzerinde hafifçe gezdirdi.

Cole bir adım geri çekilse de Cole onu takip etti ve yavaşça yükselip dudaklarını Cole'un dudaklarına hafifçe de dirdi. Adam nefesini sertçe içine çekti ve ağzını geri çekti. "Tanrı aşkına, Jonet -sadece *yapma*-" diye homurdandı.

"Ne yapmayayım?" diye fısıldadı bo uk bir sesle, elini adamın saçlarının kalınlığına doğru kaydırarak. "Sana dokunmayayım mı? Sana ne istediğimi söyledim."

"Beni-bizi- cesaretlendirme!" Neredeyse belli belirsiz, duvara doğru geri çekildi. "Aynı hatayı ikinci kez yapmamıza izin verme."

Jonet utanmadan onu takip etti. "Bu nasıl bir hata olabilir?" diye fısıldadı kalın bir sesle. "Hissettiklerime engel olamıyorum. Sana ihtiyacım var ve bana karşı kayıtsız olduğunu d   nemem."

"Belki de beni istiyorsun," diye kabaca cevap verdi, ellerini omuzlarını ok amak için yukarı kaldırdı, sonra onu nazikçe itti. "Ama bana ihtiyacın yok. İkiisi çok farklı şeyler."

Gözleri Jonet'in tam olarak tanımlayamadı ı bir duyguyla parlıyordu. Onun geri adım atması için yaptığı sözsüz uyarıya direndi. "Ne istediğimi anladığını sanmıyorum," diye ısrarla karşılık verdi. "Sana ihtiyacım var. Ve seni hayatımda istiyorum."

"Jonet, beni *yatağında* istiyorsun," diye sertçe karşılık verdi. "Ben senin *hayatının* bir parçası olamam.  nemli olan hiçbir şekilde. Bu mümkün değil."

Kelimeler canını yaktı ama Jonet vücudunu daha da yakla tırarak bir kalçasını adamın uzun, kaslı uyluklarının birle ti i yere doğru kaydır ı. *Ah-! O günahkâr dudaklar yalan söylüyordu. Onu gerçekten istiyordu. Sert ve hazırdı. Gözlerini Cole'unkilerle buluşmak için kaldırdı, onları geni  e, kurnazca açtı.*

"Ben bir erke im Jonet," diye yanıt verdi onun sorulmamı  sorusuna. " ok fazla anlam  ıkarma."

Buna karşılık Jonet parmak uçlarıyla onun meme ucunu ok adı ve erkekli inin kalçasına  arptı ını hissetti. "Beni arzuluyorsun," diye tekrar meydan okuyarak çenesini bir kademe kaldırdı.

"Yüce Tanrım," diye homurdandı, bakışlarını onunkilerden ayırarak. "K stahlı ının sonu yok mu?" Ama Jonet onun omuzlarını kavrayı ının yavaş yavaş sıkıla tı ını hissedebiliyor, le en kemiğinin onunkine doğru çekildiğini ve kal alarındaki hafif kıpırtıyı hissedebiliyordu. Yüzü onunkine

yakın duruyordu, dudakları açlıkla aralanmıştı.

Ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Ama görünüşe göre, önce onu delirtmek için işkence etmek istiyordu.

"Sana yalvarmamı ister misin Cole?" Soruyu hafifçe sordu, hâlâ bir Limehouse fahişesi gibi kendini ona doğru itiyordu. "Belki de beni alçaltmaya mı çalışıyorsun?"

Bunun üzerine Cole kendini yavaş yavaş kadının kalçasından uzaklaştırdı. "Biraz alçakgönüllülük -kısıtlamadan bahsetmiyorum bile- burada sırayla olurdu, evet," diye tersledi.

Sözleri onu kızdırdı, onunla alay etti. "Ah-!" diye karşılık verdi. "Peki sen beni alçaltacak kadar erkek misin Cole?" Şehvetin ittiği hıznırlık onu bir elini ikisinin arasına doğru kaydırmaya itti. Hiç tereddüt etmeden parmaklarını Cole'un şişmiş aletinin etrafında gezdirdi ve pantolonunun ince kumaşının arasından onun sıcak uzunluğunu okşadı.

Cole başını geriye attı, nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Ah, merhamet Jonet!" diye inledi. Cole'un titrediğini hissedebiliyor, ellerine karşı kendini daha da zorlarken sesindeki teslimiyeti duyabiliyordu. "Beni rahat bırak! Bunu istemezsin. Bu gece olduğum gibi değil. *Hiçbir zaman.*"

"Seni istiyorum," diye ısrar etti, elini onun umut vaat eden uzunluğuna doğru hafifçe indirerek. "Şimdi. *Lütfen, Cole-!* İstemekten, istemekten ve asla sahip olamamaktan yorulmuş. Acı verecek kadar yalnız olmaktan. Çok boş."

"Tanrı aşkına, Jonet! Riskler var. Senden ya da benden çok daha masum birinin dahil olabileceği riskler. Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Çocuk sahibi olmayacağım," dedi usulca. "Şu anda olmaz." Bir eli hâlâ onun boynunda olan Jonet diğer elini pantolonunun düğmelerine doğru kaldırdı. Şaşırtıcı bir şekilde parmakları hiç titremedi ve düğmeleri hızla çözdü. Buruşuk kumaş katmanlarının altında onu hissedebiliyordu; sıcak, çaresiz, yaşamla titreşen. Jonet daha önce hiçbir şeyi böylesine içgüdüsel bir çaresizlikle istediğini hatırlamıyordu. "*Lütfen,*" diye fısıldadı aceleyle.

Jonet'in eli, adamın kadife ağırlığını avucuna almak için çekmecesinin keteninin altından kayarken, Cole nefesini bir tıslamayla içine çekti. Buna karşılık Jonet parmaklarını yavaşça onun boynunu aşağı yukarı kaydırarak ve derisinin kadife yüzeyinin altındaki kan nabzını hissetti. İçinden derin, ürpertici bir ihtiyaç geçti ve bu ihtiyaç azaldığında Cole onu sertçe salladı.

"Yani bunu mu istiyorsun Jonet?" diye hırladı. "Sadece sizi memnun etmek için mi? Prensiplerimi bir kenara bırakıp asil hanımefendinin istediği gibi davranmasını mı sağlayacağım?"

"*Kiralık yardımcıyla mı?*" Onu tekrar sarstı. "Çünkü, Tanrı aşkına, eğer istediğin buysa, benim için buna değeceğinden emin olsan iyi edersin."

Jonet bakışlarını onun ereksiyonundan kaldırdı ve gözlerini kırpmadan ona baktı. "Seni ben işe almadım Cole," diye usulca düzeltti. "Ama buna değmesini *sağlayacağım*."

Yavaşça düşünerek, bir elini tekrar etkileyici uzunluğundan aşağı kaydırıp ve onun bastırılmış şehvetle titrediğini hissetti. Omzunun üstündeki eli titriyor, parmakları etine batıyordu. *Ah, tatlı, tatlı cennet!* Onun altına uzanmayı, içine boşaldığını hissetmeyi ne kadar da çok istiyordu. "Hâlâ isteksiz misin Cole?" diye usulca alay etti, erkekliğinin dibindeki kavrayışını sıkılaştırdı. "Belki seni ikna edebilirim-"

Bir anda parmakları kadının diğer elini boynundan çekip kasıklarına götürdü ve hâlâ onu saran eliyle birleştirdi. Zalim bir parodiyle, her iki avucunu da kendine doğru bastırdı ve yukarı aşağı hareket ettirdi. "Beni neyle ikna edeceksin Jonet? O günahkâr ağzınla mı?" Cole onunla neredeyse alay ediyordu. "Oh, evet, leydim-! Neden dizlerinin üzerine çöküp benimle birlikte olmak için ne kadar ileri gidebileceğini göstermiyorsun?" Hâlâ omzunda dengede duran tek eli onu yere doğru itmeye başladı.

Sanki öfkesi aniden bulaşıcı hale gelmişti. Öfke içinden sıcak ve hızlı bir şekilde fişkırdı. "Seni küstah köpek!" diye tısladı, geri çekildi ve bir elini ona vurmak için kaldırdı.

Cole ölümcül derecede hızlıydı, açlıktan ölmek üzere olan bir şahin gibi kızın elini havada yakaladı. Bir an için elini yukarıda tuttu, yavaş ve acı bir gülümseme ağzının bir tarafını kıvrıp yüzünün sert çizgilerini derinleştirdi. Sonra kabaca onu kendine doğru çekti. Kadının elini ağzına doğru sürükleyerek bileğinin iç kısmını dudaklarına götürdü ve diliyle kadının nabız noktasının hassas etini okşadı.

Jonet derin, ilkel bir sesle inledi ve Cole'un gözleri neredeyse kapandı, günahkâr bir şekilde uzun, koyu kirpikleri bronzlaşmış teninde tüylenirken onu daha da yaklaştırdı, dili iç kolunda bir sıcaklık izi bıraktı. Jonet aniden kayboldu; o kadar cinsel bir hissin içine daldı ki Cole'un dilinin etinde kaymasından başka bir şey yoktu.

İkisinin de hâlâ giyinik olması ve oturma odasında durmaları hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Saf bir şehvet dalgası içinden geçerek hızlı ve acil bir hareketle göğüslerini, karnını ve kadınlığını çekiştirdi. Ve sonra, ağzı açıldı, iç kolunun hassas derisini içine çekti ve kadın

Dizlerinin bükülmesinden korkuyordu. Uzun, güçlü parmakları bileğini sarmış, gözleri korkutucu bir yoğunlukla onunkileri kavrarken, bir an için onu orada emdi.

Adamın bu hareketindeki küstahlık Jonet'in gözünden kaçmadı ve ağzı kolundan ayrıldığında geri dönmesini arzuladı. Adam onu uzun bir süre orada tuttu, kızın göğüsleri şimdi ona doğru bastırılmıştı ve Jonet, kızın şimdi -tamamen gönüllü olarak- parmak uçlarında durduğunu ve diğer elinin hâlâ ısrarla onu okşadığını fark ederek şaşırdı.

Hala onu istiyordu. Oh, evet. Ve Jonet ikinci bir sezgi parıltısıyla Cole'un onun ihtiyacına verdiği tepkinin seksle ya da ahlakla pek ilgisi olmadığını fark etti. Bu *doğru* ya da *yanlış* değildi. Hakkında hiçbir şey bilmediği içsel bir şeytanla savaşıyordu ve içinde onunla birlikte titriyordu. Jonet'in elleri kaydı ve Cole onları bıraktı.

Önünde, adamın yüzü lamba ışığında bulanıklaşmaya başladı ve kendini gözyaşlarının sıcak baskısına karşı savaşırken buldu. Ona sahip olmak için ne yapmak istiyordu? Eğer kendisi bilmiyorsa, o nasıl bilebilirdi? Belki de kendini biraz alçaltmalıydı. Yavaşça, nazikçe ellerini adamın gömleğinin altından geçirdi ve avuçlarını hafifçe adamın karnında gezdirerek karnın dalgalandığını ve tensel farkındalıkla hızlandığını hissetti.

Onun da dediği gibi, çok kibirliydi. Ama onu bu hale getiren adam o değildi. Yine de son birkaç gündür sık sık bunun bedelini ödemişti. Cole onun her şeyden çok arzuladığı adamdı ve belki de bunu bilmeyi hak ediyordu. Kadın bu kez onu ellerinin arasına aldığı anda, Cole nefesini tutarak içine çekti. Dizlerinin üzerine çökmek ve onu ağzına almak için ağırlığını kaydırdığında, keskin bir şekilde nefes verdi.

Jonet ondaki değişimi ancak bir saniye önce hissetmişti. Cevap vermek için bir dakikası bile yoktu. Cole vahşi, acı dolu bir çığlıkla onu itti ve arkasını dönerek yumruğunu geri çekip arkasındaki duvara indirdi. Dengesi bozulunca sıva çatladı ve Jonet kendini yere yuvarlanmaktan zor kurtardı.

Cole ondan tamamen habersiz görünüyordu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Jonet yavaşça yaklaştı, kendini Cole'un sırtına yasladı ve kollarını Cole'un beline doladı. Jonet yanağını onun ceketinin arkasına yasladığında Cole kıpırdamadı. Buraya onu baştan çıkarmak için geldiğine kendini ikna etmişti. Ama şimdi baştan çıkaran oydu; acısı, gururu ve ihtiyacıyla onu kendine çekiyor, daha da baştan çıkarıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Yine de hareketsiz kaldı. Jonet onun içinde, altın güzelliğinin ve erkeksi gücünün örtemediği derin, aç bir karanlık olduğunu hissedebiliyordu. İçinde kabaran acı Jonet'e çok tanıdık geliyordu. Ve yalnızlık da vardı. İnsanın içini canlı bir şey gibi kemiriyordu. *Ah, evet.* Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Cole aniden kollarının arasında dönerek ona baktı, yüzü kasvetliydi. Başını sertçe sağa doğru salladı, sarı saçları bir gözünün üzerinden aşağı dökülüyordu. "Yatak odanın kapısı bu mu?" diye homurdandı.

Sessizce başını salladı ve adam elini onunkinin içine sokarak tek bir yumuşak hareketle onu duvardan uzaklaştırdı.

Cole, Jonet'i elinden tutarak yatak odasını oturma odasından ayıran ağır meşe kapıyı itti ve kendini geniş ama seyrek döşenmiş bir odanın ortasında buldu. Dekor şaşırtıcı derecede erkeksi, ağır mobilyalar ise sade bir tarza sahipti. Fildişi brokar kumaştan sade asmalarıyla kocaman maun bir yatak odaya hâkimdi.

Cole mide bulandırıcı bir an için onu yanlışlıkla kocasının yatak odasına sürüklediğinden korktu. Ama havadaki Jonet'in kokusundan şaşmak mümkün değildi. Sabırsızlıkla Jonet'i yatağın kenarına çekip oturdu ve onu beceriksizce kucağında sürükledi.

Yavaşça uzandı ve yüzünü kendi yüzüne çevirmek için parmaklarını saçlarının derinliklerine kaydırды. Kısa bir süre Jonet'i inceledi, koyu renk gözleri artık yumuşak ve çekiciydi, içlerindeki tüm öfke yanmıştı. Her şeyin bittiğini, ağzını onunkini yakalamak için indirdiğinde fark etti. Jonet'in ihtiyaçla titrediğini hissetti. Evet, onunla sevişecekti; asla gerçekten onun olamayacak bir şeyi alacak ve bu süreçte hayatını mahvedecekti. Bir erkek Jonet gibi bir kadınla sadece bir kez yatıp bir daha asla bütün olamazdı. Kadın onun bir parçasını alıp götürecekti.

Ama Cole'un direnme çabalarının hiçbir şansı olmamıştı ve belki de olmasını istememişti. Kadın -kader ya da belki de şeytanın kendisi- kazanmıştı. Ve şimdi Jonet'i o kadar çok istiyordu ki, aniden fikrini değiştirseydi dizlerinin üzerine çöküp yalvarabilirdi.

Ama yapmazdı. Jonet oyun oynamayacak kadar cesurdu. Bu yüzden kendisine teklif edilen şeyi kabul etti. Açlıkla, derinden öptü onu, başını geriye doğru itti, bir kolu beline sıkıca sarıldı. Hiçbir şeyi kontrol altında tutmuyordu. Ne anlamı vardı ki? Artık doğru olanı yapamazdı ve bu yüzden canının istediğini yaptı. Onu öptü, öptü, dilini ağzının derinliklerine, neredeyse boğazına kadar soktu ve yine de tereddüt etmedi.

Jonet onun öpücüklerine karşılık verirken, Cole diğer elinin ensesini okşamasına izin verdi ve sonra elbisesinin arka düğmelerini yavaşça açmak için aşağıya doğru kayd. Kadın inleyerek kendini ona doğru bastırdı ve Cole'un daha önce belli belirsiz şüphelendiği şeyin farkına varmasını sağladı. Kara gözlü cadı siyah ipek elbisesinin altında tek bir dikiş bile yoktu. Kaburgalarını bağlayan hiçbir şey yoktu; göğüslerini örten bir kombinezon bile yoktu.

Onu baştan çıkarmak için yola çıkmıştı, değil mi? Cole onu hafifçe itti ve aşağıya baktı. Jonet'in göğüs uçları yakasının kıvrımından sadece iki santim ötede, dul otlarının altında sert bir şekilde açıkça görülüyordu. Cole çaresizce kadının bağlarıyla boğuşmaya devam etti ve sonunda altı numaralı düğmeye yakın bir yerde sabrını yitirdiğinde, kumaşı aşağı doğru çekerek dolgun, beyaz tümsekleri açgözlü dudaklarına maruz bıraktı.

Biraz kabaca, sağ meme ucunu ağzına çekti ve dişlerini onun etrafına geçirdi. Uzun bir süre emdi, dilinin ucuyla ona eziyet etti, sonra Jonet'in nefesi kesilene kadar ısırıldı. Sonra acelesini tekrar gözden geçirerek onu kucağından indirdi. "Elbisenin altında bir şey yok, değil mi?" diye sordu, sesi suçlama doluydu.

Jonet bir adım geri çekildi ve sarkan korsesini garip bir utanma hareketiyle yukarı çekti. "Hizmetçim yemekten sonra beni soydu ve yatmaya gitti," diye belirsiz bir şekilde cevap verdi. "Onu rahatsız etmek istemedim."

"Sadece çıkar şunu." Komutu tiz bir sesle söyledi.

Jonet itaatkâr bir şekilde elbiseyi aşağı çekti. Bir düğme koptu ve karanlığa uçtu ama bir tane daha koparması yeterli oldu. Jonet'in kalçaları o kadar inceydi ki, elbise bir yığın halinde yere kayd ve Cole'un gururundan geriye kalanlar da onu takip etti. Yatağın her iki yanında yanan lambalar çıplak vücudunu yumuşak bir ışıkla yıkıyor ve bu manzara Cole'u bir kez daha tamamen çözümlüyordu.

Jonet elbisenin içinden çıktı ve bakışlarını Cole'un kılere dikti. Bir anlık kararsızlığı geçmiş gibi görünüyordu. Şimdi çıplaklığı konusunda tamamen rahat görünüyordu. Belki de sayısız erkek için sayısız kez bu şekilde soyunmuştu. Cole kendi kendine umursamadığını söyledi. Jonet onun önünde gururla durdu, gözlerine meydan okumanın ışığı geri döndü ve sonra yumuşak bir hareketle kollarını yukarı kaldırıp saçındaki tokaları çekmeye başladı.

Bu hareket ağır göğüslerini daha da yukarı kaldırmaya yaradı. Jonet iğneleri birbiri ardına çıkarıp dikkatsizce ayaklarının altındaki kalın Türk halısının üzerine bırakırken Cole'un ağzı kurudu. Ve birden o saçlar -o görkemli, büyüleyici siyah saç yığını- göğüslerini örten ve kalçalarını okşayan bukleler halinde omuzlarından aşağı döküldü. Cole o saçların nasıl koktuğunu, karnına nasıl süründüğünü hatırlayabiliyordu. Dudaklarından bir inilti döküldü ve kısa bir süre için Cole ona bakarken boşalabileceğinden korktu. Ancak kararsız bir anın ardından kendini kontrol etmeyi başardı ve sarsılarak ayağa kalktı.

Hızla ona doğru gitti ve iki eliyle kravatını aceleyle gevşetti. Teni ateş gibi yanıyor, Jonet'inkine sürtünmek için yanıp tutuşuyordu ve Jonet'in elleri boyun örtüsünü çekmeye yardım etmek için uzandığında ateşi bir kademe daha yükseldi. Birkaç saniye içinde Cole'un ceketini ve yeleği yere saçıldı, gömleği de hemen onu takip etti. Pantolonunun paçası hâlâ açıktı ve geri kalan giysilerini ve botlarını çıkarmak kolay bir işti.

Ve sonra tamamen çıplak bir halde onun önünde durdu. Cole bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu, hele nazıkçe yetiştirilmiş bir hanımefendiyle hiç böyle olmamıştı. Rachel ona gecelik gelmesini tercih etmişti ve elbette Cole da bunu kabul etmişti. Yine de tenin tene dokunuşunu, kadınsı uyarılmanın kokusunu ve sevişme sırasında insan vücudundan yükselen hafif sıcaklığı arzulamıştı. Ama Cole kibirli bir adam değildi. Başka koşullar altında Jonet'in kendisi hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmek için şüphesiz duraklardı ama artık bunu umursamanın çok ötesindeydi. Bunun yerine, onu kollarına aldı ve kadınsı tümseği zonklayan sikine sert ve sıcak bir şekilde bastırılana kadar ayaklarından çekerek kendisine doğru sürükledi.

Ona doğru itti. "İhtiyacın olan bu mu Jonet?" diye sordu usulca, bir eli belinde, diğeri kalçalarının kabarıklığını okşuyordu. "Bunu içinde istiyor musun? Şimdi istiyor musun?"

Jonet'in başı arkaya doğru eğildi ve gözleri kapandı, mürekkep rengi siyah kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalandı. "Evet," diye inledi, ellerini adamın omuzlarına dayadı ve ona doğru eğildi. "Şimdi!"

Küçük bir homurtu ile Cole kendini destekledi, sonra onu kaldırdı ve gergin horozunun bacaklarının arasındaki tatlı vadiye kaymasına izin verdi. Şimdiden ıslaktı ve ihtiyaçtan kayganlaşmıştı. Kalçalarını dikkatlice ayırarak onu aşağı kaydırды, dişlerini sıktı ve yavaşça içine soktu.

Cole onun ellerinin omuzlarında kasıldığını hissetti ve ardından Jonet'in tırnakları etine battı. "*Ah, ah ... oh, Cole, lütfen! ...*" diye inledi ve Cole bacaklarını destekledi ve kendini yarım inç daha içeri itti. Son bir hamleyle kendini derinlere itmemek için elinden geleni yaptı ama kadının pozisyonu tehlikeliydi. Ve dünya için, ona zarar vermeyecekti.

Sonra, Jonet'in omzunun üzerinden, gözü devasa maun yatağa takıldı - fildişi asmaları düzgünce geriye çekilmiş, temiz, taze çarşafı çoktan indirilmişti- ve sonra Jonet'e ne yaptığına baktı. Birdenbire *yanlış* bir şey gibi göründü. Hatta biraz kaba. Bir erkek ara sıra kör bir çaresizlik anında, özellikle de sınırlayıcı bir durumda bir fahişeyi bu şekilde alabilirdi. Kendisi de bir keresinde bunu yapmıştı, özellikle acımasız bir savaşın dehşetinden sonra, yarı sarhoş ve doğru dürüst utanamayacak kadar sersemlemişken. Ama Charlie Donaldson'ın çok iyi viskisine rağmen Cole tam olarak sarhoş değildi -ya da olsaydı bile oturma odasına girdiğinde Jonet'in yüzündeki ifade onu ayıltmıştı. Onun ne istediğini hemen anlamıştı. Ve şimdi bunu ona vermeyi kabul ettiğine göre, en azından işini düzgün yapmalıydı. Jonet, sırf savunmasız olduğu için kendisine kızgın olduğu için sıradan bir fahişe gibi ayakta götürülmeyi hak etmiyordu.

Cole hareket etmeyi bıraktığının sadece belli belirsiz farkındaydı.

"*Cole-?*" Jonet'in sorusu acil, nefessiz bir iniltiyle çıktı. Çabucak onu öptü ve üzerinden kaldırdı. Jonet'in itirazları daha ayakları yere değmeden başlamıştı, elleri hâlâ inatla adamın omuzlarını tutuyordu. "*Hayır, Cole-*" diye umutsuzca yalvardı, sesi ihtiyaçla kalınlaşmıştı. Onu sert bir şekilde salladı. "*Kahretsin, bunu bana yapamazsın! Şimdi olmaz. Yalvardıktan sonra olmaz-*"

"Sus, Jonet," diye fısıldadı nazikçe, belini sararken ve ağır saçlarını omzunun üzerinden kaldırırken bakışlarını tuttu. Cole bu kez daha nazikçe onu kendine doğru çekti ve nemli ereksiyonunu karnının yumuşaklığına bastırdı. Ağzını onun boğazına doğru açan Cole, teninin sıcak kokusunu içine çekme lüksünü kendine tanıdı.

Cole'un kollarında hâlâ kadınsı bir beklentiyle titriyor, elleri Cole'un kalın saçlarını hevesle mızraklamak için yukarı kalkıyordu. "*Lütfen Cole!*" diye yalvardı. "*Sadece durma.*"

Cole dudaklarını kızın çenesinin kıvrımında gezdirdi ve şakağındaki ıslaklığı bulmak için yukarı kaldırdı. "*Yapmayacağım,*" dedi usulca. "*Sadece seni yatağa götürmek istiyorum sevgilim. Seni doğru dürüst sevmeme izin ver. Bu şekilde değil.*"

Sonunda Jonet başını kaldırıp ona baktı, dili alt dudağının üzerinde bir nem tabakası oluşturdu ve adamın nefesi boğazında düğümlendi. İkisinin arasında, ereksiyonu kadının karnına doğru sertçe çarptı. Tatlı cennet, bu kadın onu çıldırtacaktı.

"O zaman benimle gel," dedi ve onu yatağına doğru çekti.

Jonet çaresizliğin sınırında tünemişti. Yatağın bir tarafına yuvarlandı ve Cole'un iri bedenini kendisiyle birlikte sürükledi. Cole ona uzandı ve yakınına çekerek sıcak, ağır bir elini tatlı bir sahiplenme hareketiyle göğsünün üzerine koydu. "Ah!" dedi usulca, açgözlü parmakları tekrar onu ararken kelimeyi ağzından çıkardı. Cole'un ereksiyonu kalın ve pürüzsüzdü ve onu yukarı ve aşağı okşarken, ucunda bir nem incisi belirdi. Bir şehvet sisi beynini bulandırırken, büyülenmiş bir şekilde onu izledi.

Birden Cole yarı yarıya onun üstüne çıktı, elini onun şaftından ayırdı ve ona bakmak için bir dirseğinin üzerinde durdu. Gözlerini kocaman açarak onu tekrar öptü, bu sefer daha şefkatli bir şekilde. Sonra çok bilinçli bir şekilde elini tuttu ve bacaklarının arasındaki nemli buklelere doğru çekti. Parmak uçlarını gizli yerine yönlendirerek, yavaşça ileri geri sürtmeye başladı ve kadın kendini uyandırmaya başlayana kadar eliyle ona rehberlik etti.

Sonra eli onunkini bıraktı ve Cole kalçalarının üzerine oturup onu izledi. Beklentiyle başını kaldırıp ona baktı. "*Tanrım*, Jonet," dedi kısık sesle. "Sadece durma. Lütfen."

Cole'un ısrarından cesaret alan kadın onun dediğini yaptı, kendini uyarma hissinin içinde hızla kayboldu ve nefes almaktan başka bir şey yapamaz hale geldi. Cole onun her hareketini izledi, gözleri lamba ışığında genişledi, nefes alıp vermesi hızlı ve sık hale gelirken sinirli boğazının kasları yukarı ve aşağı çalıştı. Jonet'in kendi çiği hızla parmaklarını ve sonra da avuçlarını ıslattı, ta ki yataktan kalkıp onun için haykırana kadar.

Cole merhametle onun üzerine çıktı, kalçaları kabarmıştı, bakışları sıcak ve odaklanmıştı. Kadının kalçalarını birbirinden ayırarak gözlerinin içine baktı ve bir eliyle kendini kavradı. Jonet yorganın üzerinde huzursuzca döndü. Teni alev alev yanıyordu. Ona ihtiyacı olan şeyi *hiç* vermeyecek miydi? "Tanrı aşkına, Cole-!" sonunda nefesini tutmayı başardı. "*Sadece yap şunu!*"

Cole avuç içini kadının tümseğine dayadı ve uzun, zarif parmaklarıyla onu içine almak için genişçe açtı. Diğer eliyle kendini onun açıklığına doğru yönlendirdi ve yarıya kadar içeri soktu. Bir an sonra, akılsız sis keskin bir şekilde dağıldı. *Merhametli cennet, ama o büyük bir adamdı!* Jonet

Nefes nefese kalmıştı ama artık çok geçti. Cole kendini yukarı kaldırdı, sonra kalçalarını geriye salladı ve derinlere daldı. Tek vuruş. Sonuna kadar.

Jonet o anda acı ve zevk dolu bir çığlık attı ama Cole duymamış gibiydi. Kolları gerildi, omurgası kemerli olduğu için kasları şişti. Başını geriye atarak çenesinin sertliğini ve gözlerinin kapalı olduğunu gösterdi. Cole bir kez ürperdi, burun delikleri genişleyerek derin bir nefes aldı ve sonra onu tekrar derinden okşadı. Ve tekrar. Uzun zaman olmuştu ama mükemmel vuruşlar ve bıçak gibi kesen zevk, her türlü rahatsızlığın hızla üstesinden geldi. İçgüdü Jonet'i yakaladı ve Cole'u daha da derine çekmek için kalçaları yukarı doğru eğildi. Cole onun içine yerleşti, ritmi güçlü, derin ve sonsuz derecede rahatlatıcıydı.

Bir süre için Cole'un sert, ritmik nefes verişleri ve yatağın hafif gıcirtısı dışında odanın sessizliğini hiçbir şey bozmadı. Cole'un alnındaki güçlü kemiklerin üzerinde nemli bir parlaklık belirdi ve Jonet onun sabun ve ter kokusunu açlıkla içine çekti. Jonet aceleyle bir bacağını kaldırarak adamın beline doladı ve adam kadının içine girerken onunla birlikte hareket etti. Bu yeterli değildi. Daha fazlasını arzuluyordu, onun etrafında kıvrılmaya, içinde sürünmeye ihtiyacı vardı. Bir kedi gibi, göbeği Cole'unkine değene ve parmakları Cole'un kalçalarını kavrayıp tırnakları etine batana kadar kıvrıldı ve yılan gibi kıvrıldı. Ve Cole hâlâ o mükemmel, zamansız tempoyla kendini Jonet'in içine doğru itiyor, yüz ifadesi kontrolle gerginleşiyor, saçları yüzünü parıldayan bir altın perdeyle çerçevesiyordu. Sonunda Jonet kendini ona bıraktı, Cole'un vücudunun onunkinin içinde attığı uzun, ateşli darbelerin tadını çıkarırken, nefesi bir iç çekişle çıkıyordu.

"Ah, Jonet," diye fısıldadı Cole, sonunda gözlerini açtı, bakışları son derece netti. "Senin rüyaların yapıldığı şey olmandan hep korkmuşumdur."

Onu tekrar okşadı, bu sefer biraz daha yukarıdan ve hareket ile kelimelerin birleşimi içinde vahşi bir şeyi serbest bıraktı; uzun zamandır durduğunu düşündüğü bir şeyi. Bu, her zaman kışkırtan zevkin o parıldayan kenarından daha fazlasıydı; derin ve kalıcı bir sevinç, ruhunun bir şarkısıydı. Jonet ona karşı tekrar ve tekrar yükseldi. Ve sonra son bir kez daha, kendini adamın kalınlığına doğru sertçe iterken omurgası gerildi. Boşaldığında, bu bir coşku ve ışık patlamasıydı. Dünya paramparça olurken, Cole'un yeni başlayan doruk noktasının sadece belli belirsiz farkına vararak ona sınıksız sarıldı.

O anda Jonet için hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin önemi yoktu. Olan biten her şey, daha önce yaşanmış olan tüm acı ve dehşet, basitçe sona ermişti.

Cole Amherst'ten başka bir şey yoktu, başı yine arkaya atılmıştı, boynunun kordonlu tendonları gerilmişti ve kalçaları hararetle çalışıyordu, nabız gibi atıyor ve kendini kadının rahmine bırakıyordu. Cole onu son bir kez daha derinden okşadı, sonra öne doğru düştü, ağırlığını dirseklerine verdi ve yüzüne baktı. Sonra gözleri kapandı ve dudaklarını öptü, nazikçe, neredeyse saygıyla, ağzı yumuşak ve uysaldı, dudakları yarıya kadar ayrılmıştı.

"Ah, Jonet," diye fısıldadı, sesi hayretle kalınlaşmıştı. "Gerçekten seviyorum..." Durdu ve sertçe yutkundu. "Altımda hissettiklerine bayılıyorum." Yavaşça yuvarlandı, onu da yanına aldı ve yorganın derinliklerine gömüldü. Bir koluyla onu sardı ve kendine doğru çekti. Orada sessizce uzandılar, sadece uykulu ve doygun gözlerle birbirlerine baktılar, ta ki adamın yüzünün güzelliği dayanılamayacak hale gelene ve Jonet bakışlarını ondan uzaklaştırmak zorunda kalana kadar. Yatağın askılarına baktı ama hiçbir şey göremedi.

Ah, ne kadar aptalmış! Jonet mantıksız bir şekilde, Cole onunla bir kez yatarsa adama olan hayranlığının sona ereceğini ummuştu. Bunun ne büyük bir hata olduğunu anlamaya başladığında Cole hâlâ sertleşmiş ve içinde zonkluyordu. Bir erkeğin -özellikle de bu erkeğin- ona böylesine huzur ve neşe getirebileceği düşüncesi birdenbire korkutucu gelmişti. Onu deliliğe benzer bir şeyle istemişti, evet. Ama kesinlikle ona bu kadar *ihtiyacı* olamazdı?

Kesinlikle Cole'un ona ihtiyacı yoktu. Ona büyük bir zevk vermişti, Jonet aksini düşünecek kadar saf değildi. Ama az önce paylaştıkları şeyin yoğunluğu bazı insanlar için neredeyse *sıradan* bir şeydi. Birbirlerine karşı gerçek bir tutku hisseden insanlar için?

Jonet bilmiyordu. Ama bunun kendi hatası olduğunu biliyordu; Cole'u onurlu bir şekilde kaçınmaya çalıştığı bir durumun içine itmişti ve şimdi açgözlülüğünün cezasını en kötü şekilde çekecekti. Sahip olamayacağı bir şeyi istemeye devam ederek. Onunla sevişmek hiçbir şeyi yatıştırmamıştı; sadece şehvetini dindirmişti. Ve göğsünün sert duvarına bakarken, nefes alışının uykunun ritmine doğru derinleşmesini izlerken, Jonet bunun kısa süreli bir rahatlama olacağını fark etti.

Bir kolunu umutsuzca gözlerinin üzerine atarak, sanki mesafe yardımcı olabilirmiş gibi ondan biraz uzaklaşıp sırt üstü yuvarlandı. Cole'un uyumadığını ancak o zaman fark etti. Eli onu çekmek için uzandı.

geri döndü. "Lütfen beni bırakma," diye mırıldandı, uykulu sesinde çaresizlik vardı. Jonet birden ağlamak istedi.

Cole, Jonet'in vücudundaki ani gerilimi hemen hissetti; bu, onun baygın sıcaklığını ve erkeksi memnuniyetini kesen acı tatlı bir bıçaktı. Belki de isteği fazla tanıdık, fazla talepkâr olmuştu? Belki de gitmesi beklenen kişi kendisiydi? Ona yalvardığı şeyi vermişti ve gururla kabul ettiği gibi, pazarlık sırasında onu çok memnun bırakmıştı. Ama belki de Jonet'in artık onunla işi bitmişti. Yavaşça, yüzüne bakmak için bir dirseğinin üzerine kalktı.

İşi bitmiş gibi görünmüyordu. *Kaybolmuş* görünüyordu. Cole bir elini hafifçe karnının ipeksi derisi üzerinde gezdirdi. Karnının içi bir bakire kadar sımsıkıydı ve iki çocuk taşımış olmasına rağmen vücudunda buna dair hiçbir iz yoktu. Bu düşünceyle nefesi kesilen Cole, çocuğunun içinde kıpırdanışını hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Böyle şeyler düşünmemesi gerektiğini biliyordu ama bu gece onun tadına bakmıştı ve duyguları hâlâ kontrol edemeyeceği kadar vahşi ve ateşliydi.

Ama Jonet gerçekten de çocuk doğuramayacak kadar zayıftı. Şu anda bu onun için iyi olmazdı. Son birkaç ayın stresi zihnine olduğu kadar bedenine de zarar vermişti. Evet, Jonet iyileşene kadar beklemek ve sonra da umut etmek çok daha iyi olacaktı. *Merhametli Tanrım, ne düşünüyordun?*

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Durgun bir ifadeyle başını yana çevirdi ve aldatıcı bir şekilde ağır ve tok görünen gözlerle ona baktı. "Çocuğum olursa ne yaparsın Cole?" diye sordu yumuşak bir sesle, gür dudakları duymaya dayanamadığı kelimeleri şekillendiriyordu. "Acaba her zaman yaptığın şeyi mi yapardın? Doğru olanı mı yapardın?"

Hâlâ karnını okşayan Cole'un eli dondu. "Jonet, dediğini sanıyordum-"

"Dedim. Yapmayacağım." Bakışları Cole'un bakışlarından ayrılırken, parmak uçlarının tembelce

Göğsünden göbeğine, oradan da daha aşağılara uzanan saçlarının arasından, hain erkekliği dokunuşuyla kıpırdanana kadar. "Ama sen her zaman bir centilmensin Cole," diye devam etti. "Benim için bir centilmen olur musun, Cole?"

Cole onun durgunluğunun sahte olduğuna dair garip bir izlenime kapıldı; Jonet bir şekilde onun cevabını kabul etmek istediğinden daha fazla önemsiyordu. Yine de bu onun cevabını *değiştiremezdi, değiştirmeyecekti de*. Jonet'in elini yakalamak için uzandı ve parmak eklemlerini hafifçe öpmek için ağzına götürdü. Ona bakmaya dayanamıyordu.

"Jonet," dedi sessizce. "Bu tartışmayı yaptığımıza inanamıyorum. Evlilikten bahsediyorsun. Seninle evlenmem mümkün değil ve sen de benim gibi biriyle evlenecek kadar aptal olamazsın." Yavaşça elini bıraktı ve parmaklarını kızın koyu renk saçlarının arasına sokarak yüksek, aristokrat alnından uzaklaştırdı. Başını eğmek ve dudaklarını çenesinin kıvrımından geçirip boğazından aşağıya, daha da aşağıya kaydırmak istedi. Onunla tekrar sevişmek istiyordu ama bu sefer ağzıyla ve elleriyle, ona sunabileceği az şeyi açıkça vererek. Kısacası, yalın sözlerinin neden olabileceği acıyı bir şekilde hafifletmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu.

Ama Jonet acı çekiyor gibi görünmüyordu. Yüzü pürüzsüz ve duygusuzdu. Mantıksız bir şekilde, bir hayal kırıklığı hissetti. "Tabii ki haklısın," dedi sakın bir sesle. "Ama sen çok hoş bir aşıksın. Gecenin bir bölümünü benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Başını yastığa koydu, dudakları hınzır, muzip gülümsemelerinden birine dönüştü. "Ve bir hanımefendinin kaprislerine ılımlı bir zarafetle boyun eğdiğiniz için. Bütün kıyafetlerini bulabilir misin sence?"

Onu kovması ne daha nazık ne de daha kesici olabilirdi. Olduğu şey bu muydu? *Bir* hanımefendinin *kaprisi mi*? Eee? Eee? Ne bekliyordu ki? Cole isteksizce parmaklarını kadının saçlarından çekti, yatağın kenarına yuvarlandı ve sessizce giyinmeye başladı.

Onun uzanıp kendisine dokunmasını bekleyip durdu. Soğukkanlılıkla söylediği sözleri geri almasını ve yatağına dönüp şafağa kadar onu kollarında tutması için yalvarmasını umuyordu. Cole'un düşünce tarzına göre bu, aralarındaki anlaşmanın doğal bir parçası, *sevişmenin* en ayrılmaz parçasıydı. Daha azı sadece *seks yapmaktı* ve onun için arada büyük bir fark vardı. Ama Jonet hiçbir şey söylemedi ve Cole bir kez daha kendini acı içinde ve biraz da kullanılmış hissetti.

Evet. Görünüşe göre sadece seks yapmışlardı.

Pek şikâyet edemezdi. Jonet onu zorla götürmüş gibi değildi. *Ha-!* Onunla tanıştığı ilk günden beri ateşli, sert ve eteklerine yapışmaya hazırды. Aslında ondan hoşlanmamıştı bile ama *yine* de onu istiyordu. Ama şimdi Cole çoğu zaman ondan çok hoşlandığını keşfetmişti. Onu her zaman sevmişti. Ve şimdi yapmak istediği şey, tabutunu çivileyecekleri güne kadar onunla sevişmekti.

Ama buraya gelmekle aptallık etmişti. Ona dokunmanın bir hata olacağını her zaman biliyordu. Bir *femme fatale* olarak ünü haklıydı.

kazanmıştı. Çılgın öfkesi ve kontrol edemediği tutkusu yüzünden Delacourt'u tamamen unutmuştu. Tanrı'nın emriyle olmasa bile, haklarıyla başka bir adama ait olan bir kadınla yatmıştı. Stuart ve Robert'ı da unutmuştu. Kendi ailesine karşı görevlerini göz ardı ettiği gibi, Jonet'nin çocuklarına karşı görevlerini de göz ardı etmişti. Hayal kırıklığı ve umutsuzluk midesini bulandırmaya başlamıştı.

Eğer Jonet'in günahı kibirse, onunki de kesinlikle bencillikti. Onu istemişti ve bu yüzden sonuçlarını hiç düşünmeden onu almıştı. Kadının kendini Jonet'e sunmuş olması, hatta kendini onun üzerine itmiş olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ve şimdi, kadının sorusu onu rahatsız ediyordu. Ya hamile *kalırsa*? Kadının bunu yapmayacağına dair sözüne güvenmesi sorumsuzca bir davranıştı. O zaman ne yapacaktı? Sorusunda üstü kapalı olarak, onunla evlenmek isteyeceği iması vardı. Ama kuşkusuz bu söz gelişigüzel söylenmişti, iyi bir seksin ardından kaçınılmaz olarak gelen o tatlı, uyuşuk yakınlık duygusundan doğmuştu.

Elbette, tıpkı onun söylediği gibi, evlenmeleri söz konusu olamazdı.

Hayır. Sözleri yalandı, değil mi? Eğer gebe kalırsa, Cole bu meseleyi elinden geldiğince zorlayacaktı. Jonet'in serveti ve unvanları düşünüldüğünde, ruh haline bağlı olarak bu zor bile olabilirdi. Ama Cole bu dünyaya korumasız bir çocuk daha getirmeden önce hem gururunu hem de onun mutluluğunu bir kenara bırakacaktı. Oh, evet. Onunla kesinlikle evlenirdi, işi bitirmek için onu tehdit etmesi gerekse bile. Ama şüphesiz haklıydı. Jonet acemi bir kız değildi. Daha şimdiden bir virtüözün kemanını tanınması gibi kendi bedenini kusursuz bir şekilde tanıdığını göstermişti. Sadece onun sözüne güvenmeli ve dua etmeliydi... *ne için dua etmeliydi?*

Cole hızlı bir hareketle buruşuk kravatını halıdan çekip çıkardı, paltosunu aldı ve yüzünü ona döndü. Evet, onu seviyordu. Evet, evlenerek onun hayatını mahvedebilirdi, eğer onlara başka bir alternatif kalmamış olsaydı. Belki de sadece ona söylemeli ve bu işi bitirmeliydi.

"Jonet, ben-"

Ama Jonet uyuyordu, yüzünün mükemmel ovalliği lamba ışığında pürüzsüz ve huzurluydu, koyu renk saçları hem kendi yastığının hem de onunkinin üzerinden dökülüyordu. Yarı yarıya yan yatmış, bir bacağını yukarı kaldırmış, çarşafı altına sıkıştırmış, lamba ışığında göğsünün ve omzunun mükemmel dönüşü parlıyordu. Çıplak, güzel ve açık bir şekilde uyuyordu.

Hem ne söylemek üzereydi ki? Cole bilmiyordu. Centilmenlik dersleri ona bu tür bir duruma uygun hiçbir kelime öğretmemişti. Yavaşça yatağın etrafında ilerledi, giderken lambaları söndürdü. Zifiri karanlıkta Cole yatak odasından oturma odasına açılan kapıya doğru yavaşça ilerledi. Kısa bir süre için bir ışık huzmesi karanlığı yararak Jonet'in yatağını aydınlattı ve sonra kilit sessizce kapanarak odayı tekrar karanlığa gömdü. Jonet yüzünü yastığına çevirdi ve onu vücuduna doğru sürükledi, parmakları sanki içinde boğuluyormuş gibi yumuşaklığı pençeliyordu.

Sonunda ağlamaya başladığında, bu daha önce hiç bilmediği bir kendini bırakmaydı, sanki uzun zamandır kalbini örten buz nihayet erimiş ve gözyaşı olarak ortaya çıkmıştı. Hava ciğerlerinden çekildi ve büyük hıçkırıklarla kalbini çekti.

Jonet yastığı ıslanıncaya kadar ağladı, sonra da göğsü kabarıp onu yatağından sürünerek lazımlığı aramaya zorlayıncaya kadar ağladı. Ruhunun umutsuzluğun kıyısında tünediği bunca karanlık ay ve gün boyunca hiç ağlamadığı kadar ağladı. Ağlıyordu çünkü artık o kara, kara sınırı aşmıştı. Ve yine de duramıyordu.

Lord Delacourt'un Üzücü Bir Şekilde Suistimal Edildiği

Ertesi gün Mercer House'a ölçülü ve ağır bir sessizlik çöktü. Cole, Jonet'den uzak durmak için büyük çaba harcadı ve her zamanki gibi öğle yemeğini çocuklarla birlikte okul odasında yedi. Tanrı'ya şükür öğleden sonrası boş geçecekti, çünkü Nanna terzinin Lord Mercer ve kardeşini ziyaret etmesini ayarlamıştı, böylece yaz aylarının sonları için yarı yas tutabileceklerdi. Bu, Mercer Evi'nden ve önceki gecenin acı dolu anılarından kısa bir süreliğine de olsa kaçma planıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Bugün Lord's'da bir mezunlar maçı yapılacaktı. Resmi olmayan bir maçtan başka bir şey değildi ama Cole Jonet'e bakmaktan başka bir şey yaparak ter atma havasındaydı. Sıkı bir egzersiz ona çok iyi gelecekti ve birazcık şansı varsa Eton mezunları kâfirleri darmadağın edecek, en azından erkeksi öfkesinin bir kısmını dışarı vurmasını sağlayacaktı. Cole maç için dikkatlice giyindi, sonra da sopasını bulmak için büyük sandığını şiddetle karıştırdı. Günler önce Jonet çocukların hiçbir spor etkinliğinde kendisine eşlik etmesine izin verilmeyeceğini açıkça belirtmişti ve Cole'un artık onunla tartışacak gücü kalmamıştı. Aslında bugün yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmesi gereken çok şey vardı.

Ve böylece hızla aşağıya indi, acı ruh hali çok az düzelmişti, ancak Jonet'i koridorda, siyah olabilecek kadar koyu yeşil bir binicilik kıyafeti giymiş ve bir çift rahat çocuk derisi eldiven giymiş olarak buldu. Simsiyah bir peçe, sanki hiç uyumamış gibi solgun ve çizgili olan yüzünü örtüyordu. Huysuz İskoç seyislerden biri dirseğinin dibinde durmuş, kırbacını tutuyordu.

Cole'un inişini izledi, kaşları hafif bir şaşkınlıkla havaya kalkarken gözleri elinde gevşekçe tuttuğu sopaya takıldı. "Beyazlarınızı giydiğinizizi görüyorum, Kaptan Amherst. Bugün oynayacak mısınız?" diye sordu kibarca, sanki yeni tanışıyorlarmış gibi.

Cole merdivenlerin dibinde aniden durdu. "Gerçekten de, evet. Birkaç eski okul arkadaşıyla birlikte." Kibar bir gülümsemeye zorladı. "Ya siz hanımefendi? Görünüşe göre bir gezintiye çıkmak istiyorsunuz. Harika bir gün seçmişsiniz." "Evet," dedi biraz acımasızca. "Umutsuzca bir gezintiye ihtiyacım olduğunu fark ettim.

bu öğleden sonra egzersiz. Bu dört duvar arasında sıkışıp kalamam.

artık."

Cole ona nazikçe başını salladı ve gidecekmiş gibi ağırlığını kaydırdı. "Durumunuzu tam olarak anlıyorum hanımefendi. Umarım öğleden sonranızın tadını çıkarırsınız."

Kahretsin, diye düşündü Cole, konuşmanın tüm tonu onu üzmeye başlamıştı. Sanki tamamen yabancıymışlar gibi konuşuyorlardı. Jonet'le olan ilişkisi bu noktaya mı gelmişti? Aralarındaki derin yakınlık onları birbirlerinden daha da uzaklaştırmaya mı hizmet ediyordu? Onun kollarında geçirdiği bir gecelik mutluluk, şimdi çok değer vermeye başladığı dostluktan kopmasına mı neden olacaktı? Kesinlikle öyle görünüyordu. Ve kuşkusuz en iyisi de buydu. Dün geceki gelişigüzel kovuluşu onu çok derinden yaralamıştı.

Jonet ikinci eldiveni acımasızca çekiştirdi ve keskin, yan bir bakışla ona baktı. "Saint John's Wood'a mı gidiyorsun o zaman?" Birdenbire doğrudan ona baktı, gözleri yüzünü taradı ve kalbinin göğsünde öne doğru atmasına neden oldu. Gözlerinden umutsuzluğa benzer bir şey geçti. "Yani, eğer isterseniz, acaba ... size eşlik etmem çok mu kaba olur? Sadece yamaçta oturup izlemek mi?"

Cole şaşırılmıştı. "Neden, bunu yapacağınızı düşünemiyorum-" Boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Söylemek istediğim, tabii ki başımızın üstünde yeriniz var."

Jonet'in yemyeşil ağzı, kırbacını damadından almak için uzandığında hayalet gibi bir gülümsemeye dönüştü. "İçiniz rahat olsun, sosyalleşmek gibi bir niyetim yok. Siz oynarken ben sadece sessizce oturacağım. Rahatsızlık vermeyeceğim ya da utanç yaratmayacağım."

"Aptal olma," diye cevap verdi Cole, sesini sabitlemek için gösterdiği tüm çabaya rağmen sesi sertleşmişti. "Sen asla bir rahatsızlık ya da utanç kaynağı olamazsın."

Ve böylece Jonet, Kaptan Cole Amherst'in eşliğinde Mayfair'den geçerken kendini biraz utanmaz hissediyordu. Her ne kadar bir kriket maçı bir kotilyondan oldukça farklı olsa da, yine de dışarı çıkmaya hakkı yoktu, özellikle de Cole gibi bir adamın eşliğinde. Ama eğer biri onun şık siyah atını tanıdıysa bile bunu belli etmedi. Asker kılıklı bir ya da iki beyefendi onlara şapka çıkardı, ama onu değil Cole'u tanıdıkları açıktı.

Cole, Brook Sokağı'na geldiğinden beri neredeyse her sabah çıkarken izlediği devasa koyda sessizce onun yanında ilerliyordu. Şüphesiz Cole onun bu gözleminden habersizdi ama Jonet yatak odasının penceresinden dışarı bakmaktan kendini alamamıştı. Ve ona göre Cole, tanıdığı herhangi bir erkek kadar iyi ata biniyordu. Süvari birliğinde geçirdiği uzun yıllar onu bineğiyle bütünleştirmiş gibiydi ve Jonet onun böylesine zarafet ve rahatlıkla ata binişini izlemeyi estetik bir zevk olarak görüyordu.

Mayfair ve kuzeyden Lord's Cricket Ground'a kadar olan mesafe uzun değildi ve Cole ilk başta konuşmaya isteksiz görünüyordu. Birkaç metre geriden seyisi onu takip etti. Cole bu konuda ısrar etmiş, sıcağın ve can sıkıntısının ona fazla gelebileceğini ve geri dönerken yanında uygun bir refakatçi olmasını istediğini söylemişti. Kadın tartışmak yerine kabul etmişti ama Jonet eyer üzerinde büyümüşü ve onu bunaltmak için biraz sıcaktan çok daha fazlası gerekiyordu. Ve bir kadının onu izlemekten sıkılması için damarlarında buz gibi su dolaşması gerekirdi. Ama isterse onun narin ve kadınsı olduğunu düşünsün. Dün gece takdirini açıkça belli etmişti.

Birlikte gelecekleri hakkındaki görüşleri de öyleydi. Biraz umutsuzca, göz ucuyla ona baktı. Tanrı aşkına, neden bugün ona eşlik etmek istemişti? Kendine kasten işkence etmek mi istemişti?

? Ama dün gece aralarında patlayan neredeyse inanılmaz tutkuyu görmezden gelmek mümkün değildi. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edemezdi.

"Cole-?" diye sordu, sesi alçak ve kontrollüydü. "Bu konu hakkında konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Cole şaşkın bir ifadeyle ona baktı, dizginler uzun, zarif ellerinin arasında gevşekçe dolanıyordu. "Söyleyecek ne var Jonet?" diye sordu hoyratça.

Jonet korkmayacaktı. Gecenin yarısını zavallı bir şekilde sızlanarak geçirmişti ve artık bununla işi bitmişti. "Paylaştıklarımızı göz önüne alırsak, sanırım çok fazla," diye karşılık verdi. Kasıtlı olarak eyerinde döndü ve çenesini kaldırarak ona baktı. "Ben yapmacık oyunlar oynamam Cole. Sanırım bunu biliyorsun. Senin tek kelimeyle *muhteşem* olduğunu söylemekte hiç tereddüt etmiyorum."

"Yatakta mı?" Cole küstahça söyledi. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Jonet koyu renkli peçesinin altından yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti ve adamın bu anının kendisini ne kadar derinden etkilediğini görememesinden son derece memnundu. "Evet," diye cevap verdi, sesi doğal olmayan bir şekilde gırtlaktan geliyordu. "Ve dün gece de söyledığım gibi, sana bir geceden fazlası için ihtiyacım var."

Cole'un çenesinin acımasız açısı daha da sertleşti. "Uzun süreli bir *ilişki* mi istiyorsun? Söylediğin bu mu?"

"Cole, ben ..." Jonet peçenin altında gözlerini sıkıca kapattı. Onunla evlenmeyeceğini çoktan belli etmişti ve yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederdi. "Evet," dedi sonunda. "Evet, istediğim bu."

"Hayır." Cole kelimeyi yumuşak bir sesle, tek heceli, güçlü ve kesin bir şekilde söyledi. "Hayır-?" Sesindeki acı belli oluyor olmalıydı.

Cole dönüp ona baktı, yüzündeki çizgiler hafifçe yumuşamıştı. "Hayır, Jonet. Bana yaptığın iltifatın farkındayım ama hayatımı bu şekilde yaşamayı tercih etmiyorum."

"Anlıyorum," dedi sert bir sesle, parmakları dizginlerini sıkıyordu. Protesto etmek için homurdanan ve yana doğru sıçrayan siyah, sahibinin ağzını bu kadar dikkatsiz kullanmaması gerektiğini çok iyi bildiğinin farkındaydı.

Jonet onu kolayca dizginledi, elini gevşetti, sonra bakışlarını Cole'a çevirdi. "O halde dün geceki *cömertliğiniz* için size teşekkür etmeliyim. Birçok açıdan hayatımın en zevkli gecesi idi. Teklif edebileceğiniz tek şey buysa, dostluğunuza her zaman sahip olmayı umuyorum."

Cole'un gözleri sanki şoktan ya da acıdan irileşmişti. Eli bir anda fırladı, atını sarsarak durdurdu ve yanına çekti. "*Her zaman*," dedi kabaca, ona bakmak için bineğinin yarısına kadar eğilerek. Atları kaldırım taşları üzerinde tedirgin bir şekilde zıplıyordu ama Cole ikisini de ustalıkla tutuyor, bir yandan da mesafesini koruduğundan emin olmak için bir gözünü seyisten ayırmıyordu. "Beni dinle Jonet! Sana *her zaman* sonsuz bağlılığımı sunacağım. Eğer bana ihtiyacın olursa, yanında olacağım. Bunun dışında her şekilde. Anlıyor musun?"

Jonet onun ses tonundaki sertlik karşısında şok olmuştu. "Evet, anlıyorum," diye cevap verdi içi boş bir şekilde. "Ve size teşekkür ederim. Son zamanlarda dostlarımdan sayısının azaldığını fark ettiğim için elimden geleni yapacağım."

"O halde anlaştık," diye cevap verdi ve atları caddenin aşağısına doğru itti.

Oxford Caddesi'ni geçene kadar sessizce yollarına devam ettiler. Ama Jonet bu garip sessizliği bir türlü bozamıyordu.

onları. Daha konuşkan bir tonda yeniden başladı. "Söylesene Cole, Mercer House'dan sonra hayatın nereye gidiyor?"

Sanki vereceği cevabı tartıyormuş gibi durakladı. "Sorunuzu tam olarak anladığımdan emin değilim."

"Sonbaharda orduya döndüğünüzde Hindistan'a mı gideceksiniz? Yoksa başka bir yere mi?" Jonet kolunu yukarı doğru kaldırarak, gülümsemesinin alaycı olduğunu anlamasını sağlayacak kadar peçesini kaldırdı. "Gördüğünüz *gibi*, size *ihtiyaç duyulursa* nereye haber göndereceğimi bileyim diye soruyorum - sizin de söylediğiniz *gibi*."

Cole atını park etmiş bir yük arabasının etrafından dolaştırdı, bacağı atının elbisesinin kıvrımlarına sürtündü. "Bu işi tamamen bırakmayı düşünüyorum," dedi dalgınca, sanki bu fikir zihninde yeni şekilleniyormuş gibi. "Sanırım İngiltere'den uzakta olmaktan biraz yoruldum. Ve hayattaki doğru yolumdan çok uzaklaştığımdan korkmaya başladım, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Jonet bir süre sessizce ona baktı. "Gerçekten de çok iyi anladığımı sanıyorum," diye düşündü. "Ama söyleyin bana, aradığınız bu yola yeniden katılmak için nereye gideceksiniz? Londra'ya değil mi?"

Cole alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır," diye onayladı. "Sanırım eve gitmeliyim. Cambridgeshire'a."

"Elmwood Malikânesi'ne mi?" diye sordu hafifçe.

Cole ona biraz şaşkınlıkla baktı, sonra gözleri şüpheyle kısıldı.

"Evet," diye itiraf etti. "Evime girmenize izin vermeden önce soruşturma yapma cüretini gösterdim. Durumunuzu bilmem gerekiyordu. Eminim anlayabiliyorsunuzdur?"

Uzun bir süre sonra Cole tekrar eyerine oturur gibi oldu. "Evet, elbette. Ve haklısınız. Eve, Elmwood'a gideceğim."

Jonet sesini hafif ve konuşkan tutmaya çalıştı. "Peki orada seni nasıl bir gelecek bekliyor Cole? Elmwood'da sürdüreceğin bu yaşam için umutların ve hayallerin neler? Tutkuyla bağlı olduğun şey nedir?" Sesini alaycı bir tona düşürdü. "Bilmekten çok memnun olurum. Ne de olsa artık arkadaşız. Bana söyleyemez misin?"

Cole yine sanki bu konuyu tam olarak düşünmemiş gibi baktı. "Bazı çalışmalarına devam edeceğimi söyleyebilirim. Sanırım öğretmenliğe bile dönebilirim." Uzun bir süre durakladı, gözleri aniden odaklanmamış ve uzaklara dalmıştı. "Ama bir gün Aziz Ann'in papazlığını üstlenmeyi düşünmüştüm. Biliyorum ki

Piskopos yine de bunu yapacağımı umuyor. St. Ann's, hatırlayacağınız üzere, babamın cemaatiydi."

Jonet şaşırmıştı. "Evet, biliyordum ama sen . . . sen aldın *emirleri*?"

"Evet, evlenmemden kısa bir süre önce, ama korkarım hayatımın amacından emin olamadım." Adam ona acımasızca gülümsedi. "Jonet, anlamadın mı? İlk tanıştığımızda sana anlatmaya çalışmışım."

Jonet sanki görüşünü temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Yapmış olabileceğinizi söyleyebilirim... ama sanırım tüm bunların gerçekliğini tam olarak kavrayamadım."

"Ya da belki de dinleyemeyecek kadar kızgındın," diye mırıldandı Cole nefesinin altından. Ama Jonet onun ses tonundaki alaycı ifadeyi fark etmedi bile. Zihni allak bullak olmuştu. Cole kilise için mi tasarlanmıştı? Bunu hiç düşünmemişti ama bu pek çok şeyi açıklıyordu. Ve daha da imkânsız hale getiriyordu.

Jonet Rowland bir papazın karısı olmayı mı arzuluyor? Bu gerçekten gülünçtü. Londra'nın baş belası olarak görülüyordu. Cole kesinlikle onun gibi bir kadınla birlikte olamazdı, özellikle de Henry'nin gizemli ölümünün gölgesi başının üzerindeyken. Ama Cole kendisinden bunu istese, Mercer Markizesi statüsünden bir çırpıda vazgeçebileceğini şaşkınlıkla fark etti. Jonet kendi konumunu pek istememişti ve Henry'yle evlenmeyi de kesinlikle istememişti. Ama Cole'un ona karşı hisleri oldukça açıktı. Neden rüya görüyordu ki? Onu arzuluyor, hatta belki zaman zaman ondan hoşlanıyordu. Ama tekrar evlenirse, ki evleneceğinden hiç emin değildi, bu *Louisa* gibi bir kadınla olacaktı.

Jonet bu düşünce damarını hemen kapattı ama aklına hemen bir başkası geldi. "Bana Elmwood Malikânesi'nden bahset Cole. Çok güzel mi? Gelişti mi?"

Cole dikkatle atını onunkinin biraz önüne iterek park etmiş iki arabanın arasında yol açtı. Cadde genişleyerek Jonet'in atını yanına çekmesini sağladığında uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Bana Elmwood'un çok zengin olduğu söylendi," diye cevap verdi. "Oraya ... birkaç yıldan beri gitmedim."

"Neden?" diye sordu usulca. "Burası senin çocukluk evin, değil mi?"

Cole gözlerini dikmiş, Portland Place'in ilerisindeki yoğun trafiğe bakıyordu. "Eski hayaletler, Jonet," dedi acı bir kahkahayla. "Hepimizde var, ne yalan söyleyeyim."

"Ah!" dedi bilerek. "Nihayet, uzmanı olduğum bir konu."

Cole dönüp bir an için şaşkınlıkla ona baktı, öğleden sonra güneşinin parlak şafağı yüzünün sert düzlemlerini yakaladı. "Evet," dedi sessizce. "Sanırım öyle olabilirsin."

Jonet, felaket bir şekilde aşık olduğu bu adamı daha iyi anlayabilmek için ayrıntılar konusunda onu sıkıştırmak istedi. Ama acısının hâlâ taze olduğu açıktı. Sadece kendi merakını tatmin etmek için onu yaralamak istemiyordu.

Ama Cole onu şaşırtarak tekrar konuşmaya başladı. "Sanırım Rachel benim hayaletim Jonet'in adı," diye açıkladı alçak ve kararsız bir sesle. "O benim karımdı. Elmwood'da yaşıydık."

"Anlıyorum," dedi Jonet sakince, ama Cole'un sesindeki acı kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Yine de bu bıçağı çevirmekten kendini alamıyordu. Asla boy ölçüşemeyeceği bu erdem timsali hakkında bilgi edinmek istiyordu. "Söyle bana Cole, Rachel'ın nasıl biriydi?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi, şaşkınlık dolu sözleri o kadar sessizdi ki kız onları zar zor duyabiliyordu.

"Pardon?"

Cole kabaca boğazını temizledi. "Öldüğünde, onu evlendiğimiz günden daha iyi tanı mıyordum. Buna inanabiliyor musun?" diye sordu, altın sarısı gözleri sanki cevabı bilebileceğini umuyormuş gibi ısrarla onun yüzünü arıyordu. "İki insanın aynı hayatı, aynı kanı paylaşıp da birbirleri hakkında hiçbir şey bilmediklerine inanabiliyor musun Jonet? O kişinin umutlarını, hayallerini ve tutkularını hiç anlamadan ayrılmak? Ya da daha kötüsü, hiçbir şey bilmediklerinden korkmaya başlamalarına?"

Jonet irkilerek sessizliğe gömüldü. "Hayır," diye cevap verdi sonunda. "Yapamam. Bu bana yabancı bir şey gibi geliyor. Bir insanı hayatın hangi açlığının harekete geçirdiğini anlamadan onu *tanıyamayacağımı*, hatta onu çok fazla önemseyemeyeceğimi düşünüyorum. Bilgiye susamışlık mı? Sanat ya da müzik tutkusu mu? Zenginlik, güç ya da seks arzusu mu?" Kendini küçümseyen bir kahkaha atmaya zorladı. "Ama senin de bildiğin gibi, ben çok kontrolsüzüm. Biri benim içimi kolayca görebilir. Sanırım daha akıllı bir kadın esrarengiz olmak için çabalardı."

Cole ona acı dolu olabilecek bir bakış fırlattı. Uzun bir süre, sanki metafiziksel bir gerçek kendisine açıklanmış gibi ona baktı. "Gerçekten de," diye cevap verdi sonunda, "daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun."

Jonet bu sözden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ve sormaya da cesareti yoktu. Birkaç dakika boyunca sessizce at sürdüler, Marylebone sokakları daha sessizdi ve arabalar ve yük arabalarıyla daha az tıkanmıştı. Kriket sahası çok uzakta değildi ve Jonet umutsuzca bu yolculuğa Cole'la çıkmamış olmayı dilemeye başlamıştı. Ne yazık ki şu ana kadar duyduğu hiçbir şey onu daha az sevmesine ya da arzulamasına neden olmamıştı.

"Bir şeyi anlamanı istiyorum Jonet." Cole'un gergin ve duygusuz sesi birdenbire çıkmıştı. Elleri dizginleri sıkıca kavrarken atının başının üzerinden dar sokağa doğru baktı. "Rachel ve benim bir çocuğumuz vardı. O öldü. Portekiz'de olduğum için onlara bakamadım." Cole bu sözleri soğuk bir şekilde söyledi ve ona bakmayı reddetti. "Ve onlara güvenli ve istikrarlı bir hayat sağlamak için orada olmadığım sürece bu dünyaya *asla* başka bir çocuk getirmeyeceğim."

Jonet dudağını ısırды ve başını salladı. "Ama Cole, bunu düşünemezsin _."

Cole sanki duymamış gibi sözünü kesti. "Bir keresinde bana demiştin ki Bir çocuk için her şeyi feda etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin Jonet. Ama yanılmışsın. Ben orada olmayarak öğrendim. Ve sana içtenlikle söyleyebilirim ki başarısızlık başarıdan çok daha zor bir öğretmendir."

Jonet nazikçe, "Özür dilerim," diye cevap verdi. Çünkü o gün kahvaltı salonunda ona ne söylediğini hatırlıyordu ve bu anı kendisini kalpsiz bir sürük gibi hissetmesine neden olmuştu. Ve onun acısını dindirmek için söyleyecek başka bir şey bilmiyordu. Cole ona gereksiz basmakalıp sözler için teşekkür etmezdi ve Jonet insanların kendi kederleriyle başa çıkmaya ve umarım bununla yüzleşmeye hakları olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Ve kendi yöntemleriyle.

John's Wood'daki sahanın üzerinde, öğleden sonra güneşi batıda yükseklerle yerleşmişti. Lord's'un ön cephesi görünmeye başlamıştı. Yakınlaşma anları neredeyse sona ermek üzereydi ve Jonet rahatlamıştı. Umutsuzca Cole'u rahatlatmak için elini uzatmak istiyordu. Ama bu mümkün değildi. Bunun yerine elini kaldırarak gözlerini siper etti ve ilerideki köşede büyük bir yolcu arabasının Stuart'tan biraz daha büyük oldukları anlaşılan yarım düzine çocuğu boşaltmak için yanaşmasını izledi. Kıkırdayarak birbirlerini itip kakan çocuklar patikada durarak bir sıra oluşturdular ve Jonet o anki duygusallıklarına rağmen kendini gülerken buldu. Her birinin montunun arka yüzünde kumaşa iliştirilmiş parlak bir kanvas harf vardı. "H-A-R-R-O-W," diye yüksek sesle heceleledi. "Lütfen söyle bana Cole, bu senin rakibin değil mi?"

Cole ona zayıf bir sırtış atmayı başardı. "Hayır, muhtemelen onları yenemeyiz. Bu sadece mezunlar için gayri resmi bir karışıklık - romatizma başlamadan önce bir tür son şenlik."

Ama birden gülümsemesi soldu ve bakışları ileriye odaklandı. Büyük arabanın gölgesinde iki beyefendi köşeyi dönüyor ve yaya yolundan onlara doğru ilerliyordu. İkisinden genç olanı belli ki oyun oynamak için giyinmişti, yaşlı olanı ise elini hafifçe arkadaşının koluna koymuş yürüyordu. Cole'un gülümsemesi belirgin bir kaş çatmaya dönüştü, ama onlardan kaçmak mümkün değildi ve Cole'un selam vermeden geçmesine izin vermeye niyetleri olmadığı açıktı.

"Ho! Amherst!" diye bağırdı genç olan, Jonet'nin hemen tanıdığı yakışıklı bir adam. Bu manzara onu buraya getiren düşüncesizlikten pişmanlık duymasına neden oldu ama aşırı derecede kaba görünmeden bineğini zorlukla geri çevirebildi. Kendini küçümsenmeye hazırladı.

Cole patikanın yanında durdu ve sırayla şapkasına dokundu. "İyi günler Madlow. Ve Albay, son derece iyi görünüyorsunuz."

"Evet, evet," dedi yaşlı adam elini sinirli bir şekilde savurarak. "Sanırım siz de öylesiniz. Şimdi bizi Terry'nin bana yanında olduğunu söylediği bu güzel genç bayanla tanıştır evlat." Ağzında bir gülümseme belirdi ama yüzündeki onaylamayan ifade acı verici bir şekilde kendini belli ediyordu.

Utancından yerin dibine giren Jonet sokakta batmak istedi. Onun varlığı Cole için utanç verici olmalıydı. Ama eğer öyleyse bile Cole bunu belli etmiyordu. Atını dikkatle patıkaya yaklaştırdı ve Jonet'nin de öne çıkıp peçesini geri çekmekten başka çaresi kalmadı. "Leydi Mercer," dedi Cole sakince, "size Albay Jack Lauderwood ve damadı Yüzbaşı Terrence Madlow'u takdim edebilir miyim? Beyler, kuzenim Jonet, Leydi Mercer."

Jonet eğilip elini uzattı ve uygun bir şekilde kibarca bir şeyler mırıldandı. Ama Terry Madlow'a karşı cesaretini topladı ve gülümsedi. "Yüzbaşı Madlow, öyle mi? Bunca yıldan sonra sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk."

Terry Madlow'un yüzü ergen bir sırtışa dönüşürken kıskançlık Cole'un ensesinde bir at sineği gibi ısırды. "Beni hatırlayacağınızı düşünmemeliydim hanımefendi. Dışarı çıktığınızdan beri tanışmadığımıza inanıyorum. Çok uzun zaman oldu."

Jonet'in ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok uzun zaman oldu efendim ve sanırım hepimiz biraz yaşlandık. Gerçekten de *kuzenim*

romatizmasından şikayet ediyordu."

Çekilmez fingirdek! Cole onun Madlow'a attığı tatlı bakışa dayanamıyordu. Böyle zor koşullar altında nasıl bu kadar soğukkanlı, bu kadar zarif davranabiliyordu? Ve Cole'un sonsuz hayal kırıklığına göre, arkadaşları onları bütün öğleden sonra sokakta bekletmeye niyetli görünüyordu.

"Bunun nedeni Amherst'in yaşının oldukça ilerlemiş olması, hanımefendi," diye karşılık verdi Madlow, sonunda onun elini bırakarak. "Ama siz, *ah-*! Olgunluğun güzelliğinize sadece görkemli bir cila kattığını söyleyebilirim."

Jonet sevimli bir şekilde güldü. "Bunu kesinlikle söyleyebilirsiniz efendim, ama buna inanacağımızdan şüpheliyim." Gözleri onun beyaz kıyafetine takılmıştı. "Bugün oynuyor musunuz, Kaptan Madlow?"

Terry başını kaldırıp Cole'a baktı ve sırıttı. "Evet, Harrow için," diye cevap verdi. "Ve bu büyük şeytana altı vurmak ya da denerken ölmek istiyorum."

"Louisa nasıl?" diye araya girdi Cole sertçe. "Umarım iyidir?"

Terry'nin yüzü bir an için karardı. "Evet! Evet! Çok iyi, gerçekten. Ama çoğu kadın gibi o da kriketten hoşlanmıyor."

Konuşma boyunca Cole, Albay Lauderwood'un gözlerinin kendisinden hiç ayrılmadığını fark etti. Şimdi de huysuzca konuşmaya karıştı. "Louisa gözlüklerinizi getirdi, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Cole, tam o sırada Jonet'in omzunun üzerinden rahatsızca baktığını fark etti. İki yanlarındaki sokakta iki bira arabası geçmek için bekliyordu. "Ve şimdi, beyler, yolumuza devam etmeliyiz. Görünüşe göre ticaretin çarklarını yavaşlatıyoruz. Madlow, birazdan sahada görüşürüz."

Cole caddeden çıktı ve Jonet'i tribünlerden uzaklaştırarak Lord's Kriket Sahası'nın uzak ucuna giden patikaya kadar eşlik etti. Orada kalabalık seyrek ve gölge daha boldu. Genelde Cole oyuna aşırı düşküncü; savaştan önce Cambridgeshire için oynamış ve Londra'ya döndükten sonra birçok subay arkadaşıyla birlikte kısa sürede MCC'ye girmişti. Ama bugün Lauderwood'un yüzündeki azarlayıcı ifade ruh halini bozmuştu. Özellikle de dün geceki duygusal karşılaşmanın ardından Albay'ın eleştirilerine katlanacak durumda değildi. Cole onun öfkesini görmezden gelmeye çalıştı ve Jonet'in seyisi atları götürürken o da korunaklı bir meşenin altına bir battaniye atıp Jonet'i üzerine oturttu.

"Terrence Madlow'u çok iyi hatırlıyor gibiydin," dedi Cole kayıtsız bir ifadeyle, eğilip arabanın kenarındaki otları temizlerken.

Battaniye.

Jonet şaşkınlıkla ona baktı. "Evet, kesinlikle. Dışarı çıktığım ilk haftalarda bana büyük bir titizlikle kur yaptı ve bir süre kendimi ona deliler gibi aşık sanmışım."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığına rağmen Cole sohbet tonunu korumaya çalıştı. "Peki seni büyüleyecek ne oldu?"

Jonet aniden uzaklara baktı. "Babam romantik aşk hakkında sahip olabileceğim tüm yanılsamaları çabucak yok etti," diye belli belirsiz cevap verdi. "Ama o zamanlar bu özel duygunun ne kadar derin ve karmaşık olabileceğini bilmediğimi söyleyebilirim."

Bundan sonra Cole battaniyenin bir köşesine oturup binici çizmelerini ayakkabılarıyla değiştirirken Jonet pek bir şey söylemedi. Sahanın doğu ucundan uzun boylu genç bir adam ıslık çalarak ve sopasını sallayarak yaklaşıp kadar kimse onlara aldırış etmedi.

Adamın yüzü görüldüğünde Cole nefesinin altından "*Oh, lanet olsun!*" diye tısladı.

Cüppesinin pililerini düzeltmekle meşgul olan Jonet battaniyenin üzerindeki pozisyonundan başını kaldırdı. Adam önlerinde dururken Cole gününün daha da kötüleşip kötüleşmeyeceğini merak etti.

Delacourt kollarını geniş bir hareketle açarak, sopasını sağ elinin iki parmağı arasında zarif bir şekilde sallandırarak, "Ne kadar da güzel bir yaz manzarası!" dedi. "Bu mutluluk verici sahne sadece bir piknik sepeti ve bir sone kitabı istiyor."

"David!" diye sevinçle haykırdı Jonet, ayağa fırlayacakmış gibi kendini toparlayarak. Cole keskin bir sarsıntıyla ayakkabısının bağcığını gerdi ve neredeyse parçalayacaktı.

Delacourt elindeki sopayı çimlere fırlattı ve eğilerek elinin tersiyle Jonet'in yanağını okşadı. Cole, piçin bir göz ucuyla onun tepkisini izlediğine yemin edebilirdi. "Bugün muhteşem görünüyorsun, Jonnie," dedi Vikont biraz hüzünlü bir sesle. "Neden bana o duvaktan bir parça vermiyorsun ve şampiyonun olmama izin vermiyorsun?" Delacourt dönüp Cole'a baktı. "Amherst iyi bir adamdır. Onun için sorun olmaz, değil mi eski dostum?"

"Ne istersen yap, Delacourt," diye karşılık verdi Cole ekşiyerek, "eğer oyununa yardımcı olacağını düşünüyorsan."

Delacourt başını geriye eğdi ve zarif kahkahasını attı. "Yüce Tanrım, Amherst! Her geçen gün daha da eğlenceli hale geliyorsunuz. İnsan ister istemez

acaba şimdi ne diyeceksin!" "*David-!*" dedi

Jonet uyarıcı bir ses tonuyla.

Cole ayağa fırladı ve sopasını eline alarak sol ayağına şiddetli bir darbe indirdi. "Lütfen bana Eton için oynamadığını söyle, Delacourt."

Delacourt genişçe sırttı. "Ne yazık ki hayır," dedi. "Sanırım kendimizi karşıt takımlarda bulduk. Tabiri caizse rakipler. Sence bu nasıl bir şey olacak?"

Cole ona ters ters bakmaktan başka bir cevap vermeyince Vikont bakışlarını Jonet'ye çevirdi. "Bu akşam Delacourt Evi'nde yemek yiyeceğini biliyorsun değil mi canım? Umarım geç kalmazsın."

"Evet, tabii ki hatırlıyorum," diye cevap verdi biraz savunmacı bir tavırla, battaniyenin üzerinde rahatsız bir şekilde kayarak. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Cole ikiliye sırtını döndü. "Eğer oynamak istiyorsan, Delacourt," dedi sopasını bir omzunun üzerinden sallayarak, "devam etsen iyi olur. Vuruşları başlatma zamanı geldi." Ve sonra Cole, yüreğinde din dışı bir kana susamışlıkla, setten aşağı sahaya doğru yöneldi.

Jonet kriket hakkında çok az şey biliyordu. Henry'nin ölümünden önceki hayatını oluşturan sosyal fırtınada, en moda turlar ve balolar dışında bir şeye nadiren katılmıştı. Ama kriket sezonun popüler bir demirbaşı haline gelmişti ve beyefendilerin ısınmalarını izlerken bu sporun gerçekten de bazı avantajları olduğunu görmeye başlamıştı.

Cole sahada iyi görünüyordu. Hevesle battaniyenin kenarına doğru ilerleyen Jonet, topu atarken ve yakalarken kolunun metodik hareketlerini izledi ve giysisinin hemen altında yatan ince kasları ve güçlü tendonları çok iyi hatırladı. Öğleden sonra ışığında, koyu sarı yelesi güneşin her ışınını yakalarken, diğer tüm oyunculardan daha görkemli görünüyordu. Uzun boyluydu, evet. Ama aynı zamanda daha zayıf ve çevikti, bronzlaşmış teni onu yaz güneşinin altında evindeymiş gibi gösteriyordu. Takımlar sahaya çıktıklarında Cole ilk atıcı olarak yerini aldı ve Terry Madlow olan ilk vurucuyu kolayca oyun dışı bıraktı. Kaptan Madlow sadece sırttı, paçasının arkasıyla alnındaki teri sildi ve yoluna devam etti.

Takımlar taraf değiştiriyor, saha oyuncuları, vurucular ve atıcılar o kadar sık değişiyordu ki Jonet'in kafası çabucak karışıyordu. Ancak öğleden sonra ilerledikçe Cole ve Jonet'in tanımadığı bir başka esmer adam dönüşümlü olarak vuruş yaptılar ve a r a l a r ı n d a birkaç vuruş yaptılar. Her ikisi de

Olağanüstü bir beceriyle rakibin sinirlerini bozuyor ve oyunun tansiyonunu yükseltiyordu. Bir ara David orta pozisyonlardan birini almak için sahaya girdi ama Jonet ona pek aldırmaz etmedi. O daha çok Cole'un vücudunun sahadaki hareketlerini izlemekle ilgileniyordu.

Sonunda, atıcı iyi uzunlukta bir top attı ve forvet vurdu, ancak ölçülebilir derecede daha az beceriyle. Hem o hem de Cole koşturaya başladı; karşıdan karşıya geçtiler ve zaman kaybetmeden yerlerini aldılar. Birden Cole geri dönmek için topuğunun üzerinde döndü, ortağı da onu takip etti ama Jonet bile bu sefer kütüklere kadar sıkı bir yarış olacağını görebiliyordu.

Ön planda, David'in kaslarının tarlacıdan gelen atışı yakalamak için sıçrayıp dışarı çıktığını gördü. Ama Cole hâlâ ilerliyordu ve doğrudan ona doğru geliyordu. David topu havada kaparak şanslı bir yakalama yaptı ama Cole acımasız bir ifadeyle dişlerini sıktı ve tam David'in ayağı onun yolunun yakınına indiği sırada itmeye devam etti. Bir araya geldiler ve bir kol ve bacak patlamasıyla yere yuvarlandılar, kale paramparça oldu ve toz ve çim parçaları bir kar fırtınası gibi üzerlerine çöktü.

"Kaçtı!" diye bağırdı kalenin arkasındaki asık suratlı bir beyefendi, iğrenmiş bir ifadeyle mücadeleye bakıyordu. Topu bırakan David, bir kolunu burnuna bastırarak tökezleyerek ayağa kalktı. Hızla akan parlak kırmızı kan lekesini görmemek mümkün değildi.

Ve Cole'un dirseğinden gelen keskin ve neredeyse kesinlikle kasıtlı bir darbeye onu suratının ortasından yakaladığı gerçeğini yanlışlamak mümkün değildi.

Zorlu oyun sona erdiğinde, Jonet ve damadı görünüşe göre evlerine gitmişlerdi. Cole hayal kırıklığına uğramamıştı. Doğrusu onun yanında eve dönmekten korkuyordu. Ama bu isteksizliğinin Jonet'in sorduğu sorularla ve anlayışlı bakışlarıyla pek ilgisi yoktu; sahadaki davranışlarından dolayı derin bir utanç duyuyordu.

Erkeksi bir kıskançlık kriziyle Lord Delacourt'a vurmuştu, hepsi bu. Bunu yaptığını iki düzine insan görmüştü şüphesiz. Daha da kötüsü, Delacourt'un ona karşılık vermesini tüm kalbiyle istemişti. Bir centilmen spor müsabakasının ortasında oldukları gerçeği tamamen gözünden kaçmıştı. Kaleye doğru dikkatsizce koşarken tek gördüğü Delacourt'tu; topu yakalamak için sıçrayan Delacourt değil, Jonet'yi okşamak için eğilen Delacourt.

Ama bu bir mazeret değildi. Cole iğrenç bir şekilde davranmıştı ve sonunda iyi bir terbiyenin geri dönüşü, safrasını bastırmasını ve

Oyun biter bitmez özür diledi. Delacourt'un gülerek başını geriye atması, bunun bir kaza olduğunu ilan etmesi ve neşeyle sırtına vurması, yaptığıının son derece kaba ve nezaketsiz olduğu gerçeğini değıştirmede.

Kanı hâlâ kaynayan Cole, atını bekleyen bir seyisten aldı, çizmelerini çözdü ve ayakkabılarını çıkarmak için bir ağaç kovuğunun altına oturdu. Boş arazinin yarısında Delacourt da aynı şeyi yapıyordu. Azalan kalabalığın arasından Cole'un gözlerini yakalayan Vikont elini kaldırdı, utanmazca sırttı ve Cole'a neredeyse nazik bir el salladı. *Küstah piç!* Hiçbir şeyi ciddiye almıyor muydu?

Delacourt birdenbire alışılmadık bir şekilde bir konuda ciddi göründü. Bakışları hâlâ Cole'a odaklanmıştı ama gözleri saf şeytani bir bakışa dönüşmüştü. Cole'un omurgasında bir ürperti belirdi ve aniden, bakışlarını böylesine saf bir kinle odaklayabilen bir adamı düşman edindiği için hafif bir kuşkuya kapıldı. Ama şimdi ne halt etmişti?

Ancak tam o anda Cole'un dirseğinin yanında duran biri nazikçe boğazını temizledi. Cole, tam kuzeni Edmund'un gölgesi üzerine düştüğünde botlarından başını kaldırdı.

Edmund küçümseyerek sırttı. "Kuzen!" dedi neşeyle, bir avuç dolusu banknotu parmaklarının arasında savurarak. "Görünüşe göre bu öğleden sonra bana iyi şans getirdin."

Cole yerden kalkarken karanlık bir sesle, "Nasıl olduğunu kesinlikle anlayamıyorum," dedi, "çünkü canımıza okudular."

Edmund parıldayan beyaz dişlerini gösterdi. "Tam olarak demek istediğim bu, eski dostum!

Harrow üzerine bahse girecek kadar ileri görüşlüydüm."

Cole acımasızca ayakkabılarını heybesine soktu. "*Tanrım!*" diye mırıldandı. "Kendi okuluna karşı bahse girdiğine inanamıyorum."

"*Tut, tut!*" diye uyardı Edmund. "Zavallı Delacourt'un burnuna dirsek attığını hepimiz gördük. Şimdi de küfrediyorsun! Babam altın oğlunun biz ölümlülerle birlikte bu dünyaya ayak bastığını duyunca kahrolacak."

"Oh, kapa çeneni Edmund," diye karşılık verdi Cole. "Neden bu işin peşini bırakmıyorsun! Artık okul çocuğu sayılmayız. James'in ne düşündüğü de umurumda değil."

"Öyle değil mi?" Edmund banknotları katladı ve ceketinin cebine geri koydu. "Görünüşe göre güzel kuzenimizle birlikte yaşamak

Kişiliğinde bir tür değişiklik olduğunu düşünmeye başladım Cole. Ama Jonet bunu erkeklere yapma eğilimindedir."

Cole dizginleri tek yumruğunda topladı ve kendini kolayca eyere atarak Edmund'a cesurca baktı. "En azından Doğu Yakası serserilerinden oluşan bir çete tarafından takip edilirken Kene Nehri'nde yüzmüyorum," diye karşılık verdi. Ama seni temin ederim ki Edmund, Leydi Mercer'a karşı bir kelime daha edersen, kara bacaklarını benden çok daha merhametli bulacaksın. Çünkü seni sakatlamakla yetinmeyeceğim. Sana bir kurşun sıkacağım."

Ve bu veda atışıyla Cole atını kapıya doğru sürdü. Titreyen, beyaz yüzlü Edmund'un aceleyle uzaklaşmasını izledi ve her geçen an kendini yedi yaşındaki Robert gibi hissetmeye başladı. Vurmaya ve küfretmeye başlamıştı; zina yapmaktan ve cinayetle tehdit etmekten bahsetmeye bile gerek yoktu. Acaba son iki gün içinde çiğnemediği bir emir kalmış mıydı? Ve hâlâ öfkeden titriyordu. Delacourt için. Edmund'a. Ve evet, Jonet'e karşı. O kadın ona ne yapmıştı böyle?

Tam *o sırada kadın* en büyük ağacın gölgesinden çıktı, yüzünde memnuniyetle karışık bir öfke maskesi vardı. "*Piç!*" diye tısladı Edmund kapıdan hızla çıkarken.

Cole hızla atından indi ve etrafına bakındı. Jonet yalnızdı. Gerçekten de kriket sahasının tamamı artık boştu. "Jonet, damadın hangi cehennemde?" Sözleri niyet ettiğiinden daha sertti.

Jonet yüzünü ona dönerek alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Ne kadar kötü bir ruh hali içindesin!" dedi kollarını kavuşturup ağacın gövdesine yaslanarak. "Ama beni Edmund'a karşı bu kadar cesurca savunduğun için sana teşekkür ederim Cole. Damadıma gelince, canı sıkılmıştı. Onu eve gönderdim."

Kadının kayıtsızlığı onu daha da sinirlendirdi. Cole dizginlerini bıraktı ve ona doğru yürüdü. "Bu tedbirsizceydi Jonet."

Gözleri parladı ve gülümsemesi çok daha bilgili bir şeye dönüştü. "Neden ihtiyatsızca davrandın Cole?" diye usulca sordu. "Ben zaten skandallarla dolu bir üne sahip yirmi sekiz yaşında dul bir kadıyım. Kıskanıyor olabilir misin? Ya da benimle yalnız kalmaktan korkuyor olabilir misin?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Saçmalama Jonet," diye tısladı, parmaklarını kızın saçlarının yumuşaklığına daldırma ve ağzını acımasızca kendi ağzına götürme dürtüsüyle savaşıyor. Lanet olsun, şimdi daha fazla işkence mi çekecekti? Delacourt onu uçuşunun kenarına itmişti ve Edmund

neredeyse onu itiyordu. Ona daha fazla baskı yapmanın tehlikeli olduğunu göremiyor muydu?

Anlaşılan öyle değilmiş. Jonet nazik, inanılmaz derecede kadınsı bir sesle güldü. "Ah, Cole! Canım, asıl gülünç olan sensin," diye nazikçe azarladı. "Hem o kanlı burun da neyin nesiydi? Yemin ederim, sen ve David büyümüş de küçülmüş okul çocukları gibi davranıyorsunuz."

Cole ellerini yumruk yapmaya zorladı. "Bana aşağılanmamı hatırlattığınız için teşekkür ederim hanımefendi."

Jonet'in gözlerinde yine bastırılmış bir mizah vardı. "Gerçekten Cole," diye azarladı, "sana ne olduğunu bilmeyi çok isterim." Elini kaldırıp adamın omzuna dokundu ve tatlı bir annelik jestiyle üzerine bulaşan kiri hafifçe sildi. Bu nezaket onun öfkesini daha da arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

Cole sert bir şekilde onun parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. "Lanet olsun Jonet, neden bu gece onunla yemek yiyorsun?" diye sordu, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bir gece benimle yatıp ertesi gece ona nasıl gidebildiğini söyle bana!"

"Sadece neden umursadığını söyle!" diye cesurca karşı çıktı, çenesini kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Sana meydan okuyorum Cole, ikimize karşı da dürüst ol. Ben oyun oynamam."

Cole onu boğmak istedi. Gök gürültüsü adına, gerçekten istiyordu. Hiç şüphe yok ki amacına ulaşmak için onun uzun, zarif boynunu parmaklarıyla çevrelemeyi planlıyordu. Ama birden kendini onu öperken buldu. Yüzünün güzel ovalini pis ellerinin arasına almış, açgözlü ağzıyla başını sertçe ağaca yaslamıştı. Kaba ve talepkâr Cole'un dili, neredeyse morarmış dudaklarını zorlayarak, ağzının sıcaklığına derinlemesine ve tekrar tekrar girmek için onu istila etti. Onu ağaç kabuğuna yasladı, hapsetti ve göğüslerinin, karnının ve sıcak, tatlı kalçalarının kendi vücuduna yapıştığını hissedene kadar vücudunu inatla onunkine doğru itti. Cole Jonet'in karşılık verip vermediğini ne biliyor ne de umursuyordu, ihtiyacı o kadar vahşiydi, acısı o kadar derindi ki.

Ama cevap veriyordu. Ağzı onunkine açlıkla karşılık veriyordu. Nefes alış veriş hızı ve çaresiz bir şekilde hızlandı. Cole ağzını yağmalarken yumuşak çığlıklar boğazının arkasına takıldı. Ve sonra, Jonet'in istekli parmakları tozlu paltosunun altından geçerek onu daha da yakına çekti ve Cole'un içinde bir şeyler koptu. Başladığı gibi kabaca durdu ve titreyen bedenini onunkinden ayırdı.

Cole mırıldandığı bir yeminle yumruğunun tersini ağzına götürdü ve bakışlarını yere indirerek uzaklaştı. Utanç onun üzerine çöktü.

"Atını getir Jonet," diye sessizce emretti.

Jonet onu ağaçtan uzaklaşırken takip ederken bocalıyor gibiydi. "Atımı mı getireceksin?" diye tekrarladı, sesi yumuşak ve kuşkuluydu. "Belki de o öpücüğün ne anlama geldiğini bana anlattıktan sonra getiririm."

Cole yavaşça gözlerini onunkilere kaldırdı. "*O öpücük*, lanet olsun, bir dersti. Senin inatçılığından bıkmaya başladım Jonet. Bir dahaki sefere dediğimi yap ve lanet olası damadınla eve git."

"*Dediğini yapmak mı?*" diye yankılandı. Alaycı tonu iyice kaybolmuştu.

Cole onun öfkesini görmezden geldi. "Atını eyerle Jonet. Yemek **r a n d e v u n u z a** geç kalmanızı istemem. Lord Delacourt'un hassas sufle siz gelmeden düşebilir."

Ellerini öfkeyle iki yana açan Jonet ona ters ters baktı. "Seni inatçı, zorba pislik! Tüm mantığa meydan okuyacak kadar akılsızsın! Dahası, akşam yemeği randevum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Umurumda da değil."

"Şey, az önce sordun-!"

"Hatalarımdan biri daha, leydim! Artık bunu duymak istemiyorum."

"Peki, tamam-!" Yumrukları kalçalarına gitti.

Cole gözlerini kıstı ve ellerini göğşe doğru kaldırdı. "Evet! Güzel-! Şimdi bineğini getir."

Jonet başını birkaç metre ötede bağlı duran ata doğru eğerek, "Bir centilmenin onu benim için getireceğini söyleyebilirim," diye ısrar etti. Bakışlarını çelikleştirdi ve ona dikti.

"Sanırım, madam," diye cevap verdi soğuk bir şekilde, "bu konudaki birçok başarısızlığımı zaten tespit ettik." Ama Cole yumuşadı ve dizginleri kızın eline tutuşturduktan sonra atına doğru yürüdü.

"Cole," dedi Jonet bir an sonra onu eyerin üzerine kaldırırken. "Özür dilerim." Uzanıp onun omzuna hafifçe vurdu. "Senin gerçekten de zorba bir pislik olduğunu düşünmüyorum."

"Ama sadece inatçı mı?" diye homurdandı, sol çizmesini üzengisine sokup sert ifadesini korumaya çalışarak. "Ve *akılsız* olduğunu da unutmayalım."

Jonet'nin kaşları zarifçe kalktı. "Peki, canım, eğer ayakkabı arada sırada da olsa uyuyorsa-?"

Cole daha fazla bir şey söylemeye korkuyordu. Eve dönüş yolculuğu uzun ve sessizdi.

Cole ve Ellen Cameron o gece baş başa yemek yediler. Yemek son derece basitti ve Ellen'in ilk kez söyleyecek çok az şeyi vardı. Cole'a bir şeyden rahatsız olmuş gibi geldi ama sosyal becerilerinin bozulma hızı göz önüne alındığında, konuyu açmak akıllıca görünmüyordu. Üstelik konuşmak da istemiyordu. Gün ışığında Jonet'in neredeyse ırzına geçecek olması onu çok öfkelen-dirmişti. Ve Jonet'nin Delacourt'a gidip onunla baş başa yemek yeme cesaretini göstermesi. Her ikisi de skandaldı, ilki affedilemezdi.

Et yemeğinin üzerine Ellen nihayet gününden ve terzinin Stuart ve Robert'a yaptığı ziyaretten umutsuzca bahsetmeye başladı. Sonra tam meyveler servis edilirken sandalyesini aniden geriye itti ve elinin tersini alnına götürdü. Cole o akşam ilk kez ona baktı -gerçekten baktı-. Kendi sıkıntılarıyla ilgili tüm düşünceleri bir anda uçup gitti.

Ellen'in yüzü ürkütücü derecede solgundu ve alnında ince bir ter pırıltısı belirmişti. "İzninizle, Yüzbaşı Amherst," dedi kararsızca, "müsaadenizi rica edeceğim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Cole hemen sandalyesinden fırladı ve uşağı çağırmak için parmaklarını şıklattı. Ciddi bir endişe içinde masanın etrafında döndü ve Ellen'in alnına hafifçe dokundu. "Ateşler içinde yanıyor, Cox," dedi sessizce. "Hemen Bay Donaldson'ı çağır."

Ama işler hızla kötüden daha kötüye gitti. Donaldson onlara yardım edemedi. Çeyrek saat önce kendi yatağına yatmıştı. Aşçı, bulaşıkçı ve ayakkabı boyacısı da hemen onu takip etmişti. Nanna, Cole ve uşaklar su ibrikleri ve lazımlıklarla merdivenlerden aşağı yukarı koştururken, Jonet'in de gitmesiyle ev kısa sürede kaosa sürüklendi. Ancak tüm bu hastalıkların arasında Cole'un içini yakıcı bir korku kemirmeye başlamıştı.

Tüm bu kargaşanın ortasında Cole, Nanna'yı bir tarafa çekmeyi başardı. Yaşlı kadın sarsılmış ve yorgun görünüyordu. Cole'un kendisi de içinden geçen panikten başka bir şey hissedemeyecek kadar dehşete kapılmıştı. Savaştan beri kolera görmemişti ama belirtilerini çok iyi biliyordu ve eğitimsiz gözlerine bu durum tehlikeli bir şekilde koleraya benziyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Nanna'ya sessizce, bir yığın çamaşır taşıyan soluk benizli bir hizmetçi hızla yanından geçerken. "Bir fikrin var mı?"

Zahmetle nefes alan yaşlı kadın başını salladı ve önlüğünden bir mendil çıkardı. "Söyleyemem, efendim," diye cevap verdi, ellerini silerek.

kaş. "Ama ne olursa olsun, çok hızlı."

Cole biraz telaşla mendiline baktı. "Aman Tanrım, sen-?"

Nanna yine başını salladı. "Hayır, ben yeterince iyiyim ama bir hekime çok ihtiyacımız var. Bununla başa çıkamam."

Cole bir an için bunu düşündü. Ellen onlara yardım edemeyecek durumdaydı ve evdeki hiç kimse Mayfair'de kendisinden daha uzun süre yaşamamıştı. İçlerinden herhangi birinin yerel doktorları tanıdığından oldukça şüpheliydi. Ama her zaman Lauderwood'un arkadaşı Dr. Greaves vardı. Yarım milden daha kısa bir mesafede oturuyordu ve eve daha önce de gelmişti. Cole hemen, daha iyi düşünmeden, yoldan geçen bir uşağı durdurdu ve Dr. Greaves'i getirmesi için acil bir emir verdi, adresini sadece "Harley Sokağı" olarak verdi. Korkmuş adam kendisine söyleneni yapmak için hızla uzaklaşırken, Cole dikkatini Nanna'ya verdi.

Sesini fısıltı halinde tuttu. "Zehir olabilir mi?"

Nanna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Och! Ne tür bir hayvan böyle bir şey yapabilir?" Belli ki Cole gibi o da bunu düşünmek istemiyordu. "Oh, *umarım* sadece kanlı bir akıdır, gerçi Tanrı biliyor ya bu yeterince kötü olurdu!" Yaşlı kadın mendilini düğümledi ve Cole'a biraz umutsuzca baktı. "Çocuklar-?"

Cole bir şekilde çocukları Stuart'ın odasına hapsetmeyi ve kapıyı koruması için bir uşak görevlendirmeyi akıl ettiğini açıkladı. Ancak bir saat sonra, uşaklardan biri hastalanıp yerine bir başkası aynı şeyi yapınca, gerçek panik Cole'un içini kemirmeye başladı.

Lanet olsun! Jonet ona ihtiyaç duyduğunda neredeydi? Delacourt'la baş başa yemek yediği düşüncesi -eğer gerçekten de yapmak için gittiği tek şey buysa

-yeterince acı vermişti. Ama şimdi tüm ev halkı hastalanıyordu ve Cole'un ne yapılması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Çok geçmeden salon hizmetçisi Agnes yere yığıldı ve Cole onu dikkatle arka merdivenlerden çatı katındaki odasına taşıdı. Çocukların ve hatta belki de kendisinin hastalanması an meselesiydi. Donaldson ve uşakların yarısı yatarken, o zaman ne olacaktı? Evi kim koruyacaktı? Nanna'yı yine koridorda durdurdu.

"Nanna," dedi ısrarla, "son iki günü düşünmeni istiyorum. Evimize hiç yabancı girdi mi? Bir kısmımıza yemek verilip diğerlerine verilmedi mi?" Yaşlı kadın sadece gözlerini kırptırdı. "*Düşün,*

Nanna!" diye ısrar etti. "Aramızda kimlerin hastalanabileceğini ve kimlerin sağlıklı kalabileceğini belirlemeye çalışıyorum. Eğer bunu belirleyemezsek, korkarım çocukları evden çıkarmamız gerekecek."

"Yabancılar mı?" Nanna dudaklarını kararsızca yaladı, sonra başını salladı. "Evet, baca temizleyicisi iki gün önce buradaydı. Sokağın karşısındaki aşçı Bayan Trelawney de dün Cook için kaymak istedi." Yaşlı kadın durakladı. "Bildiğim kadarıyla hepsi bu kadar."

Dr. Greaves ne kadar da çabuk gelmişti. Her hastayı sırayla gördükten sonra Cole'la koridorda buluştu. Birlikte salona geçtiler ve Cole iki kadeh konyak doldurup doktora bir sandalye gösterdi. Yaşlı adam yorgun bir bakışla siyah deri çantasını yere bıraktı, kadehi aldı ve derin bir iç çekerek sandalyeye çöktü. "Burada çok hasta bir ev halkınız var, Kaptan Amherst," dedi hüzünle. "Hanımefendiyi önümüzdeki birkaç günün gerçekten çok önemli olacağı konusunda uyarmalısınız."

Cole sandalyesinde öne doğru kayarak konyak bardağını dizlerinin arasına sıkıştırdı. Şimdi sormak zorunda kalacağı sorudan hiç hoşlanmamıştı. "Lütfen Doktor, bilmem gerek, bunun zehir olma ihtimali var mı?"

"Zehir mi?" Doktor boğumlu elini yüzünde gezdirdi. "Ne tuhaf bir soru. Ama sanırım, bu koşullar altında . . ." Greaves sözlerinin dağılmasına izin verdi.

"Şey-?" Cole sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı. "Olabileceğini mi söylüyorsun?"

Doktor yavaşça başını salladı. "Normalde böyle bir şey asla aklıma gelmezdi Kaptan. Ve doğrusu, bunu asla bilemeyebiliriz. Ama belirtilere bakarak bir tahminde bulunmam gerekirse, basit bir dizanteri vakasıyla karşı karşıya olduğumuzu söylemem gerekir."

"Dizanteri mi?"

Doktor ciddiyetle başını salladı. "Evet, bu konuda gerçekten *basit* bir şey olduğundan değil, dikkatinizi çekerim. Yine de, eğer kurbanlar sağlıklıysa, hayatta kalmamaları için hiçbir neden yok."

Elinde hâlâ kadehi olan Cole sandalyesinden sıçradı ve yerde volta atmaya başladı. Çocukların güvende olduğundan emin olmalıydı. Topuklarının üzerinde döndü ve dikkatle Greaves'e baktı. "Genç Lord Mercer ve kardeşinin üst katta olduğunu anlamalısınız Doktor. Sizin de bildiğiniz gibi

Bu evde zehirlenme olasılığı çok yüksek. Bu çocukların güvende olduğuna dair güvence vermelisiniz."

Greaves üzüntüyle başını salladı. "Buna söz vermek aptallık olur efendim. Herhangi bir şey olabilir; zehir, bozulmuş yemek, hatta bir salgın hastalık. Keşke aksini söyleyebilseydim ama söyleyemem."

Cole konyasının son damlasını da hızla içtikten sonra kadehi bir şangırtıyla yere bıraktı. "O halde izninizi rica ediyorum efendim. Yapmam gereken işler var. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Cole ve Nanna'nın Cole'un devasa bavulunun içindekileri boşaltmaları, sonra da uzun bir yolculuğa yetecek kadar giysiyle doldurmaları on dakikadan az sürdü. Sandığı aşağı indirmeyi başardığında Jonet'in seyahat arabası Brook Sokağı'nda bekliyordu. Sonra, son anda, Cole aceleyle merdivenleri geri çıktı, masasının üst çekmecesinin kilidini açtı ve orada sakladığı tabancaları çıkardı. Ama bu barış zamanıydı, savaş değil. Onları yanında taşımakla kendini son derece aptalca hissetmişti. Jonet'nin arabacısının silahlı seyahat etme alışkanlığı olduğuna şüphe yoktu ve muhtemelen arabanın içinde kılıfında dolu bir tabanca vardı. Yine de kendine engel olamadı. Onları heybesine tıktırdı, tüm içgüdüleri bunun bir savaş olduğunu haykırıyordu. Ama daha önce yaptığı savaşların aksine, düşman bilinmiyordu.

Aşağıdaki sokakta arabacı iki portmanto yüklüyordu ve Cole'la birlikte bagajı kaldırdılar. Mucizevi bir şekilde, ahır personeli hastalıktan kurtulmuş görünüyordu. Ama Cole işini şansa bırakmamış ve arabacı hariç herkesin uzak durmasını emretmişti. Son deri kayış da gerilirken, Nanna çocukları evden çıkarıp bekleyen arabaya bindirdi. Cole sessizce arabacıya Lord Delacourt'a gitmesini emretti.

Ve gittiler. Araba Brook Sokağı'nda yavaşça ilerliyor, Delacourt'un evinin bulunduğu Curzon Sokağı'na doğru hızlanıyordu. Yapmak üzere olduğu şeyin utancı Cole'un kanını dondurdu. Belki de gerçekten delirmişti. Belki de Delacourt sonunda küstahlığının hesabını soracaktı. Ama elbette Cole'un onurunu feda edip onu reddetmesi gerekecekti, çünkü şu anda gururundan çok daha önemli dertleri vardı. Küçük, uykulu bir ses düşüncelerini böldü.

"Efendim," diye başladı Stuart, sesi ciddiydi, "nereye gidiyoruz?"

Cole boğazını dikkatle temizledi. "Evet beyler, bu bir sürpriz olacak." *Evet, hem de çok büyük bir sürpriz, diye ekledi içinden. Özellikle de benim için.*

"Ah, biliyordum!" diye araya girdi Robert, doğruldu ve neşeyle ellerini çırpı. "Bu benim doğum günüm için bir sürpriz, değil mi? Biliyordum- ah, annemle senin ünlü bir şey yapacağınızı biliyordum!"

"Doğum günün mü?" Cole beceriksizce cevap verdi.

Arabanın içindeki loş ışıktaki Cole, Stuart'ın kendisine doğru yan gözle baktığını görebiliyordu. "Gelecek hafta," dedi sessizce, Cole'un dile getirilmemiş sorusuna cevap olarak. Çocuk her zamanki gibi kandırılmayacak kadar zekiydi ama gözleri güven veriyordu.

Robert hâlâ gevezelik ediyordu. "Oh, evet! Gelecek Perşembe sekiz yaşına basacağım!" diye devam etti. "Ve gerçekten harika bir sürpriz olmasını diliyor, umuyor ve bunun için dua ediyordum. Ve eve tıklıp kalmaktan çok sıkıldığım için, bir kır gezisi için dua etmeye karar verdim. Her şeyden çok istediğim şey bu, ata binebileceğimiz ve oynayabileceğimiz bir yere gitmek. Ve biz de oraya gideceğiz, değil mi Kuzen Cole?"

"Taşraya mı?" diye yankılandı Cole.

Robert sırtarak başıyla onayladı. "Oh, evet. Biliyorum. Nanna'nın Kildermore'a gideceğimiz zaman yaptığı gibi giysilerimizi hazırladığını gördüm. Yine İskoçya'ya mı gidiyoruz efendim? Yoksa başka bir yere mi?"

Cole bir an tereddüt etti. "Başka *bir yerde*," diye belli belirsiz cevap verdi.

Şu ana kadar nereye gidecekleri konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etmek Cole'u oldukça şaşırtmıştı. Sadece Nanna'ya Londra'dan güvenli bir şekilde çıkar çıkmaz haber göndereceğine söz vermişti. Çocukları evden çıkarmak konusunda o kadar çaresizdi ki, Mercer House'dan *uzaklaştıkları* sürece nereye gittiklerinin pek önemi yok gibiydi.

Onları Brighton'a göndermeyi hayal meyal düşünmüştü ama orada çok kolay tanınırlardı ve Cole, Jonet'in itibarını daha da zedelemekten onlarla kalamazdı. Göller Bölgesi vardı ama orası da çok uzaktı. Yine de turistlerin birkaç haftalarını görece bir bilinmezlik içinde geçirebilecekleri, uygun hanları olan yüzlerce şirin küçük köy vardı. Ama aniden, tüm bu kötü şekillenmiş fikirler arabanın penceresinden uçup gitti ve Cole nereye gideceklerini biliyordu. Eninde sonunda gitmesi *gereken* yere. Ne meraklı gözlerin ne de dedikoducu dillerin olmayacağı bir yere.

Elmwood'a gideceklerdi. Elmwood otobüsle bir günlük mesafeden biraz daha uzaktaydı ama yine de Londra'dan zaman ya da mesafeyle pek ilgisi olmayan bir şekilde uzaktaydı. Kesinlikle, daha güvenli bir yer olamazdı.

bir çocuk için hayatın tadını çıkarabileceği bir yer. Bunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi. Hayatının ilk on bir yılı orada tam bir çocukluk mutluluğu içinde geçmişti. Emin olmak için, bunu yapmak istemiyordu. Bir zamanlar Rachel'la paylaştığı eve dönmeye ya da geride bıraktıkları anılarla yüzleşmeye hazır olduğundan hiç emin değildi. Yine de, başka hangi alternatif kalmıştı ki?

Onu mu? En azından bu şekilde yalnız gitmek zorunda kalmayacaktı.

Yapabilir miydi? *Evet*. Ama bu karar onu aşırı derecede yorgun ve garip bir şekilde, uzun zamandır hissetmediği kadar yalnız hissettirdi. Cole yavaşça başını kadife koltuklara yasladı ve gözlerini sıkıca kapattı, iyi sallanan arabanın gümbürtüsünü ve sallanışını hissetti. Birdenbire sertçe sola doğru savruldu ve Cole bakmadan Curzon Sokağı'na keskin bir dönüş yaptıklarını anladı. Dehşet soğuk, ölü bir ağırlık gibi içine çökmüştü. Ev hızla yaklaşıyordu. En şık evlerde bile akşam yemeği çoktan bitmiş olmalıydı. Jonet şimdi ne yapıyor olabilirdi?

Cole gözlerini daha da sıkı kapattı, bildiğinden çok korkuyordu. Ve acıyordu. Oh, Tanrım evet. Acıtıyordu. Ama gerekirse onu bundan bile rahatsız edebilirdi. Ve kendisini öldürse bile kıskançlığı, öfkeyi ve acıyı kendinden uzak tutacaktı. Ama öfkelenmeye ne hakkı vardı? Bazıları Jonet'e sadakatsiz diyebilirdi. Ne var ki o, öğleden sonraki çirkin sözlerine rağmen bunu yapamazdı. Jonet aceleci, tutkulu ve son derece şehvetliydi ama bir zamanlar inandığı gibi ahlaksız değildi. Bu gece nerede olduğuna gelince, Jonet ona yatağında Delacourt'un yerini alma hakkını açıkça teklif etmiş, o da bunu reddetmişti. Bu onun seçimi idi. Şimdi Delacourt'la ilişkisini sürdürdüğü için ona kızamazdı. Onun yaşam tarzı gerçekten de onu ilgilendirmiyordu.

Yoksa öyle miydi? Belki de ruhu onu ilgilendiriyordu. O atanmıştı, değil mi? Tanrı'ya bir söz vermişti -her ne kadar her zaman yerine getirmemiş olsa da. Gerçekte, kötü bir şekilde yoldan sapmıştı. Değersiz olduğunu kanıtlamıştı. Ama hiç kimsenin günahsız olmadığını kendine hatırlattı. Ve bir cemaate katılmamış olması, elinden geldiğince başkalarına doğruluk yolunda önderlik etme görevini ortadan kaldırmıyordu.

Cole birdenbire tiksintiyle homurdanmak istedi. Gerçekten de doğruluk yolu! Evet, dün gece Jonet'in cenneti bulmasına yardım etmişti ama kullandıkları tek yol oturma odasından yatak odasına giden yoldu. Onu çıırılçıplak soymuş, vücudunu tanımaktan zevk almış -hem de çok zevk almıştı- ve sonra ...neden, evet- Jonet'le sevişmeyi *reddetmişti*.

dürüst bir kadın! Evlilikle ilgili sorusunun neredeyse kesinlikle retorik olduğu gerçeği pek de önemli değildi.

"Kuzen Cole?" Robert'ın uykulu sesi kasveti yarıp geçti.

Cole doğruldu ve elini hafifçe çocuğun dizine koydu. "Evet, Robert?"

"Sence Tanrı dualarımıza her zaman cevap verir mi?" diye mırıldandı.

"Dualarımız mı?" diye yankılandı Cole kararsızca. Avuçları terlemeye başladı.

"Doğum günümde kırlara gitmek için dua ettiğim zamanki gibi," dedi Robert, uykusuzluktan sesi titriyordu. "Demek istediğim, gerçekten çok ihtiyacımız olan bir şey varsa ve bunu ondan istersek, bize her zaman verir mi?"

Cole masum çocuğa zayıfça gülümsedi. "Ah, evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Gerçekten de öyle. Her zaman beklediğimiz şekilde olmasa da."

Sonra vagonun karanlığında Cole bir an durup Robert'ın sorduğu soruyu dikkatle düşündü ve kendi cevabının doğruluğu üzerine kafa yordu. Belki de orada temel bir gerçek vardı; neredeyse gözünden kaçan bir şey. Hatta çocuğun basit sorusunun ya da kendi yetersiz cevabının çok ötesine geçen bir şey.

Birden Stuart'ın yumuşak sesi düşüncelerini böldü. "Ülkenin tam olarak neresine gidiyoruz, efendim?" Sesi kuşkulu bir şekilde düştü. "Peki annem ne diyecek?" Tam o sırada araba yavaşlamaya başladı.

Cole sakince, "Seni evime götürüyorum, Stuart," diye cevap verdi. "Cambridgeshire'da. Ve şimdi anneni almaya gidiyorum. Eminim o da gitmek isteyecektir."

Cole, Delacourt'un görkemli şehir evine uzun boylu, kibirli bir uşak tarafından kabul edildi. Hizmetçi, efendisinin kapısının tokmağının böyle bir saatte bu kadar güçlü çalmasına şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Cole'un etrafını incelemek için bir saniyesi bile yoktu, çünkü tam o anda giriş holünün hemen ötesindeki misafir odasından zengin, kadınsı kahkaha sesleri yükseldi. Ve kahkahanın Jonet'e ait olduğu da aynı derecede açıktı.

En azından, diye düşündü Cole hayıflanarak, onları yemek sonrası içtikleri bir bardak konyaktan daha samimi bir şeyle rahatsız etmemiş olacaktı. Ne öfkesinin ne de kalbinin daha fazlasını kaldıramayacağı gerçeğini ancak şimdi tam olarak anladı. Bunun farkına varınca Lord Delacourt'un ön girişini oluşturan sert meşe levhayı yumruklamak istedi.

Ah, Tanrım! Buraya gelmemek ve kendini böyle bir şekilde küçük düşürmemek için neler vermezdi. Mağrurluğu şimdiden görebiliyordu,

Delacourt'un yüzünde hafif mizahi bir ifade vardı. Ama çocuklar önce gelirdi. Cole derin bir nefes aldı.

"Geç kaldığım için özür dilerim ama korkarım Lord Hazretleri'ni ve konuğunu rahatsız etmek zorundayım," diye söze başladı Cole ve kartını uşağın getirdiği küçük tepsiye bıraktı. "Bunu onlara verme nezaketini gösterirseniz, beni görmeye itiraz etmeyeceklerini düşünüyorum."

Uşak ona kayıtsızca baktı. "Çok üzgünüm efendim. Lord Delacourt evde değil."

Salondan daha fazla kadın kahkahası yükseldi ama Cole duyguları kaynamaya başlarken bunu fark etmedi bile. "Ne demek evde değilsin?" diye sordu Cole. "Onun burada olduğunu ve Leydi Mercer'ı eğlendirdiğini gayet iyi biliyorum."

Uşağın ağzı hafifçe aralandı ve Cole içeri alınmamayı beklemesi gerektiğini fark etti. Ama o anda önemli olan tek şey Jonet ile konuşmaktı. Delacourt ve onun laf ebesi hizmetkârlarının canı cehenneme. Cole salonun ortasında durup yalvarmayacaktı. Hele de zaman çok önemliken.

Kendisini durdurmak için hiçbir çaba göstermeyen uşak düşüncesizce itti ve koridordan geçerek misafir odasına doğru ilerledi. Kapılar, mavi ve altının zengin tonlarıyla zarif bir şekilde döşenmiş, iyi aydınlatılmış bir odayı ortaya çıkarmak için çoktan açılmıştı. Hemen içeride iki hizmetçi kahve servisini hazırlamakla meşguldü. Cole öfkesinden odanın beklediğinden biraz daha kalabalık olduğunu ve kahve servisinin iki kişi için oldukça cömert görüldüğünü fark etmedi.

Onun yerine küstahça odaya adım attı. Mavi ve fildişi halının geniş yüzeyinde gözleri hemen, özenle oyulmuş bir sandalyede oturan Jonet'e takıldı; yüzü büyüleyici ve belli belirsiz esprili bir ifadeyle parlıyordu.

"Affedersiniz, Leydi Mercer," diye söze başladı, sesi aşırı kalın ama kararsızdı.

Tam o sırada hizmetkârlar masadan kalktı ve üç çift geniş, kadınsı göz ona doğru döndü. Ama Cole daha Delacourt'un ortalıkta görünmediği gerçeğini özümseyemeden Jonet sandalyesinden kalkmış ve endişeyle ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Cole?" dedi endişeyle, yüz ifadesi sertti, elleri Cole'un ellerine uzanıyordu. "Cole, sorun ne-?" Yüzündeki tüm renk uçup gitmişti.

Cole omzunun ötesindeki uzakta, yaşlı ve iyi giyimli bir kadının güçlükle ayaĝa kalktığını belli belirsiz fark etti. Yanında, yaşı belli olmayan, sade görünümlü bir kadın yardım etmek için sandalyesinden fırladı. Kadın küçük ve soĝuk ellerini Jonet'in ellerine uzatırken Cole tüm dikkatini Jonet'e yöneltti. "Sorun nedir?" diye sordu kararsızca. "Söyle bana!"

"Sakin ol Jonet," dedi yumuşak bir sesle. " ocuklar iyi, ama özel olarak konuşmalız. Aslında koşullar buradan bir an önce ayrılmamızı gerektiriyor. Bu insanlardan özür dileyip gidebilir misin?"

Cole, Delacourt'un orada olmadığını ancak şimdi fark ediyordu. Gerçekten de alçak masanın etrafındaki sandalye düzenine ve masanın üzerine dizilmiş kahve fincanlarının sayısına yakından bakınca, insan onun hiç orada olmadığı sonucuna varmak zorunda kalıyordu. Cole birdenbire Vikont'un özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğini ve bu iki endişeli görünümlü kadının kim olabileceğı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Jonet bir elini onunkinden çekti ve yüzünü onlara döndü. "Leydi Delacourt, Bayan Branthwaite," dedi hızla, "sanırım merhum kocamın kuzeni Yüzbaşı Cole Amherst'i tanıma şerefine nail olmadınız. Cole, bu Leydi Delacourt, David'in annesi ve ablası Bayan Charlotte Branthwaite."

Yüzü ateşle kızaran Cole başıyla selam verdi ama Jonet hâlâ konuşuyordu. "Ve şimdi, sevgili hanımlar, beni mazur görmenizi rica ediyorum. Sanırım . .

." bakışlarını Cole'a çevirdi ve endişeyle onun yüzünü inceledi. " ocuklarımın bana ihtiya ı olduĝuna inanıyorum?"

Cole, Jonet'i odadan çıkarıp koridordan ařaĝıya doĝru itti ve geçerken uşaktan şalını kaptı. Az önce yaptıklarının hakaret sınırını açtığını biliyordu ama kendini çocuklara yeniden katılmak için çaresiz hissediyordu. Birkaç saniye sonra kendilerini  n merdivenlerde tek başlarına buldular. Jonet'nin arabacısı hevesle  ne atıldı ama Cole bir elini kaldırarak Jonet'yi biraz daha yakına çekti.

"Jonet, sana durumu hemen açıklamalıyım," dedi yumuşak bir sesle, gözleri loş ışıkta onunkileri tutuyordu. "Seni zorlamak ya da arkadaşlarına kaba davranmak istemem ama çocuklar arabada bekliyor."

Jonet'in kolunu tutuşu kasılmış gibi sıkılaştı. "Ama iyi olduklarını söylemiştin-"

"Evet ve öyle de kalmasını istiyorum," diye cevap verdi, ellerini hafifçe kadının omuzlarına koyarak. "Ama  z lerek söylüyorum ki neredeyse

Bu gece evdeki herkes hastalandı, ne yazık ki Bay Donaldson ve Bayan Cameron da bunların arasında."

Jonet nefesini sertçe içine çekti ama Cole konuşmaya devam etti. "Ne nedenini ne de sıradakinin kim olacağını biliyoruz. Dr. Greaves'i çağırttım ama o da hastalığın nedeninden emin olamıyor ve tedbiri elden bırakmamak için Nanna çocukları topladı, ben de onları götürdüm."

Jonet sanki görüşünü temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Anlamıyorum. Onları nereye götürüyorsunuz?" Sesinde yükselen bir korku vardı.

Cole onun omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "*Bizi*, Jonet," dedi nazikçe. "*Bizi* Cambridgeshire'a götürüyorum. Malikâneme. En güvenli yerin orası olduğunu düşünüyorum ama henüz kimseye söylemedim, Nanna'ya bile. Lütfen benimle geleceğini söyle."

Jonet'in yüz ifadesi gergindi. "Sen . . . zehir olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Cole başını salladı. "Hayır, aslında hem Nanna hem de Greaves bunun büyük olasılıkla dizanteri olduğunu düşünüyor. Cook'un bir arkadaşı dün eve kaymak getirmiş. Hiç yediğini hatırlıyor musun?"

Jonet güçsüzce başını salladı. "Hayır, bunu yaptığımı düşünemiyorum." "Peki ya çocuklar?" Cole ısrar etti.

"Hayır." Bu kez başını daha kesin bir şekilde salladı. "Hayır, çocuklar bunu umursamıyor."

Cole rahatladığını hissetti. Belki de hepsi buydu, sadece bir kazaydı. Hayal ettiği kadar karanlık bir şey değildi. Yine de artık böyle varsayımlarda bulunmayı göze alamazdı. "O halde bu planı kabul edecek misin Jonet?" diye sordu, sesi yumuşak, ağzı kulağına yakındı. "Benimle Elmwood'a gelir misin? Yemin ederim, seni güvende tutacağım. Hepinizi."

Jonet bakışlarını onunkilere kaldırdı ve Cole onun gözlerinde küçük bir umut parıltısı görebiliyordu. "Evet, ama çocuklar ... korkmayacaklar mı?"

Cole omuz silkti. "Stuart'ı kandırmayı umamayız. Ama Robert bunun doğum günü için sürpriz bir gezi olduğunu düşünüyor. Sanırım bu da iyi bir bahane olacaktır. Yerleştikten sonra ve hiçbirimiz hastalanmadıysak, bundan sonra ne yapmamız gerektiğine karar verebiliriz. Ya da belki doktor bize daha net bir yol gösterebilir."

Jonet sessizce başını salladı. Geriye kalan tek sorusu Ellen ve ekibinin sağlığıydı ve Cole onların olabildiğince iyi ve rahat olduklarına dair güvence verdikten sonra onu arabaya bindirdi. Kadın

Robert tarafından hemen karşılandı ve özel doğum günü hediyesi için coşkulu bir teşekkürle kendini onun kucağına attı.

Bayan Birtwhistle'in stratejik bir hata yaptığı

Loughton'ın dışındaki bir handa geç ve huzursuz bir gece geçirdikten sonra öğleden sonra Cambridgeshire'a geçtiler ve çay saatinde Jonet, Cole'un arabacıya Cambridge'i doğuya doğru geçmesini söylediğini duydu. Rotaları onları kırsal kesimin derinliklerine, Jonet'in boğazında sert ve boğucu bir şeylerin şişmesine neden olacak kadar huzurlu bir araziye götürdü.

Cole, Londra'dan ayrıldığından beri ara sıra yaptığı gibi şimdi de dışarıdaki kutuya biniyordu. Ancak içeride, vagonun sınırları çocuklara zarar vermeye başlamıştı. Jonet başlangıçta herhangi bir hastalık belirtisi var mı diye endişeyle onları izlemiş, bir şey çıkmayınca da teşekkür duası göndermişti. Aslında tam tersi olmuştu, çünkü kısa sürede meraktan kabadayılığa terfi etmişler ve şimdi de hızla kavgacı olmaya yaklaşmışlardı.

Gün sıcaktı ve daha fazla yağmur vaat ediyordu. Jonet'in başı ağrıyor, midesi bulanıyordu ve çocukların davranışları kötüleştikçe iki kez yolculuğu iptal etmekle tehdit etmişti ki bu gerçekten de bir seçenek değildi. Cole bunun kesinlikle gerekli olduğunu düşünmeseydi onları buraya getirmezdi -ve ona bu kadar yakın bir yere isteyerek seyahat etmezdi.

Aslında Cole son birkaç gündür ondan özenle uzak duruyordu ve aralarında geçen neredeyse her şey tamamen onun manevraları sayesinde olmuştu. Cole'u önce yatağına çağırmış, sonra da ona St. John's Wood'a kadar eşlik etmesi için yalvarmış, Cole ise her ikisini de gerçekten istemeden yapmıştı.

Ama şimdi, ona böyle bir fırsat vermemek için oldukça dikkatli davranıyordu. Dün gece handa Cole hem kendisi hem de çocuklar için tek bir büyük oda tutmuş, koridorun sonunda stratejik olarak yerleştirilmiş bir odada ısrar etmişti. Gece boyunca o ve arabacı dönüşümlü olarak odanın tek kapısının önünde nöbet tutmuşlardı. Nerede uyudukları ya da uyuyup uyumadıkları Jonet için bir muammaydı.

Dahası, adamın arabasının armalarını gizlice örttüğünü ve onları takma bir isimle kaydettirdiğini de fark etmemişti. Merak ediyordu, o sessiz ve kendinden emin haliyle başka ne yapmıştı? Onunla tartışmamayı öğrenmişti. Aslında, bu yolculuk için Cole'un hızlı güvenine teşekkür etmeliydi ve seyahat etmek sinir bozucu olsa da

Jonet şu anda onun yaptığının en iyisi olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ve doğrusu, onun evini görmek için akıllıca olandan çok daha fazla istekliydi.

Tam o anda Robert, Stuart'ın kaburgalarına, son konakladıkları handa çömlekçi çocuktan kopardığı, keskin bir şekilde yontulmuş sopayı saplamayı başardı. Stuart'ın ardından gelen çığlığı ve Jonet'in öfkesi arabanın sallanarak durmasına yetti. Cole bir anda yere düşmüş ve kapıyı açmıştı.

"Dışarı!" diye bağırdı, kaşları gergin bir düğüm halindeydi. "Dışarı, sizi serseriler! Bu kadar yeter. Sandığın üzerine çıkın ve annenizi rahat bırakın, yoksa yemin ederim ikinizin de derisini yüzerim."

Stuart yüzünü buruşturdu. "Ama efendim, o başladı-" "Başlamadı!" diye araya girdi Robert hızla.

"Ben de!" diye ısrar etti Stuart, kardeşinin kaburgalarına dirsek atarak.

Cole'un çenesi seğirdi. "Umurumda değil!" diye kükredi, bir eli inatla kalçasında dururken diğer eli şiddetle gökyüzüne doğru kalktı. "Kutunun üzerine çıkın! Kendinizi şanslı sayın. En azından bakacak bir şeyiniz olacak."

Çocuklar kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırarak dışarı çıktılar ama bu sahte bir dindarlıktan başka bir şey değildi ve Jonet bunu biliyordu. Kutunun üstüne oturma fırsatı çok nadir bulunan bir şeydi. Cole karşıdaki koltuğa yerleşip bir elini rüzgârda savrulan saçlarında yorgun bir şekilde gezdirirken Jonet dudaklarına yayılan gülümsemeyi bastıramadı. "Onların ekmeğine yağ sürdün, biliyorsun," dedi sakince.

Koç ileri atıldı ve çocuklar sevinçle ciyakladılar. Cole biraz savunmacı bir tavırla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım yaptım," diye itiraf etti sonunda, sesi yumuşamıştı. "Ama bu, seni perişan etmelerinden iyidir."

Cole'un sesi çok tatlı, çok içten geliyordu. Jonet bunun ona neden böyle şeytani bir ilham verdiğini ve gururunu unutturduğunu bilmiyordu. "Çok iyisiniz, efendim," dedi sakince, eldivenli ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağında kavuşturarak. "Pratik ve zeki olmanızın yanı sıra son derece de çekicisiniz. Evlilik teklifimi tekrar düşünmeyeceğinizden tamamen emin misiniz?"

Cole, sanki kadın kendi kriket sopasıyla kafasına vurmuş gibi hem afallamış hem de şaşırmış görünüyordu. "Ah, Tanrı aşkına, Jonet!" diye mırıldandı, koltuğa biraz daha gömüldü ve kuşatılmış bir adam gibi görünüyordu. "Şimdi olmaz-! Her şeyden önce olmaz! Yemin ederim, doğru dürüst düşünemiyorum."

"Pekâlâ, *şimdi olmaz*," diye kolayca kabul etti. "Bunun uygunsuz olacağını kabul ediyorum. Ama *şimdi* değilse ne zaman?"

Cole şaşkınlık içinde ona baktı. "*Ne zaman?*" diye sordu, hem mantığı hem de öfkesi açıkça yıpranmıştı. Jonet tamamen masummuş gibi davrandı. "Benimle *ne zaman* evlenmek isteyebilirsin?"

Yaşadığım sürece her lanet günün her lanet dakikası, diye düşündü Cole karanlık bir şekilde. "Jonet, evlilikten bahsettiğini hatırlamıyorum, *sadece gerekli* bir tedbir olarak bahsetmiştin. Anladığım kadarıyla *bir ilişki* istiyorsun - cazip olsa da kabul edemeyeceğim bir teklif."

Jonet aniden yere baktı ve eteklerinin pililerini dikkatle yeniden düzenlemeye başladı. "O halde *şimdi* sana soruyorum," dedi sessizce. "Her zaman seninle evlenmek istemişimdir. İşte! Kalbimi önlüklerinizin altına attım! İstersen beni kullan ve bir kenara at."

"Jonet, ciddi ol," diye fısıldadı, başını kaburgalara yaslayarak. "Benimle evlenmek istiyor olamazsın." Jonet bariz bir hayal kırıklığı içinde yumruğunu kadife mindere vurdu. "Ah, Tanrı aşkına, Cole!" diye homurdanarak sabırsızca ona doğru eğildi. "Parlak bir zekâyâ sahip olman gerekiyor ama ne istediğim hakkında hiçbir fikrin olmadığını düşünmeye başladım!"

Aniden araba keskin bir şekilde sarsıldı, sol tekerlek derin bir çukura çarptı ve Jonet'i koltuğunun kenarından sıçrattı. Cole içgüdüsel olarak onu sabitlemek için uzandı ve hafif bedenini yerden kaldırdı. Uzun, zamansız bir an boyunca yüzleri neredeyse birbirine değiyordu, ta ki Cole'un gözleri yavaşça Jonet'in göğüslerinin kabarıklığına kayana kadar. "İki gece önce ne istediğini biliyordum," diye usulca meydan okudu, kelimeler alçak ve boğuktu. "Öyle değil mi?"

Jonet kirpiklerini indirip yüzünü onunkilere çevirerek, "Ah, evet," diye itiraf etti. "Kesinlikle öyle yaptın."

Daveti daha bariz olamazdı ve Cole onun alt dudağının beklentiyle titremesini izlerken, Cole'un dikkatle bilenmiş otokontrolü menteşelerinden fırladı. Yakıcı kıskançlığı, acı veren yalnızlığı ve sonsuz gibi görünen umutsuzluk ve arzu dolu günlerin hepsi patladı, eridi, sonra sıcak ve bastırılmaz bir şeye dönüştü. Jonet'in kıyafetine aldırmadan onu kucağına aldı, ipek elbisesini üzerine bastırdı ve şapkasını yere düşürdü.

Öpüşme ilk andan itibaren açık ve şehvetliydi. Dudakları onun dudaklarının altında açılıp onu hevesle öpüşmeye davet ederken, arzu adamın karnından dizginlenemez bir şekilde yükseldi.

kendini acilen ona sundu. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Son birkaç saat Cole'u neredeyse deliliğe sürüklemişti. Kadının ağzının içine girmiş, onu almak, ona sahip olmak, onları asla ayıramayacakları bir şekilde birleştirmek için can atıyordu.

Cole sinsice ona sarıldı, dillerini, kollarını ve görünüşe bakılırsa ruhlarını birbirine doladı, ta ki tüm bilinçli farkındalığı Jonet olana dek. Onu istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun ama kanı hızla akıyor ve vücudu bu istekle zonkluyordu. Ve ne kadar yanlış ya da tedbirsiz olursa olsun, onun kendisinden isteyebileceği herhangi bir şeye hayır diyebileceğinden artık emin değildi. Ve böylece Cole daha derinlere kaymasına izin verdi, araştırdı, keşfetti ve Jonet'in ihtiyaçla inlemesine neden oldu. İnce siyah eldivenlerinin arasından elleri sıcak ve talepkârdı, erimiş ısı gibi üzerinde akıyor, ona dokundukça arzusunun ürpertilerini kovalıyordu. Aceleyle, cesaretle onu öptü, nefesi sert ve hızlı geliyordu.

Güzel cennet, ama onu tanımak çok kolaydı. Bir erkek asla körü körüne onun ne istediğini merak ederek hayal kırıklığına uğramazdı. Ve Jonet'in eli uyluğunun iç kısmına doğru kayarken, onun kendisinden ne istediğinin çok açık olduğunu fark etti. Ne yazık ki bu, seyahat otobüsünün sınırları içinde ona verebileceği, hatta verebileceği bir şey değildi. Yine de her zaman bu gece vardı. *Ama bu gece Elmwood'da olacaktı.*

Sanki biri tutkusunun için için yanan korlarının üzerine bir kova nemli kum dökmüş gibiydi. Lanet olsun! Bir arabanın içindeydi. Jonet ve çocuklarıyla birlikte. Kuşkusuz birçok açıdan çok tehlikeli bir durumdaydı. Ve birkaç mil sonra, gerçekten gitmek istemediği tek yer olan Elmwood Malikânesi'ne varacaklardı.

Cole yavaşça geri çekilmeye başladı ve Jonet'i kendisinden biraz uzaklaştırdı. Son bir titrek öpücükle ağzı isteksizce onunkini terk etti, eli yüzünü kavradı, böylece bakışlarını onunkinden ayıramadı. Kızın gözlerinde gördüğü acı her şeyi anlatıyordu.

"Dur Cole," diye fısıldadı. "Aramızdaki şeyi inkâr etmeye çalışmayı bırak. İkimizin de en başından beri bildiği şeyi."

Cole yüzünü çevirmeye cesaret edememişti ama kadının da tahmin ettiği gibi ona bakmaya dayanamıyordu. "Peki neymiş o Jonet?" diye sordu usulca, gözlerini kapatıp zorlukla yutkunarak. "İkimizin de bildiği şey ne?"

"Birbirimize ihtiyacımız olduğunu," dedi isteksizce koltuğuna geri kayarak. "Birbirimiz için yaratıldığımızı. Birbirimizi sevdiğimizi."

Cole güldü, içi boş, acı bir sesle. "Beni seviyor *musun* Jonet? Beni tanıyor musun? Benimle bir hayatın nasıl olacağına dair bir fikrin var mı?"

Jonet'in yüz ifadesi birden hüznünlendi. "Peki hayattan ne istediğime dair bir fikrin var mı?" diye yumuşak bir sesle karşılık verdi. "Belki de bu daha iyi bir sorudur."

"Neyin olması gerektiğini biliyorum," dedi arabanın derinliklerine bakarak.

"Ya ben ne yapacağım Cole?" diye sordu, sesi onun ismine takılmıştı, "bütün bunlar bittiğinde ve sen hayatımdan çıktığında? Ve lütfen! Sana ihtiyacım olduğunda 'yanımda olacağına' dair o gereksiz saçmalıkları bana anlatmaya cüret etme. Artık dinlemeyeceğim, duydun mu?"

Cole yüzünü çevirip vagonun penceresinden geçen manzaraya baktı. Her köy, hatta inek ahırları ve kulübeler bile tanıdık geliyordu. Bu onun eve dönüşüydü ve yeşil, açık arazinin onu karşılaması gerekirdi. Kendini rahatlamış hissetmeliydi. Ama bunun yerine Cole, her şeyi geride bırakıp Whitehall'a süvarilere katılmak için gittiği günkü kadar kasvetli ve yalnız hissetti. "Belki de Delacourt'la evlenmelisin," dedi sessizce.

"Aman Tanrım!" Jonet'in kapalı yumruğu elbisesinin kumaşına çarptı. "Bütün bunlar bununla mı ilgili? Öyle mi? İkinizin beni delirteceğini düşünmeye başladım."

Cole pencereden dönüp ona kayıtsızca baktı. "Annesine ve kız kardeşine düşkün görünüyorsun," diye cevap verdi sessizce, sanki bu her şeyi çözmüş gibi.

"Ne-?" diye homurdandı. "Ailesine *düşkün* görünüyorum diye onunla *evlenmeli* miyim? Cole, onlarla whist oynuyorum! Onlarla dedikodu yapıyorum! Başka bir şey istemiyorum!"

Cole nazıkçe, "Onlar senin sınıfından, Jonet," diye karşılık verdi.

Oh, Tanrım. *Ona söylemek zorunda kalacaktı*. Söyleyebilir miydi? Jonet başka bir alternatif düşünemiyordu. Ona onsuz devam edemeyecek kadar çaresizce ihtiyaç duymaya başlamıştı. Yine de ona ne zaman güvenmeye başladığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu sevmeye. Ama bu yavaş ve amansız bir şekilde gerçekleşmişti ve şimdi, ayrı oldukları zamanlarda, bilinci onun ani, acı tatlı düşünceleriyle dolup taşıyordu.

Gözlerini kapattığında onu görüyordu. Sadece şimdi değil, uyanık olduğu her an. Ve rüyalarının çoğunda da. Cole, bir kitabın içinde kendini kaybetmişken gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. Cole, çocuklarının üzerine titizlikle eğilmiş, anlamsız bir şakaya gülüyor. Cole, onunla sevişirken, başı

Akılsız bir tutkuyla geriye atılmıştı. Bundan kaçış yoktu. Gücü, nezaketi ve zekası bir yana, adam yürürken, ata binerken ya da kusursuz erkeksi zarafetiyle kriket oynarken hareket halindeki bir güzellikti. Hayatını bu tür anılarla geçirmesi mümkün değildi.

Ona tekrar baktı, yüzü pencereden eğik bir şekilde giren yumuşak öğleden sonra güneşiyle yıkanıyordu. Ağaçların arasından geçerken ışık değişiyor, değişiyor, adamın güçlü ve sade güzelliğini önce gölgeliyor, sonra vurguluyordu. Onu hiç bu kadar yoksun, bu kadar yalnız görmemişti. Yine de uzanıp ona dokunma dürtüsüne direndi. Cole'un istediği bu değildi.

Peki ya Cole? Onun ihtiyaçları ve istekleri ne olacaktı? Belki de onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğini varsayarak çok küstahça davranmıştı. Tanrı onun, kendisi için cesurca savaşacak güçlü ve cesur bir adam olduğunu biliyordu. Ama belki de kendisi için, kendi şeytanlarına karşı değil. Dahası, Jonet onların birbirleri için yaratılmış oldukları inancından kaçamıyordu. Onun kollarında, neredeyse hiç şaşmayan çekingenliğinin çöktüğünü görmüştü. Onunlayken hem sert hem de şefkatli olabiliyordu, tam da onun ihtiyaç duyduğu şekilde, ama kendini onun içine bıraktığında onu ele geçiren vahşi terk edilmişliği de görmüştü. Ve sonrasında aralarından akıp giden huzuru hissetmişti.

Onu daha iyi bir insan yapmış ve tekrar olmayı özlediği masum kızın küçük bir parçasını ona geri vermişti. Ve onu gölgelerden çekip çıkarmış, yeniden tutku, öfke ve *evet-aşk* hissetmesini sağlamıştı. Neredeyse her yönden birbirlerinin tamamen zıttıydılar ama birbirlerini bütünlüyorlardı. Bu metafizik simetriyi, o derin duygusal tamamlanmışlık duygusunu en az onun kadar hissetmiyor muydu? Elbette hissetmeliydi! Yine de David aralarında duruyordu. Bütün bunlar hakkında ne diyecekti? Jonet onun kalbinin nerede olduğunu zaten bildiğinden şüpheleniyordu. Ve belki de bundan hiç memnun değildi. Ama David onun mutlu olmasını istiyordu, değil mi? Ve eğer bu Cole'un hayatında olması anlamına geliyorsa, o zaman David'in onun kararını kabul etmesi gerekecekti. Ama Cole kabul eder miydi? Kesinlikle bir açıklama yapmadan olmazdı. Yine de pek çok hayat mahvolma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ve yine de, David'le yaşadıkları onca şeyden sonra

-İnkâr, suçluluk ve nihayetinde başka hiç kimsenin anlayamayacağı derin ve bitmek bilmeyen bağlılık... Onun hayatında ilerlemesini istediğini biliyordu. Onun ötesine geçmesini ve kendisi için doğru olan adamı bulmasını.

Ve lanet olsun ki, yapmıştı. Oh, evet. Ve savaşmadan gitmesine izin vermeyecekti.

Cole, Jonet'in arabacısı ekibini yavaşlatıp onları yüksek tuğla kapı direklerinin arasından ustalıkla geçirmeden çok önce Elmwood'a dönüşü hissetmişti. Kapının kendisi açıktı ama küçük kapı kulübesi boş duruyordu. Herhalde bekleniyorlardı? Loughton'daki handan bir haberci göndermişti. Ama araba, gölgeleri üzerlerinden süpüren çift sıra yaşlı karaağaçların altındaki yolda ilerlerken Cole'un kalbi önseziyle doldu. Çıtırdayan çakıllar, atların toynaklarının ritmik sesi, hepsi endişesini artırmaya yarıyordu. Yüce Tanrım, bu korkunç bir hataydı. Buraya gelmemeliydi. Bir daha asla geri dönmemeliydi.

Aniden ileri uzandı ve camı indirdi, pencereden dışarı bakacakmış gibi ağırlığını kaydırdı. Jonet'in eli onu nazikçe durdurmak için uzandı.

"Orada değil Cole," diye fısıldadı Jonet usulca. "Görecek bir şey yok."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdi, koltuğuna doğru gerileyerek. "Rachel," dedi, ağzı neredeyse sessizce bu kelimeyi oluştuyordu. "Rachel

gitti, Cole. Nasıl hissettiğini biliyorum ama hayatının o kısmı sona erdi."

Cole, Jonet'e bunun kendisini hiç ilgilendirmediğini ve onun hissettikleri hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemek için ağzını açtı. Ama aslında Jonet onun istediğinden çok daha fazlasını biliyordu. Ve belki de bu onu fazlasıyla ilgilendiriyordu. Öyle miydi? Hayatını onun meselesi haline getirmek üzere miydi? Kendisini eski bir aşğın samimiyetiyle tanıyor gibi görünen bu kadına aptalca kalbini ve ruhunu açacak mıydı?

Sadece bilmiyordu. Ve şu anda bunu düşünmenin ötesindeydi. Ev artık çok yakındı. Araba gümbürdeyerek köprünün üzerinden geçti ve arabacının dar, dairesel araba yoluna doğru geniş bir kavis çizmeye başladığını hissedebiliyordu. Kutunun üzerinde tünemiş oturan çocukların mutlu çığlıklarını duyabiliyordu. Ve sonra yavaşça yuvarlanarak durdular.

Jonet'in arabacısı çocuklara yardım etmek için aşağı atladı ve Bayan Birtwhistle hızla ön merdivenlerden inerek, cılız kollarını iki yana açarak garaj yolunda durdu. Cole isteksizce kapıyı iterek açtı ve merdivenlerden aşağı indi. O zaman, hizmetçisini kollarının arasına alıp küçük bir dönüş yapmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Ne de olsa bunu bekliyor gibiydi. Kesinlikle bunu hak etmişti. Onu tanımış ve sevmişti.

ve son altı yıldır onu az ya da çok görmezden gelmişti.

"Ah!" dedi Bayan Birtwhistle nefes nefese, onu tekrar yere bıraktığında. "Bir daha eve dönmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştık efendim, ama bakın ne kadar yanılmışız! Oh! Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak!" Hizmetçi hevesli ve geniş bakışlarını çocuklardan, arabacısı tarafından aşağı indirilmekte olan Jonet'ye doğru kaydırды. Bir adım öne fırladı. "Ve lütfen hanımefendi, sizi ilk kutlayan ben olabilir miyim?"

Gözleri evin dış cephesinde gezinen Jonet hemen çenesini indirdi ve hizmetçiye tatlı tatlı gülümsedi. "Tebrik etmek mi?" dedi belli belirsiz.

Cole bunun geldiğini görmesi gerektiğini çok geç fark etti. Öne atılıp Bayan Birtwhistle'ın ağzına susturucu bir el atması gerekirdi. Bunun yerine

Bayan Birtwhistle ağzından şu sözleri kaçırınca donup kaldı: "Tebrik ederim hanımefendi! Bay Amherst'in bize asla yeni bir metres getirmeyeceğinden korkmaya başlamıştık. Hepimizin mutluluktan havalara uçtuğunu söyleyebilirim." Jonet'in ağzı bir an için kibarca açık kaldı. Sonra,

her zamanki gibi, soğukkanlılığı tüm gücüyle geri döndü. Zarif bir kahkaha attı ve arkadaşça öne doğru eğilerek yaşlı kadının kolunu okşadı. "Oh, sevgili Bayan Birtwhistle!" dedi hafifçe. "Bu konuda sizi uyarmalıyım ki

Bay Amherst'ten bir adım öndeler."

"Bir adım ... ileride mi?" Yaşlı kadın tedirgin görünüyordu.

"Gerçekten de hanımefendi, zekânız beni oldukça şaşırttı!" Jonet, Cole'a doğru alaycı bir bakış fırlattıktan sonra sesini samimi bir fısıltıya düşürdü. "Görüyorsunuz, gerçekten de ona şapkamı taktım ama henüz onu ikna edemedim."

Robert, Stuart'la birlikte okşadıkları şişman ve hamile olduğu her halinden belli olan kediden başını kaldırarak belli belirsiz, "Ne tür bir şapka anne?" diye sordu.

"Aman Tanrım!" dedi kahya, dikkati tekrar Cole'a yönelmişti. "Ama mesajınızda-" Biraz umutsuzca önlüğünün ceplerini karıştırmaya başladı. "Tam buradaydı ve ben de ... şey, bir hanımefendi ve çocuklarının evde misafir edileceğini yazdığını düşünmüştüm ... ve sanırım sizin ne demek istediğinizi yanlış anladık ve ..."

Cole elini hafifçe Bayan Birtwhistle'ın koluna koydu. "Mesajımda ne yazdığını ancak Tanrı bilir hanımefendi," dedi yatıştırıcı bir sesle. "O kadar aceleyle yazdım ki, tek istediğim size nezaket gösterip

gelişimizin yakın olduğunu biliyordum. Ve eminim ki bu kadar kısa sürede elinizden gelen en iyi şekilde hazırlandınız."

Onun sözleri zavallı Bayan Birtwhistle'ı daha da üzmüşe benziyordu. "Ah!" dedi, bir eli dehşet içinde ağzına gitti. "İkinci kattaki aile odalarını da hazırladım."

"İkinci kat mı?" diye araya girdi Jonet, arabacısı bavulları indirmeye başlarken. "Bunun iyi olacağına eminim. Her zaman iki sayısının çok şanslı bir sayı olduğunu söylerim, değil mi canım?" Parmaklarını Cole'un dirseğinin altından geçirdi ve ona muhteşem bir gülümseme daha attı.

Hizmetçi başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama Cole sadece başını salladı. "Bayan Rowland haklı, Bayan Birtwhistle," diye araya girdi, üzerinde anlaştıkları ismi kullanarak. "İkinci kattaki süt yeterli olacaktır."

Cole yetersiz ev personeli ile yeniden tanışmayı bitirdiğinde saat neredeyse beşti ve Moseby ile emlak işlerinin durumu hakkındaki görüşmelerini tamamladığında saat altıya yaklaşıyordu. Genel olarak, Moseby ve kiracıları onun yokluğunda işleri yoluna koymayı başarmışlardı ama yıllarca süren ihmalden sonra, pek çok acil sorun Cole'un kişisel ilgisini gerektiriyordu. Zaman zaman, bu kadar uzun süre uzak kalmasının hikmetini sorgulamasına neden oluyordu.

Artık acilen ahırlara ve tahıl ambarlarına ihtiyaç vardı. Bir kış daha geçmeden kiracıların evlerine yeni çatılar yapılması gerekiyordu. Çiftlik hayvanlarına yeni kan verilmesi gerekiyordu ve gelecek sezon için drenaj ve ekinler konusunda bazı ciddi kararlar alınması gerekiyordu. Cole'u Elmwood'da bir öğleden sonra bile tatil yapmadan bir yıl boyunca tutmaya yetecek kadar iş varmış gibi görünüyordu. Burada. Anılarıyla baş başa. Bu ürkütücü bir ihtimaldi.

Babasının eski çalışma odasının kapısı Moseby'nin arkasından kapanırken, Cole odayı geçerek pencerenin yanındaki masaya gitti ve bir ölçü konyak doldurdu. Bakışları aşağıdaki manzaraya kaydı -mükemmel biçilmiş çimenlere, gül bahçesinin zarif simetrisine, şimşir ağacından yüksek bir çitle çerçevelenmiş neşeli beyaz kemere- ve belli belirsiz Rachel'ı düşündü. Onu ne kadar çok izlemişti, sessiz ve yalnız haliyle o bahçede gezinirken?

Uzun bir süre pencerenin önünde durdu, kadehindeki kehribar rengi sıvıyı döndürdü ve hem gerçek hem de hayali gölgelere baktı. Ama bu işe yaramayacaktı. İmgelemi uzaklaştırmaya çalıştı. Açık camın arkasından kokuları derin derin solumasına izin verdi.

sıcak şimşir ağacının, taze çimenlerin ve yeni sürülmüş toprağın hala oldukça rahatlatıcı olduğunu biraz da şaşkınlıkla keşfetti. Oh, evet. Çok uzun zamandır uzaklardaydı. Çok fazla şeyi bakımsız bırakmıştı, belki de kendi kalbi ve ruhu da bunların arasındaydı.

Birdenbire kadınsı bir kahkaha çığlığı sessizliği yırttı ve Cole'un gözleri bahçenin uzak bir köşesinde duran küçük ahşap kemere kaydı. Arkasında, genç Stuart annesini zorla çalılıkların arasından çıkarıyor gibi görünüyordu. "Buldum seni, buldum seni!" diye zafer çığlıkları atıyordu. "Adil ve dürüstçe, anne! Şimdi Robin ve ben saklanırken sen aramalısın!"

Ama Jonet'in kaderini bir hanımefendi zarafetine yakın bir şekilde kabullenmek istemediği anlaşıyordu. Hâlâ kıkırdayarak ona güçlü bir şekilde direniyordu. Hızla dökülmekte olan saçlarından bir şimşir dalı sarkıyordu ve etekleri toz ve örümcek ağlarıyla doluydu. Siyah elbisesinin eteği kuru bir dala takılmış, güzel bir ayak bileği ve iyi dönmüş baldırının büyük bir kısmı ortaya çıkmıştı.

Stuart onu serbest bıraktı, sonra sevinçle ellerini çırpı, birdenbire olması gereken küçük çocuk gibi göründü. Geriye doğru hareket ederek annesinden dansla uzaklaştı. "Şimdi, anne, bu konuda sportmence davranmalısın. Say ve şimdi yavaşça git! Hile yapamazsın."

Cole büyülenmiş bir halde Jonet'in tatlı tatlı kabul edişini izledi ve sonra ani bir hareketle Stuart'ın peşinden açık çimenliğe fırladı. Onu kolayca yakaladı, sıcak, tatlı çimlerin üzerine çekti ve çılgınca öptü. Stuart çığlıklar atarak ve gülerек kaçmaya çalıştı, ta ki annesi başının üstüne son bir öpücük kondurup onu serbest bırakana kadar.

"Evet, Stuart," diye mırıldandı Cole, brendisinin büyük bir kısmını savururken nefesinin altından. "Onun tarzı bu işte. Bir an tatlı, bir sonraki an inatçı. Ve sen daha ne olduğunu anlamadan seni yere serer ve seninle birlikte olur."

Ama tabii ki Stuart onu duyamadı. Kardeşi ve onların coşkulu kahkahaları peşinden giderken o da koşmaya başlamıştı. Jonet yavaşça belvedere merdivenlerini çıktı, gözlerini kapadı ve yüksek, uğursuz bir sesle saymaya başladı. Bakışlarını sahneden ayıran Cole gülümsedi, içkisini bıraktı ve akşam yemeği için giyinmek üzere koridora çıktı. Cole ancak daha sonra -çok, çok daha sonra- Jonet'in oğlunu yemyeşil yaz çimenlerinde öpüşünü görmenin mantıksız duygularını yok ettiğini gerçekten anladı.

Merhum eşinin anısı ve bahçesinin güzelliği arasındaki ilişki.

Jonet Elmwood'a bakmaktan kendini alamıyordu. Mimari açıdan Elizabeth döneminden kalma zarif bir malikane olan ev, tuğladan bir cephe ve iki zarif kanatla modernize edilmiş, asırlık ağaçlar ve sade bahçeler arasında nadide bir mücevher gibi yerleştirilmiş ve uzun zaman önce kalıcı olarak köprülenmiş bir hendekle çevrelenmişti.

Jonet çocuklarla bahçede geçirdiği bir saat dışında, ilk öğleden sonrasının tamamını zarif bir şekilde düzenlenmiş çevreyi dolaşarak ve ardından içeride bir odadan diğerine geçerek geçirdi. İçerisi gösterişli olmaktan ziyade rahat ve dağınıktı. Ana salonda koyu renk panelli duvarlar ve Jacobean tarzı güzel bir merdiven bulunuyordu. Yirmi kişinin oturabileceği kadar büyük bir yemek odası ve uzun, karanlık bir kütüphane kır evi zarafetinin resmini tamamlıyordu.

Cole, evin bir zamanlar Aziz Ann'in papaz evi olduğunu söylemişti; köyün güney ucunda, Elmwood'un arka çimenliklerinden neredeyse bir taş atımı uzaklıkta bulunan eski, güzel bir Norman kilisesiydi. Kütüphaneyi dolduran beyinsel kitaplar ve üst salonu kaplayan uzun zaman önce ölmüş din adamlarının portreleri herhangi bir gösterge ise, Elmwood yakın zamana kadar pratikte bir papaz evi olarak kalmıştı. Jonet nasıl bir trajedinin bir adamı açıkça sevdiği bir evden ve açıkça üstlenmesi gereken bir görevden uzaklaştırılabileceğini merak etmek zorunda kalmıştı.

Misafir odasında anlamaya başladı. Cole'un merhum karısının portresi yaldızlı bir çerçeveye yerleştirilmiş, oymalı meşe bacanın üzerinde asılı duruyordu ve giyim tarzı, sanatçının öznesinin kimliği konusunda çok az şüphe bırakıyordu. Rachel Amherst, soğuk sarı saçları ve soluk mavi gözleriyle geleneksel bir İngiliz güzeliydi. Yüksek arkalıklı bir Stuart sandalyesinde otururken resmedilmişti; bir eli kolunun üzerinde gevşekçe dururken, diğer eli kucığında açık tuttuğu İncil'in üzerinde uzanıyordu. Ama Jonet'i odanın ortasında durma noktasına getiren şey yüz ifadesiydi - daha doğrusu ifadesizliği idi.

Ellerini ocağın yanındaki kanepenin arkasına dayayarak yaklaştı ve dikkatle öne doğru eğildi. Rahmetli Bayan Amherst sanki resmedildiğinin farkında değilmiş gibi *kopuk* görünüyordu. Bu, ressamın tekniğindeki bir zayıflık değildi. Söz konusu kişide alçakgönüllü bir ifade de yoktu. Ama daha ziyade, donuk, neredeyse sakın bir bakış

Gözleri. Kendi düşüncelerini içine kapatırken etrafındakilerin düşüncelerini dışarıda bırakan bir tür kepenkli görünüm. Jonet'in tepkisi garip bir şekilde içgüdüsel, sanki buz gibi parmaklar ensesine dokunuyormuş gibiydi.

"Ah, çok güzel bir kızdı, değil mi?" dedi arkadan gelen yumuşak bir ses. On

u. Jonet çılgılık attı ve döndü.

"Oh!" diye cıvıldadı Bayan Birtwhistle, kocaman bir çiçek vazosunu yere bırakarak ve hızla kanepeye doğru ilerledi. "Sevgili Bayan Rowland! Korkarım size karşı biraz aceleci davrandım. Beni affedin."

Jonet küçük kadına baktı ve yüzünün utançtan kızardığını hissetti. "Lütfen!" dedi, bir elini hâlâ kalbine bastırarak. "Evi bu şekilde karıştırmaya hiç hakkım olmadığını söyleyebilirim, sadece ..."

Bayan Birtwhistle bilerek başını salladı. "Evet, bütün öğleden sonra o çalışma odasına kapanıp kaldığına göre, insanın canı sıkılmıyor değil. Ama yakında yemek vakti gelecek, hanımefendi ve eğer Bay Amherst'i tanırıysam -ki tanıyorum- hiçbir öğünü kaçırmayacaktır."

Hizmetçi odanın öbür ucuna, geniş maun büfenin yanına geçti. "Şimdi, neden şuraya oturmuyorsunuz Bayan Rowland, izin verin de sinirlerinizi yatıştıracak bir şeyler doldurayım."

Bir süre sonra elinde şeri gibi görünen bir şeyle döndü ve Jonet onu bir yudum aldı. Hâlâ ona umutla bakan Bayan Birtwhistle gitmeye isteksiz görünüyordu ve Jonet bu anı değerlendirdi. "Sanırım birkaç yıldır buradasınız?" Jonet gözlerinin portreye doğru kaymasına izin vererek hoş bir şekilde sordu. "Merhum Bayan Amherst'i iyi tanıdığınızı söyleyebilirim." "Oh, evet," diye onayladı kahya. "Buraya 2006'da gelin olarak geldi ve dört yıl kadar sonra ölene kadar burada kaldı. Çok da yazık oldu."

"Doğum sırasında öldü, değil mi?" diye sordu Jonet, ses tonunu kasıtlı olarak aynı seviyede tutarak.

Bayan Birtwhistle üzüntüyle başını salladı. "Gerçekten de öyle, zavallı kadın. Ama ne kadar şaşırdığımı söyleyemem."

"Şaşırmadın mı-?"

Yaşlı kadın omuz silkti. "Şey, bunu söylemek bana düşmez hanımefendi, ama onda öyle bir bakış vardı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Sanki bu dünyanın bir parçası değilmiş gibi bir bakış.

onunla da ilgilenmiyorum. Gözlerinizin önünde kaybolup gidiyor gibi."

Jonet yumuşak bir sesle, "Sanırım ne demek istediğinizi anladım," dedi.

"Öyle mi? Hayali bir konuşma olduğunu söyleyebilirim. Ama bebek doğduğunda haklı olduğum kanıtlandı, gerçi bundan hiç zevk almadım. Hiç şansım olmadı, zavallı şey."

"Hiç şansım olmadı mı? Ne şekilde?"

Bayan Birtwhistle üzüntüyle başını salladı. "Makattan oldu. Üç gün boyunca doğum sancısı çekti ama onu dünyaya getirecek gücü yoktu. Doğurduğunda da artık çok geçti."

"Ah, Tanrım," diye cevap verdi Jonet içi boş bir sesle. "Ne kadar korkunç."

"Böyle şeyler olur ve bu kimsenin suçu değil. Gerçi Bay Moseby, haber geldiğinde efendinin kendini suçladığını söylüyor. Ama böyle şeyler düşünmemeliydi, çünkü o iyi bir kocaydı. Her zaman onun için geriye doğru eğilirdi ve o bunun farkına bile varmazdı. Hapsedildiği süre boyunca en iyi bakımı gördü ve iyi bir doktoru da vardı." Hizmetçi, ürkek bir tayı yatıştırır gibi hafifçe kanepenin arkasını okşadı. "Ama Bayan Rowland, artık bundan bahsetmeyelim, olur mu?" Gülümsemesi aydınlandı. "Bay Amherst sonunda eve döndü ve insan geçmiş için üzülmemeli."

O gece uyku kolay gelmedi. Cole bunu beklemiyordu ve bu yüzden kendini fazladan bir yastık, bir çift lamba ve babasının kütüphanesinden Milton'ın Latince ağıtlarının iyi çekilmiş bir kopyasıyla güçlendirmişti. Yastıklarını yere vururken Cole, kalbi -belki de akıl sağlığı- risk altında olsa da en azından çocukların güvende olduğu gerçeğiyle teselli bulmaya çalıştı.

Artık herkes ikinci kattaki aile odalarında uyuyordu. Cole kasıtlı olarak Stuart ve Robert'a paylaşımları için geniş bir yatak odası vermiş, Moseby'yi de soyunma odalarındaki bir karyolaya yerleştirmişti. Adamın uykusunun hafif olduğu biliniyordu ve çabuk tepki vermesi birden fazla dikkatsiz Fransız izciyi beklenenden çok daha kısa sürede büyük ödülüne göndermişti.

Evet, çocuklar Moseby'nin yanında güvende olacaklardı. Jonet'e akşam yemeğinde söylediği gibi, yarın Donaldson'la gizlice konuşması için birini gönderecek ve Mercer House'daki hastalık salgını hakkında bilinen bir şey varsa onu öğrenecekti. Sonra, güvenli bir şekilde yapılabilecek en kısa sürede, Ellen ya da

Nanna'yı, hatta eğer isterse Donaldson'ı bile Elmwood'a getirebilir, bundan sonra ne yapacaklarına karar verene kadar onun misafiri olarak kalabilirlerdi.

Ama hiçbir koşulda Lord Delacourt'u çatısı altında kabul etmeyeceğini, hatta nerede olduklarını bildirmek için mektup yazmasını bile kabul etmeyeceğini açıkça belirtmişti. Jonet sanki ona fiziksel bir darbe indirmiş gibi geri çekilmişti. Yine de kısa bir tartışmadan sonra gönülsüzce kabul etmişti. Cole sadece onun sözünü tutacağını umuyordu, çünkü güvenli bir şekilde ayarlanabildiği anda Cole'un niyeti Londra'ya tek başına dönmekti. Dr. Greaves ve yargıçla Brook Sokağı'ndaki korkunç olayların arkasında kimin olduğuna dair uzun bir konuşma yapmanın zamanı geldiğine kesin olarak karar vermişti.

Cole loş ışıktaki, mütevazı giyinme odasından geçerek yatak odasını Jonet'inkine bağlayan kapıya kaşlarını çatarak baktı. Bu lanet olası bağlantı kapısı şeytanın kendi ayartmasıydı. Açıklanamayan bir şey daha vardı: Bayan Birtwhistle'a ne yazmıştı ki? Yaşlı ve biraz uçarı bir kadındı ama beceriksiz değildi. Kuşkusuz, yüreğindeki çatışma kadar belirsiz ve yanıltıcı bir şey yazmıştı.

Yavaşça, sanki kendisi istemiş gibi, soyunma odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Cole, Jonet'in vücudunun tüm doğru yerlerini okşayan dökümlü bir şalın içinde belirmesini şaşkınlıkla izledi. Yumuşak kumaş odanın içinde hareket ederken neredeyse parıldıyordu ve Cole içgüdüsel olarak onun çıplak olduğunu biliyordu. Bir elinde iki kadeh tutuyordu ve parmak uçlarından sarkan, gevşekçe mantarlanmış bir şişe şarap taşıyordu. Hınzır bir gülümseme dudaklarını büktü.

"Kilerinizi aşırdım," diye itiraf etti pervasızca, yatağının kenarına doğru ilerleyerek.

Gözlüklerinin üzerinden ona bakan Cole içini çekti, sonra kitabını kapatıp bir kenara bıraktı. "Bu beni neden şaşırtmıyor Jonet?"

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, yüklerini onun komodininin üzerine bırakmak için kışkırtıcı bir şekilde öne doğru eğildi, siyah saç bulutunun öne doğru düşmesine ve örtüsünün davetkâr bir şekilde açılmasına izin verdi. "Gerçekten Cole," dedi gırtlaktan bir sesle, yatak örtülerini çekip karşısına otururken, "buna karşı koyabileceğimi gerçekten beklemiyordun, değil mi?"

"Sanırım," dedi sonunda, kızın zarif bir şekilde öne doğru eğilip gözlüklerini çıkarmasını izlerken, "bunu sana söylemenin bir anlamı yok.

Yatak odamda benimle yalnız kalmaya hiç hakkınız yok mu? Ne de yakalanabileceğimiz konusunda sizi uyarmamın?"

Jonet sadece başını salladı. "Hem de hiç," diye kabul etti. "Eğer benim şüpheli erdemime gölge düşürürken yakalanırsan, benimle evlenmek zorunda kalacaksın. Ama ikimizin de kapılarımızı kilitlediğimizi söyleyebilirim, *değil mi?*" Kadın bilerek ona baktı, ince siyah kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Evet," diye itiraf etti, sesi ani bir ihtiyaçla kalınlaşmıştı. "Çok ... sıkıca."

Kalbi boğazına düğümlenen Cole, şarap kadehlerini doldurmak için eğilen Jonet'in göğüslerinin sallanışını izledi. İsteddiği şeyi ne gizliyor ne de bunun için özür diliyordu. Ve Cole'un da onu istediğine hiç şüphe yoktu. Aslında, eğer tamamen dürüst olsaydı, öğleden sonra Stuart'la çimlerde yuvarlandığını gördüğünden beri sikiinin yarı sertleştiğini itiraf ederdi.

Ancak Jonet'in kollarında geçirdiği son gecenin anısı içinde yeni bir yara kadar hassas bir yer tutuyordu. O zaman da onu istemişti. Ama bunun sadece bundan ibaret olmasından ve başka bir şey olmamasından çok korkmuştu. Yine de bugün Loughton'dan gelen uzun araba yolculuğunda Jonet neredeyse kalbini ona açacaktı. Onu sevdiğini söylemişti. Onunla evlenmek istiyordu ve Jonet her zamanki inatçı tavrıyla gururunu bir kenara bırakıp sormuştu.

Cole ona sunacak hiçbir şeyi yokken bunun nasıl işe yarayabileceğini hâlâ anlayamıyordu. Ama aniden kendini yatakta doğrulup onu öpmek için öne doğru eğilmiş, parmaklarını hafifçe şakaklarındaki yumuşak saçlara geçirmiş, yüzünü iri, sert ellerinin arasına almış ve dudaklarını nazıkçe onunkilere bastırırken buldu.

"*Oh!*" dedi nefes nefese, sanki adamın jestindeki şefkat onu şok etmiş gibi. Ve sonra onu geri öptü. Bir kez, iki kez. Ve üçüncü kez, dudakları usulca ayrılmış, dili hafifçe arıyordu. Ve sonra, bir ürpertiyle, onu yavaşça yastık yığınının geri yatırdı. "Bir kez olsun sabırlı olalım," diye fısıldadı tereddütle. "Bütün gece bizim. Birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenmemizi istiyorum. Bunu yapabilir miyiz Cole?"

Cole acımasızca ateşini söndürüp alevlendirdi ve biriktirdi. "Nasıl istersen," diye kabul etti ve kızın elini yakalayıp bileğinin iç kısmını ağzına götürürken kirpiklerini indirdi.

"*Cole-!*" Adını iç çekerek söyledi. "Eğer o kötü dilini bir daha kolumda gezdirirsen," diye uyardı, "bunun sorumlusu ben olmayacağım."

gürültü."

"Pekâlâ," diye gönülsüzce kabul etti ve kadının elini kucağına geri koydu. Hemen öne doğru eğildi ve artık dolu olan şarap kadehlerini alıp birini ona uzattı. Sonra kadehin çanağını avucunun içinde tutarak dizlerini şalının altına sıkıştırdı ve kalçası adamın kalçasının yanına dostça yerleşene ve birbirlerine bakana kadar biraz daha yaklaştı.

Cole onun gözlerini tuttu ve kadehini kaldırarak hafifçe kadehinin kenarına dokundu. "Sana, hayatım. Şimdi, hangi korkunç sırrı itiraf etmemi istiyorsun?"

Jonet yine aniden muzip bir ifadeye büründü, parmakları öne doğru uzanarak geceliğinin boğazıyla oynadı. "Şey... her şeyden önce, yataarken her zaman kıyafet giyip giymediğinizi bilmek isterim?" Burnunu hafifçe kırıştırdı.

Cole yüzünde belli belirsiz bir sıcaklık hissetti. "Her zaman değil, Jonet. Ama bir gecelik pek de *giysi* sayılmaz."

Jonet ustalıkla tek düğmeyi çözdü ve gömleğin yüzünü geriye çevirerek parmaklarının adamın göğsünde hafifçe oynamasına izin verdi. "Olabilir," diye kabul etti, sesi yumuşak ve gırtlaktan geliyordu. "Ama şunu bilin ki efendim, eğer sizi benimle evlenmeye ikna edebilirsem, hepsini kesip toz bezi haline getirmeye niyetliyim."

Elleri göğsünde ateş gibi oynuyordu. "Jonet," diye mırıldandı, parmak uçlarının sol meme ucunu hafifçe okşamasını hayranlıkla izliyordu. "Bunu yapmaya devam edersen gerçekten anlamlı bir konuşma yapabileceğimizi sanmıyorum."

Jonet'in hararetli bakışları onunkileri yakalamak için yükseldi. "Evet," diye itiraf etti, dudakları usulca aralandı. "Tamamen haklısın. Ne düşünüyordum ki?" Sonra yavaşça kadehleri masaya geri koydu ve ambalajını açmaya başladı. Cole onun ipeksi kumaşı açışını, omuzlarından sıyrılıp kalçalarının etrafında toplanmasını, dolgun göğüslerini ve yumuşak yuvarlak karnını ortaya çıkarışını sözsüz bir beklentiyle izledi.

Jonet cesurca, bir kediye andıran zarafetiyle ağırlığını değiştirerek onun üzerine tırmandı ve dizlerinin üzerine çökerken çarşafına dolanmış olan sargısını geride bıraktı. Sonra zarifçe öne doğru eğilerek ellerini geceliğinin kumaşının altından geçirdi, beline kadar iterek çıplak teninin beklentiyle titremesine neden oldu. Jonet'in gözleri, elleri ağır kalça kemiklerinin çıkıntısından aşağı doğru kayarken, sonra karnının titreyen düzleminde ve istediğini bulana kadar daha da aşağı inerken onunkileri hiç bırakmadı.

"Umm," dedi, sesi konuşulan bir kelimedenden çok bir inilti gibiydi.

"Ah-!" Jonet onu yakaladığında Cole keskin bir şekilde nefes verdi, güçlü, mükemmel parmakları sert şaftının tabanına sıkıca bağlanırken, diğeri testislerini hafifçe kavradı.

Cole pek çok kadınla sevişmişti ama otuz dört yıllık *yaşamı* boyunca bir kadınla seviştiğini hiç hatırlamıyordu. Ancak, kendisini hızla ele geçiren şehvetli hezeyanın bulanıklığına rağmen, Jonet'in tam olarak niyetinin bu olduğunu fark etti. Cole'un artık ona karşı koyacak gücü kalmamıştı. Bu yüzden kendini kaçınılmaz olana bıraktı, onun sert ve güçlü ellerinin uzun vuruşlarından zevk aldı ve bacaklarının arasında kadınlığının sıcaklığının tadını çıkardı. Ama kızın saçları karnına döküldüğünde ve göğüslerinin kalçalarına değdiğini hissettiğinde, pus aniden dağıldı ve elleri kızın omuzlarını tutmak için yukarı kalktı. "*Hayır, Jonet* -!" diye mırıldandığını duydu. "Öyle değil!"

"Neden?" Sesi şefkatliydi, sorusu yumuşaktı. "Neden seni sevmeyeyim, Cole-içimde hissettiğim her şekilde?"

Neden olmasın? Çünkü bu sadece fahişelerin yaptığı bir şey miydi? Kendisinin de nadiren tecrübe ettiği bir şey olduğu için mi? Ama Jonet'in nefes nefese yalvarışı ilk nedenin bariz bir şekilde yanlış olduğunu gösteriyordu. İkincisi ise, ruhunu ve bedenini ele geçirmekle tehdit eden bu kadından bir parçasını uzak tutma umuduyla öne sürülmüş zayıf bir bahaneydi.

Tereddütü yeterli bir cevaptı. Jonet'in ağzı onun üzerindeydi, onu okşayıp aşağı yukarı okşarken, nemle kayganlaştırırken, dili onu ateş şeritleriyle çevreleyip baştan çıkarırken, eli onun zonklayan tabanını sıkıca kavrarken, şaftını sıcaklığının derinliklerine çekiyordu. Önce büyülenen, sonra da çılgınca heyecanlanan Cole, ellerinin saçlarından aşağıya doğru kaymasına izin verdi, onu hem uzaklaştırma hem de daha yakına sürüklemeye dürtüsüne direndi. Cole enfes acı ve mükemmel zevk arasında asılı kalana kadar, uzun, zamansız anlar boyunca onu açgözlülükle, hınzırca sevdi. Ta ki Cole çaresiz, içgüdüsel bir açlıkla yukarı doğru gerileyip yataktan kalkana ve onu yukarı doğru sürükleyene kadar.

"İçeride," diye sertçe homurdandı, parmakları kızın üst kolunun etine saplanmıştı. Yine de bu kelimeyi yüksek sesle söylediğinden pek emin değildi. Kabaca -çok kabaca- omuzlarından çekerek ağzını zonklayan sikinden uzaklaştırdı. "*Şimdi* içine girmek istiyorum!" diye emretti ve bu kez Jonet'in başı yukarı kalktı, gözleri geniş ve donuktu, yemyeşil ağzı ıslak ve soluk soluğaydı. İtaatkâr bir şekilde, adamın boyuna doğru kayarak şaftının üzerine oturdu.

"*Şimdi, Jonet!*" diye yalvardı, sesi daha yumuşaktı, elleri içgüdüsel olarak kalçalarını kaldırıp ayırmak için kayıyordu. Onun üzerinde nazıkçe dengede duran Jonet sessizce başını salladı, sonra başını geriye eğdi ve uzun, mükemmel bir vuruşla kendini aşağıya doğru bıraktı.

"Tanrım," diye inlediğini duydu Cole.

Jonet nefesini fısıltılı bir iç çekişle bıraktı, sonra kendini yukarı kaldırdı ve baştan çıkarıcı bir şekilde tekrar aşağı süzüldü. Tekrar tekrar hareket etti, ta ki Jonet'in elleri bilerek kalçalarının tatlı ağırlığını bırakıp uyluklarının üzerinden kayana kadar. Bir elini tümseğinin yumuşak, nemli buklelerinin üzerine koyarak, parmaklarının şişmiş kıvrımlarının arasından, ılık sıcaklığın içinden geçmesine ve sert, istekli yumrusunu bulmak için tekrar geri dönmesine izin verdi. Öyle de oldu. *Ah, evet! Öyleydi.*

Başparmağının ucuyla bir kez hafifçe okşadı ve Jonet çılgınca solumaya başladı, saçları sert ve dik olan gül pembesi meme uçlarının etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılıyordu. Kendini yukarı kaldırdı ve bir kez daha aşağı kaydı. Bundan sonra her şey çok çabuk bitti. Jonet'in kalçaları ona binerken hararetle çalıştı, sıkı kadınsı kılıfı boşalırken onun uzunluğunu titreştirdi, onu güçsüz bıraktı, ondan yaşamı emdi.

"*Oh ... oh ... oh ... !*" diye soluk soluğa *kaldı*. Kalçaları yukarı kalktı, Cole zorlanırken Jonet'in ağırlığını tamamen yatağın dışına itti, akılsızca içine aktı. Ve sonra, sırtında serin çarşafı hissetti ve Jonet'in ağırlığı onu yatağın yumuşaklığının daha derinlerine taşımak için öne doğru düştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı titreyerek, dudakları adamın kulak memesine yakın bir yerdeydi.

Ve sonra oda derin, huzurlu bir sessizliğe gömüldü. Açık pencereden hafif bir esinti yatağın üzerinde kıpırdanıyor, bir kır gecesinin rahatlatıcı seslerini taşıyordu. Yıllarca sık sık dışarıda uyuduktan sonra Cole eve kapanmaya dayanamıyordu. Şimdi Londra'dan uzakta, kendi evinde, kendi yatağında, kendisine ait olan ya da belki de *olabilecek* bir kadınla birlikte olmak iyi hissettiriyordu.

"Jonet?" Cole biraz uyuduktan sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Buraya neden geldin? Bunun için miydi? Yoksa gerçekten konuşmak mı istiyordun?"

"*Hımm,*" diye cevapladı Jonet uykulu bir şekilde, ellerini onun omuzlarına dayadı ve ona bakmak için kendini yukarı itti. "Sanırım bunların hepsi," diye mırıldandı dalgınca, gözleri onun dudaklarına sabitlenmişti. Ağzını usulca araladı ve sonra onu tekrar öptü, dudaklarını onunkilere bastırdı ve ağzının bir köşesini hafifçe ısırıldı.

"Merhamet et, Jonet!" diye mırıldanarak onu uzaklaştırdı. "Doyumsuz olmandan korkmaya başladım."

"Hayır," dedi onun ağzına karşı, "sen karşı konulmazsın." Ama sonunda, bariz bir isteksizlikle, yuvarlandı ve onun yanında durgun bir şekilde uzandı. "Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu sessizce, uzun bir an geçtikten sonra.

Cole'un yastık sohbeti konusundaki deneyimi yok denecek kadar azdı ama içgüdüsel olarak cevabın yankılanan bir *hayır* olduğunu biliyordu. "Elbette," diye cesurca yalan söyledi.

Jonet kaçınılmaz olanı geciktirmek için uzanıp yorganı çekti, sonra da başını onun omzuna koydu. Tanrım, ama adam harika kokuyordu. Ilık, hafif baharatlı ve tüm bunların altında erkek terinin ve doyurulmuş arzusunun ince tınısı. Onun kokusunu içine çekti, bir elini göğsünden aşağı kaydırarak karnının üzerinde küçük daireler çizdi. "Kokunu seviyorum," diye mırıldandı köprücük kemiğine karşı.

Cole hızla onun elini yakaladı ve göğsüne götürdü, kalbinin üzerine bastırdı ve kendi eliyle kapattı. "Konuyu değiştirme canım," diye uyardı. "Bunu sen başlattın."

Jonet içini çekti ve ondan biraz uzaklaştı. "Sadece Elmwood'daki hayatın hakkında bilgi edinmek istiyorum. Çocukken nasıl biriydin? Neleri severdin? Ne hayal ederdin?" diye usulca açıkladı, gözlerini tavanın derinliklerine dikerek. "Ve burada, bu yatakta karın Rachel'la yatıp yatmadığını bilmek istiyorum. Onu sevip sevmediğini bilmek istiyorum. Onun senin için ne ifade ettiğini bilmek istiyorum."

Cole nefesini sertçe içine çekti. İçinde yükselen gerilim neredeyse elle tutulur gibiydi. "Rachel'la bu yatakta hiç yatmadım," dedi sessizce, bakışları bağlantı kapısına doğru kaydı. "Her zaman onun odasına giderdim. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Hayır," diye fısıldadı ama umutsuzluk ve şüphe Jonet'in göğsünde bir dalga gibi kabarıyordu. Bu zayıf ilişkiyi çok hızlı ve yanlış bir yöne itmemek için dua ediyordu.

Birden Cole'un kolu omzuna dolandı. Ağzı alnına doğru indi ve konuşurken dudaklarının teninde hafifçe hareket ettiğini hissedebiliyordu. "Onu hiç sevmedim Jonet," dedi usulca. "Bir kocanın sevmesi gerektiği şekilde değil. Onun benim için anlamı umuttu ve sanırım Tanrı'ya bağlılığın bir simgesiydi. Artık bilmiyorum bile."

Jonet kolunu onun beline doladı. "Sanırım anlıyorum," dedi usulca. "Bana ondan bahsedecek misin? Onunla nasıl tanıştığınızı? Nasıl biriydi?"

Ve böylece, sonraki bir saat ya da daha uzun bir süre boyunca Cole kendini tam olarak bunu yaparken buldu. Başlarda zor oldu ama yine de kendini Jonet'e başka bir insanla hiç paylaşmadığı şeyleri anlatırken buldu; kendisinin bile anlamakta zorlandığı gerçekleri, hayalleri ve korkuları. Ve sürecin bir yerinde, tam olarak ne zaman olduğunu asla hatırlayamadığı bir şekilde, konuşma çocukluğuna, ailesinin ölümüne ve Lord James Rowland'ın himayesi altında geçirdiği soğuk, kısır yıllara döndü. Garip bir şekilde, ruhuna huzur dolmaya başladı.

Bir ara Jonet yatakta doğruldu ve kadehlerini yeniden doldurdu. Sabah saat birde şişe de Cole'un endişesi gibi tükenmişti. Saat iki olduğunda, Jonet'i sırt üstü yatırmış ve tekrar içine girmeye başlamıştı; onun aciliyetini ya da çaresizliğini hissetmeden ve tekrar boşalmaya ihtiyaç duymadan ona sert ve uzun bir şekilde biniyordu. Sadece yavaşça ve sessizce onu seviyordu, ta ki yumuşak bir şekilde haykırana ve ona doğru sıkıca yükselene, parmaklarını saçlarına dolayana ve bacaklarını kalçalarının üzerinde rahatça kıvrıyana kadar.

Yine uyudu. Bu kez derin ve rüyasız, geleceği düşünmeden ve geçmişten korkmadan. Sadece şimdiki zaman ve Jonet vardı, bacakları Jonet'in bacaklarına dolanmış, kolları ona sıkıca sarılmıştı. Sonra uyandı, ama zar zor uyandı ve Jonet elleri ve ağzıyla onu seviyor, ereksiyona ikna ediyor, dilinin sıcak, sert ucuyla meme uçlarıyla alay ediyordu.

Ah, ona, mavi-siyah gözleri ve hınzır elleriyle bu vahşi, pervasız kadına nasıl da ihtiyacı vardı. Arzusu uzun zaman önce saplantıya dönüşmüştü ve aklı başında olsaydı bunu bilir ve bundan korkardı. Ama bu gece sadece onu kendine ait kılmak istiyordu, hem de daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı ve bir daha da yapamayacağı bir şekilde. Rachel, zavallı Rachel! Onun için yeterince kadın olmayı hiç denememişti bile. Ama Jonet, onu yorgunluktan erken bir mezara gönderebilirdi.

Uykulu bir şekilde yuvarlandı ve ağırlığını onun üzerine vererek bacaklarını açtı ve onu yatağa bastırdı. "Ne istiyorsun Jonet?" diye sordu boğuk bir sesle, ağzı kızın boynunun kıvrımına doğru açıktı, avuç içleri kızın kollarını, dar omuzlarını sıyırarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Söyle bana."

Jonet onun ağırlığından ve girişini yoklayan sertliğinden zevk alarak derin bir iç çekti. "Şimdi mi?" diye sordu alaycı bir tavırla, bir bacağına

kalçalarının üzerinde eğiliyordu. "Ya da bundan on dakika sonra? Ya da sonsuza dek?" Cole'un başı aniden yukarı kalktı, bakışları berrak ve uyanıktı.

"Sonsuza dek," dedi kesinlikle.

Dul Rowland Hak Ettiğini Aldı

Henüz sönmemiş olan lambanın ışığında Jonet onun gözlerinin içine baktı. O parlak, altın bakışlar geri gelmişti. Ciddiyeti onu ürküttü ve sertçe yutkunarak gözlerini kaçırdı. "Ben ... istiyorum.

. Çocuklarımın güvende olmasını istiyorum," dedi, sesi takılmıştı ve kelimelerin nereden geldiğini tam olarak anlayamıyordu. "Çocuklarımın güvende olmasını ve senin beni sevmeni istiyorum."

"Seni seviyorum Jonet," dedi usulca, başını alınları birbirine değene kadar öne eğdi. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Evet," diye cevap verdi, onun doğruyu söylediğinden emindi.

"Ve çocukların burada benimle güvende," diye yumuşak bir şekilde yemin etti. "Yemin ederim o."

Jonet uzun bir süre sessiz kaldı. Yavaşça altından kaydı ve yataktan sürünerek çıktı, sonra aşağıya bakarak yuvarlanmış çarşafların üzerinde uzanan uzun, görkemli boyunu seyretti. Ani korku ve kararsızlığına rağmen, bu gecenin kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu. Onunla ilgiliydi. Vücudunun katıksız güzelliğiyle onu vahşileştiren ve nefessiz bırakan bu adam, karnının çukurunda arzu yumruğunu sıkı ve sert hale getirdi. Cole gergin bir güç ve sert bir kemikti, sinirli ve kaslıydı ve bunların hepsi dürüst, nazik ve cesur bir kalbi koruyordu.

Yavaşça elini ona doğru uzattı. "Benimle gel," dedi usulca. "Yatağıma gel Cole ve beni tekrar sev. Sonra kollarımda uyu ve sabaha kadar orada benimle kal."

Çenesi inatçı bir açıyla sertleşti. Onu reddetmek istediği çok açıktı. Soğuk bir eşin -ve belki daha da soğuk bir yatağın- anısı duvarın diğer tarafında yatıyordu. Ama Jonet'in bundan kurtulmaya niyeti vardı. Sinsice bir parmağını davet eder gibi salladı. "Gelin, efendim," diye alay etti. "Beni tekrar memnun edecek kadar erkek olmadığınızdan mı korkuyorsunuz?"

Adamın eli şimşek hızıyla kızın bileğini kavradı ve parmaklarını ağzına götürdü. Cesurca onun bakışlarını tutan Cole, işaret parmağını dudaklarının arasına aldı ve derin, müstehzi bir şekilde emdi, zevk sundu, coşku vaat etti. Rahmi mümkün olmaması gereken bir ihtiyaçla kasıldı ve Jonet bir an için korkunç bir şekilde baştan çıktı.

Ona dokunmaya ya da onun tarafından dokunulmaya doyamıyordu ve onu yatağın kenarına yaklaştırdığında, elinin karnından aşağıya ve bacaklarının arasına kaymasına izin vererek isteyerek boşaldı. Parmaklarını nemli buklelerinin arasından geçiren Cole boğazının altından homurdandı ve parmaklarının onu yoklamasına izin verdi, meme uçları gerilene ve dudaklarından derin, iniltili bir inilti çıkana kadar karnının çukurundan ve omurgasından ateş akmasına neden oldu. Adam onu kasıtlı olarak yatağına geri çekmeye çalışırken, huzursuzca ellerine karşı hareket etti, içgüdüsel olarak kalçalarını ileri geri kaydırđı.

Ve sonra amacını hatırladı. Eli aşağı inerek onunkini tuttu, parmaklarını ıslaklığından nazikçe kurtardı ve onu yataktan dışarı çağıldı. İsteksizce ayağı kalktı, sonra onu kucağına sürükledi ve ellerinin sıcaklığının etinin üzerinde oynamasına izin verdi. "Mmm ... *evet*," diye mırıldandı, parmakları göğüslerinin ve kalçalarının üzerinde gezinerek onu titretti. "İşte bu, aşkım. Geri dön. Yatağına geri dön ve seni bir kez daha tatmin etmeme izin ver," diye mırıldandı, başını onun boğazına doğru eğdi ve dilini yavaşça yukarı doğru kaydırđı.

"Ah, Tanrım, Cole," diye iç geçirdiğini duydu Jonet, parmakları tekrar içine kayarken, dişleri boğazının hassas derisini sertçe ısıırıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve adam onu tekrar, bu kez daha nazikçe ısıırken, etini dişlerinin arasına alıp usulca inlerken ihtiyaçtan titredi.

Tanrım, ama o inatçı bir adamdı! Kadın kararlılıkla geriye doğru bir adım attı ve adam da onu takip etti. Onu yakaladı ve öptü, sonra ağzını onunkinin üzerine sürterek uzun, sonsuz bir vuruşla baştan çıkarıcı bir şekilde içine girdi. "İstemiyor musun, tatlım?" diye mırıldandı dudaklarına karşı, onu ereksiyonuna doğru kaldırdı ve kendini ona doğru itti. "Bir kez daha bu kadar derine kaymamı istemiyor musun?"

"Evet-hayır" diye kekeledi, şaftının talepkar bir şekilde tümseğine doğru zonkladığını hissediyordu. "Evet, ama *benim* yatağımda, Cole. *Şimdi-!*" Sarsılarak uzaklaştı, bir lambayı kaptı ve onu yatak odasının ortasında ayakta bırakarak kaçtı.

"Tanrım, ne inatçı bir kadınsın sen," diye homurdandı, ellerini inatla dar kalçalarının üzerine koyarak onu zeminde, giyinme dolabında takip etti ve yatak odasının ortasında durdu. Jonet lambayı yere bıraktı, kendini yatağına çaprazlamasına attı ve kısık kirpiklerinin arasından ona baktı. Cole'un yüzü şehvet ve azaptan oluşan bir maskeydi.

"Her zaman istediğini gibi davranmak zorunda mısın?" diye sordu soğuk bir sesle.

Jonet cevap vermedi. Bunun yerine sırt üstü döndü ve elinin karnından aşağı kaymasına izin verdi. Yavaşça, çok kasıtlı olarak bacaklarını ayırdı ve kendini okşamaya başladı, bir parmağını ileri geri okşadı, sonra etrafından dolaştırdı. Cole'un gözlerinin tutkuyla parladığını ve nefes alış verişinin hızlanıp sığlaştığını izledi. Yine de odanın ortasında inatla durdu, hayal kırıklığı şehvetiyle savaşıyordu. "Mmmm... bunu izlemek hoşuna gidiyor, değil mi Cole?" diye kalınca fısıldadı, kalçalarının yataktan hafifçe kalkmasına izin verdi.

"Benden ne istiyorsun Jonet?" diye homurdandı. "Bu gece alabileceğimin hepsini aldım."

Jonet onun sorusunu duymazdan gelerek kendine dokunmaya devam etti. "Ama sevgilim, bu şekilde gelmemi isteyeceğini sanmıyorum. Tek başıma değil. Burada, bu büyük, boş yatakta olmaz."

"Hayır," diye sertçe karşılık verdi. "Bunu istemezdim. En a z ı n d a n bu gece."

Jonet hesaplı bir düşünceyle dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Peki efendim, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Yatağın üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde dönüyor, bir eli sahte bir coşkuyla çarşafı yumrukluyordu. "Oh, oh, Cole -!" diye alay etti.

Cole uzun bir süre karanlık bir ifadeyle ona baktı. "Jonet, çorapların nerede?"

Jonet ona boş gözlerle baktı, hareketleri aniden durdu. "Çoraplarım mı?"

İfadesi yasaklayıcı olan Cole ona doğru bir adım attı. "Bugün giydiğin o lanet çoraplar!" Cole etrafına bakınırken gözleri tuvalet masasının yanındaki bir şeye takıldı. "Aha!" dedi, çorapları bir eline aldı ve ona doğru yürüdü.

Jonet'in gözleri kısıldı. "Cole? . . Ne yapıyorsun?" diye şüpheyile sordu.

Cole tüm ağırlığıyla onun üzerine çıktı. "Jonet," dedi acımasızca, bileklerinden birini tutup başının üzerine iterek, "seni bu yatak direğine bağlamak ve seni ilk gördüğüm günden beri yalvardığın sikişi sana vermek üzereyim."

Jonet geriye doğru kaçmaya çalıştı ama Cole'un ağırlığından kaçmak mümkün değildi. Ya da onun kararlılığı. "Ve tatlı, nazık bir zevk *değil*," diye devam etti, ipeği Jonet'in eline dolayarak, "bana ne yapacağımı söylediğin

ve ben bunu umursamadan yapıyorum. Ama iyi, sert bir tane ve değişiklik olsun diye istediğim şekilde."

Sonsuz utancına rağmen, küçük bir heyecan omurgasından yukarı doğru ilerledi ve ağzından çıktı. "*Oh, Cole-!*" dedi fısıltıyla.

" '*Oh Cole,*' kıcımın kenarı," diye homurdandı, kadının bileklerinden birini sağlam maun direğe bağlamıştı bile. Acımasızca diğer elini de kavradı ve başının üzerine doğru itti. "Senin inatçılığından bıktım Jonet," diye devam etti. "Seni tanıdığım onca hafta boyunca nazik ve sakın davrandım, dilimi ısırdım ve senin büyülerine, atıp tutmalarına ve öfke nöbetlerine katlandım - daha küçük bir adam pekâlâ patlayabilirdi."

"*Ah, evet-!*" diye nefes nefese onayladı, başını geriye doğru eğerek adamın uzun, becerikli parmaklarının ipek çorabı bileğine geçirişini izledi.

Cole onu duymamış gibiydi. "Benimle dalga geçtin ve bana eziyet ettin, Jonet! Beni tokatladın, bıçakladın ve ısırdın ve şimdi de kendine bu şekilde dokunman iyi bir adamın kaldıramayacağı kadar fazla. Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve seni bağlayıp bunu sana kendim vereceğim."

"Oh, *evet*, Cole!" diye cevap verdi, elinin tersini tahtanın serinliğine sıkıca bastırırken heyecanla titreyerek.

Cole bir çorabı diğerine bağladı, sonra acımasızca çekti, göğüslerinin yükselmesine ve meme uçlarının sert, küçük tomurcuklara dönüşmesine neden oldu. "*Umph,*" diye homurdandı, son düğümü sıkarak. "İşte, şimdi! Eğer *benimle* evlenmek istiyorsan, Jonet-"

"Sanırım yapmalıyım," diye usulca ısrar etti. "Reddetmekten korkarım."

"-o zaman cennette, biraz itaat etmeyi öğreneceksin," diye bitirdi, kabaca bacaklarını ayırarak.

"Bu adil görünüyor." Jonet başını sallamaya çalıştı. "Yoksa beni dizine yatırıp ... oh, şaplak atman gerekebilir-?"

"Olabilir." Başını öne eğen Cole eliyle ereksiyonunu aşağı yukarı okşadı, sonra da kızın sıcak ve ıslak girişine doğru zorlayarak soktu. "Bu yüzden bana istediğimi, istediğim zaman versen iyi olur," diye bitirdi, sadece bir inç içeri itti.

"Oh!" dedi nefes nefese bir sarsıntıyla. "Eski bir koro üyesinden gelen bu sözler çok *sert* görünüyor."

"Curate," diye düzeltti, kendini kabaca yarıya kadar içeri sokarak.

"Ahh-," diye inledi ateşli bir şekilde, şaftının üzerine sertçe binerek. "Evet-s-s!" Cole kaşlarını çatarak ona baktı. "Ve ben sana kıpırdama dediğimde Jonet, bunu yapacaksın, ve küstahlık yok!" Ancak aniden ağzı seğirdi ve Cole başını omzunun üstündeki yastığa gömdü. Çok geç kalmıştı. Jonet kaçan küçük kahkahayı duydu. "En azından -en azından arada bir," diye bitirdi Cole, sözleri boğuklaşmıştı.

"Evet, Yüzbaşı Amherst, efendim." Leğen kemiğini onunkine dayadı.

"Oh, lanet olsun," dedi kahkaha atarak. "Kimi kandırıyorum ben?" Cole onun üzerinde titremeye başladı. Jonet onun kalçasına hafifçe vurdu, sonunda Cole başını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşlarla dolmuş, yakışıklı ağzı zorlukla bastırılmış bir neşeyle kasılmıştı.

"Pekala," dedi, gözleri kocaman ve ciddiye. "Bu bana bir ders olsun! Gece soyunurken giysilerimi kaldırırsam iyi olur." Jonet baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve kendini ona doğru itti. "Şimdi, sevgilim, bana hak ettiğim sikişi verecek misin? Yoksa başka bir şeye mi başvurmalıyım?" Hınzırca, başının üstündeki parmaklarını oynattı.

Cole'un gözleri karanlık bir şekilde daraldı, çenesi sertleşti ve bir homurtuyla kendini tamamen içeri itti. "Ben hallederim," diye ısrar etti ateşli bir şekilde, okşayarak tamamen dışarı çıkardı ve tekrar içeri soktu.

Ve tekrar, ve tekrar, Jonet deliliğin o tatlı, ince kenarının giderek yaklaştığını hissedene kadar. İçini çekti ve içgüdüünün onu ele geçirmesine izin verdi ama Cole geri çekildi ve başını eğerek meme ucunu dudaklarının arasına aldı. Cole göğsünü ağzının sıcaklığına doğru çekip nazikçe, sonra kabaca ama her zaman ısrarla emerken Jonet yataktan doğruldu.

Jonet bu zevke daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde inledi ve kalçalarını daha yukarı kaydırmaya çalıştı, elleri ve kolları onu adamın itici kalçalarının ve arayış içindeki ağzının altında tutan ipeksi çoraplara karşı boş yere zorlanıyordu. Huzursuzca onun altında kıvrandı, boğazının arkasından yumuşak, vahşi sesler çıkardı, sonunda meme ucunu serbest bıraktı, sadece dikkatini diğer göğsüne çevirdi ve ona aynı enfes işkenceyi verdi. Cole yine ondan çekildi, sonra kendini mükemmel bir açıyla tutarak derinlere daldı. Akılsızca, bir bacağına onun beline doladı ve pelvisini sertçe ereksiyonuna doğru sürükledi.

Cole başını onun göğsünden kaldırdı ve boğazının derinliklerinden gelen alçak, hınzır bir hırıltıyla güldü. "Oh, hayır, tatlım," diye fısıldadı, eli bacağına çarşafına doğru geri itmek için dolaştı. "Bu sefer benim yöntemimle yapacağız." Bir kez daha, dolgun, sert boyunu ıslak yapraklarına doğru okşadı.

Ama bu sefer kendini biraz daha aşağıda tutarak onu o mükemmel zevk darbesinden kasten mahrum bıraktı.

Başını yastığın üzerinde ileri geri sallayan Jonet yalvarmaya başladı. "Lütfen! Oh, lütfen, oh, *Cole!*" Nefes nefese kalmıştı. "Daha sert. Daha yükseğe. *Lütfen!*"

Buna karşılık Cole diğer elini aralarına sokarak ona şefkatle dokundu ve yapraklarını narin bir çiçek gibi açtı. Yavaşça, çok hafifçe, kadın çığlık atmaya başlayana kadar parmağını kadınlığının hassas çıkıntısının üzerinde ve etrafında gezdirdi. Bir anda ağzı onunkinin üzerine geldi, yeni çıkan sesi yakaladı ve diliyle karşılık verdi.

Şaftı hâlâ içinde açlıkla titreyirken, Cole Jonet'le uzun, tatlı anlar boyunca sevişti, dönüşümlü olarak onu derinlemesine okşadı, sonra neredeyse geri çekildi, böylece parmaklarıyla onu genişçe açabildi. Yumuşak, eziyet verici sözlerle ona mırıldanırken, başparmağını titreyen tomurcuğunun üzerinde kaydırıyor, onu kıvrana ve sonra yalvarana kadar açık ve acı verici bir şekilde boş tutuyordu. "*Ah-ah-ah,*" diye çılgınca nefes alıyordu. "*Ah-lütfen, Cole!*" Doyum, ulaşabileceği yerin hemen ötesinde parıldadı ve dans etti.

Cole tembel bir gülümsemeyle başını eğip kızın kulak memesinin yumuşak etini emdi. "Bunu mu istiyorsun?" diye alay etti, elini geri çekti ve shaftının ucuyla rahminin kenarına dokunarak onu derinden okşadı.

"*I . . . Ben ... oh, istiyorum,*" diye nefes nefese kaldı, "Sert istiyorum. Lütfen." Akılsızca, umutsuzca mücadele etti. Ama kurnazca, ağırlığını kaydırdı ve içine kayd, alay etti, işkence etti ve onu *küçük ölümün* tehlikeli kenarında tünemiş bıraktı.

"Oh, hayır, sevgilim," diye alay etti Cole, neredeyse tekrar tamamen geri çekilerek. "Bence bunu yavaşça yapmalısın. Çok, çok yavaş." Yine, güçlü eli acımasızca içeri girerken onu genişçe açtı.

Jonet onun yüzündeki sert, yakışıklı çizgilere baktı. "Ellerimi bırak Cole," diye yalvarmaya başladı, adamın ağırlığı altında çırpınıyordu. "Çöz . . . çöz beni ve ben ... Ben . . . "

"Oh, evet, tatlım," diye mırıldandı Cole kalın bir sesle. "O kötü, asi ellerinle ne yapacağını çok iyi biliyorum. Ama bunu senin için yapmayı tercih ederim." Yavaşça kendini kaldırdı ve onu derin ve mükemmel bir şekilde okşadı. Zevkin parlak kenarı yaklaştı.

Ve tekrar itti. Bu sefer daha sert ve daha yükseğe. Ağırlığını güçlü kollarına vererek yavaşça geri çekildi, sonra tekrar kadının içine girdi. Kalın, sarı saçları parıldayan, akıcı bir perde halinde öne doğru düştü.

kollarının ve göğsünün gergin kasları kasılıyor, sıcak teni kızın nemli teninin üzerinde kayıyordu.

Cole, kolları titremeye ve boğazı düğümlenmeye başlayana kadar düşüncesizce onun içine girdi. "Benimle gel Jonet," diye yalvardı, kadının zevki giderek artıyordu. Cole ona doğru vururken gözlerini sıkıca kapattı. "Benimle gel, tatlım. Şimdi. Şimdi. Evet! *Şimdi-!*"

Patlama odayı sarstı. Jonet'in farkındalığı, orgazmını onunkinden güçlkle ayırana kadar bir ışıık ve coşku parıltısı içinde yutuldu. Başını yastığa doğru çevirdi ve adamın tohumunun sıcak akıntısı içine dolup onu titretirken yumuşak bir çığlık attı.

Dünyaya geri döndüğünde Cole'u üzerine yığılmış, ciğerlerine hava girip çıkarken, kalbi göğsüne ve kulaklarına çarparken buldu.

Cole'un Jonet'in neyin peşinde olduğunu anlaması için çok ama çok uzun bir zaman geçmesi gerekti. Elmwood'daki sabahları uzun, ateşli gecelere dönüşürken Cole'un bildiği tek şey, kasvetli geçmişinin hızla uzak bir anı haline geldiğiydi. Robert'ın doğum gününü güzel bir şekilde kutladıktan sonra Cole ve çocuklar dikkatlerini okul ödevlerine vermeye çalıştılar, ancak Brook Sokağı'ndan hızlı bir şekilde ayrılırken kitaplarının çoğunu geride bıraktıkları göz önüne alındığında bu bir meydan okumaydı.

Charles Donaldson'a gizlice gönderdiği habercinin dönüşünü sabırla beklerken, Cole öğleden sonralarını emlak işlerine ayırıyor, gecelerini ise Jonet'e ayırıyordu. Ancak Jonet her zamanki inatçı tavrıyla, tutkusunu yatak odasıyla sınırlamak istemiyordu. Sonraki iki gün boyunca Cole ve Jonet'in Elmwood'da kullanmadıkları oda neredeyse kalmamıştı. Bir sabah kütüphanede eteklerini toplaması için ona yalvardı. Yağmurlu bir Cuma öğleden sonrasında babasının masasının arkasında ağzıyla onu delirtti. Ve bir gece yemekten sonra, onu yemek odasının karanlık bir köşesindeki sandalyeye sürükledi ve otur-

Yaptıkları şeyler utanmazca olmalıydı ve belki de öyleydi. Ama Cole hayatında hiç ev işlerinde çalışan personel sıkıntısı çektiği için bu kadar minnettar olmamıştı. Ne yazık ki şansı kısa sürdü. Bayan Birtwhistle onları bir sabah, Cole'un gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve Jonet'in saçları dağılmış bir halde, hareketsiz odada birbirlerini akılsızca mıncıklarken yakaladığında, işinin bittiğini hiç şüphesiz anlamıştı.

Asi Kildermore Kontesi'ni ya da Strathclyde Büyücüsü'nü ya da her neyse onu dürüst bir kadın yapmak zorunda kalacaktı.

haklı bir unvandı. Kapıyı hışımla ve ters ters bakarak kapatan Bayan Birtwhistle sanki bu konuda ısrar edecekmiş gibi görünüyordu. Ve her nasılsa, evlilik artık Cole'un bir zamanlar düşündüğü gibi aceleci ve sorumsuzca bir şey gibi görünmüyordu. Üstelik Cole bir an bile kendini kandırmamıştı. Zina bir günahı. Ve Jonet'e ilk dokunduğu andan beri güçlenmek için dua ediyordu, onun söz konusu olduğu yerde bedeninin zayıf olduğunu çok iyi biliyordu.

Beklediği biçimde olmasa da güç gelmişti. Bunun yerine, sevmeye, güvenme ve gelecek için umut duyma gücünü bulmuştu. Rachel için çok uzun süre yas tutmuştu. Evet, o iyi bir kadındı. Ama asla iyi bir eş olmamıştı ve belki de olamamıştı. Ama Cole onun için elinden geleni yapmıştı ve bir erkeğin yapabileceği tek şey de buydu. Şimdi Tanrı dualarına beklenmedik bir şekilde cevap vermiş gibi görünüyordu. Jonet ona aşkın ve tutkunun ne büyük bir nimet olabileceğini göstermişti. Ve bu ona kendini bütün hissettirmişti. İyileşmişti.

Birlikte olmalarının Jonet'in değil, Tanrı'nın isteği olduğu gerçeğini yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştı. Artık tek duası, yası sona ermeden onu çocuk sahibi yapmamasıydı. Toplum, erken bir evliliğin getireceği utanç olmadan da onların birlikteliğini yeterince iç gıcıklayıcı bulacaktı. *Yüzbaşı Cole Amherst ve Jonet, Leydi Kildermore* olarak ilk tanışmalarındaki fısıltıları hayal edebiliyordu. Ama bu pek adil değildi, değil mi? Jonet onun kim olduğunu ya da kendisine ne dendiğini umursamıyordu ve hiçbir zaman da umursamamıştı. Cole'un aptallığını bir kenara bırakıp Jonet'in ona anlatmaya çalıştığı şeyi, yani tek istediğinin sevgi ve bir aile olduğunu anlaması için onunla baş başa geçirdiği birkaç kısa gün yetmişti.

Fısıldaşarak geçirdikleri gecelerde yüzlerce güzel rüya gördüler, adamın da inanmaya başladığı vahşi hayaller. Evlendikten sonra yazları İskoçya'da geçirecekler, Londra'ya sadece zorunlu olduğunda gidecekler ve hayatlarının geri kalanını burada, Elmwood'da birlikte geçireceklerdi. Bu düşünce Jonet'i memnun etmişti ve kesinlikle onu da memnun etmişti. Üstelik Cole komisyonunu satmaya karar vermişti. Bir gün, eğer kendini buna layık hissederse, kiliseye geri dönmek için piskoposla konuşabilirdi. Ama şimdilik Elmwood ve Jonet ile olan evliliğini düşünmesi gerekiyordu. Dahası, Stuart ve Robert'ı düşünmesi gerekiyordu, Jonet'le birlikte sahip olmayı hayal ettikleri çocuklardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Hayatı dolu dolu geçecekti. Birliktelikleri kutsanacaktı. Bunu kesinlikle biliyordu.

Tüm coşku ve memnuniyet bir yana, o öğleden sonra Cole acımasızca üstlenmesi gereken son bir görev olduğuna karar verdi. Günün büyük bir bölümünde yağmur yağmıştı, bu yüzden en eski püskü botlarını giydi ve eski paltosunu bulmak için aşağı indi, sonra arka bahçelerden Aziz Ann'in bodur, taş kulesine ve ötesindeki kilise avlusuna doğru yola çıktı. Kalbinin derinliklerinde, ilk evliliğinin bitmesine izin vermeden yeni bir evliliğe başlayamayacağını biliyordu.

Cole artık Jonet yakınlardayken onun varlığından nasıl ya da neden haberdar olduğunu sorgulamıyordu; sadece bu konudaki sezgilerinin hatasız olduğu gerçeğini kabullenmişti. Bu özel olayda Jonet çoktan bahçeye çıkmıştı, görünüşe göre öğleden sonra gezintisine çıkmak için çiseleyen yağmura göğüs germişti. Neredeyse arka çimenliğin yarısında ona yetişecekti ama yine de dar patikada onunla birlikte yürümek için yanına yanaşmadı. İçgüdüsel olarak geri çekiliyor gibiydi ve adam üç taş basamağı çıkıp kilise avlusuna açılan ferforje kapıyı ittiğinde bile yaklaşmadı. Bunun yerine, alçak taş duvarı çevreleyen söğüt ağaçlarının gölgesinde oyalandı ve onu orada bekledi.

Jonet Cole'u evden çıktığı anda gördü ve nereye gittiğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Ve nedenini de. Kendi kendine bunun zamanının geldiğini, istediği ve teşvik ettiği şeyin bu olduğunu söyledi. Ama Cole'un ölmüş karısıyla konuştuğunu, hatta onun için dua ettiğini düşününce kalbi kıskançlıktan çatlayacak gibi oldu. Yine de Cole'un dürüstlüğüyle gurur duyduğu kadar kendi bencilliğinden de utanıyordu. Cole onun hak ettiğinden çok daha iyi bir adamdı ve bunu çok iyi biliyordu.

Elmwood'un barınağında bir aile olarak geçirdiği bu tatlı günler hayatının en mutlu günleriydi. Cole'un hizmetkârlarının gözetimi altında, çocukları aylardır ilk kez özgürce ve çılgınca koşmuşlardı. Bu durum kalbini sevindirmiş ve her şeyin başarısızlığa uğradığı bir anda bu adamı hayatına sokan kaderin garip cilvesi için onu daha da minnettar kılmıştı.

Yağmur artık sona ermişti. Sadece ara sıra yapraklardan kayarak çimenlere karışan suyun şıp! şıp! sesleri ona hava durumunu hatırlatıyordu. Cambridgeshire yemyeşil, ıslak bir yerdi ve Jonet buna hiç aldırmıyordu. Aslında, hayatının geri kalanını bu mutlu cennette geçirebileceğini bilmek onu rahatlatıyordu. Böylece pelerinini açtı ve söğüt dallarının altındaki alçak bir taş banka oturarak Cole'un dönüşünü beklemeye başladı.

Uzun, acı dolu bir aradan sonra sonunda kapının menteşelerinden gelen feryadı ve Cole'un ağır çizmelerinin merdivenlerden inip patikadan geçerken çıkardığı sesi duydu. Jonet başını kaldırdı ve ellerini uzatarak Cole'un yanına gitti. Ağladığı açıkça belliydi.

Jonet meraklı gözlere aldırmadan onu göğsüne çekti, bir kolunu paltosunun altında hafifçe dolaştırarak sıcaklığına ve iyiliğine değer verdi. Cole alnını onun omzuna yasladı ve uzun bir süre öyle kaldılar. Söyleyecek ya da soracak bir şey yok gibiydi. Açıkça görülüyordu ki Cole geçmişiyile barışmıştı. Jonet yavaşça elinin tersini Cole'un yanağına dokundurdu ve Cole yüzünü elinin tersine çevirerek onun parmak boğumlarını öptü, sonra da parmaklarını onunkilere geçirdi.

"Geçmiş geride kaldı ve bitti," dedi yumuşak bir sesle. "Artık geleceğe bakalım Jonet. Tehlikelerle dolu olabilir ama en azından tüm eski hayaletlerimiz huzur içinde yatıyor."

Jonet yine biraz utandığını hissetti. Kolunun onun belinden düşmesine izin verdi ve onu banka doğru geri çekti. "Gel otur aşkım," dedi sessizce. "İzin verirsen seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Cole şaşkınlıkla ona baktı. Sonra paltosunu çıkarıp Jonet'in yanına oturdu ve paltoyu ikisinin de omuzlarına örttü. Ona doğru döndü, parmakları hafifçe saçlarının arasından geçerken bile gözleri yüzünü arıyordu. Birden onun kendisine sarılmasını, sertliğini üzerinde hissetmek istedi. İçgüdüsel olarak bunu yaptı, onu nazikçe öptü, uzun, koyu kirpikleri yanaklarından aşağı süzüldü. İşi bittiğinde, uzun dakikalar sonra, Cole ellerini onun omuzlarına kaydırды ve onu kendisinden biraz uzaklaştırdı. "Şimdi, hayatım, eğer en iyisi söylenecekse, o zaman en iyisi hızlıca söylenmesidir." Açıkça, onun tereddüt ettiğini hissetmişti.

Jonet şimdi kucağında sıkıca kenetlenmiş olan ellerine baktı. "Evlenecek olan bir erkek ve bir kadın birbirlerinden sır saklamamalıdır," diye sessizce başladı.

Cole şefkatle parmak eklemlerini kızın çenesinin altına bastırarak başını yukarı kaldırmasını sağladı. "Bu doğru," diye nazikçe cevap verdi, onun bakışlarını tutmaya çalışarak. "Ama emin ol Jonet, sana olan bağlılığımı değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin. Korkunç bir sırrın mı var canım?"

Jonet ağlamaklı bir ifadeyle ona baktı. "Bazen Cole, itiraf etmemiz gereken sırlar vardır. Anlıyor musunuz? Tahmin edebileceğin gibi Lord Delacourt ile olan ilişkimden bahsediyorum."

Cole'un kaşları birbirine çatıldı. "Jonet! Gerçekten canım, ondan bahsetmek zorunda mıyız? O, bir kenara bırakmaya niyetlendiğimiz geçmişin bir parçası. Değil mi-?"

"Hayır... tam olarak değil," diye cevap verdi, kelimeleri yumuşak bir şekilde ağzında geveleyerek. "Aslında, seni ne kadar sevsem de onunla olan arkadaşlığımı tamamen bir kenara bırakamayacağımı anlamamı isterdim. Bunu size şimdi söylemek ve anlayışınızı rica etmek istedim."

Cole'un son derece hoşnutsuz olduğunu hemen anlamıştı. "Jonet, o adamda kurtarıcı hiçbir özellik göremiyorum," diye cevap verdi acımasızca. "Seni seviyor ve sana güveniyor olsam da, gururdan tamamen yoksun değilim. Bir miktar kibirden de yoksun değilim. Evlenmeden önce bile boynuzlandığım düşünülmesin."

Jonet çaresiz bir kahkaha atarak ellerini havaya kaldırdı. "Oh! Şimdiden ölmüş kocam gibi konuştun. Ama Henry bunu hak etmişti. Öte yandan sen kesinlikle hak etmiyorsun."

"Aman Tanrım, Jonet!" Cole'un sesi kızgın olmaktan çok endişeliydi. "Henry'nin bununla ne ilgisi var? Keşke açıkça konuşabilseydin."

Cole'un paltosunun altında Jonet ağırlığını bankın üzerinde kaydırarak Cole'la yüz yüze geldi. Ellerini hafifçe Cole'un göğsünün genişliğine koydu. "Bir keresinde senin gibi erkeklerin benim gibi kadınlarla evlenmediğini söylemiştin Cole. Ama ben hiç kimse olsaydım ne derdin acaba? Ya da bir İskoç beyefendisinin olabileceği kadar hiç kimse olsaydım?"

Cole'un elleri onunkileri örtmek için yukarı kalktı. "Bulaşıkçı olsan da benim için fark etmez Jonet," diye fısıldadı, gözleri karanlık ve ciddiye. "Sanırım bunu biliyorsun. Doğrusu, neredeyse rahatlardım ama hayat böyle değil. Kim olacağımızı seçme şansımız yok, hatta çoğu zaman ne olacağımızı bile."

Jonet zayıfça gülümsedi ve çalılıktan fırlayan kediye baktı. "Ah, bunu ne kadar iyi biliyorum!" dedi ve öne doğru eğilerek parmak uçlarını kedinin tüylerinde gezdirdi. "Kildermore'un varisi olmayı hiç istemedim. Orayı hiçbir zaman Nanna, Ellen ve hatta Charlie gibi sevmedim bile! Ve kesinlikle, mevki için evlenmek ya da erkekler tarafından yaltaklanmak gibi bir niyetim yoktu..." Sesi neredeyse kesiliyordu ama kendini tuttu. "Ben sadece iyi bir koca istedim Cole. Beni sevecek bir adam. Ben sadece ...*normal* bir hayat."

Cole sakın dış görünüşünün altında dikkatle Jonet'i inceliyordu. Son derece rahatsızdı, onu birkaç gündür hiç görmediği kadar rahatsızdı. Aklından neler geçiyordu. Belli ki o piç Delacourt bir şeylerin peşindeydi. Acaba

Jonet'le bir şekilde temas kurmuş olabilir mi? Muhtemelen. Peki onun üzerinde nasıl bir etkisi olabilirdi? Belli ki bu, Jonet'in çok içerlediği ve mantıksız bir şekilde onu hem kızdıran hem de yaralayan bir tutuş değildi. Elmwood'a geldiğinden beri Delacourt hakkında çok düşünmüş ve şüpheleri artmıştı.

Zihni tekrar tekrar Jonet'in, kocasının öldüğü gece Delacourt'la yaptığı tartışmayla ilgili sözlerine döndü. Lord Mercer'ın soruşturmasını aceleyle sonlandıran Delacourt. Ve Delacourt, Jonet'nin arkasından sadakatsizce bir metres tutmuştu. Adam beladan başka bir şey değildi.

Cole kızın çenesini tekrar yukarı kaldırırken sesini sakın olmaya zorladı. "Jonet, canım," dedi sertçe, "kendini açıklama zamanı geldi. İtiraf etmeliyim ki, bu tuhaf konuşmaların beni endişelendiriyor. Lord Delacourt'un senin için bir tür tehdit oluşturduğundan korkmaya başladım."

"Oh, hayır," dedi sert bir sesle, başını sallayarak. "Ama bizim ... *arkadaşlığımız* oldukça karmaşık." Jonet, Elmwood'un şu anda ısrarla ayak bileklerine dolanan ahır kedisine baktı. "Görüyorsunuz ya, David benim düşünceme göre ve hatta belki de kendi düşüncesine göre Kildermore'un gerçek varisi. Bunun ötesinde başka bir şey söyleyemem."

Cole bir santim geri çekildi. "Jonet, korkarım bu hiç mantıklı değil."

Ama Jonet sanki onu duymuyormuş gibi devam etti. "Mesele basitçe şu Cole. Eğer hayat adil olsaydı, sahip olduğum her şey -malım mülküm, unvanlarım ve servetim- hepsi onun olurdu. Ben sade bir Leydi Jonet Cameron olurum, hiçbir meziyeti olmayan, kötü huylu bir İskoç. Ve eğer seninle evlenirsem, toplum beni böyle iyi bir av yakaladığım için oldukça şanslı sayacak - tıpkı şu anda kendimi saydığım gibi."

Cole şaşkınlık içinde ona baktı. "Ama Jonet... kesinlikle şunu demek istiyor olamazsın... gerçekten söylediğin şey-" "

Gerçekten daha fazla bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bana güvenmelisin Cole. Ve bunu yarım bir gerçeğe dayanarak yapmak zorundasın. Bunun için özür dilerim."

Birden Cole'u hastalıklı bir dehşet duygusu sardı. Jonet'in yorumlarından çıkarılabilecek birkaç sonuç vardı. Hiçbiri mantıklı değildi. Ve hiçbiri hoş değildi. Onu omuzlarından yakaladı. "Sevgilim," dedi ısrarla, "beni dinle! Henry'nin bundan haberi var mıydı? Anladı mı?"

Jonet acı acı güldü. "Oh, kimse daha iyisini bilemezdi! Aslında, sanırım bundan sapıkça bir zevk alıyordu. Dedikodular çok fazla olana kadar. Ve sonunda David'i bu kadar kızdıran da bu oldu. Tehdit ..." Ürpererek sözlerinin uçup gitmesine izin verdi.

"*Neyin tehdidi-?*" Cole, parmakları kadının etine batarken hışırdaydı.

Jonet'in sesi fısıltıya dönüştü. "Hiçbir şey," dedi sessizce. "Şimdi sorularınızı elimden geldiğince yanıtladım. Tek umudum bana güvenmeniz ve bunun bir son olmasına izin vermeniz."

"Saçmalama Jonet." Cole sarsılarak ayağa kalktı ve onu paltosunun kıvrımlarına sarılmış bir halde bankta bırakarak uzaklaştı. "Böyle bir hikâyeye başlayıp da bitirmeyi bekleyemezsin! Ve eğer sen yapamazsan -ya da yapmazsan- o zaman Delacourt kesinlikle yapacak."

Jonet ayağa fırladı ve paltosunu umursamadan yere bıraktı. "Ne demek istiyorsun Cole? Nereye gidiyorsun?" diye öfkeyle sordu ve Cole kısa süreliğine uyumlu davranan nişanlısının gittiğini ve birikmiş öfkesinin alevlendiğini hissedebildi.

Onunla yüzleşmek için döndü, botunun topuğu ıslak çimenlerde keskin bir şekilde gıcırıyordu. "Londra'ya gidiyorum, madam," dedi her heceyi ısırarak. "Ve oraya vardığımda doğruca Curzon Sokağı'na gideceğim, orada Lord Delacourt'u ceketinin yakasından tutup sarsarak birkaç cevap alacağım. Bir süredir bunu yapmak istiyordum ve artık daha fazla geciktiremeyeceğimi görüyorum."

Jonet onun peşinden yürüdü, yumrukları sıkıca iki yanında toplanmıştı, hamile kedi de garip bir şekilde peşinden geliyordu. "Beni kasten yanlış anlamayı seçtin Cole!" diye bağırdı, eve doğru hızla ilerlerken sesi yükseliyordu. "Ve buna izin vermeyeceğim, duyuyor musun! O kutsal kefeniniz tehlikeli bir şekilde inceldi, efendim! Gerçeği görüyorum - siz de en az bizim kadar dar kafalı, inatçı ve kıskanç olabiliyorsunuz!"

Bahçenin ortasında soğukkanlılıkla duran Cole, kararsız bir şekilde elini yüzüne götürdü ve ona baktı. "Olabileceğimi söyleyebilirim Jonet. Ama ben aptal değilim ve hiçbir zaman da olmadım."

Cole Londra'ya doğru yola çıkmaya hazır olduğunda Jonet gerçek bir öfke nöbetine tutulmuştu. Yatak odasının zemininde volta atıyor, dönüşümlü olarak Cole'un kapısına fırlatacak bir şeyler arıyor, sonra da neredeyse tanıdığı her erkeği

babasını, kocasını, David'i ve hatta bazen Cole'u bile cehennem ateşine attı.

O ve Cole zar zor konuşuyorlardı. Bahçedeki hararetli tartışmalarının ardından Cole eve girmiş ve hemen eski bir deri heybeye gömlek ve çorap tıktırmaya başlamıştı. Jonet birkaç dakika boyunca onu ikna etmeye çalışmış, Cole'un ayak izlerini bürodan gardıroba kadar takip etmiş, nefesi kesilene kadar yatağın etrafında dönmüş ve Cole'un giysilerini hızla yırtıp atmıştı.

Her zamanki gibi, Cole tanıdığı en amansız, en çileden çıkarıcı adam olduğu için her şey boşa gitmişti. Bu yüzden tehditlere başvurmuştu. Ona bir daha asla dokunmayacaktı. Penisinin kuruyup ölmesini diledi. En önemlisi de, onunla asla evlenmeyecekti. Hayır, onunla evlenecekti. Ve sonra onun hayatını cehenneme çevirecekti.

Sonuç tahmin edilebileceği gibi gülünçtü. Uzun, sert çenesini inatçı bir açıyla diken Cole, sanki kız aklını kaçırmış gibi ona bakmakla yetinmişti. "Jonet," demişti sonunda, çantasının tokasını bağlarken, "sivri dilli bir şirretsin. Ama sen benim faremsin ve seni güvende tutmak istiyorum. Buna pişman olacak kadar uzun yaşayabilirim."

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı, saçlarını delicesine tırmalayarak. "Mantıklı olmandan *nefret ediyorum*."

Cole kararlı bir şekilde, "Yani her zaman," diye karşılık verdi.

Ve böylece tartışmayı bıraktı. Tanrı aşkına, dilerse gidip David'i azarlasın. Belki de en iyi çözüm buydu. Bu cesur, küstah adamlar pantolonlarının düğmelerini açsınlar, aletlerini çıkarsınlar ve birbirlerine karşı ölçsünler. Sonra da -her neyse- *meseleyi* kendi aralarında halletsinler.

David'i çok seviyordu ama yine de ona çok az acımıştı. Her zamanki küstahlığı ve kasıtlı kışkırtmalarıyla Cole'un düşmanlığının çoğunu kendi üzerine çekmişti. Ve şimdi iş bu noktaya geldiğine göre, David ona ne diyecekti? Ne yapacağını kimse bilemezdi. Belki de Cole'a şeytana gitmesini söyleyecekti. Ya da belki sadece güler ve tüm çirkin gerçeği ortaya dökerdi. Kuşkusuz, söyleyecek olan oydu. Her zamanki gibi, hayatını oluşturan bu maskaralıkta talihsiz bir seyirciden biraz daha fazlasıydı.

Çok geçmeden Jonet kendini Elmwood'un dairesel girişinde, kollarını kararlı bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir parmağını öfkeyle

Çakıl. Bay Moseby, Cambridgeshire'dan Londra'ya kadar her yeri yiyip bitirebilecekmiş gibi görünen şık, uzun bacaklı bir kestane rengi at getirmişti. Cole küçük bir hoşnutsuzluk homurtusuyla heybeyi kaldırdı ve ustalıkla sabitledi. Arabada yalnızdılar. Onu gerçekten terk edecekti. Jonet'in kararlılığı aniden eridi ve ona doğru yürümeye başladı. "Cole," dedi yumuşak bir sesle, "eğer gitmek zorundaysan, güvenli bir şekilde seyahat edeceksin, değil mi?"

Cole dizginlerini eyerin üzerinden gevşekçe geçirdi ve ona doğru dönerek avuç içlerini hafifçe omuzlarına yerleştirdi. "Evet, güvenli bir şekilde seyahat edeceğim," diye söz verdi. Ama sesi bitkin, yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplıydı ve Jonet'in aklına, çocuklarının refahının sorumluluğunu ne kadar isteyerek ve fedakârca üstlendiği geldi. Ve ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu.

Bir an için, eğer Cole onunla kalır ve Londra'ya gitmezse David'i tamamen terk etmeyi düşündü. Jonet iki kez konuşmak için ağzını açtı ama kelimeleri bulamadı. "Cole," demeyi başardı sonunda, "David'in bana ya da çocuklarıma zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını anlamalısın. Bunu yapmak için hiçbir nedeni yok."

"Sanırım haklı olman için dua etmeliyim," diye karşılık verdi Cole acımasızca. "Ah, Cole," dedi umutsuzca, elleri onun yüzünü kavramak için yukarı kalktı. "I

David'in size karşı düşüncesizce, belki de düpedüz kaba davrandığını biliyorum. Ama o genç ve yükü çok fazla. Eğer aranızda halledilmesi gereken bir mesele varsa, o zaman elbette gidin. Sadece ikinizin de daha yaşlı ve bilge olduğunuz gerçeğini aklınızdan çıkarmayın ve bu yüzden makul olmak size kalmıştır. Ve her şeyden önemlisi, David'in beni asla incitmeyeceğini unutmamalısın."

Cole üzüntüyle ona baktı. "Belki de öyledir Jonet," diye usulca itiraf etti. "Ama seni korumak için ne yapabilir? Ya da kendi onurunu korumak için? Ya da başka birinin onurunu?"

Jonet kararlı bir şekilde onun bakışlarını tuttu. "Böyle bir şeyi düşünmediğimi mi sanıyorsun Cole? Benim bu kadar kör bir aptal olduğuma inanıyor musun? Ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında, David asla çocuklarıma zarar vermez. İşte bu yüzden bütün bunlar çok anlamsız."

Cole, Jonet'e en azından bir konuda hemfikir olduklarını söylemek için ağzını açtı. Bu gerçekten de hiç mantıklı değildi. Ama Elmwood'un hendeğinden gümbürdeyerek geçen bir arabanın sesiyle daha fazla tartışmanın önüne geçildi. Kestanenin arkasından çıkıp arabacının dairenin etrafından dolaşıp durmasını izledi. Bir anda kapı açıldı ve Nanna'nın

yuvarlak, buruşuk yüzü

dışarı fırladı. Jonet hevesle arabaya doğru koştu, iki elini de yaşlı kadının inmesine yardım edecekmiş gibi uzatmıştı.

Cole ancak o zaman arabayı Charlie Donaldson'ın kullandığını fark etti. Tanrı'ya şükür. Kısa süre içinde merdivenler inildi ve Nanna ile Ellen Cameron garaj yolunda durdular. Yaşlı hemşire her zamanki gibi sert görünüyordu ama Donaldson gözle görülür derecede zayıflamış ve solgunlaşmıştı, Bayan Cameron ise daha da kötü görünüyordu. Belli ki hastalık onları çok etkilemişti. Hanımlar birbirlerini selamlarken, Donaldson ekibi emniyete aldı ve Cole'a arabanın uzak tarafına gitmesini işaret etti.

Kâhya, Birinci Kraliyet Süvarileri'nin oymalı göğüs zırhını ihtiyatla Cole'a geri verdi. "Bunu ulağınızla birlikte göndermekte çok acele ettiniz, Kaptan," diye fısıldadı, kara kaşlarından birini kaldırarak. "Ben de aceleyle geldim ama gördüğünüz gibi Bayan Cameron pek iyi değil."

Cole yüzünü ekşiterek Ellen'a, sonra da Donaldson'a baktı. "Hayır, değil, değil mi? Görünüşe bakılırsa onları buraya getirmek gibi bir göreviniz de yok. Ama söyleyin bana, hastalığa ne sebep oldu? Dr. Greaves biliyor mu?"

Donaldson üzgün görünüyordu. "Evet, efendim, krema yüzünden olmalı," diye itiraf etti, özür dilercesine bir omzunu kaldırarak. "Sokağın karşısında bir uşak ve bir tweeny yatıyordu."

"Yani ... sonuçta zehir değil mi?" Cole mırıldandı. "Belki de aşırı tepki verdim."

Donaldson başını salladı. "Çok dikkatli olamazsınız, efendim. Siz en iyisini yaptınız." Gözleri Cole'un binicilik takımlarına ve atın heybesine kaydı. "Ama şimdi nereye gidiyorsunuz, Kaptan?"

Cole'un gözleri Jonet'e doğru kaymıştı. "Londra'ya," dedi hızla, dikkati tekrar uşağa yöneldi. "Ve seni gördüğüme sevindiğimi söylemekte bir sakınca görmüyorum. Ama dinle Donaldson, tesadüfen Lord Delacourt'a nerede olduğumuzu söylemedin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır, efendim!" Kendini sertçe dikleştirdi. "Emrettiğiniz gibi kimseye söylemedim. Neden?"

"Çünkü ondan birkaç cevap almak istiyorum," diye cevap verdi Cole acımasızca, Nanna'nın sarkan karnını okşamak için kediye kucağına alışını izlerken. "Eğer buraya gelirse, Donaldson, ona hoş karşılanmadığını söylediğimi ilet. Hiçbir koşul altında onu içeri almamalısın."

Jonet'nin uşağı huzursuzca kıpırdandı. "Onun hakkında kötü düşünmek için bir nedeniniz mi var, efendim? Yani, hanımefendileri yeni metresini yadırgayabilir, ama ben onun kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum."

Cole Donaldson'ı dikkatle inceledi ve eski askerlerin yanından pek bir şey geçmediğini bir kez daha fark etti. Delacourt hakkındaki belirsizlikleri konusunda Donaldson'a söyleyebileceği çok az şey olduğunu da fark etti. Bunlar çok belirsiz ve potansiyel olarak çok zarar vericiydi.

Dahası, Jonet'nin Delacourt'un metresini pekâlâ bilebileceğini ve muhtemelen umursamadığını anlamaya başlamıştı. Belki de rahatlaması gerekirdi ama bundan çok uzaktı. Jonet'nin suskunluğuyla daha da artan gerçek ve şüphe karmaşası Cole'un başını ağrıtmaya başlamıştı ve Londra'dan ayrıldığından beri azalmış olan o ciddi huzursuzluk hissi yeniden ortaya çıkmıştı.

Üstelik Delacourt'u boğmak istiyordu ama Cole ile avı arasında uzun ve yorucu bir yolculuk vardı. Öfkeyle binici kırbacını botunun sapına acımasızca vurdu. Kahretsin, Delacourt'u en erken kuşluk vaktinden önce ele geçirmeyi umamazdı ve muhtemelen küstah piçi bu kadar erken bir saatte yatağından kaldırmak zorunda kalacaktı. Şimdilik Donaldson'ın, kendisinin yokluğunda Jonet ve çocukların güvenliğini sağlamaya yardımcı olmak için Elmwood'a gelmiş olması gerçeğiyle kendini avutmalıydı.

Cole ertesi sabah Curzon Caddesi'ne vardığında hâlâ haklı bir öfkeyle yanıyordu. Ama öfkesinin altında şimdi bir miktar korku vardı ve bu korku her geçen kilometreyle birlikte katlanarak artıyordu. Cambridgeshire'dan yola çıktığı uzun yolculuk boyunca Jonet ve tartışmalarından başka bir şey düşünmemişti. Ve Tanrı'ya, aceleci ve kuşkusuz inatçı davranışıyla onların geleceğine dair tüm umutları yok etmediği için dua etti. Her konakladığı yerde onun yanına dönmeyi düşünmüştü.

Ama yine de yapmamıştı. Anlamadığı bir güç tarafından öfkeyle Londra'ya doğru sürüklenirken, hem kendini hem de atını uçurumun kenarına itmişti. Tek bildiği Delacourt'u görmesi ve gerçeği onun ağzından duyması gerektiği idi. Ancak o zaman Vikont'un Jonet'ye karşı niyetini adil bir şekilde yargılayabilecekti. Belki de Jonet'nin dediği gibi, Delacourt ona zarar vermek istemiyordu. Cole sadece bunun doğru olmasını umabilirdi. Bu bağlılık onu ne kadar rahatsız ederse etsin, Jonet'in kendisini açıkça adadığı başka bir adam tarafından incitildiğini görmek istemiyordu.

Ama gerçekte, Mercer Markisi'nin ölmesini istemek için hiç kimsenin Lord Delacourt'tan daha iyi bir nedeni yokmuş gibi görünüyordu. Ve Cole'un şimdi anladığı kadarıyla bu neden, Jonet'i koruma ya da onunla dost olma arzusundan çok daha karanlık bir şeydi. Mercer'in tehdidi, eğer Cole doğru tahmin etmişse, kibirli Vikont'un gururuna ve büyük ihtimalle çok daha fazlasına mal olacaktı.

Cole'un aklının bir köşesinde Jack Lauderwood'la yaptığı konuşmalar canlanmaya devam ediyordu. Lauderwood'un Delacourt'un babasıyla ilgili hikâyesini ve Kildermore ile Mercer'la olan kavgasını anlatmasının üzerinden sanki günler değil de yıllar geçmiş gibiydi. Arkadaşlar arasında düello yapmak çirkin bir işti ve Cole bunun huysuz köpekler kadar sıradan bir şeyle ilgisi olmadığından şüphelenmeye başlamıştı.

Cole kapıda bir önceki hafta karşılaştığı aynı mağrur uşak tarafından karşılandı. Soğukkanlılıkla Delacourt'u görmek istediğini belirtti ve kartını tablaya bıraktı. Hiçbir yorum yapılmadan, beklemesi için küçük bir salona alındı. Ama uşak geri döndüğünde Cole'u evin resmi odalarından birine değil, arka taraftaki küçük bir salona götürdü. Uşak kapıyı açtı ve Cole içeri adım attığında kendisini bekleyenlerin Lord Delacourt değil, annesi ve kız kardeşi olduğunu gördü.

Bugün yaşlı kadın tekerlekli sandalyede, Fransız pencerelerinin yanında oturuyordu. Kambur omuzlarının ötesindeki camdan Cole, fiskiyele, özenle düzenlenmiş küçük bir bahçe görebiliyordu. Soluk, zarif dekor, buranın Leydi Delacourt'un özel sabah odası olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Pencerelerin ve bahçenin sadece onun yararına düzenlendiğine şüphe yoktu. Leydi Delacourt çok kırılıyordu ve kolları ile bacaklarının solgun görüntüsüne bakılırsa, uzunca bir süredir öyle görünüyordu.

Cole önsezişini bastırıp selamını verirken, Leydi Delacourt altın bir lorgnette'i kaldırdı ve onu detaylı bir şekilde inceledi. Sonra aniden dirseğinin dibindeki orta yaşlı kadına döndü. "Charlotte, canım, lütfen bizi yalnız bırak."

Bayan Branthwaite hafif bir şaşkınlık ifadesiyle ayağa kalktı, dikiş işlerini bir kenara bıraktı ve odadan çıktı, kapıdan çıkmak üzere yanından geçerken Cole'a iyi sabahlar diledi.

Leydi Delacourt değerlendirici bakışlarını Cole'a çevirdi. "Bana," dedi soğuk bir tavırla, "oğlumu görmeye geldiğiniz söylendi. Nedenini öğrenmeyi çok isterim."

Ellerini arkasında kavuşturan Cole saygıyla başını salladı, çünkü leydinin sesi bunu kesinlikle emrediyordu. "Lord Delacourt'la kişisel bir işim olduğu için üzgünüm leydim. Eğer şu anda evde değilse bekleyip kendisiyle konuşabilir miyim?"

Bunun üzerine kızın kaşları kalktı. "Gerçekten de öyle." Leydi Delacourt sandalyesinin bir kenarına uzanarak küçük, altın topuzlu bir baston aldı ve bir sandalyeye doğru itti. "Ama bu arada, lütfen şuraya oturun, efendim."

Cole'un içindeki eski kafalı İngiliz okul çocuğu reddetmesine izin vermezdi. İtaatkâr bir şekilde oturdu. Kadın bastonu bıraktı ve onu inceledi. "Seni buraya Leydi Mercer mi gönderdi?" diye meydan okudu.

"Hayır, hanımefendi, yapmadı."

Leydi Delacourt memnuniyetle başını salladı. "Hayır, böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim... ama gelmenize onun sebep olduğunu söyleyebilirim. Dolaylı olarak tabii ki."

Cole sandalyesinde çok sert bir şekilde oturdu. "Sizi temin ederim ki Leydi Mercer'ın bu olayla hiçbir ilgisi yoktur, hanımefendi."

"Gerçekten mi?" Yaşlı kadının gözleri kısıldı. "Merak ediyorum genç adam, siz ikiniz neyin peşindesiniz? Jonet son zamanlarda çok farklıydı ve geçen hafta burada sizi selamlarken gösterdiği sevgi özellikle

Söylüyorum. Belki de ona karşı niyetinizi açıklama nezaketinde bulunursunuz? Bildiğiniz gibi, o benim için çok değerli ve bu yüzden bu soruyu hafife alarak sormuyorum."

Kendini her geçen gün daha da yaramaz bir okul çocuğu gibi hisseden Cole ellerini kucağında kavuşturdu. Leydi Delacourt'un kendisinin ve Jonet'in 'neyin peşinde' olduğunu tahmin edemeyeceğini içtenlikle umuyordu, ama Leydi Delacourt'un sert bakışlı bir mürebbiyenin hem ses tonuna hem de anlayışına sahipti.

"Leydi Mercer'a karşı niyetim onurludur," diye cevap verdi sessizce. "Onun arkadaşı olduğunuza göre, yası sona erdiğinde karım olmasını istediğimi size güvenle söyleyebilirim."

"Ah?" Leydi Delacourt'un solgun kaşları kalktı. "Ve dedi ki-?"

Cole kızardığını hissetti. "İlk başta, davamı kabul etmeye meyilli olduğuna inanıyorum. Ama şimdi tam olarak emin değilim. Sanırım bir yolunu bulacağız."

Yaşlı kadın başını salladı ve yüzünü ona dönmek için sandalyesini biraz sola kaydırды. "David yüzünden tartıştınız, değil mi? Sanırım bu koşullar altında böylesine güçlü iki genç adam arasında düşmanlık olması beklenir. Jonet size David'in kardeşi olduğunu söyledi sanırım?"

Bu tam da Cole'un duymayı beklediği şeydi; Londra'ya kadar ona eziyet eden korkunç şüphenin doğrulanması. Yine de afallamıştı. "Hayır, hanımefendi. Tam olarak bu kelimelerle değil. Ama kendi sonuçlarımı çıkarmak bana kaldı ve bu yüzden oğlunuzla konuşmak istiyorum."

Leydi Delacourt üzüntüyle başını salladı. "Böyle bir toplantıya gerek kalmayacağını söyleyebilirim, Yüzbaşı Amherst. Jonet'le gerçekten evlenmek istiyor musunuz?"

"Elbette hanımefendi, eğer beni kabul ederse."

Bir an için kendi kendine sessizce başını salladı. Leydi Delacourt sonunda, "Sanırım işin eninde sonunda bu noktaya geleceğini hep biliyordum," dedi.

Cole şaşkınlıkla ona baktı. "Neye geldim hanımefendi?"

Yaşlı kadın cevap vermedi, bunun yerine konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Sanırım Kaptan Amherst, emir aldınız, değil mi?" dedi hafifçe. "Gerçekten de Jonet daha geçen hafta öyle söyledi. Bu yüzden sizden sözlerimi bir tür itiraf olarak değerlendirmenizi rica edeceğim. Böyle bir ricayı yerine getireceğinizi tahmin ediyorum."

Cole giderek daha da rahatsız olmaya başlamıştı. "Hanımefendi, sizi temin ederim ki bana hiçbir şey söylemenize gerek yok. Delacourt'u görmeye geldim ve

Bunu yapmaya tamamen niyetliyim."

"Ah, onu mutlaka göreceksin," dedi suratsızca. "Oğlumun bu konuda ısrar edeceğinden hiç kuşkum yok. Ama bu hikâye benim ve bu yüzden anlatacağım."

Cole ne diyeceğini bilemedi. "Madem ısrar ediyorsunuz," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Ama Leydi Delacourt'un söz almak istediği açıktı ve bakışları çoktan içe dönmüştü.

"Yıllar önce, Yüzbaşı Amherst," diye başladı sessizce, "bu soğuk dünyada mürebbiye olarak yolumu çizdim. Kanım soluk mavinin oldukça kırsal bir tonuydu -hangi rengi kastettiğimi bildiğinizi tahmin ediyorum- ve her mürebbiyenin peri masalındaki işvereniyle evlenmeyi başardığımda şanslı sayıldım. Ama benim durumumda, işverenim merhum Lord Delacourt'tu ve benimle aşktan değil, suçluluktan evlendi."

"Suçluluk mu?" diye sordu Cole usulca. Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordu.

Yaşlı kadının bakışları güçlü ve kesindi ama Cole parmak eklemlerinin beyazlığını sandalyenin kolunda görebiliyordu. "Gördüğünüz gibi, birkaç yıldır onun tek çocuğu sevgili Charlotte'un mürebbiyesi olarak çalışıyordum. Derbyshire'daki aile konağında sessizce yaşıyorduk ve lord hazretleri sık sık ziyarete geliyor, av partileri için arkadaşlarını getiriyordu. Bir sonbahar gecesi bir bardak süt almak için mutfığa inmek gibi korkunç bir yanlış karar verene kadar her şey yolunda gitti."

Cole kendini hasta hissetmeye başlamıştı. "Süt, hanımefendi?" diye yumuşak bir sesle yankılandı.

Leydi Delacourt gözlerini sıkıca kapattı. "Evet. Sanırım süttü," diye fısıldadı zayıfça, ama sonra sesi Cole'un böylesine narin bir kadından beklemediği acı bir güç kazandı. "Her neyse, hizmetçinin merdivenlerinden aşağı indim - itiraf etmeliyim ki pişmanlık verici bir seçim - ve bunu yaparken sarhoş bir misafir tarafından saldırıya uğradım ve tecavüze uğradım. Tahmin ettiğiniz gibi, Jonet'in babası Kildermore'du. Yanındaki Lord Mercer, "neden, alçakgönüllülüğümden emin olmak için, hiç kuşkum yok," diye acı acı gülerek durakladı.

Cole buna daha fazla dayanamadı. Sandalyesinden kalkıp ona doğru gitti, elini hafifçe onun elinin üzerine koydu ve Leydi Delacourt'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Leydim, yalvarırım devam etmeyin. Buraya kesinlikle bunun için gelmedim."

Yaşlı kadın bir kez gözlerini kırıştırdı. "Oh, ama sanırım öyle, Kaptan Amherst."

Cole onun ince, buruşuk elini avucunun içine aldı ve tekerlekli sandalyenin yanında diz çöktü. "Leydi Delacourt, benim adıma kendinizi üzmenizi asla istemem."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Bu her zaman David'in ve Jonet'in endişesi olmuştur. Ama bu hikâyenin siz gençleri bugünlerde benden çok daha fazla üzdüğünü görüyorum. Hayatım neşesiz geçmedi, efendim. Ve merhum Lord Delacourt, içinde bulunduğumuz koşullar altında onurumu elinden geldiğince korumaya çalıştı. Dahası, hamile olduğum ortaya çıkınca benimle evlendi."

Cole boğazı düğümlenerek, "Bu çok onurlu bir davranıştı," diye itiraf etti.

"Evet ve onun rütbesinde çok az adamın yapacağı bir şey," diye ekledi, sesi yumuşak ve içe dönüktü. "Ve böylece, Yüzbaşı Amherst, oğlum artık hakkı olmadığına inandığı bir serveti ve unvanı miras aldı. Jonet'e de hakkı olduğunu düşündüğü bir servet kaldı. Bildiğiniz gibi, İskoç Kildermore Kontluğu bir kadına geçebilir ama sadece unvan sahibi erkek varis bırakmazsa. Tabii ki meşru olanları." Kadın ona şaşkınlıkla baktı. "Bunu anladın, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle," dedi zayıf bir sesle. Birdenbire oda sıcak ve çok küçük göründü. Onu rahatsız eden bir şey vardı *ama neydi o şeytan?* Leydi Delacourt'un sorusuna cevap vermek için dalgınca bir avucunu şakağına sürttü. "Doğrusu hanımefendi, ben sadece bir asker ve bilginim. Rütbe ve unvan gibi şeyler hakkında çok az düşünürüm. Ancak evlendiği sırada Leydi Jonet'nin unvanının neredeyse Mercer'inkine eşit olduğundan söz edildiğini hatırlıyorum."

"Ve her ikisi de oğlumun vikontluğundan daha büyük," diye sessizce karşılık verdi. Birden Leydi Delacourt'un diğer eli Cole'unkini örtmek için kalktı. "Ama umarım David'in hiç kimseyi yerinden etmediğini anlamışsınızdır, efendim. Kocamın varisi yoktu, çünkü Kildermore'unkinin aksine Delacourt'un unvanı kadın soyundan geçemezdi. Oğlu olmadan ölseydi, üvey kızım Charlotte neredeyse yoksul kalacak, unvanı da yok olacaktı."

"Bu son derece adaletsiz görünüyor."

Yaşlı kadın başını salladı. "Evet, öyle. Böylece kocam hiç kimseyi hakkı olan hiçbir şeyden mahrum bırakmadı ve kızının geçimini sağladı."

Ama gizlilik esastır, efendim. Charlotte bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Ve ne yazık ki, David'in acımasızlığı düşman edinmesine neden oldu, birçoğu adının ve unvanının sorgulandığını görmekten memnun olacaktır. Yine de, o şeytan Kildermore olmasaydı, oğlum gebe kaldığı gerçeği asla bilmek zorunda kalmayacaktı."

Cole şaşkınlık içinde sandalyesine geri oturdu. "Bana Kildermore Kontu'nun bu korkunç günahı *itiraf ettiğini* mi söylemek istiyorsunuz leydim?"

Dudaklarını sıkıca bastıran yaşlı kadın başını salladı. "Oldukça şok edici, değil mi Yüzbaşı Amherst? Ama bir asker olarak, ölüm korkusunun suçluluk duygusuyla dolu bir vicdana neler yapabileceğini gördüğünüzden kuşum yok. Bu yüzden Kildermore'un benim masumiyetimi alması yeterli değildi. Oğlumun ve kızınınkini de almak zorundaydı - kendi suçluluğunu hafifletmek için zayıf bir umutla."

"Ama neden hanımefendi?" diye sordu Cole sert bir sesle, anlattığı hikâyenin dehşetinde kaybolmuştu.

Leydi Delacourt acımasızca gülümsedi. "Kildermore tek çocuğunu neredeyse kendisi kadar kötü bir adamla evlendirecek kadar zalim olsa da, ölüm yaklaştığında Jonet'in yalnızlığı ve umutsuzluğu onu yiyip bitirmeye başladı."

"Öyle de olmalıydı," diye acı acı onayladı Cole. "Ama doğrusu, hanımefendi, böyle bir itirafın kime ne faydası olabilir, Tanrı'ya yapılan bir itiraf olmadığı sürece anlayamıyorum."

Yaşlı kadın usulca içini çekti. "Biliyor musun, Kildermore'un kızının ihtiyaçlarını ilk ve tek kez düşündüğünü söyleyebilirim. Ama oğlum sonuçlarına katlanmak zorunda kaldı."

Cole keskin bir nefes aldı ama Leydi Delacourt elini kaldırdı. "Oh, beni yanlış anlamayın, Kaptan. Her ne kadar şok edici görünse de, Jonet'e son derece düşkünüm ve David de onu çok seviyor. Ama babasından mektup geldiğinde henüz çok genç ve etkilenebilir durumdaydı ve bu mektup onu çok üzdü. Kocam ve ben gerçeği asla öğrenmemesini umuyorduk."

Cole onun adına bir öfke duygusu hissetti. "Peki Kildermore böyle bir duygusuzlukla ne kazanmayı umuyordu?"

"Mektubunda, yaptığı her şey için kendini kötü hissettiğini ve ölümünden sonra birbirleriyle ilgilenmelerini dilediğini söylüyordu." Yaşlı kadın derin düşüncelere dalmış gibi bir an durakladı.

Buraya cevaplar için gelmiş olmasına rağmen Cole'u hâlâ rahatsız eden bir endişe vardı. Her şeyi öğrenmişti ama yine de hiçbir şey bilmiyordu. Delacourt'un cinayeti işlemiş olması hâlâ mümkün olsa da

Mercer sırrını susturmak için, Jonet haklıydı. Kendi yeğenleri olan Robert ve Stuart'ın kötü olmasını istemesi için hiçbir neden yoktu.

"Bence de," diye devam etti Leydi Delacourt sonunda, "Kildermore, Mercer'in ölümünden sonra ona kötü davranması halinde David'in kız kardeşinin iyiliğini düşüneceğine inanıyordu. Gerçi David'in Jonet'ten daha gözü pek olduğunu neden düşünmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Daha önce kendi başının çaresine bakabilecek bir kadın tanımamıştım; eğer onunla evlenmeyi düşünüyorsanız bunu göz önünde bulundurmanızda fayda var, efendim."

Cole gözlerini yere dikmiş, dikkatle Leydi Delacourt'un halısının desenlerini inceliyordu. "Çok haklısınız hanımefendi," diye cevap verdi sonunda. "Ama onu seviyorum ve onun *cesurluğunun* kontrol altına alınabileceğine dair bir umut olduğuna inanıyorum."

Hanımefendinin ince kaşları zarıfçe kalktı. "Oh ho! Bunlar cesur sözler, efendim," dedi takdirle. "Sizinki kolay bir hayat olmayacak. Ama asla sıkıcı olmayacağını söyleyebilirim."

Tam o sırada kapı içeriye doğru patladı ve Lord Delacourt şık, zarif ve çok ama çok kızgın bir şekilde odaya girdi. Dirseğinin altına sıkıştırdığı şapkasını tutuyor, diğer eliyle de siyah deri bir kırbacı sıkıyordu. Belli ki ata biniyordu.

Delacourt annesine selam bile vermeden Cole'a döndü. Cilalı kibritmiş, teni büzülmüş, ağzı ve yanakları bembeyaz kesilmişti. "Bu terbiyesizliğin anlamı nedir, Amherst?" diye meydan okuyarak elindeki kırbacı Cole'un yüzüne doğru salladı. "Tanrı aşkına efendim, eğer annemi üzdüyseniz, size olan sabrımın sonuna geldiğimi söylemek zorundayım."

Cole ironik bir eğlence içinde önce Delacourt'un yüzüne, sonra da onun ekinine baktı. Jonet'in salonunda köşeye sıkışmış olan James amcasının durumunu ne kadar da iyi hatırlıyordu. Aralarındaki benzerlikleri nasıl fark edememişti? En önemlisi de o küstah, önlenemez kibirdi. Cole sakince sandalyesinden kalktı. "Birimizin gözü çıkmadan önce kırbacını indir, seni küstah köpek."

"Canın cehenneme, Amherst," diye karşılık verdi Delacourt. "Ben senin öğrencilerinden ya da cemaatinden biri değilim. Ve senin piyaden olmadığımın da eminim."

"David, lütfen-!" diye araya girdi annesi, tekerlekli sandalyesinden yardım almadan kalkmaya çalışıyordu. Sandalyenin bir koluna dayanarak tehlikeli bir şekilde devrilmeye başladı. Cole hemen onun yanına koştu ve Delacourt'u odanın ortasında aptal aptal bakarken bıraktı.

"Ah!" dedi Leydi Delacourt sandalyesine yeniden otururken. "Size teşekkür ederim, Kaptan Amherst. Şimdi, eğer ikiniz de oturup susma nezaketini gösterirseniz, sanırım bunu halledebiliriz." Sonra altın topuzlu sopasını kasıtlı bir şekilde sallayarak her ikisine de sandalyeleri işaret etti.

Oğlu kaşlarını çatı, ama bir an tereddüt ettikten sonra kırbacı yere bıraktı ve kollarını inatla göğsünün üzerinde kavuşturarak kendini sandalyesine attı. Leydi Delacourt belli belirsiz gülümsedi. "Şimdi David," diye başladı buyurgan bir tavırla, "çok geç kaldın ve bunun için başka bir şey yapamazsın. Her şeyi anlattım. Yüzbaşı Amherst kız kardeşinle evlenmek istiyor. O artık aileden biri."

Delacourt konuyu tartışmak istercesine sandalyesinden yarı kalktı ama annesinin sert bakışları onu hemen durdurdu. "Evlilik mi?" Vikont'un ses tonu hafifçe kuşkuluydu. "Jonet'nin bu rezaleti kabul ettiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Cole ağzını açtı ama Leydi Delacourt onun sözünü kesti. "*Anlaştık mı?*" diye karşılık verdi annesi. "Bu şüphesiz onun fikriydi. Şimdi! Dikkatimizi daha acil konulara çevirelim." Yaşlı kadın Cole'a bakmak için döndü. "Anladığım kadarıyla, efendim, iyi bir nedeniniz olmadan Londra'dan bu kadar aceleyle ayrılmadınız ya da geri dönmediniz?"

Cole sessizce, "Londra'dan ayrıldım çünkü Leydi Mercer ve çocuklarının güvenliğinden endişe ediyordum," dedi.

Delacourt acı bir ifadeyle, "Siz de öyle, efendim," diye araya girdi. "Brook Street'e taşındığınızdan beri çocuklar için risk artmış görünüyor. Ama o zaman kimin emriyle geldiğinizi hatırlamamız gerekir."

Leydi Delacourt boğazının arkasından azarlayıcı bir ses çıkarırken Cole öfkeli bir karşılık vermekten kaçındı. "David! Lütfen terbiyeni takın!" Delacourt sarsılarak sandalyesinden kalktı ve odayı adımlamaya başladı.

Cole sakın kalmak için kendini zorladı ve Vikont'un kız kardeşine çok değer veriyor gibi görüldüğünü hatırlamak için mücadele etti. *Kız kardeşini-!* Cole bu gerçeği hâlâ zar zor kavrayabiliyordu ama kavraması gerekiyordu. "Seninle laf dalaşına girmeyeceğim Delacourt," dedi sessizce. "Tehlikede olan çok şey var. Söyle bana, bu girişimlerin arkasında amcam James'in olduğuna gerçekten inanıyor musun? Herhangi bir kanıtınız var mı? Eğer varsa, bunu duymak beni neredeyse rahatlatacak."

Oğlu adımlamaya devam ederken Leydi Delacourt sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda, aniden durdu. "Kesinlikle Jonet bu işin arkasında James'in olduğunu düşünüyor. Kendi adıma, James'in böyle bir şey yaptığını düşünemiyorum."

Cole kuru bir sesle, "Ben de öyle," dedi. "Ve ben onun ne kadar aptal olduğunu biliyorum."

Delacourt zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, Edmund'un daha olası bir aday olduğunu düşünüyorum, ama onu haftalardır gece gündüz takip ettiriyorum, boşuna. Kötü alışkanlıkları var ve çok kötü arkadaşlıklar kuruyor, bu doğru. Ama anlatılanlara bakılırsa, ne cinayet işleyecek cesareti ne de cinayet işletecek parası var."

Cole düşünceli bir şekilde parmaklarının uçlarını birbirine geçirdi. Delacourt'un mantığının kendisinininkiyle paralel ilerlediğini fark edince neredeyse rahatlayacaktı. Ama hâlâ bir şey eksikti, çok kritik bir şey. "*Cui bono*," diye fısıldadı, Albay Lauderwood ile yaptığı tartışmayı hatırlayarak.

Leydi Delacourt tekerlekli sandalyesinde öne doğru eğilerek ona bir parmak salladı. "Çok güzel bir soru, Kaptan Amherst, bu kadarıyla."

Cole'un çenesi parmak uçlarından yukarı kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gelin Kaptan," diye dürtükledi. "Bir ilahiyatçı olarak Latince'nin yanı sıra mantık eğitimi de aldığınıza emin misiniz? Bunun *kime ne faydası var*?"

Delacourt şaşkınlıkla ona baktı. "Evet, anne? Devam et."

Hanımefendi ona hafif bir öfkeyle baktı. "Görmüyor musun David? İşte benden neden bir şeyler saklamaman gerektiğine dair bir örnek daha! Yemin ederim, siz insan doğasından hiç anlamıyorsunuz. Örneğin, James ve Edmund'u elersek, Mercer ölürse bu kimin işine yarar?" Avuçlarını sorgulayıcı bir şekilde yukarı kaldırarak aralarında bir ileri bir geri baktı. "Stuart mı? En bariz olanı o ama bu çok saçma tabii. O bir çocuk. Jonet mi? Yine saçma, çünkü dedikodulara rağmen Jonet'in David'le evlenmeye niyetli olmadığını hepimiz biliyoruz."

Yaşlı kadın derin bir nefes aldı ve devam etti. "David miydi?" Yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Belki de önyargılı davranıyorum, ama David Mercer'in ölmesini isteseydi, onu çağırıp kalbine bir kılıç saplamaktan daha çok memnun olurdu, ki bu hiç de ihtimal dışı bir şey değildi. Hayır, insanlar daha onurlu bir yol varken nadiren zehre başvururlar."

Lord Delacourt şaşkın görünüyordu. "Peki, başka kim var anne? Henüz dikkate almadığımız biri olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Henüz düşünmediğiniz *bir şey* olduğu kesin," diye cevap verdi. "Keşke kim ya da ne olduğunu bilseydim."

Cole aniden sandalyesinde öne doğru oturdu. "Ya Mercer'ın ölümü bir kazaysa?"

Delacourt küçümseyici bir el salladı. "Bu çok saçma. Bakın neler oldu!"

Leydi Delacourt nefesini sertçe içine çekti. "Bu, tüm bu olayların birbiriyle bağlantılı olduğunu varsayıyor. Ama ya bağlantılı değillerse? Ya da ya hemen bir sonuca varıyorsak? En baştan başlayalım, her zaman iyi bir noktadır, değil mi? Örneğin, ya Mercer'i öldüren şarap yanlışlıkla yatak odasında bırakıldıysa?"

Delacourt sinirli bir şekilde, "Ama anne, bunun hiçbir anlamı yok," diye ısrar etti. "Mercer onu oraya kendisi götürdü. Bunu hepimiz biliyoruz."

Leydi Delacourt öfkeli bir tavuk gibi kabarıyor gibiydi. "Ben böyle bir şey bilmiyorum!" diye karşılık verdi. "Onu içtiğini ve zehirli olduğunun düşünüldüğünü biliyorum. Ama bunun ona bir hizmetçi tarafından getirildiğini sanıyordum." Cole aniden sandalyesinden sıçradı ve Delacourt'la birlikte yerde volta atmaya başladı. "Jonet'inmiş," dedi usulca. "Şarap sürahisi... Yargıç bu yüzden cinayeti onun işlediğinden şüphelenmişti. Sürahi her zaman oturma odasında dururdu. Her gece ondan içiyordu ama o gece içmedi. Aslında, doğruca yatağa gitti, çünkü Hizmetçiler akşam yemeğinden sonra onu geç saate kadar tutmuşlar."

Delacourt nefesinin altından şiddetle küfretti. "Yüce Tanrım! Başından beri amaçlanan kurban Jonet miydi?" diye sertçe sordu. "Mercer'la evlenmeyi uman Bayan Lanier olabilir mi? Ya da belki de o hanımefendinin hizmetçisiydi -kendi adıma, görünüşünden hiç hoşlanmamıştım. Ama İskoçya'daki o silah sesi ..."

"Evet, bir de arabanın sürgüsü," diye mırıldandı Cole. "Ama herkes böyle şeyler yapması için bir haydut tutmuş olabilir. Savaşta beri ortalıkta cirit atıyorlar ve bunu yapabilecek kadar kötü niyetli biri tarafından oldukça ucuza çalıştırılabilirler." Birden tekerlekli sandalyeden Leydi Delacourt'un bastonu yere çarptı.

Cole'un dikkati ona yöneldi, ölümcül solgunluğunu ve sandalyesinin kolunu kavrayan pençe gibi küçük elini gördü. Delacourt da gördü ve ona doğru koştu. "Anne! Ne oldu?" Cole'a kederli bir bakış fırlattı. "Amherst, brendi getir! Orada-!"

Cole hızla büfeye doğru ilerledi, sağlıklı bir ölçü çıkardı ve ona götürdü. Delacourt annesinin ellerini hızlıca ovarken, Cole bardağı annesinin dudaklarına götürdü ve içerken onu sabitledi.

Neredeyse aynı anda yaşlı kadın boğuldu, tükürdü ve bardağı itti. "Güç," diye şiddetle homurdandı. "Her zaman güçle ilgilidir, değil mi? Ya da mevki ya da zenginlik, hepsi aynı. Ama biz bakmadık! Ve bu yüzden görmedik."

Cole onun üzerine eğildi. "Lütfen hanımefendi, hangi pozisyon? Hangi güç?"

Yaşlı kadının bakışları kasvetliydi. "Kildermore Kontluğu," dedi sessizce. "Mercer Jonet'e sahip olmuş olabilir ama onun unvanına asla sahip olamaz. Sadece Cameron kanından bir varis bunu yapabilir. Ama daha önce söylediklerimi hatırlayın; bir kadın miras alabilir ama sadece *meşru oğulları yaşıyorsa!*"

Ağır, korkunç ve kesin olan bu sözler uzun bir süre havada asılı kaldı. "Delacourt," dedi Cole sessizce, sandalyenin yanındaki pozisyonundan doğrulup, "lütfen bana en hızlı atını getir. Çok korkunç bir yanlış değerlendirme yaptığıma inanıyorum."

Delacourt annesinin başının üzerinden Cole'un şaşkın bakışlarına karşılık verdi, yüzünde dehşete düşmüş bir anlayış ifadesi belirmişti. "Kesinlikle bensiz gitmeyeceksin," dedi odanın öbür ucuna yürüyüp zili sertçe çekerken.

Stuart ve Robert onu aramaya geldiklerinde Jonet çardakta dikiş dikiyor ve öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyordu. Hiç şaşırmamıştı. Ellen ve Nanna hâlâ dinleniyorlardı ve Cole uzaklardaydı, Bay Moseby ise emlak işleri için Huntingdon'a gitmişti. Bu da Jonet'i canı sıkılan genç beyler için son çare olarak bırakıyordu ve bu ikisi özellikle asabi görünüyordu.

"Anne," diye başladı Robert sinirli bir şekilde, ellerini paltosunun ceplerine sokarak, "Bay Moseby'nin kedisini gördünüz mü? Baktık, baktık ama onu hiçbir yerde bulamadık."

"Biraz endişeliyiz," diye itiraf etti Stuart. "Nanna yakında yavruları olacağını söylüyor. Sence iyi midir?"

Jonet sabırla gülümseyerek dikişini bir kenara bıraktı. "Onun iyi olduğuna eminim," dedi güven verici bir şekilde, yanındaki koltuğu okşayarak. "Anne kediler yavrularının gelme zamanı geldiğinde saklanmayı severler. Bu çok doğal. Onları yakında bulacağız."

Stuart annesinin yanına otururken Robert inatla bir parmağını çimlere sürttü. "Yapacak bir şeyim yok," dedi ağlamaklı bir sesle. "Kuzen Cole ne zaman dönecek? Bugün mü gelecek? Sanki sonsuza dek gitmiş gibi görünüyor."

Jonet bir kolunu Robert'ın beline dolayıp onu dizinin üzerine oturtarak, "Evet, sanki sonsuza dek gitmiş gibi görünüyor," diye onayladı. İçten içe öyle olduğunu kabul ederek çenesini Robert'ın başının üzerine koydu. Ellen ve Nanna'yı görmek güzeldi. Charlie'yi de. Ama Cole'u çok özleyiyor ve onun hızla gitmesine neden olan tartışmadaki rolünden dolayı büyük pişmanlık duyuyordu. Şimdi onun varlığının rahatlatıcı etkisinden yoksundu.

tekrar korkmaya başladım. Ve bunun iyi bir nedeni yoktu. Elmwood'da tamamen güvendediler.

Stuart başını tahta sıraya doğru gevşekçe bıraktı. "Keşke geri gelse," diye iç geçirdi çocuk. "Gerçekten, keşke sonsuza kadar burada kalabilsek. Sence bunu yapabilir miyiz anne?" Kardeşine kuşkulu bir bakış attı. "Robin, Kuzen Cole'un bizim yeni babamız olacağını söylüyor. Bu doğru mu? Eğer öyleyse burada kalabilecek miyiz?"

Jonet bir an için gözlerini sıkıca kapattı. Yüce Tanrım! Bunu beklemesi gerekirdi. Kuşkusuz Elmwood'daki birkaç hizmetçi çılgınca dedikodu yapıyordu. Belki de çocuklar dün öğleden sonra onları söğüt ağaçlarının altında öpüşürken bile görmüşlerdi. Peki o ne diyecekti? Cole onların yeni babası mı olacaktı? Bunu düşünürken neredeyse nefesi kesilecekti. Kesinlikle öyle olmasını umuyordu. David'le ilgili taleplerinin -ya da daha kötüsü, David'in kendisinin söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şeyin- tek mutluluk şansını mahvetmemesi için dua etti.

Jonet kendini yatıştırmak için elini Robert'ın siyah saçlarının arasından geçirdi. "Şey, bu konuyu konuşmuştuk," diye sessizce itiraf etti. "Ve tabii ki bu Kuzen Cole ile benim evlenmemiz gerektiği anlamına geliyor. Ve burada, Elmwood'da yaşayacağız. Ama baban böyle şeylerden bahsedebileceğim kadar uzun süredir yok. Bu onun anısına saygısızlık olur." Sırayla çocuklara baktı ve onların küçük, ciddi yüzlerini inceledi. "Anladınız mı?"

Çocukların yüzleri düşerken Jonet, Ellen'in kapıdan çıkıp bahçeye daldığını gördü. "Bakın!" dedi Jonet, bu kesintiden dolayı rahatlamış ve Ellen'in nihayet canlandığını görmekten memnun olmuştu. "Sizinle oynamaya hevesli birini görüyorum!"

Ellen kız gibi yeşil muslin eteklerini kaldırdı ve çimenlerin arasından hızla geçerek aradaki mesafeyi kapattı. "Şimdi," dedi nefes nefese onlara ulaştığında, "o yaramaz anne kediye bulma konusunda ne yaptınız çocuklar? Bir arama ekibi kuralım mı?"

Cole'un söylediği gibi, Delacourt'un seyisi Cole'un yapmayı planladığı yolculuk için mükemmel olan bir çift sinirli Arap kısrakını çabucak getirmişti. Leydi Delacourt'un da yardımıyla hazırlanmak sadece birkaç dakika sürmüştü. Delacourt heybeye ekmek, peynir ve bir tabanca koyarken Cole da niyetini sulh yargıcı Bay Lyons'a bildirmişti.

"Anlamadığım şey," diye ısrar etti Delacourt Londra'dan ayrılırken, "Jonet ve çocuklar Cambridgeshire'dayken neden şehre geldiniz?"

Cole atını sağa çekti ve Shoreditch Yolu'nda ilerleyen son yük arabasının yanından mahmuzlayarak geçti. Yokuş yukarı tırmanmaya başladıklarında, "Seni aramaya geldim," dedi acımasızca. "Ne hakkında olduğunu bilmem gerekiyordu, Delacourt, ama Jonet açıklamayı reddetti. Seni kendim aramaktan başka çarem yoktu."

Yolun genişliği boyunca Delacourt ona dikkatle baktı. "Mercer'ı benim öldürdüğümü düşündün, değil mi? Eğer bir adam niyetinden dolayı mahkûm edilebiliyorsa, o zaman çok da haksız sayılmazsın, Amherst. Onu öldürmek istiyordum ama onurlu bir şekilde. Kader beni bu işten kurtardı."

"Yaşam ve ölüm hakkında oldukça kayıtsız konuşuyorsun," diye cevap verdi Cole, atının başının üzerinden kör bir şekilde bakarak. "Söyleyin bana, hiç bir adamın ölümünü izlediniz mi?"

Delacourt küçümseyerek homurdandı ve atını yana doğru zıplattı. "Bu benim ilk kardeşçe nasihatim mi olacak?" diye tersledi Vikont, atını dizginleyerek. "Hayır, ben hiç adam öldürmedim. Henüz öldürmedim. Ama eminim bu konuda engin tecrübeleriniz vardır."

"Evet," diye cevap verdi Cole, ona ciddi ciddi bakarak. "Büyük deneyim, Delacourt."

Senin için dileyebileceğimden çok daha fazlasını."

"Bana bak Amherst, bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye karşılık verdi Delacourt, atını Cole'a yaklaştırarak. "Eğer kız kardeşimi idare edebilecek kadar erkek olduğunu düşünüyorsan, yarın papazı çağır ve bu işi hallet. Ama bana patronluk taslamana izin vermeyeceğim. Birbirimizi anlıyor muyuz, efendim? Babam -her kim olduğunu düşünürse düşünsün- öldü ve benim başka birine ihtiyacım yok."

Cole dönüp genç adama baktı, ağzının içinde oynayan mizah seğirmesini bastırmaya çalışıyordu. Yüce Tanrım, ama Delacourt kibirli bir şeytandı. Cole içten içe boyun eğerek omuz silkti. Jonet'le olan hayatı -onu reddetmeyeceğini varsayarsak- zorluklarla dolu olacaktı. Belli ki genç Vikont da bunlardan biri olacaktı ve bu onun Hristiyan merhametini fena halde zorlayacak bir sınavdı. Ama başka seçeneği yoktu, değil mi? Jonet'i seviyorsa, kardeşiyle barışmak için çabalayacaktı.

"Not edildi," diye tersledi ve atını kamçıladi.

Uzun yolculuğun geri kalanı, atlarını neredeyse acımasız bir hızla kuzeye iten iki adama öyle görünmese de hızla geçti.

Sadece dinlenmek ve su içmek için kesinlikle gerekli olduğunda durdular. Çoğunlukla konuşmuyor, sadece karanlık, yan bakışlarla birbirlerini süzüyorlardı. Cole neredeyse dehşete kapılmamış olsaydı, şüphesiz onların bu davranışlarını gülünç bulurdu. Yine de Delacourt'un arkadaşlığından garip bir şekilde memnun olduğunu fark etti.

Cole sonunda Elmwood'un tuğla kapı direklerinin görüldüğünü fark ettiğinde hava kararmak üzereydi. Sözsüzce elini kaldırarak onları işaret etti ve atlarını karaağaç sıralarının altından geçen uzun yola doğru çevirdiler. Sık yeşilliklerin altında hava hem daha karanlık hem de daha soğuk görünüyordu ve Cole derin bir önsezi duygusuna kapıldı.

Delacourt da bunu hissetmişti. "Vardığımızda ne söylemek istiyorsun, Amherst?" diye sordu, sesi aniden kararsızlaşmıştı. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

"Emin değilim." Cole yorgun bir ifadeyle elini yüzüne götürdü. "Bence Jonet'i ve çocukları bulup hepsini kütüphaneye götürmeliyiz. Onları güvenli bir şekilde bir araya getirdikten sonra sen çocuklarla ilgilen, ben de Jonet'i bir kenara çekip açıklamaya çalışayım. Gerçi bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Tamamen yıkılmış olacak."

Delacourt kaşlarından birini çattı. "Bariz olanı vurgulamaktan nefret ediyorum, Amherst, ama elimizde kanıt yok. Ve Jonet'in bize inanmayı reddetme ihtimali her zaman var. Gerçek o kadar iğrenç ki, buna inanmakta güçlük çekiyorum. Aslında, sadece Jonet'in duygularını kurtarmak için yargıçları soruşturmayı sonlandırmaya ikna ettim! Şimdi kendimi lanet olası bir aptal gibi hissediyorum."

Cole hasta bir ifadeyle genç adama baktı. "Kendini aptal gibi mi hissediyorsun? Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? *Seni* boğazlamak için kaçtım, sorumlu olduğum insanları -gelecekteki karımı ve çocuklarımı- uykularında öldürülmeye ya da daha kötüsüne terk ettim, Tanrı beni affetsin."

Delacourt ilk kez pişman görünüyordu ve biraz da sempatikti. "Sen yapılabilecek her şeyi yaptın Amherst ve bu herkesin yapabileceğinden çok daha fazlası. Her halükârda, artık buradayız. Her şey yoluna girecek. Bu kadar kısa sürede hiçbir şey olmuş olamaz. Ayrıca, hepsinin hasta olduğunu söylememiş miydiniz?"

Ama tam o sırada ev görüldü. Saatin geç olmasına rağmen Charlie Donaldson bir elinde süpürge, en üst basamakta duruyordu. Uşak, bir asker içgüdüleriyle onların tedirginliğini hissetmiş olmalıydı. Süpürgeyi yere atarak, Delacourt atından inerken o da basamakları hızla indi.

Donaldson'ın gözleri, evden uzaklaştırması emredilen adamı görünce büyüdü ama hiçbir şey söylemedi. Cole atının dizginlerini bıraktı. "Jonet nerede?" diye sertçe sordu.

Donaldson dikkat kesildi. "Çocuklarla dışarı, efendim." Cole aniden dondu kaldı. "Nereye? Kiminle?" diye sertçe sordu.

Birden Delacourt'un yanıldığını fark etti-! Bir şeyler olmuştu. Ya da olmak üzereydi. Bunu soğuk, mide bulandırıcı bir kesinlikle biliyordu. Zorla sağladığı tüm kontrolü kırılmakla tehdit ediyordu. Panik öfkeyle savaşıyordu. "Kahretsin, Donaldson-nerede? Ve Bayan Cameron hangi cehennemde?"

"Bilmiyorum efendim," diye cevap verdi, yüzünün rengi aniden solmuştu. "Aman Tanrım," dedi, sesi zayıf, titrek bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ciddi olamazsınız... Tanrım! Hemen içeri gel. Bayan Birtwhistle nereye gittiklerini biliyor olabilir."

Cole, peşinde Donaldson ve Delacourt olduğu halde giriş holüne daldı. Evin içinde hızla ilerledi ve birkaç acınası an için uşağın yanıldığını umdu. Belki de Jonet çocukları bahçeye götürmüş ve geri dönmüştü. Ama misafir odası ve salonun boş olduğu hemen anlaşıldı. Kütüphane ve çalışma odası da kapalıydı ve içgüdüsel olarak evin tamamının boş olduğunu hissetti.

Kalbi boğazına kaçtı. *Tanrı aşkına neredeydiler?* Ve bu sefer ne olmasına izin vermişti? Cole, Delacourt'un acıma duygusunu zerre kadar umursamıyordu çünkü bir insanın ailesiyle ilgilenmemesinin ne kadar kolay olduğunu *biliyordu*. Ve bunu yine yapmıştı. Ağır botları koridordan evin arka tarafına doğru gürleyerek ilerlerken Cole'un sakın kalma planı suya düşmüştü. "Bayan Birtwhistle!" diye bağırdı, ağır mutfak kapısını itene kadar adımlarını hiç kesmedi. "Bayan Birtwhistle! Bayan Rowland hangi cehennemde?"

Hizmetçi ve yeni aşçı sağlam çalışma masasının üzerinde durmuş, mutsuz bir şekilde solmuş şalgam yığınının bakıyorlardı. Dehşete kapılan yaşlı kadın başını kaldırdı ve eli kalbine gitti. "Ahırda, sanırım," diyebildi. "Gideli beş dakika oldu, efendim. Bir terslik mi var?"

Cole'un aklına Delacourt'u tanıtmak hiç gelmediği gibi, kahya da bunu umursamış görünmüyordu. "Kiminle gitti?" diye sertçe karşılık verdi.

Bayan Birtwhistle'in pençeye benzeyen eli kolalı fiçusuna doğru kasıldı. "Neden, o güzel Bayan Cameron ile, efendim! Kendinden geçmiş bir halde geldi,

Çocukların kendisiyle gelip yavru kedileri görmelerini istediğini ve Bayan Rowland'ın da gelmesini istediğini söyledi."

"Allah *belasını* versin!" diye mırıldandı Delacourt, yumruğunu masanın üstüne indirerek. Şalgamlardan biri yuvarlanınca kahya bir adım geriye sıçradı. "Lanet ahırlar ne tarafta?"

Moseby atlarını getirdiğinde üçü de evin arka tarafından çıktılar. "Onları bırak ve bizi takip et, Moseby," dedi Cole.

Cole yürürken alçak sesle konuşarak Donaldson ve Moseby'yi bilgilendirdi. Dördü birlikte binaya bir taş atımlık mesafe kalana kadar yaklaştılar. Cole yanıldıkları için Tanrı'ya dua etti ama bu arada boşuna dua ettiğini de biliyordu. Kötülük etraflarını sarmıştı ve bunun kaynağı Ellen Cameron'dı. Her zaman öyleydi. Hiçbir zaman görüldüğü gibi biri olmamıştı ve Cole bunu içten içe hissetmişti. İçgüdülerine güvenmekte nasıl başarısız olabilirdi?

Alacakaranlıkta Cole kapının açık durduğunu görebiliyordu. Orta koridorun sonundaki bir bölmede soluk bir ışık parlıyor, sanki bölmede çalışan biri fener taşıyormuş gibi duvara ürkütücü, değişken gölgeler düşürüyordu. Cole sessizce Moseby'ye arka tarafa, Donaldson'a da çatı katına gitmesini işaret etti. O ve Delacourt birlikte açık kapıya yaklaştılar. Garip, keskin bir koku ona saldırdı. Delacourt'un burun delikleri de genişledi ve Cole'a endişeli bir bakış fırlattı. Binanın arka tarafından çocuksu bir kıkırdama yükseldiği sırada eşikten yavaşça geçtiler.

"Şu! Siyah olan!" diye kıkırdadı Robert. "O benim. Onu ilk ben gördüm."

"U m u r u m d a değil," diye cevap verdi Stuart. "Sarı olanı tercih ederim."

Anne? Sarı olanı alabilir miyim? Lütfen? Beyaz kulaklı olanı?"

Oh, Tanrım! Cole hasta bir halde karanlığa bakarak kötü gölgelerin dansını izledi. *Jonet ve çocuklar hiçbir şeyden şüphelenmemişlerdi.* Farkında olmadan, güvenerek kendilerini bir ahırın arkasında kapana kısırmışlardı. Hiçbir kaçış yolu yoktu. Peki şimdi ne olacaktı? Ellen ne gibi bir kötülük planlamıştı? Bıçağı var mıydı? Silahı var mıydı?

Ama körü körüne içeri dalamazlardı! Ellen kuru ve tozlu bir ahırda çok daha ölümcül bir silah olan yanan bir fener taşıyordu. Tek silahları gizlilikti. Atlarından birinin selamlamak için kişnememesi için dua eden Cole, başını sertçe sallayarak Delacourt'un onu takip etmesini işaret etti. Koku daha da yoğunlaştı. Bu da neydi böyle? Terebentin mi? Yağ mı? Ve başka bir şey. *Alkol mü?*

"Anne," diye sızlandı Robert, sanki annesi onu görmezden geliyormuş gibi. "Siyah olanı alabilir miyim?"

Jonet sonunda, "Evet, eğer Bay Moseby kabul ederse yapabilirsiniz," diye cevap verdi. Keskin ve endişe dolu sesi ahırın üzerinden kolayca duyuluyordu. "Ellen! Bu koku da ne böyle?"

"*Hmm? Ne?*" Lamba ışığı düzensiz bir şekilde değişti ve Ellen Cameron'ın hoş sesi duyulabildi. "Oh, koku mu? Bu benim kendi gizli karışımım kuzen. Pireleri uzak tutmak için samanların üzerine serptim. Zavallı yavru kediler! Evet, evet ... oh, sevimli değiller mi? Bak, Jonet-mavi gözler! Sanırım bu senin olmalı."

Jonet onun açıklamasını duymazdan geldi. "Ama Ellen, konyak ve-ugk-başka bir şey gibi kokuyor," diye huysuzca cevap verdi.

Cole ve Delacourt yarı açık kapıya yaklaşmışlardı. İçeride bir şey duvara çarptı. Cole açıklıktan yeşil bir tülbent parıltısı gördü. Ellen Cameron elinde fenerle kapıdan geri geri çıkıyordu. Cole, Delacourt'a doğru eğildi. "Fener!" diye mırıldandı. "Yapabiliyorsanız onu indirin ama fenerin düşmesine izin vermeyin! Onu ele geçirmeye çalışacağım."

Loş ışıktaki bile Delacourt solgun görünüyordu. "Burası cayır cayır yanıyor!
Dikkatli olun!"

Cole başıyla onayladı ve iki adım öne çıktılar. Ama Ellen geçide dalıp ağır ahır kapısını arkasından iterek kapattığında hâlâ birkaç metre uzaktaydılar. Kutunun içinden Jonet'in sesi keskin ve öfkeli bir şekilde yükseldi. "Ellen? Ellen! Derhal şu kapıyı aç!"

Kuzenin talebini duymamış gibi Ellen usulca güldü, sonra da döndü. Yanan feneri kulpundan tutarak havaya kaldırdı ve ürkütücü sarı bir ışığın geçitte bir aşağı bir yukarı sallanmasını sağladı. Fener çok büyüktü ve içi yağ doluydu.

Cole gölgelerin arasından çıkınca Ellen bocaladı. İçeriden Jonet'in yumruğu duvara vuruyordu. "Ellen! Aç şu kapıyı hemen!"

Arka planda çocuklardan biri ağlamaya başladı. "Anne, çıkmak istiyorum!" Robert feryat etti. "Burası çok karanlık!" Ellen lambasını yüksekte tutarak Cole'a baktı. İyi bir salınımla duvardan aşağı fırlatabilecek kadar yüksek. *Yapmak istediği de tam olarak buydu!* Yüce Tanrım! Kapı dışarıdan emniyete alınmıştı. İçerisi kuru çıra gibi tutuşacaktı. Ellen hiç şüphesiz korkunç bir kaza olduğunu iddia edecekti. Çocukların ikisi de şimdi feryat etmeye başlamıştı.

"Jonet!" Cole ateşten görüntüyü uzaklaştırmaya çalışarak bağırdı. "Jonet, ben buradayım. Korkmana gerek yok. Ama hepiniz kıpırdamadan durmalısınız. Bayan Cameron bir oyun oynuyor."

"*Oyun mu?*" Jonet'in sesi kuşkulu ve kararsızdı.

"Oyun oynamak istemiyorum!" diye bağırdı Stuart acınacak bir halde, kapıyı yumruklayarak. "Dışarı çıkmak istiyorum!"

Soluk lamba ışığında Ellen Cameron'ın ağzı çılgınca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, ama oynayacağız," diye fısıldadı karanlığa. "Hem de *tehlikeli* bir oyun, Yüzbaşı Amherst. Çok zeki olduğunuzu hep biliyordum."

Delacourt ona saldırırmış gibi ağırlığını değiştirdi. "*Tut, tut!*" Ellen sert bir şekilde azarlayarak lambayı ileri doğru savurdu. "Yerinizde olsam yaklaşmazdım lordum!" Gözleri şeytani bir ışıltıyla parlıyordu.

"Aptal olma, Ellen!" diye karşılık verdi Delacourt. "Seni durduğun yerde vuracağım."

Lanet olsun! Delacourt tabancasını çekmişti. Cole ateş etmemesi için dua etti. Ellen düşerse, yanan fener samanların içine yuvarlanacaktı. Yağ her yere dökülürdü. Ahırın bu tarafında bile alevler kontrol edilemezdi. Onları canlı çıkarmak mümkün olmazdı.

Ellen çenesini kaldırdı ve keskin, hınzır bir sesle güldü. "Asla korkmayın lordum! Bu sefer oyunumu sonuna kadar oynamak niyetindeyim. Bir adım daha yaklaşsanız yanık et kokusunu daha çabuk alırsınız!" Başını sürgülü kapıya doğru salladı.

"*Seni kalpsiz sürtük!*" diye tısladı Delacourt, Cole'un zar zor duyabileceği kadar alçak bir sesle. Ellen'in yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu.

"Siz *kalpsizlik* nedir bilmezsiniz, lordum," dedi usulca, başını eğip dikkatle onu inceleyerek. "Siz yüce unvanınız ve güzel mülklerinle! *Hiç kimse* olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorsunuz. Sadece bir kadın, değer verdiği evinden koparılmış! Akralarından dilenen! Ayak bağı olmasın diye evlenmeye zorlanan!" Ses tonu deliliğe varan bir hal almıştı.

"*Ellen-!*" Cole'un sesi yalvarırcasına onun sözünü k e s t i , sonra fısıltıya dönüştü. "Çocukları düşünün! Tanrı aşkına, şu lambayı indir ve konuşalım!"

"Hayır!" Ellen'in bakışları endişeyle aralarında gidip gelmeye başladı. "Hayır, *konuşmayacağız!* Kildermore Kontesi olmayı hak ediyorum! Onu herkesten daha çok seviyorum! Ve senin Jonet'e aşık olduğunu biliyorum.

Yoluna çıkan her erkeği! Jonet, güzeller güzeli! Jonet, her şeye sahip olan." Ellen'in sesi neredeyse kesiliyordu ve sanki zayıflığına karşılık verircesine feneri daha yükseğe kaldırdı ve pervazından tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oldu. "Hayatım boyunca bir köpek gibiydim, kemik atabileceğin bir şey. Artık sadaka vermekte bu kadar acele etmeyeceksin, değil mi?"

"Ellen," dedi Cole sert bir sesle, "çok geç değil. Lütfen!" Cole çaresizce bir çözüm bulmak için manevra yapmaya çalıştı. Delacourt Ellen'ı yakalarsa, Cole lambayı onun elinden güvenle alabilir miydi? Yoksa ikisinden biri için de çok mu hızlıydı? Belli ki Ellen çıldırmıştı. Artık kaybedecek çok az şeyi vardı. Konuşmak nafileydi. Oyalanmak giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu.

Tam o sırada, hafif bir saman tozu lambanın ışığında süzülerek Ellen'ın saçlarına ve omuzlarına kar gibi çöktü. Kısa bir an için bakışları yukarıya, çatı katının karanlığına kaydı ve aynı hızla tekrar aşağıya indi.

Gün sıcaktı, havayı karıştıracak bir esinti bile yoktu. Bunun tek bir anlamı vardı. *Donaldson!* İyi eğitilmiş asker stratejik olarak düşmanın üzerinde konumlanmıştı. Birdenbire çatı katından büyük bir saman bulutu döküldü. Bu, Ellen'ın geriye doğru tökezlemesine, öksürmesine ve toz çökerken çırpınmasına yetti.

Cole'un karar vermek için sadece bir anı vardı. İleri atıldı. Ellen dengesini yeniden kazanırken parmakları fenere değdi. Ellen onun tutuşuna karşı sertçe sarsıldı. Sıcak cam elinin arkasını yaktı. Cole parmak eklemlerini çevirerek fenerin sapını kavramaya çalıştı.

Delacourt aniden alçaktan daldı ve kadının dengesini bozmaya çalıştı. Kafasını Ellen'ın göğsüne çarparak kollarını sıktı ve nefesini kesmeye çalıştı. Ellen acımasızca homurdandı. Fener çılınca sallandı. Donaldson yukarıdan bir *gümbürtüyle* düşerek Cole'un arkasındaki karanlığa indi.

Delacourt onu kontrol altına almaya çalışırken Ellen yine de mücadele etti, küfretti ve ısırıldı. Deli bir kadının gücüne sahipti. Cole öne doğru kayarak onun üzerine eğildi ve lambayı dik tutmak için mücadele etti.

Ellen son bir umutsuz hırıltıyla dişlerini Delacourt'un kulağına geçirdi ve sarsıldı. Vikont küfrederken kulak memesinden kan damladı, sonra onu kabaca kapıdan uzaklaştırıp ahırın derinliklerine doğru itti. Cole mücadele eden çifti takip ederek feneri sabit tutmaya çalıştı. Sonunda sağlam bir tutuş elde etti.

Anı yakalayan Donaldson hızla içeri girdi. Kapının mandalını geriye itti ve beyaz yüzü Jonet ile hıçkırarak ağlayan çocukları güvenli bir yere götürdü.

Onlar karanlığın içinde kaybolurken, Ellen yüksek sesle ağladı, ölümcül şekilde yaralanmış bir hayvanın alçak, iniltili feryadı. Sonunda lambayı bıraktı, Delacourt'un kollarında beceriksizce yığıldı ve başını son durağın köşesine çarptı. Bir küfür mırıldanarak onlara baktı, ifadesi donuklaşmıştı. Moseby karanlığın içinden çıkarken Cole onu sertçe ayağa kaldırdı, ince bir ip hazırdı. *Her şey bitmişti.*

Cole sulh yargıcının ofisinden ayrılıp Elmwood'a doğru kısa yolculuğuna başladığında neredeyse gece yarısıydı, duyguları üzüntü ve rahatlama oluşturan bir girdap gibiydi. Jonet'i uzun süredir tehdit eden gizli kötülüğün artık sona ermiş olmasından duyduğu rahatlama, ama tüm olanlardan ve şimdi ona söylemesi gerekenlerden duyduğu üzüntü. Şapkası elinde olan Cole uzun bir süre araba yolunda durdu, geceleyin Elmwood'un seslerini ve kokularını sessizce içine çekti ve salon penceresinde parlayan ışığın kendisini garip bir şekilde rahatlattığını fark etti.

Sonunda merdivenleri çıktı ve kapıyı iterek açtı, ancak Jonet'i koridorun karanlığında beklerken buldu. Jonet sessizce ona doğru geldi, yüz ifadesi onun duygularını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Kollarını ona doladı ve uzun, sessiz bir an boyunca sadece birbirlerine sarıldılar, başı düzgün bir şekilde çenesinin altına sıkışmıştı. Cole ellerinin yas elbisesinin siyah ipeği üzerinde aşağı yukarı kaymasına izin verdi ve hâlâ kadının derinliklerinde titreşen titremeyi elinden geldiğince yatıştırdı.

"Sevgilim, çok üzgünüm," diye mırıldandı saçlarına, yetersiz kelimelere bir ömür boyu anlam yüklemeye çalışarak. Jonet onun her şeyiydi. Umuduydu. Hayaliydi. Geleceğiydi. Ve onu korumakta neredeyse başarısız oluyordu. Cole bu dehşeti asla atlatamayacağından çok korkuyordu. Ama sonunda Delacourt'un kasıtlı olarak boğazını temizlerken çıkardığı yumuşak ses onları böldü. Cole gözlerini açtığında Vikont'un salonun kapısında çerçevelenmiş olduğunu gördü.

Onaylarcasına başını sallayarak Jonet'i nazikçe uzaklaştırdı ve onun mavi-siyah gözlerinin derinliklerine baktı. "Sanırım üçümüzün konuşmaya ihtiyacı var canım," dedi yumuşak bir sesle. "Buna hazır mısınız?"

"Evet," diye cevap verdi yüz ifadesini sertleştirerek. Üçü birlikte içeri girdiler, Delacourt bir bardak konyak dolduracak kadar uzun süre durakladı. Yorum yapmadan Cole'un eline tutuşturdu.

Yaz akşamı olmasına rağmen salonun ocağında küçük bir ateş yanıyordu, şüphesiz Jonet'in yararına. Yaşadığı şok çok derin olmuştu. Çok değer verdiği biri tarafından ihanete uğramıştı ve en kötüsü henüz gelmemişti. Cole onu nazikçe şöminenin yanındaki sandalyeye oturttu ve kadehini şöminenin üzerine koydu. Delacourt karşısındaki sandalyeye oturdu, gözleri Jonet'in yüzünden hiç ayrılmıyordu. Cole bir kenarda durarak parmak uçlarıyla düşünceli bir şekilde şakaklarından birini ovuşturdu.

"Sanırım," dedi usulca, "sabah çocuklara ne söyleyeceğimize hepimiz karar vermeliyiz. Ama önce, canım, korkarım bazı kötü haberlerim var."

Sanki içgüdüsel bir dürtü gibi Jonet'in eli boğazına gitti, bakışları düz ve mesafeli bir şekilde Cole'a döndü. "Ellen öldü, değil mi?"

Cole yavaşça başını salladı. "Evet. Yine beklenmedik bir trajediydi."

Delacourt sandalyesinde aceleyle öne doğru eğildi ama şaşırılmış görünmüyordu. "Kendi kendini öldürdü, bunu mu demek istiyorsunuz?"

Cole yine başını salladı, yüreği burkulmuştu. Ellen Cameron işkence görmüş ve kötü biri olmasına rağmen Jonet onu sevmişti. "Olay King's Arms'da oldu," dedi sessizce. "Polis memuru onu Londra yargıcını beklemesi için üst kattaki bir odaya kapattı ve biz içki salonunda konuşurken o bir şekilde ...

."

"Kendini mi astı?" diye bitirdi Jonet gözlerini ateşe dikerek.

"Evet."

"Ah, Tanrım," dedi Jonet usulca. "Ve Tanrı onu affetsin! Ama ben rahatladım. Çünkü bu Bedlam'da bir ömür geçirmekten ya da halka açık bir idamdan daha iyidir."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Delacourt, sonra konyağının geri kalanını fırlattı. "Önce cinayet, sonra intihar! Tanrım, yaşlı Ellen'in bir Mart tavşanı kadar deli olduğunu kim tahmin edebilirdi? Ve yine de, bunu bir araya getirmeliydik. Bitkiler ve bahçecilik konusundaki bilgisinin ona zehirler hakkında geçici bir aşinalık kazandırdığına şüphe yok. Yine de hiç kimse yaşlı Mercer'ı öldürdüğünden şüphelenmedi."

"Çünkü bu bir kazaydı," diye mırıldandı Cole. "Mercer'ı öldürmeyi hiç istememişti. Onun unvanı üzerinde hiçbir hakkı yoktu, sadece Jonet'in unvanı üzerinde hak iddia ediyordu. Ama Mercer öldükten sonra, Jonet'in kötülendiğini görmekten gizli bir zevk aldığını söyleyebilirim."

"Evet, Tanrı aşkına, sanırım bundan zevk alıyordu! Kendisini aptal, yapmacık bir kız kurusu olarak görmemizi istiyordu. Ama bu özenle hazırlanmış bir rolden başka bir şey değildi," dedi Delacourt yumuşak bir sesle. "Ama neden şimdi? Bunca yıldan sonra?"

Cole başını salladı. "Ellen bir keresinde *cennette aşkın nefrete dönüşmesi gibi bir öfke olmadığını söylemişti-*"

"-Ne de cehennem hor görülen bir kadın gibi öfkeli," diye usulca bitirdi Jonet, bakışları uzak ve görmezdi. Yavaşça David'den Cole'a baktı. "Ama kendinden söz ediyordu, değil mi? Dünya tarafından, hatta kaderin kendisi tarafından bile küçümsendiğini hissediyordu. Beni hep kıskanırdı. Ve yavaş yavaş benden nefret etmeye başladı, değil mi? Benden gerçekten nefret etmeye başladı." Sözlerinde acı vardı.

Cole yumuşak bir sesle, "Sanırım ömür boyu süren kıskançlık sonunda onu delirtti," diye cevap verdi ve Jonet'in sandalyesinin yanında diz çöküp onun küçük, soğuk ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Jonet birbirine dolanmış parmaklarına baktı. "Evet, sanırım haklısın. Ellen'in teyzesi onu biriyle evlendirmek için giderek daha çaresiz bir hale gelmişti. Zalimlik olsun diye değil, kendi sağlığının bozulduğunu bildiği için."

"Evet," diye araya girdi Delacourt. "Ama Ellen muhtemelen bunu istediğini elde etmek için son şansı olarak gördü. Yoksa evlendirilebilir ve kim bilir nerede yaşamaya gönderilebilirdi. O zaman da sen ve çocuklar onun elinin altında olmayacaktınız. Miras alma, bağımsız olarak -ve Kildermore'da- yaşayabilme olasılığı onu cezbetmiş olmalı."

Jonet küçük bir çığlık attı, keskin, acı veren bir ses. "Ah, Ellen'in Kildermore'u benden daha çok sevdiğini biliyordum," diye kabul etti, sesi acı içindeydi. "Hayatım boyunca, varis olarak benim konumumu kıskandığı gerçeğiyle yaşamak zorunda kaldım. Hiç istemediğim bir pozisyon! Ve bu yüzden denedim ... ah, çok denedim. Ona *her şeyi* vermek için -para, sosyete, kız kardeşlik! Ama yeterli olmadı!"

"Hayır," dedi Delacourt acımasızca. "Görünüşe göre hayır."

"Yüce Tanrım, çocuklarımı öldürmek istedi," diye bağırdı Jonet, sesi acı doluydu. "Yiyeceklere zehir kattı, haydutlar tuttu ve küçük imalarını fısıldadı. Ve sonra kanatlarda durup hepimizin acı çekmesini izledi! Peki ne için? Bir unvanı miras almak için mi? Bir ev? Oh, bunun için onu asla affetmeyeceğim!" Yavaşça gözlerini Cole'unkilere kaldırdı. "Onun için üzüleceğimden korkma, çünkü üzülmeyeceğim. Çocuklarım bir canavardan kurtuldu."

"Güzel," dedi Delacourt kararlılıkla. "Ve artık *tonun* görüşü hakkında endişelenmenize gerek yok. Bundan sonra toplumdaki konumunuz size tam anlamıyla iade edilecektir."

"Oh, David, umurumda olduğunu sanmıyorum!" Bakışları Cole'a döndü ve yumuşadı. "Ama çocuklarımı korumayı önemsiyorum. Onlara ne diyeceğiz?"

"Gerçek," diye cevap verdi Cole içi boş bir şekilde. "Ya da en azından gerçeğin dikkatlice ifade edilmiş bir versiyonu. Ellen'in *iyi olmadığını*

söyleyebiliriz. Ne yazık ki,

Çocuklarımızı dünyanın tüm kötülüklerinden koruyamayız. Stuart ve Robert sadece babasız kalmadılar, aynı zamanda hiçbir çocuğun asla maruz kalmaması gereken bir şekilde terörize edildiler. Gerekirse onlara huzur vermek için Ellen'ın anısını seve seve lekelemeye hazırım."

Jonet başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi hissedilir derecede sakinleşmişti. "Evet, evet haklısın," dedi, sesi yükselmişti. "Bu korkunç kâbus sona erdi ve artık güvendeyiz. Şimdi geleceğimize bakmalıyız - parlak ve mutlu olacak bir geleceğe. Bundan eminim."

"Pekâlâ! Sanırım bu benim için bir işaret," diye cevap verdi Delacourt, sandalyesinden sarsılarak. "İstmeden de olsa kendimi konukseverliğinize bıraktım, Amherst, şimdi yatmaya gidiyorum." Hızla eğilerek Jonet'nin yanağını okşadı ve sonra Vikont gitti.

Jonet yavaşça sandalyesinden kalktı ve Cole'un ellerini kendi ellerinin arasına alarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bir konuda yanıyorsun sevgilim," dedi sessizce. "Oğullarım büyük bir kayıp yaşadı, evet. Ama inanıyorum ki tamamen babasız kalmadılar."

Cole kabaca onu kucağına çekti ve görünüşte zamansız bir an boyunca gözlerinin içine baktı. "O zaman hâlâ bana sahip olmak istiyor musun?" diye sordu usulca.

Jonet ona biraz şaşkınlıkla baktı. "Ah, evet," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var, Cole. Ve kesinlikle sana sahip olmak istiyorum. Ve yemin ederim ki iyi ve itaatkâr bir kadın olmak için elimden geleni yapacağım-"

Ama Jonet cümlesini asla bitiremedi, çünkü müstakbel kocası neredeyse kesin olan yalanı dudaklarından öpüyor, ağzıyla ona derin ve umutsuzca tapıyor ve başını büyük, becerikli ellerinin arasına alıyordu.

Gerçekten ne önemi vardı ki? İkisi de Jonet'in asla iyi biri olmayacağını biliyordu. Ve muhtemelen hiçbir zaman itaatkâr da olmayacaktı, tabii işine gelmediği sürece. Cole, bu geçici dünyada Tanrı'nın sadece bir erkeğin taşımasını beklediği bazı yükler olduğuna karar verdi. Ve Jonet onun yüküydü.

Kadının ağzının kendisine cennetten gelen bir ödül gibi geldiği gerçeğini unutmamıştı.

❧ Sonsöz ❧

Aşkın coşkusu

Öğleden sonra güneşi batıyor, batıdaki gökyüzüne sıcak, pembe bir parıltı yayıyordu. Cole bir elini kalçasına koymuş, yatak odasının penceresinde tek başına durmuş, bahar havasını içiyor ve kısa süre önce bahçesini aydınlatan sarı çiçeklere bakıyordu. Sol elinde bir kitap tutuyor, cümleler dalgın dalgın kafasından geçiyordu.

"*Her şeyin bir mevsimi var-?*" diye mırıldandı, Stuart nergis yatağını delerken gözlüklerinin üzerinden bakıyordu. Robert ve köpekler çılgınca uluyarak onun peşinden gittiler.

"Bu tema çok fazla kullanılıyor!" Cole başını salladı, sonra dalgın bir şekilde burnunun kenarını sıktı ve tekrar denedi. "*Paskalya, yeni bir başlangıç-?* Hayır, hayır... çok klişe."

Birdenbire iki sıcak el belini sardı ve yeleğinden yukarı çıktı. Jonet yanağını onun sırtına bastırarak hafifçe, "Çok basmakalıp olan nedir, sevgilim?" diye sordu.

Cole'un dikkati tekrar şimdiki zamana döndü. Büyük bir dikkatle kitabı ve gözlüğü bir kenara bıraktı, karısının kollarında hafifçe döndü ve ona gülümsedi. "Boş ver," dedi, gözleri elbisesinin koyu yeşil ipeğine takılmıştı. "Hayatım," dedi, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak, "tam bir bahar görüntüsü veriyorsun. Bu elbise çok yakışmış."

Jonet siyah kirpiklerinin altından nazlı nazlı ona baktı. "*En çok yakışan?*" diye yineledi, sesi aniden karanlık ve boğucu bir hal almıştı, meşgul parmakları şimdi onun omuzlarının arkasına masaj yapıyordu. Pencerenin ötesinde çocukların mutlu çığlıkları havayı dolduruyordu.

Cole karısını kendisinden biraz uzaklaştırdı. "Jonet?" dedi, başını eğerek onu şüpheyle inceledi. "Neyin peşindesin?"

Buna karşılık Jonet ellerinin Cole'un sırtının alt kısmına doğru kaymasına izin verdi ve kalçalarını Cole'un kollarına doğru çekti. Sıcak ağzını boğazından yukarı ve çenesinin kıvrımına doğru kaydırırken Cole iç çekerek gözlerinin kapanmasına izin verdi. Dudakları kulak memesine ulaştığında "*Umm,*" diye davetkâr bir şekilde inledi. "Benimle gelin efendim, size göstereyim." Jonet'in parmakları onun isteğine aciliyet kazandırarak daha da aşağılara indi.

Cole gözlerini açıp ona baktı, yüzünde ölçülü bir ifade tutmaya çalışıyordu. "Seninle nereye geleyim?" diye sordu ihtiyatla, onu incelemek için geri çekilerek. "Jonet, çok kötüsün. Çalışmaya çalışıyorum ve sen yükümlülüklerimi ihmal etmem için beni baştan çıkarıyorsun."

Jonet'in ağzı mükemmel bir surat ifadesi aldı. "Evlilik bir zorunluluk değil mi?" diye sordu somurtarak, bir parmağı hafifçe alt dudağını okşamak için kalktı. "Bazı erkekler bunun en kötü zorunluluk olduğunu söyler, biliyorsun! Peki bir kadının kocasıyla baş başa kalmak istemesi neden kötü bir şey olsun ki?"

Cole'un dilinin ucunda, onunla neredeyse bir buçuk yıl evli kaldıktan sonra *yükümlülük* kelimesinin aklına hiç gelmediğini söylemek vardı. Ama Cole'un bu cevabı bir arzu seli içinde eriyip gitti, çünkü o sırada Jonet onu elinden tutmuş, -tamamen iradesi dışında olmasa da- yatak odasının zeminini geçip soyunma odasına götürüyordu.

Çok pratik yapmış bir adamın becerisiyle Cole kapıyı arkasından kolayca tekmeleyerek kapattı ve onları zifiri karanlığa gömdü. Ve sonra, Jonet'in ağzı onunkinin üzerindeydi, sıcak, istekli ve sonsuz derecede rahatlatıcıydı. Tıpkı her zaman olduğu gibi. İçgüdüsel olarak kollarıyla onu göğsüne bağladı.

"Sevgilim," diye fısıldadı, ağzını onunkinden güçlkle ayırarak, "Elmwood'daki her odada sevişeceğimize dair bana söz verdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet? . ."

"Birini kaçırdık."

"Gerçekten mi?" diye mırıldanmayı başardı, sonunda onun neyin peşinde olduğunu bildiğinden emindi ve tartışmanın pek bir anlamı olmadığını biliyordu. Kapısının da kapalı olduğundan emin olmak için yeterince uzun süre duraklayan Cole, paltosundan sıyrıldı ve hararetle öpücüklerine karşılık vermeye başladı, ateşi hızla yükseliyordu. Jonet'in elleri çaresizce gömleğini çekiştirdi, sonra kumaşın altından kayarak onun adını ağzının tatlı girintilerine doğru inletti. Onu daha sert bir şekilde kendine doğru çekti ve tek bir yumuşak hareketle yeşil ipekten bir avuç kopardı ve avucunun kalçalarının yumuşak kabarıklığının altından kaymasına izin verdi, donunun ince çimini hissetmeyi bekliyordu. Ama Jonet onları çoktan çıkarmıştı!

Onu hissettiğinde zevkle iç çekti. Elbette günün ortasında karısını okşamak aptallıktı ama Cole uzun zaman önce Jonet'i ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Ne de olsa söz vermişti. Jonet biraz daha yaklaştı, ta ki aniden Cole'un zihninin puslu köşelerinde küçük bir alarm zili çalana kadar. Onu uzaklaştırmayı denedi ama başarılı olamadı. "Jonet," diye fısıldadı aceleyle, "bebek ne olacak?"

"Uyukluyorum," diye mırıldandı umutsuzca adamın boğazının sıcak etine karşı.

Cole başını sallamaya çalıştı. "*Arabella* değil!" diye ısrar etti, bir elini

aralarına sokup karnının üzerinde gezdirdi. "*Bu.*"

Jonet kıkırdama cüretini gösterdi. "Ah, buraya gel," diye fısıldadı ısrarla, Cole'un sorusunu duymazdan gelerek onu köşedeki sandalyeye doğru çekti. Cole yarı yolda bir şeye takıldı -Jonet'in çizmesine benziyordu- ve yumuşak bir küfür mırıldandı.

Dengesini yeniden sağlamak için çabaladı ama kendini bir anda sandalyeye itilirken buldu. Karanlıkta Jonet'in parmakları hararetle pantolonunun kapağını açmaya çalışıyordu. Artık direnme bahanesini bile sürdüremeyen Cole, sonunda Jonet onu sıcak ve zonklayıcı bir şekilde güçlü ve becerikli ellerine aldığı anda derinden inledi.

"Ah, merhamet et, Jonet," diye inledi, elleri beline gitti ve eteklerini yukarı çekti. "Seni hayattan daha çok seviyorum ama bunu yapmak istiyorsan *acele et!*"

Başka bir şey söylemeden Cole'un dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini hafifçe omuzlarına koydu. Cole aceleyle kendisini bulacağını bildiği sıcak karşılamaya doğru yönlendirdi ama Jonet de sabırsızdı. Sert ve hızlı bir şekilde onun üzerine kaydı, nefesini derin, aç bir solukta içine çekti. "*Oh, Cole-!*" diye takdirle inledi Cole kendini kabzasına kadar gömerken.

Cole elleriyle, hamilelikle birlikte kalınlaşmaya başlayan belini çevreledi. Yavaşça onu kaldırdı ve Jonet'in çıkardığı yumuşak zevk seslerinin tadını çıkardı. İlk başta yavaşça ona doğru hareket etti, sonunda hareketleri vahşi bir aciliyet kazandı.

Cole akıl almaz bir sessizlikle onun içine girdi, odanın zifiri karanlığı tensel farkındalığını artırmaya hizmet ediyor, karısının içinde kendini kaybetme çaresizliğinin alevlerini körüklüyordu. Bu zevkten öleceğini düşünüyordu. Jonet'leyken hep ölürdü. Ama ölmemişti, en azından henüz ölmemişti. Karısının içine tekrar girdi ve serbest kalmanın o tatlı sınırının ikisinin de yakınından geçtiğini hissetti.

Kapı aniden çalındı.

Cole hareketin ortasında dondu kaldı, gerçeklikle boğuşuyordu. Odanın diğer ucuna bakınca Jonet'in kapısının altında parlayan ışık huzmesini karartan bir gölge gördü. Jonet onun kucağında inledi ve ağırlığını kaydırды. "*Çocuklar mı?*" diye sordu bıkkınlıkla.

"*Dışarıdalar,*" diye cevap verdi Cole, ağzını kızın kulağına dayayarak.

Kapının ardında ağır ayaklar tedirgin bir şekilde sürünüyordu. "*Leydim-?*"

Donaldson'ın fısıltısı tereddütlü ama acildi. "Leydim? İçeride misiniz? Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama lord hazretleri aşağıda."

Jonet kapının arkasından duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, "Tanrım, şimdi ne olacak?" diye mırıldandı.

Donaldson yine ayaklarını sürüyerek yürüdü. "O da oldukça kötü durumda, hanımefendi. Biraz sarhoş."

Karanlıkta Cole gözlerini devirdi ve Jonet'in başı öne düşerek onunkine değdi. Kızın kızgınlığı anlaşılabilirdi. Evliliklerinin ilk yılında Delacourt'un kaçamakları dillere destan olmuş ve Jonet'in ablalık rolü fazlasıyla zorlanmıştı.

Elbette, Jonet'yi katil rolünde göremeyen toplum, ona Delacourt'un trajik bir şekilde kaybettiği aşkı rolünü vermişti. Bu, sessiz bir süvari subayı tarafından alt edilmenin verdiği aşağılanmayla birleşince, Delacourt'un kötü davranışlarının kökeninde bunun yattığı söyleniyordu. Cole bir şaşkınlık homurtusunu bastırdı.

"Leydim-?" Donaldson'ın sesi acınacak haldeydi.

"Ah, ne *istiyor*-?" diye tekrarladı Jonet, sözleri sinirli bir feryatla sona erdi.

Donaldson tereddüt etti. "*Muhterem Bay Amherst*"le acil bir işi olduğunu söylüyor -kendi ifadesiyle hanımefendi- ve onu hemen buraya getirmemi istiyor," diye cevap verdi ağır meşe ağacının arasından. "Bir papaza ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ve çok sinirli biri."

Öfke konusunda nadir görülen bir şey değil, diye düşündü Cole acımasızca. Her zaman öfkelenirdi. Daha da kötüsü, ziyaretleri kaçınılmaz olarak yaklaşan bir felaketin habercisiydi ama bu kez Vikont'un sempati arayışı özellikle rahatsız ediciydi. Ve bu kez Jonet'i istememişti.

"Oh, pekala, Charlie!" Jonet huysuzca cevap verdi. Cole'un kucağında, hafifçe kıpırdandı, onun şaftını sıktı, sonra teslim olmuş bir sesle kendini kaldırmaya başladı.

Cole inatla onun beline sarıldı ve boğazının arkasından hırladı. Delacourt pekâlâ bekleyebilirdi! Jonet zevkle içini çekti ve tekrar aşağı süzüldü. Ve sonra yukarı. Rahat, ipeksi bir sıcaklık üzerine aktı.

Kapının ardında Charlie bekledi.

Jonet bir kez daha ayağa kalktı ve Cole ellerinin, yeşil ipeği aşağı doğru çekerek göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarmak için bedenine gitmesine engel olamadı. Jonet'in içinden derin bir ürperti geçerken başı geriye eğildi. "*Ahh*-" diye usulca nefes aldı.

"Leydim?" diye sızlandı Donaldson. "Lord hazretleriyle ne yapacağım ben?"

Jonet dikkat kesildi, vücudu gergin bir şekilde sarsıldı. "Ah, Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Ona doğruca gitmesini söyle-"

"-Resim odası," diye araya girdi Cole, elini hızla ağzının üzerine kapatarak. "Onu doğruca misafir odasına göndermeni istiyor," diye tekrarladı.

Jonet'in dili avucunun içini kızdırmak için dışarı çıktı. Çok kasıtlı olarak, onun şaftını sıktı ve kısmen yukarı kaydırıldı.

"Evet!" dedi Cole yüksek sesle. "Ona söyle, ben Ona orada eşlik edeceğimi söyle. . .

Yakında!"

"Yakında mı dediniz?" diye sordu Donaldson endişeyle.

"Çok yakında!" onaylandı Cole, düşmek daha derin içinde Aşk ile Lord Delacourt'un kız kardeşi her geçen an.

**CEP KİTAPLARI
GURURLA SUNAR**

Gece Gibi Güzel

LIZ CARLYLE

**Aşağıda bir önizleme yer almaktadır
*Gece Gibi Güzel . . .***

Yaşlı Şeytan'ın sonu kötü oldu

Bay Grayson Rutledge her zamanki sabah yemeğini (sade kahve ve hafif tereyağlı iki dilim ekmek) yemek için şafaktan önce kalktığında, Gloucestershire vadilerinde hâlâ erken bir Ekim sisi vardı. Bu nedenle, kan donduran ıgıklar başladığında, babasının çalışma odasında -ya da sadece birkaç dakika önce babasının çalışma odasında- bir saatten uzun bir süredir sefil ama özenli bir şekilde mülkün mali durumunu gözden geçirmekle meşguldü.

Eski moda bir nezaket gereği bu oda her zaman 'babasının çalışma odası' olarak adlandırılmıştı; oysa o yaşlı şeytan şans oyunları dışında hiçbir şeyi inceleme zahmetine katlanmamış ve kesinlikle bir hesap defterinin içine bile bakmamıştı. Gerçekten de Chalcote Sarayı'nın yaşlı hizmetçisi, Vikont Treyhern'in görev süresi boyunca odanın içine ayak parmağını bile sokmadığına dair sık sık yemin ederdi - gerçi bir yılbaşı gecesi kapının hemen dışındaki koridorda oldukça şuh bir salon hizmetçisini dürttüğü söylenirdi.

Babasının bilgisizliği bir yana, saat tam yediyi çeyrek geçe yukarıda bahsi geçen ıgıklar başlayınca Grayson'ın oldukça zorlu konsantrasyonu aniden bozuldu. ıgıkların kadınlara özgü olduğu açıktı, çünkü Grayson bu ıgıkların yüksek sesli, tiz ve aralıksız olduğunu fark etti. Gürültü Chalcote'un eski koridorlarında yankılandı, goblenli duvarlardan sekti ve kilerlerden, mutfaklardan ve mahzenlerden bir sürü meraklı hizmetkârın koşuşturmasına neden oldu, hepsi de yaşlı lordun bu sefer ne tür bir kötülük yaptığını görmeye hevesliydi. Ve hepsi de -ya da Grayson'a öyle geliyordu- çalışma odasının kapısından fırlayarak bu kargaşaya doğru ilerliyor, botları ve broganları sert meşe zemine vuruyordu.

Zaten imkânsız olan bir görevden umutsuzca uzaklaşan Grayson, bir hayal kırıklığı tıslamasıyla sandalyesinden doğruldu ve uşak her zamankinden daha solgun görünerek içeri süzülürken kapıya doğru ilerledi.

"Korkarım yeni mürebbiyeniz Bay Rutledge," diye açıkladı Milford söze girmeden. Genç efendinin kötü haberleri viskisini içtiği gibi içmeyi tercih ettiğini biliyordu: yumuşak, sek ve seyrek.

Grayson yeni kalemini tiksintiyle masanın üzerine fırlattı. "Yüce Tanrım! Şimdi ne olacak?"

Kül rengi suratlı uşak tereddüt etti. "Üst kattaki koridorda efendim."

Grayson düz siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Açıkça duyduğum gibi, Milford." "Ve o - şey, o oldukça açık bir şekilde *uyumsuz* durumda, efendim."

Grayson'ın iki kaş da havaya kalktı. "Gerçekten mi? Biri ona bir paket getiremez mi?"

Milford kibarca boğazını temizledi. "Evet, Bay Rutledge. Bayan Naffles ilgileniyor, ama asıl önemli olan, efendim, ... Lord Hazretleri. Korkarım ki, mürebbiye babanızın yatak odasında idi ve ..."

"Oh, şeytan alsın, Milford!" Kendi iradesi dışında Grayson'ın elleri şakaklarına gitti. "Lütfen söyleme... !"

"Ah, efendim," dedi uşak kederle. "Korkarım öyle."

Grayson bir nebze olsun sempati duymaya çalışırken kan beynine sıçradı. Babasının alaycı eğilimleri göz önüne alındığında, bu utanç muhtemelen kaçınılmazdı. "Çıplak haliyle çok çirkin bir görüntü," dedi açık açık. "Ben de çılgılık atmalıyım. Sanırım."

"Evet-şey, yani hayır ..." Milford görüşünü temizlemek istercesine başını salladı. "Gerçekten de Bay Rutledge -ya da şöyle *demeliyim- lord hazretleri* tamamen çıplak, efendim. Ama buna ek olarak, korkarım o- o-"

"Tanrım, dostum! Tükür onu!"

"Öldü."

"Ölü-?" Grayson hizmetkâra kuşkuyla baktı. "Ölü, yani -?" Eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı.

"Sadece ölü, efendim. Normal şekilde. Küstahlığımı bağışlarsanız, aşırı efordan öldüğünü söyleyebilirim." Milford haberin duyulmasından dolayı rahatlamış görünüyordu. "Bayan Naffles bunun kesinlikle felç olduğunu söylüyor, çünkü lord hazretleri her zamankinden daha koyu bir kırmızıya büründü, efendim. Daha ziyade kötü bir bordoya benziyor ... ve gözleri daha da çıkık - şey ... bunu boşverin. Yine de, onun yaşındaki bir adam ... ve mürebbiye Bayan Eggers ... şey, oldukça canlı ve hepsi bu-"

Grayson kuru bir sesle, "Evet ve görünüşe göre olağanüstü ciğerlere sahip," diye araya girdi. Çılgınlık artık histerik hıçkırıklara dönüşüyordu.

"Evet, efendim. Oldukça iyi *ciğerler* efendim."

Grayson kalemini aldı ve avucunun içinde dengeledi. "Kızım nerede Milford? Bu fiyaskodan kurtulmuş olmasını umabilir miyim?"

"Oh, evet, efendim! Bayan Ariane hâlâ okul kanadında yatıyor."

"Güzel." Grayson tekrar yerine oturdu. "Sana teşekkür ederim Milford. Hepsi bu kadar."

"Teşekkür ederim, efendim. Yani *lordum*." Uşak odadan çıkmaya başladı, sonra durakladı. "Bu arada lordum, şimdi tam olarak ne yapmamız gerekiyor? Genç bayan hakkında? Bayan Eggers?"

Grayson sandalyesini öne doğru itti ve bir sonraki defteri açtı. Görevinden başını kaldırmadan, sayfanın bir kenarındaki mükemmel düzlükteki sütuna düzgün, muntazam şekilli rakamlar kazımaya başladı. "Tam olarak ne kadar zamandır Milford," dedi sonunda, "Bayan Eggers babamın yatağını ısıtıyordu? Ve bunu isteyerek mi yapıyordu?"

Kâhya cahil numarası yapmaya zahmet etmedi. Ellerini arkasında kavuşturmuş olan ince, köşeli hizmetçi, sanki zihinsel bir hesap yapıyormuş gibi tavana baktı. "Hizmetçinin dediğine göre iki aydan fazla olmuş. Ve tüm anlatılanlara göre, bir sonraki Leydi Treyhern olma beklentisi varmış."

"O zaman bu her şeyi çözüyor, değil mi? Onunla kesinlikle evlenmeyeceğim, yani bu kadar. En iyisi onu Londra'ya giden bir sonraki posta arabasına bindirmek."

"Evet, lordum. Peki ya ceset?"

Dirseklerini masaya dayayan Grayson yorgun bir iç geçirdi ve başını avuçlarının arasına aldı. "Sadece rahibi çağır Milford. Babam için daha fazla bir şey yapamam. O artık Tanrı'nın ellerinde, benim değil. Ve ben Tanrı'yı bu görevde kıskanmıyorum."

Helene de Severs çenesini kaldırdı ve kendinden emin bir şekilde cilalı maun masaya bakarak, sandalyesinde küçümseyici bir kayıtsızlıkla arkasına yaslanan yaşlı beyefendiyi inceledi. Açık pencerenin dışında, Threadneedle Caddesi'nden geçen arabaların takırtısı ve yük arabalarının gürültüsü, Bishopsgate'e ve eski şehir surlarına doğru ilerleyen bir sabah tüccarının tiz çığlıklarına karışıyordu.

Buna kıyasla, aşağıdaki caddede akan Londra trafiği, meşe panelli ofisin içindeki ağır ve uzun süren sessizliği daha da uyumsuz hale getiriyordu. Sonunda, yaşlı avukat tekrar öne doğru eğildi, uzun, ince parmaklarını parlatılmış masasının üzerinde gezdirdi, sanki ayağa kalkmaya ve genç ziyaretçisine kapıya kadar eşlik etmeye karar vermiş gibiydi.

Bunun yerine yaşlı adam boğazını gürültüyle temizledi ve uyarısını vurgulamak istercesine cılız bir parmağını hafifçe vurmaya başladı. "Bayan de Severs, bu pozisyonun tüm koşullarını gerçekten anlamalısınız," diye açıkladı.

Kalın beyaz kaşlarını ciddiyle birbirine yaklaştırdı. "Korkarım Lord Treyhern'in çocuğu biraz ... nasıl söylesem? *Tuhaf*."

Zaten sandalyesinde oldukça sert bir şekilde oturan Helene de Severs, yine de kendini bir iki santim daha yukarı çekmeyi başardı. Uzun boylu bir kadındı ve kolay kolay korkutulamazdı, bu yüzden bu hareket genellikle etkili oluyordu. "Özür dilerim," dedi küstahça. "Çocuğun *ne* olduğunu *söylüyorsunuz*-?"

"Tuhaf. Anormal gibi," diye soğuk bir ifadeyle karşılık verdi avukat.

Helene yükselen öfkesini bastırdı. "Zorlu görevlere alışkınım Bay Brightsmith," dedi gergin ve rahatsız bir gülümsemeye. "Bu görevin zorluğunun tam da bugün burada bulunma sebebim olduğunu kabul ediyorum, öyle değil mi? Ama *tuhaf* ve *anormal* kelimeleri bir çocuk için oldukça ağır kaçıyor."

Avukat omuz silkti. "Aslına bakarsanız, anladığım kadarıyla kız umutsuz bir şekilde geri zekâlı olabilir. Bunu bilmiyoruz ve gerçekten de yapabileceğiniz çok az şey olabilir. Ama görünüşe göre, Lord Treyhern hala

. . . umutlu. Çocukla çalışması için özel deneyime sahip birini görevlendirmek istiyor."

Helene uzun bir süre hem nefesini hem de dilini tuttu. Yurtdışından döndüğünden beri Londra'daki hayat son derece sıkıcıydı. Üstelik bu tembelliğin üç ay daha sürmesi, yetersiz birikimlerini ciddi biçimde zorlayacaktı. Bu göreve sadece para için değil, umutsuzca ihtiyacı vardı. Şu anda İngiltere'de kalmaya ihtiyacı vardı. Ama en önemlisi, Helene'in bir meydan okumaya ihtiyacı vardı, çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın, işi olmadan mutlu olamayacağını anlamıştı.

Yine de, Lord Treyhern'in aydınlanmamış avukatını kızdırarak bu pozisyonu elde edemeyeceği kesindi. Helene kendi kendine, çocukları eğitmek için eğitildiğini hatırlattı, kendini beğenmiş yaşlı adamları değil. Bu kararlılıkla Helene eldivenli elini savurdu ve yaşlı Bay Brightsmith'e en çekici gülümsemesini takdim etti. Helene bunun en katı erkekleri bile yumuşatabilecek bir bakış olduğunu biliyordu, çünkü rahmetli annesinin bunu sık sık ve acımasızca kullandığını görmüştü.

Helene, "Sevgili Bay Brightsmith, lord hazretlerine yardımcı olabileceğime inancım tam," dedi. "Lütfen bana bu çocuk hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın ve sahip olabileceğiniz her türlü bilgiden yararlanmamı sağlayın. Sizin gibi deneyimli bir adamın böylesine zor bir durumda yardımcı olabileceğine şüphe yok."

Avukat yatışmış görünüyordu. Masasındaki birkaç kâğıdı karıştırdı, sonra uzun bir kâğıt çıkardı. "Pekala, Ariane altı yaşında ve

yarım yıl. Gloucestershire'da dul babası Lord Treyhern ile birlikte yaşıyor ve kendisi beni yüksek vasıflı bir mürebbiye bulmam için yönlendirdi. Zor öğrencilerin eğitimi konusunda deneyimli bir öğretmen." Biraz bocaladı. "Korkarım Bayan de Severs, bundan daha fazlasını bilmiyorum."

"Ve onun bozukluğu ?"

"Rahatsızlığı mı?" Avukat Helene'e belirsiz bir bakış fırlattı. "Şey, çocuk konuşamıyor! O dilsiz!"

Öfkesi yeniden parladı ve Helene yüzünü ekşitmeyi unuttu. "Dilsiz mi?" diye küstahça cevap verdi. "Yani efendim, konuşamıyor mu demek istiyorsunuz? Yoksa konuşmayacak mı?"

Yaşlı adam biraz sinirlendi. "Gerçekten de Bayan de Severs, gözümden kaçan bir fark mı var? Çok basit: Çocuk konuşamıyor."

Çoğu zaman arada büyük farklar olurdu, ama Helene domuzun önüne inci atma zahmetine girmezdi. Bunun yerine sandalyesine yaslandı, o ana kadar ne kadar dikkatle öne eğildiğinin farkında değildi. "Anlıyorum," dedi usulca. "Ama çocuk hiç konuşmadı mı? Küçükken bile mi?"

Bunun üzerine kırılmış kaşlar belirgin bir şaşkınlıkla havaya kalktı. "Neden, evet! Kesinlikle öyle! Çocuk daha yeni yürümeye başlayan bir bebekken biraz gevezelik etmeye başlamıştı. Ama artık yetenekli görünmüyor."

"Ah!" diye mırıldandı Helene bilerek. "Böyle birkaç vakayı incelemiştim." "Gerçekten mi?" Yaşlı avukat kısa bir süre için etkilenmiş görünüyordu, sonra şüphesiz onun sadece bir kadın olduğunu hatırlayarak, çabucak bastırdı. "Çocuk yeterince iyi görünüyor. Onu bizzat gördüğüm için size bu kadarını söyleyebilirim. Ama gözleri biraz ... *vahşi* görünüyor."

Helene konuyu değiştirmeye karar verdi. "Peki ona ne olduğunu bana anlatacak mısınız Bay Brightsmith?" diye sertçe sordu. Sonra avukatın yüzündeki kibirli ifadeyi görünce, saygıyla gözlerini indirdi. "Gördüğünüz gibi efendim, içinde bulunduğu durumu anlamadan çocuğa pek yardımcı olamam."

"Koşullar mı?" diye belli belirsiz cevap verdi.

"Gerçekten de öyle. Bugün beni buraya çağırdınız çünkü dediğiniz gibi *zorlukları* olan çocuklarla ilgili bazı deneyimlerim oldu. Dahası, bu tür pek çok vakayı okudum ve inceledim. Ve bana göre, daha önce normal gelişim gösteren çocuklarda bu tür ani konuşma kayıpları ya da benzer sapmalar genellikle bir tür kaza ya da kriz sonucu ortaya çıkıyor." Bir an düşüncelere daldı. Helene kaşlarını çattı. "Bu

Elbette bir Şeye baskı yapan interkraniyal bir tümör olabilir ... ya da belki de kafaya bir darbe olmuştur? Ve bazen çocukluk geliŐimiyle iliŐkili bazı duygusal travmalar,  rneğin-

"Teşekkür ederim, Bayan de Severs!" diye araya girdi Bay Brightsmith, ince elini uzatmış, avucunu  cımıŐ, sanki onun geçici konuşmasını engellemek ister gibiydi. "İçiniz rahat olsun,  ocuk hiçbir yara almadı. Dahası, bu görev için gerekli niteliklere sahip olduğunuza Şimdiden ikna oldum. Bildiğiniz gibi, Barones von Graffen'den gelen mektup ve daha önceki referanslarınız çok parlak."

Helene zarların ne zaman atılacağını bilecek kadar çok röportaj yapmıştı. " ok naziksiniz efendim," dedi nezaketle, sonra beklemek için arkasına yaslandı.

Yaşlı avukat sanki onun aklından geçenleri okumuŐ gibi bir çekmeceyi  a tı ve parlak masanın üzerine mühürlü bir mektup bıraktı. "Söylemeliyim ki, Bayan de Severs, bir mürebbiye ya da her ne i s e n i z onun için oldukça pahalıya geliyorsunuz."

Helene uysalca, "Gerçekten de bir mürebbiye," diye yineledi.

"Evet,  yle. Lord Hazretleri, benim kararıma rağmen, yarısı peŐin ödenmek üzere yıllık altmıŐ poundluk olağanüstü maaş talebinizi kabul etti. Ancak, bu süre boyunca Lord Treyhern'in yanında kalmaya devam edeceğinizi belirtmek için Őurayı imzalamanızı istiyorum" -başka bir belgeyi  ne itmek için durakladı-. Bu göreve tam bağlılığınız onun için çok önemli. Personel tutmakta zorlanıyor ve kızının hayatında bir tutarlılık olmasını istiyor."

"Ah! Bu hem akıllıca hem de adil." Helene imzasını attı ve küçük bir teşekkür duasıyla zarfı aldı. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu bu avans, eski kulübesini onarmak ve yaşlı dadısına önümüzdeki kış için kömür sağlamak için fazlasıyla yeterliydi.

"Ayrıca, eğer sizi biraz olsun rahatlatacaksa, Bay Brightsmith," diye ekledi zarfı çantasına koyarken, "ben belki de bir m rebbiyeden biraz daha fazlasıyım. Lord Hazretleri beni işe aldığına pişman olmayacaktır." Helene içten içe bunun doğru olması için dua etti. Yeni  Ğrencisi hakkında emin olmak için yeterince Şey bilmiyordu.

"Cesur bir iddia Bayan de Severs," diye yanıtladı Bay Brightsmith, tüy kalemini eline alıp bir adrese benzeyen bir Şey karalamaya başlarken.

Helene tekrar gülümsedi. "Virgil'in her zaman en iyisini söylediğini d Ő nm Ő m d r, Bay Brightsmith," diye cevap verdi. "Şans cesur olanın yanındadır. Sanırım çeviriyi doğru yaptım, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi kuru bir sesle, kâğıdı ona doğru uzatırken. "Seyahat talimatlarınız, Bayan de Severs. Bir hafta sonra Perşembe günü Cheston-on-the- Water'da bekleniyorsunuz."

Helene boğazının düğümlendiğini hissetti. "Ch-Cheston?"

Avukatın keskin gözleri masasından ona doğru kaydı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Helene sertçe yutkundu ve içinde parasının bulunduğu zarfı sıkıca kavradı. "Hayır! Hem de hiç."

"Mükemmel," diye yanıtladı Bay Brightsmith ve bu kez ayağa kalktı. "Ya Bayan de Severs?"

"Evet?" diye cevap verdi, biraz kararsızca yukarı bakarak.

"Lütfen siyah süslerinizi alın. Kurdelelerinizi falan. Lord Hazretleri'nin ev halkı derin bir yas tutuyor."

Helen sessizce başını salladı ve sanki transa geçmiş gibi Bay Brightsmith'in ofisinden çıktı, kabul odasından geçti ve aşağıdaki caddeye inen uzun merdivenlerden indi. Sabahın geç saatinde yayaların arasından sıyrılarak ilerledi ve yardım etmek için öne atlayan şoförden habersiz, kararsız bir elini kiraladığı arabanın kapısına dayadı.

Körü körüne, Bay Brightsmith'in avucuna sıkıştırdığı katlanmış kâğıda baktı. *Kesinlikle Cheston-on- the-Water değil miydi? Chalcote'a çok yakın.* Öyle olması mümkün değildi, değil mi? Aradan bir düzine yıl geçmişti. Gloucestershire uçsuz bucaksız bir eyaletti; dağları güzel mülklerle doluydu. Üstelik Helene Vikont Treyhern'in adını hiç duymamıştı.

Kendini rahatlatmaya çalışırken, boş bir tumbriil dönerek yanından geçti, arabasını sıkıştırdı ve eteklerine pis bir su ve daha kötüsünü püskürttü. "Hey, bayan! Buraya canlı bakın! Bütün gün bekleyemem."

Sonunda kâğıdı çevirip açarak kabataslak, yanlara doğru karalanmış yazıyı tararken şoförünün yalvarışları kolayca göz ardı edildi. *Grayson Rutledge, Vikont Treyhern. Chalcote Court, Cheston-on-the-Water, Gloucestershire.* Helene'in kafasının içinde bir yerlerde derin bir uğultu başladı.

"Hanımefendi? Hanımefendi! Hasta mısınız?" Şoförün sesi sanki derin, siyah bir kuyudan geliyordu ve Helene, şoförün arabanın kapısını açtığının ve onu karanlık derinliklerine doğru ittiğinin ancak belli belirsiz farkındaydı. *Grayson Rutledge, Vikont Treyhern ...* kelimeler zihninde dönmeye başladı.

"En iyisi sizi Hampstead'e çabucak geri götürelim, olur mu?" diye ekledi şoför tedirginlikle, kapıyı çarparak kapatırken.

Görevine yeni başlayan Vikont Treyhern yatak odasının penceresinde durmuş, dalgın dalgın ılık kahvesini yudumluyor ve hayatının gidişatını düşünüyordu ki, siyah seyahat arabası neşeli bir şekilde uzun yola çıktı ve yakındaki Cheston köyüne olan işinden döndü. Vikont'un tanımadığı eski bir araba, arabanın ardından gürültüyle ilerliyordu. Lord Treyhern, Chalcote Sarayı'nın mükemmel bakımlı çimenlerine yorgun gözlerle bakıyor, Kasım ayının soluk gün ışığının hareket halindeki arabanın tavanından yansımaları izliyor ve bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Hayatın belirsizliklerini umursamazdı, çünkü o kesin ve kontrolcü bir adamdı. Yine de önceki ay zor bir ay olmuştu; her nasılsa beklediğinden daha zordu. Babasının ölümü hayatından yadsınamaz bir yükü kaldırmış olsa da, hiçbir şekilde tek yükü kaldırmamıştı. Gerçekten de, en son - yetersiz de olsa- müdürünün ani ayrılışının ardından, Ariane karanlık sessizliğine daha da gömülmüştü ve çocuk için ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Grayson şimdi arabayı inceliyordu, sarı tekerlekleri ön kapıya doğru amansızca yaklaşırken, araba yol boyunca sıralanmış yanan meşelerin altından geçiyordu. Gözleri arabanın ilerleyişini takip ederken, Grayson hararetle arabanın, hayatının şu anda çaresizce ihtiyaç duyduğu şeyin en azından bir parçasını barındırması için dua etmeye başladı. İşin garibi, öyle olduğuna dair çok tuhaf bir hisse kapılmıştı ve o, tuhaflıklara ya da kehanetlere pek düşkün bir adam değildi.

Arabacısı, geniş dairesel araba yoluna inen merdivenlerin dibinde durduğunda çakılların çitirtisini duyabiliyordu. Bir anda, canlı giysili bir uşak kapıyı açmak için koşar adımlarla aşağı indi, bir diğeri de bagajları boşaltmak için onu takip etti. Açık vagon kapısından Grayson onun kolunun zarıfçe uzandığını gördü; manşetinin eldiveniyle birleştiği yerde beyaz teninin parladığını gördü. Şaşırtıcı bir şekilde, hem kol hem de eldiven morun derin, zengin bir tonundaydı, mum ışığında iyi kesilmiş bir ametist gibi. Hafif ama yine de zengin.

İlk bakışta ne kıyafeti ne de duruşu bir mürebbiyeye benziyordu ama Grayson bunun nedenini tam olarak söyleyemezdi. Arabaya doğru adım attı, parlak siyah saçları Grayson'ın her zaman "mürebbiye saçı" olarak düşündüğü şekilde sıkıca toplanmıştı. Ama bir kez daha, bu kadının üzerinde bu düzenleme garip bir şekilde çelişkili görünüyordu, özellikle de

Koyu mor bir şapkanın tepesinde, siyah bir tüyle süslenmiş.

O arabanın yanında durmuş, Galyalıları özgü bir cesaretle talimatlarını işaret ederken, uşaklar bavullarını indiriyorlardı. Yüce Tanrım! Bu kadın sonsuza kadar kalmak için mi gelmişti? Garaj yolunda gerçek bir kutu ve sandık yığını birikiyor gibiydi. Grayson şaşkına dönmüştü; bir mürebbiyenin bu kadar çok eşyaya sahip olduğunu, hele hele bunlarla seyahat ettiğini hiç görmemişti.

Nedense uygunsuz görünüyordu. Burası taşraydı ve eğer bavulunda bunlar varsa, böyle süslü püslü şeylere pek ihtiyacı olmazdı. Gerçekten de, başka ne olabilirdi ki? Grayson, Brightsmith onu tavsiye ettiğinde Bayan de Severs'in kesinlikle Fransız olan adının başlangıçta onu duraksattığını hatırladı. Belki de tereddütünde haklıydı. Grayson'ın istediği sağlam, metanetli bir İngiliz kadınıydı, ama yükü arttıkça, sahip olduğu şeyin hiç de bu olmadığından korkmaya başlamıştı. Şansına lanet olsun.

"Crane!" diye sertçe seslendi Vikont, frakını fırçalamakla meşgul olan uşağa. "Bunu ne tür bir bagaj olarak görüyorsun, ha?"

İri yarı uşak cama yaklaştı ve pencereden aşağıdaki arabaya baktı. "Şey, lordum . . . "Çoğunlukla ambalaj sandıkları olduğunu söylemeliyim. Dört tane." Gözlerini kısarak baktı. "Evet, iki sandık, bir giyinme çantası, küçük bir deri valiz ve bir portmanto. Hepsi de uzun bir iple bağlanmış."

"İyi göz," diye mırıldandı Lord Treyhern. Bakışları yeni çalışanını daha detaylı incelemek için dağ gibi bavullardan ayrıldı. Kendine yardım edebilirdi. Helene de Severs uzaktan bile büyüleyiciydi. Uzun boylu bir kadındı ama araba yolunda neredeyse atletik bir zarafetle ilerliyordu. Çoğu kadının gibi ağır adımlarla ve sert kalçalarla değil, omuzları geride, çenesi yukarıda, uzun bacaklı, kendinden emin adımlarla yürüyordu. Pelerini en koyu siyahtandı, elbisesi yas tutan bir ev için uygun şekilde süslenmişti ama yine de içten gelen bir ışıltıyla parlıyor gibiydi. Gözlerinin rengini merak etmekten kendini alamadı. Büyük ihtimalle egzotik bir şeydi.

Sonra, Grayson tam ılık kahveyi dudaklarına götürürken, yeni mürebbiye başını kaldırıp yardımsever uşağa sevinçle gülümsedi ve Grayson duyulabilir bir solukla nefesini içine çekti, neredeyse boğuluyordu.

Lanet olsun, Helene'di!

Helene de Severs değil. *Helene Middleton*. Onun burada ne işi vardı? Aradan geçen on iki kısır yıla ve gençlik hayallerinin tümüyle yok olmasına rağmen Grayson onu nerede olsa tanıyacağına gerçekten inanıyordu. İlk düşüncesi, yaşlı arabacısının yanlış yolcuyu almış olduğuydu; Rose and Crown'un tozu ve düzensizliği içinde bir yerlerde şaşkın ve terk edilmiş bir mürebbiye duruyordu. Gerçek mürebbiye. Sade, mantıklı, orta yaşlı bir kadın, uygun, alıkuşu kıyafetleri içinde. Ama ortada bir yanlışlık yoktu. Bunu kesinlikle biliyordu.

Yüce Tanrım! Grayson bir mucize için çok dua etmiş, bir mürebbiye için defalarca ilan vermişti ama Tanrı ve Bay Brightsmith ona ne göndermek için anlaşmışlardı? *Helene!* Tanışma mektubuna ilk göz attığında bu alışılmadık isim hemen dikkatini çekmiş, bu kelimeyi görmek bile onu yeni doğmakta olan duygusallığının sıcak anılarına daldırmıştı. Açıklanamaz bir şekilde, o lanet mektubu okuduğundan beri iyi uyuyamamıştı. Belki de bilinçaltı bu gece de aynı anılara sıkı sıkıya tutunmuştu. Hatta belki de onu görmeyi umuyordu.

Umut mu?

Oh, hayır. Helene Middleton'ı bir daha görmemeyi umuyordu.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.